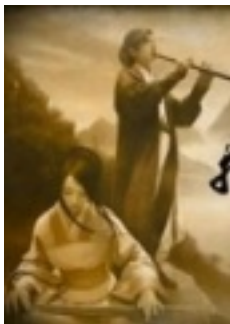

Thái Hoàn Khúc

Contents

Thái Hoàn Khúc	1
1. Mở Đầu	2
2. La Sam Thiếu Hiệp	6
3. Thanh Y Thiếu Nữ	11
4. Đường Hầm Bí Mật	21
5. Bạch Y Thiếu Nữ	28
6. Nam Hoang Thái Tử	34
7. Dấu Vết Sát Nhân	43
8. Hoang Sơn Mị Ảnh	48
9. Thích Gia Tử Lão	54
10. Bữa Ăn Kỳ Dị	61
11. Linh Thi Cốc Quý	69
12. Trở Xuất Thần Uy	77
13. Triết Lý Hiểm Nguy	84
14. Là Thật Hay Giả	91
15. Bạch Y Nhân	99
16. Thanh Quang Kiếm Khí	107
17. Khoái Hoạt Bát Thức	112
18. Trường Bại Cao Thủ	120
19. Vào Vòng Thập Phi	127
20. Vạn Thắng Kim Dao	135
21. Biên Gia Thọ Nạn	143
22. Sống Khổ Hơn Chết	151
23. Kiết Nhật Cương Thần	158
24. Ngạo Khí Kinh Thiên	164
25. Thiên Vô Thần Kinh	171
26. Thần Kinh Sơ Hiện	179
27. Nghi Án Năm Xưa	185
28. Kẻ Báo Tin Kỳ Lạ	193
29. Đào Thuần Thuần Là Ai?	199
30. Bạch Y Nhân	203
31. Ô Y Thần Ma	213
32. Bí Mật Cây Anh Túc	225
33. Bí Mật Cây Anh Túc (2)	235

Thái Hoàn Khúc

Giới thiệu

Một cơn gió thổi qua làm cho những chiếc lá vàng thi nhau rơi khỏi cành, bay lả tả rồi rơi xuống bên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-hoan-khuc>

1. Mở Đầu

Mây đen như mực, sấm nổ rền trời.

Những trận cuồng phong trước cơn mưa thổi mạnh vào các tán cây phát ra những tiếng kêu ào ào. Tuy đang là giữa mùa hạ, nhưng lúc này cảnh vật dưới chân núi Nghi Sơn bên ngoài thành tiêu điều giống như cuối thu.

Một tiếng sấm lớn vang lên, mưa bắt đầu đổ xuống như trút nước. Những hạt mưa to đập vào lá cây phát ra những âm thanh lộp bộp. Những ánh chớp không ngừng lóe sáng. Từ xa, một đoàn tuần mã đang đội mưa lao nhanh đến. Tuy trời vừa mới đổ mưa, nhưng y phục của các kỵ sĩ trên lưng ngựa đều ướt sũng.

Mặc dù trời mưa to như thế, nhưng hai kỵ sĩ dẫn đầu đoàn người vẫn ngồi khoan thai trên lưng ngựa.

Đột nhiên gã kỵ sĩ phía bên trái giảm dây cương lại, đồng thời đưa tay lên vuốt nước mưa trên mặt, vẻ trách móc nói:

- Nơi đây mới cách thành Nghi Thủy chưa bao xa, tại sao cảnh vật lại hoang vắng đến như vậy? Chẳng những trong vòng mây dậm gần đây không thấy một bóng người, mà ngay cả một chỗ tránh mưa cũng không có.

Vừa nói gã vừa đứng lên yên ngựa, đảo mắt nhìn quanh bốn phía. Bỗng nhiên gã cong người ngồi trở lại xuống ngựa, cùng lúc tay vỗ nhẹ vào đầu con tuần mã. Con tuần mã bất ngờ hí lớn một tiếng, đầu ngoặt về một bên, phóng nhanh về phía cánh rừng rậm hướng bên phải.

Gã kỵ sĩ ngồi trên ngựa phía bên phải huýt sáo một tiếng, rồi cũng phóng nhanh theo sau gã kỵ sĩ phía bên trái. Đoàn ngựa vốn đã giảm cương, lúc này mọi người lại ra tay tra roi cho ngựa phi nước đại, với ý định tạm lánh vào cánh rừng tránh mưa. Ai ngờ bỗng nhiên từ phía sau một gã kỵ sĩ vóc người thấp bé cho ngựa lướt lên phía trên, cất giọng gọi lớn:

- Đại ca! Dừng lại, khu rừng này nhất thiết không vào được!

Nhưng lúc này mưa đang to, hai gã kỵ sĩ ở phía trước cũng đã đi khá xa, căn bản không nghe thấy tiếng gọi của gã kỵ sĩ ở phía sau. Chỉ thấy hai gã hán tử phía trước tiến vào trong cánh rừng rậm.

Thần sắc gã hán tử thấp bé chợt lộ vẻ hoảng hốt. Bỗng nhiên vai gã bị vỗ mạnh một cái.

Một gã đại hán có ria mép từ phía sau lướt ngựa tiến lên phía trên nói lớn:

- Người sợ hãi gì chứ? Khu rừng kia không phải là long đàm hổ huyết, vậy tại sao vào không được?

Nói xong cây này, gã cũng tra roi cho ngựa tiến về phía khu rừng.

Lại thêm một gã hán tử nữa cũng vượt qua tiến về phía trước.

Lúc này hai mày của gã hán tử thấp bé chột nhú lại, còn sắc mặt tỏ vẻ vô cùng lo lắng.

Gã thở dài một tiếng, cuối cùng cũng từ từ tiến vào khu rừng. Nhưng càng tiến vào trong thần sắc gã càng lo buồn và sợ hãi, giống như bên trong khu rừng có thứ gì đó khiến cho gã cực kỳ lo sợ.

Vừa tiến vào bên trong khu rừng, mưa cũng đã nhỏ dần vì được những tán lá cây rừng che chắn. Lúc này bốn gã kỵ sĩ tiến vào rừng trước đã xuống ngựa, vừa nói vừa cười. Vừa nhìn thấy gã hán tử thấp bé tiến vào, gã đại hán có ria mép liền cười lớn nói:

- Kim lão tứ nhập quan mới ba năm mà đã nhát gan như vậy. Còn nhớ năm đó huynh đệ chúng ta tung hoành giang hồ, có mấy khi sợ một ai.

Bỗng nhiên gã nghiêm sắc mặt, trầm giọng tiếp:

- Lão tứ, người phải biết, lần này chúng ta nhập quan là muốn để cho thiên hạ trong võ lâm đều biết, trong giang hồ vẫn còn có Quan Ngoại Ngũ Long chúng ta. Nếu tất cả đều sợ hãi giống như người, như vậy không phải sẽ hỏng mọi việc sao?

Gã hán tử nhỏ bé được gọi là Kim lão tứ hai mày vẫn chau lại, buông một tiếng thở dài.

Đột nhiên một gã hán tử cao to khác chỉ tay vào phía sâu bên trong khu rừng, cười ha ha nói:

- Không ngờ ta xông đại vào khu rừng này nhưng lại tìm đúng chỗ. Các người xem, không ngờ phía trong lại có căn nhà. Lão nhị, lão tam, hai người trông chừng ngựa để ta vào trước xem thử.

Nói đoạn gã liền cất bước tiến sâu vào phía trong.

Ba gã đại hán thân hình vạm vỡ khác cũng tiến về phía trước đưa mắt nhìn, quả nhiên phát hiện ra một đoạn bức tường nằm khuất sâu bên trong bởi những thân cây rừng.

Lúc này thần sắc của Kim Tứ càng trở nên khó nhìn hơn. Tay gã vẫn đang cầm dây cương ngựa, đứng cúi đầu im lặng thật lâu. Bất ngờ giọt nước mưa từ trên cao rơi xuống trúng ngay cổ, nhưng dường như gã không hề có cảm giác gì.

Trời vẫn mưa.

Phía sâu bên trong khu rừng đột nhiên phát ra mấy tiếng kêu kinh ngạc. Kim lão tứ liền buông dây cương ngựa ra, xoay người phóng nhanh vào phía trong khu rừng.

Rừng cây vốn dày đặc không có nhiều khoảng trống. Nhưng Kim lão tứ chính là Nhập Văn Long đã từng nổi tiếng ở quan ngoại với khinh công tuyệt luân. Lúc này thân hình gã vô cùng linh hoạt lách qua những thân cây tiến sâu vào trong. Chỉ trong nháy mắt, Kim lão tứ đã mất hút.

Càng tiến sâu vào trong cây rừng càng dày đặc hơn. Nhưng chỉ sau vài cái lách người, trước mặt đã là một khoảng đất trống khá lớn. Hơn thế nữa, trên khoảng đất trống kia còn có một tòa lầu các đứng sừng sững.

Lúc này cả bốn người trong Quan Ngoại Ngũ Long sắc mặt đều lộ vẻ kinh ngạc. Kim lão tứ vừa vào đến nơi liền thấp giọng nói:

- Ở đây tuyệt đối không phải là đất lành... Hiện giờ mưa đã nhẹ hạt, hay là chúng ta hãy mau lên đường.

Nhưng ánh mắt của gã đại hán có thân hình cao lớn vẫn nhìn chăm chăm về phía tòa lầu các. Hóa ra bức tường bao bọc bên ngoài tòa lầu các được làm bằng sắt. Vì vừa rồi ở cách xa, nên tất cả bọn họ đều không nhìn thấy rõ. Hơn nữa bức tường sắt kia cao đến năm trượng. Quan Ngoại Ngũ Long đều là nhân vật từng ngang dọc giang hồ đã lâu, nhưng đối với kiến trúc kỳ quái như vậy thì đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Gã đại hán có ria mép đưa tay vào trong người lấy ra một viên đạn bằng sắt, rồi dùng một ngón tay bắn mạnh về phía bức tường. Quả nhiên có tiếng kim loại phát ra khi viên đạn sắt va chạm vào bức tường. Gã không khỏi nhú mày trầm giọng nói:

- Như vậy là sao chứ?

Lúc này sắc mặt của Nhập Văn Long Kim Tứ càng biến sắc hơn. Gã đưa mắt nhìn tòa lầu các một lượt, chỉ thấy bên trong vẫn im lặng, ngay cả tiếng người cũng không nghe thấy.

Lúc ấy gã mới thở dài một tiếng, kéo tay gã đại hán có ria mép, vẻ trách móc nói:

- Nhị ca, tại sao người lại ra tay tùy tiện như thế? Lẽ nào nhị ca không nhìn ra tòa lâu các này hay sao?

Gã đại hán có ria mép xua tay, nghiêm giọng nói:

- Cần gì phải bận tâm đến nó. Ngày hôm nay ta quyết phải khám phá cho rõ.

Nói xong gã liền chui nhanh vào những đám cây rậm rạp.

Nhập Vân Long Kim Tứ liền giậm chân, vội cất giọng:

- Nhị ca lúc nào tính khí cũng đều như vậy cả. Đại ca! Huynh hãy khuyên nhị ca, những nhân vật trong võ lâm xưa nay chưa có một ai có thể trở ra sau khi bước vào gian nhà sắt kia cả. Đại ca! Tuy mấy năm gần đây huynh không có nhập quan, nhưng chắc cũng đã từng nghe qua cái tên Thạch Quan Âm rồi chứ?

Gã đại hán có thân hình cao to và đã tiến vào trong khu rừng này trước chính là Kim Diện Long Trách Đại Kỳ, thủ lĩnh của Ngũ Long Bang đã từng nổi danh ở quan ngoại năm xưa. Lúc này sắc mặt của Kim Diện Long hơi biến sắc, thất thanh nói:

- Thạch Quan Âm? Chẳng lẽ chính là Nam Hải Tiên Tử Thạch Kỳ, là truyền nhân của Nam Hải Vô Hận đại sư, đã từng phát thệ bế quan ba mươi năm đó sao?

Vừa dứt lời, Liệt Hỏa Long Quán Nhị Di từ phía trong đám cây rậm rạp bước ra, vừa nghe thấy những câu này liền cười lớn nói:

- Hóa ra kẻ sống trong tòa lâu các kia chính là Nam Hải Tiên Tử. Từ lâu ta được nghe Thạch Kỳ là đệ nhất mỹ nhân trong giang hồ. Hơn nữa chỉ cần có người có thể mời được ả ra khỏi tòa lâu các này, thì ả không những thôi không bế quan nữa, mà còn gả cho người đó.

Ha! Ha! Không ngờ hôm nay chúng ta lại lọt vào nơi đây.

Hai mày Nhập Vân Long Kim Tứ nhíu lại, ánh mắt lướt nhanh về phía Liệt Hỏa Long.

Đột nhiên gã nhìn thấy trong tay Liệt Hỏa Long đang cầm cuộn dây thừng một đầu có buộc móc câu thì không khỏi thất sắc, hoảng hốt nói:

- Nhị ca, huynh định làm gì?

Liệt Hỏa Long Quán Nhị Di hơi cau mày, nghiêm giọng nói:

- Kim Tứ, người bắt đầu xía vào chuyện của ta từ bao giờ vậy?

Hai chân hơi di chuyển, toàn thân Liệt Hỏa Long đã lướt đến bên cạnh bức tường sắt.

Tay trái gã cầm một đầu cuộn dây có móc câu, từ từ lui ra sau hai bước. Sau đó, gã nhìn chăm chăm lên đầu bức tường, tiếp theo tay phải tung mạnh đầu dây thừng có móc câu.

“Coong” một tiếng, chiếc móc câu đã móc trúng vào đầu bức tường.

Kim Diện Long hơi thở dài một tiếng, bước đến bên cạnh Liệt Hỏa Long cất giọng nói:

- Nhị đệ, đại ca sẽ cùng vào với đệ.

Sau đó quay đầu lại nói:

- Lão tam, lão tứ, trong ba canh giờ, giả sử nếu như bọn ta vẫn chưa trở ra, các người lập tức đến Tế Nam Phủ mời Liệt Mã Kim Thương Đồng Nhị Gia đến đây...

Kim Diện Long chưa dứt lời, Liệt Hỏa Long đã vội cất ngang, mỉm cười nói:

- Các người cứ yên tâm, chưa đợi đến ba canh giờ, ta cùng đại ca chắc chắn sẽ trở lại.

Liệt Hỏa Long tiến sát về phía bức tường vài bước, dùng tay kéo mạnh sợi dây thừng, thử xem đầu móc câu có chịu đựng nổi hay không, rồi lại mỉm cười nói:

- Không những ta và đại ca chắc chắn sẽ trở ra, mà còn mang theo cả một mỹ nhân.

Trong khi cười, toàn thân gã đã di chuyển lên bức tường bằng sợi dây thừng nhanh như một con sóc. Tuy thân hình Liệt Hỏa Long to lớn, nhưng thân thủ gã vô cùng nhanh nhẹn.

Chỉ trong nháy mắt, gã đã lên đến đầu bờ tường.

Sắt mặt Nhập Vân Long lúc này tái nhợt. Đợi đến khi Kim Diện Long cũng đã lên đến được bờ tường và sau đó mất dạng sau bức tường sắt, thì gã cũng buông ra một tiếng thở dài rồi ngồi bịch xuống đất đầy bùn dơ.

Trận mưa vừa rồi đến tuy nhanh, nhưng tạnh cũng lẹ. Lúc này gió đã ngừng, mưa đã tạnh, bốn bề đã trở lại yên lặng.

Chiếc móc câu vẫn còn treo trên đầu bờ tường, có lẽ vì hoang mang hoảng sợ nên Kim Diện Long đã quên tháo nó xuống. Nhập Vân Long ngồi bất động nhìn chiếc móc câu, mà trong lòng cảm thấy thê lương khó tả.

Tam gia trong Ngũ Long Bang chính là Phiên Giang Long Hoàng Tam Thắng, là một hào kiệt trên sông Hắc Long Giang.

Đột nhiên Phiên Giang Long cất giọng nói lớn:

- Tại sao đại ca và nhị ca vẫn còn chưa thấy ra? Lão ngũ, đệ xem đã hết ba canh giờ chưa?

Từ nãy đến giờ, gã đại hán vẫn im lặng không lên tiếng chính là Đa Thủ Long. Vừa nghe hỏi, gã lắc đầu nhẹ nhưng vẫn không lên tiếng, ánh mắt đang đăm đăm nhìn lên đầu bức tường. Phía bên trong bờ tường không hề có một tiếng động, tựa hồ như không có ai vừa leo vào bên trong.

Ánh mắt Phiên Giang Long đảo một vòng, rồi dừng lại trên người Nhập Vân Long:

- Lão tứ, những người bước vào trong tòa lầu các này, thật sự không có một ai bước trở ra sao?

Ánh mắt Nhập Vân Long nhìn chăm chăm vào bức tường đen xì, chậm rãi đáp:

- Chấn Thiên Kiếm Trương Thất Gia, Thiết Tí Kim Đào Diệt Triệu Linh, Nhất Kiếm Bá Nam Thiên Giang Đại Gia và không biết bao nhiêu nhân vật nổi danh trong giang hồ, tất cả bọn họ đều có suy nghĩ như nhị ca. Thế nhưng không có một ai sống sót trở ra cả.

Nhập Vân Long vừa dứt lời, Đa Thủ Long đột nhiên kêu lên kinh ngạc, hai mắt gã mở to nhìn chăm chú lên đầu bờ tường. Đa Thủ Long vốn là người trầm tĩnh nhất trong Ngũ Long Bang, nhưng lúc này mặt cũng phải biến sắc, Phiên Giang Long hơi chột dạ, đưa mắt nhìn về phía Đa Thủ Long đang chăm chú nhìn, chỉ thấy trên đầu bờ tường sắt đen xì bỗng nhiên xuất hiện một cánh tay ngọc trắng nõn nà và trên một ngón tay có đeo một chiếc nhẫn màu đen bóng.

Cánh tay ngọc kia chậm chậm đưa ra từ phía bên trong bức tường, chụp lấy chiếc móc câu, rồi trong nháy mắt cả cánh tay ngọc lẫn cuộn dây thừng đều biến mất vào bên trong.

Nhập Vân Long bỗng nhiên đứng phắt dậy, giọng lo lắng nói:

- Thời gian đã ba canh giờ rồi...

Gã chưa kịp dứt lời, phía bên trong bức tường sắt yên lặng đột nhiên phát ra hai tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết làm cho cả bọn đều kinh hoảng, máu nóng trong người bọn họ dường như đã kết băng, bởi vì bọn họ nhận ra hai tiếng kêu thảm thiết kia chính là của Kim Diện Long và Liệt Hỏa Long.

Phiên Giang Long quát lớn một tiếng, xoay người phóng nhanh vào đám cây rậm rạp.

Chỉ thoáng cái gã đã trở lại, trên tay có thêm một cuộn dây thừng một đầu có móc câu. Hai mắt Phiên Giang Long lúc này đỏ như máu, cao giọng nói:

- Lão tứ, lão ngũ, chúng ta hãy cùng vào thí mạng với yêu nữ.

Nói đoạn, gã phóng nhanh đến bên bức tường, tung mạnh chiếc móc câu lên trên không.

Nhưng do vì trong lòng đang hoảng loạn, nên chiếc móc câu không móc trúng vào đầu bờ tường.

Đa Thủ Long quét mắt nhìn thẳng vào mặt Kim Tứ, lạnh lùng nói:

- Tốt nhất từ ca đừng nên vào trong và hãy quên đi lời thề cùng sống chết trước đây.

Nói xong, gã chậm rãi bước đến bên Phiên Giang Long, thuận tay tiếp lấy cuộn dây thừng. Chỉ cần tung móc câu lên không một cái, chiếc móc câu đã móc trúng vào đầu bờ tường. Sau khi kéo mạnh sợi dây thừng vào cái, gã mới trầm giọng nói:

- Tam ca, tiểu đệ cũng đi đây!

Chỉ trong nháy mắt, thân hình của Đa Thủ Long đã lên đến được đầu bờ tường.

Phiên Giang Long quay đầu lại, ánh mắt cũng nhìn thẳng vào mặt Kim Tứ, miệng há ra như muốn nói gì nhưng lại thôi. Gã chỉ buông một tiếng thở dài, rồi dùng lực bám vào sợi dây lao lên nhanh thoăn thoắt. Tiếp theo là hai tiếng bịch bịch. Nhập Vân Long biết bọn họ đã nhảy được vào bên trong, bỗng nhiên một cơn gió thổi qua làm rơi những giọt nước đọng trên các tán lá cây, rơi xuống trúng vào mặt gã.

Mưa đã tạnh, bầu trời cũng đã trở lại quang đãng. Nhập Vân Long vẫn đứng yên bất động trên vũng bùn dơ, thần sắc tỏ vẻ vô cùng thống khổ. Rồi gã từ từ tiến đến bên bức tường. Nhưng khi tay vừa chạm vào sợi dây thừng, gã đã vội rút tay lại, thối lui ra sau, giống như chạm phải điện. Sau đó hai tay gã ôm lấy mặt, tỏ ra vô cùng đau khổ vì sự khiếp nhược của mình. Nhưng gã không sao khắc phục được sự sợ hãi của mình đối với các chết.

Trời đã bắt đầu tối. Phía bên trong cánh cửa sắt đen xì lại phát ra hai tiếng kêu thảm thiết.

Ánh tà dương đã tắt. Từ trong khu rừng rậm rạp bước ra một gã hán tử với thân hình thấp bé, từ từ tiến về nơi cột ngựa. Khí phát hiện ngang của gã giờ đây đều đã tan biến đi đâu hết. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi có nửa ngày, mà gã dường như đã già đi rất nhiều.

Hai hàng lệ rơi xuống, chảy dài trên má của gã. Gã từ từ cho ngựa tiến về phía Tế Nam thành với dáng vẻ vô cùng uể oải.

Một chút ánh tà dương muộn màng chiếu lên bức tường sắt bên trong khu rừng, phát ra thứ ánh sáng đen xì. Bên trong vẫn im lìm một mùi chết chóc, giống như chưa từng có gì đã xảy ra.

2. La Sam Thiếu Hiệp

Một cơn gió thổi qua làm cho những chiếc lá vàng thì nhau rơi khỏi cành, bay lả tả rồi rơi xuống bên dưới, rơi cả lên trên người gã hán tử đang ngồi bên dưới gốc cây. Gã hán tử khẽ thở dài một tiếng, đưa tay nhặt một nắm lá khô, uể oải đứng lên. Trong lòng gã lúc này cảm thấy vô cùng đau khổ và hổ thẹn. Cái tên Nhập Vân Long Kim Tứ đã từng làm chấn động khắp võ lâm ngày xưa, bây giờ đã hoàn toàn mất đi hào khí của năm nào. Thế nhưng thân thủ của vị võ lâm quan ngoại này vẫn còn cực kỳ nhanh nhẹn. Nhập Vân Long Kim Tứ thất thần nhìn dòng người qua lại. Trên con đường này mọi người qua lại rất đông. Nếu không phải là những thương khách thì cũng là những học sĩ vân du đây đó cầu học. Nhưng người mà gã muốn gặp là một võ lâm cao thủ.

Xoay người qua, Nhập Vân Long Kim Tứ đưa tay tháo dây cương ngựa khỏi thân cây, vừa vỗ nhẹ vào đầu ngựa gã vừa lẩm bẩm:

- Ba năm qua, thật là vất vả cho người...

Con tuần mã dường như cũng đồng tình với gã, bèn cất tiếng hí vang.

Bỗng nhiên có một tràng cười lớn, cùng với tiếng vó ngựa từ xa vọng lại. Tinh thần Nhập Vân Long Kim Tứ đột nhiên trở nên phấn chấn, đưa mắt nhìn về phía xa. Chỉ thấy trong đám bụi từ xa xuất hiện ba con tuần mã. Người ngồi trên ngựa vừa tra roi quát ngựa, vừa cất tiếng cười to. Chẳng mấy chốc, ba con tuần mã đã phi nước đại đến gần.

Nhập Vân Long Kim Tứ liền phóng nhanh ra đứng giữa đường, dang tay gọi lớn:

- Những bằng hữu trên ngựa xin tạm dừng chân!

Tiếng cười bỗng im bật, cả ba người kỵ sĩ cùng lúc ghì mạnh dây cương. Ba con tuấn mã đang phi nước đại lập tức đứng khựng lại, giơ hai chân trước lên, đồng thời cất tiếng hí vang.

Sắc mặt tiêu tụy của Nhập Vân Long bỗng rạng rỡ nét vui mừng, liền cất giọng nói:

- Bằng hữu xin cho biết cao danh đại tánh và có thể xuống ngựa để tiểu đệ bẩm thưa một việc?

Cả ba người kỵ sĩ đều đưa mắt nhìn nhau thăm dò ý kiến. Tuy họ không biết ý của gã hán tử trước mặt muốn gì. Nhưng thấy thái độ của gã dường như không có ác ý, hơn nữa vì lòng hiếu kỳ, nên sau khi ra dấu đồng ý, cả ba người họ liền lần lượt xuống ngựa.

Nhập Vân Long Kim Tứ trong lòng không khỏi vui mừng, vì những người kia đã vì gã mà xuống ngựa.

Sau khi xuống ngựa, cả ba gã đại hán lại đưa mắt nhìn nhau. Im lặng giây lát, gã đại hán trung niên có đôi mắt sáng ngời liền bước lên, cung quyền mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ là Đô Lương, không biết quý tánh của huynh đài là gì? Huynh đài ngăn cản đường của tiểu đệ có gì chỉ giáo?

Hai mắt Nhập Vân Long Kim Tứ bỗng nhiên sáng rực lên, lập tức cũng cung quyền mỉm cười nói:

- Hóa ra là Kim Tiên Đồ đại hiệp. Còn hai vị này chắc là Bạch nhị hiệp và Phi tam hiệp.

Từ lâu tiểu đệ đã ngưỡng mộ đại danh của Kim Sở Tam Tiên, không ngờ hôm nay lại được diện kiến ở nơi đây, quả là vinh hạnh cho tiểu đệ.

Nhập Vân Long vừa dứt lời, Ngân Tiên Bạch Chấn đã vội cung quyền cười lớn:

- Tiện danh của bọn tại hạ, không đáng để cho huynh đài nhắc đến. Nếu huynh đài khen ngợi như vậy, càng làm cho bọn tại hạ thêm hổ thẹn.

Dừng giây lát, y ngưng cười rồi lại tiếp:

- Bọn tại hạ còn có trọng trách bên mình, nếu như huynh đài không có gì cản dận, vậy thì bọn tại hạ xin cáo từ.

Nhập Vân Long liền biến sắc mặt, vội vàng nói:

- Bạch nhị hiệp, xin khoan, quả thật tiểu đệ có việc muốn thỉnh cầu.

Ngân Tiên Bạch Chấn nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói:

- Nếu huynh đài có việc, vậy xin hãy mau nói ra.

Nhập Vân Long không khỏi buông một tiếng thở dài, thần sắc bỗng nhiên trở nên nhợt nhạt. Ba năm trở lại đây, gã không quen thỉnh cầu một ai. Nhưng giờ đây gã phải buộc lòng xuống nước cầu xin kẻ khác. Giọng gã run run nói:

- Tiểu đệ từ lâu đã ngưỡng mộ sự nghĩa hiệp của Kinh Sở Tam Tiên. Nay tiểu đệ muốn các vị đứng ra giành lại sự công bằng cho tiểu đệ. Đồ đại hiệp, đại hiệp có biết bên trong khu rừng rậm tại núi Nghi Sơn ở Lỗ Bắc...

Gã chưa kịp dứt lời, Kinh Sở Tam Tiên đều biến sắc mặt.

Kim Tiên Đồ Lương biến sắc nói:

- Hóa ra các hạ chính là Nhập Vân Long Kim Tứ gia!

Nhập Vân Long thở dài nói:

- Không sai, tiểu đệ chính là Kim Tứ. Chắc là ba vị đã rõ việc này rồi. Ai!... Nếu ba vị chịu ra tay giúp đỡ, đại ân này suốt đời tiểu đệ không bao giờ dám quên.

Ngân Tiên Bạch Chấn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời, cười lớn:

- Kim Tứ gia, người không cần phải đề cao huynh đệ tại hạ. Vì ba năm gần đây, không biết có bao nhiêu nhân vật nổi tiếng giang hồ đã nộp mạng tại đó. Ngay cả Trương Thất Gia của Tề Nam phủ còn không dám

đứng ra can dự vào việc này, vậy huynh đệ tại hạ có nghĩa lý gì chứ? Kim Tứ gia, lẽ nào người cho rằng huynh đệ tại hạ hết muốn sống rồi sao, mà đến đây nạp mạng? Nói thật, huynh đệ tại hạ nếu sớm biết các hạ chính là Kim Tứ gia thì đã chẳng dám nói chuyện cùng các hạ. Kim Tứ gia! Xin thứ lỗi cho bọn tại hạ.

Trong khi cười, Ngân Tiên Bạch Chấn đã phóng người lên ngựa, nói lớn:

- Đại ca, tam đệ, chúng ta hãy mau lên đường thôi. Hạng bằng hữu như vậy, chúng ta không thể kết giao được.

Trong lòng Nhập Vân Long Kim Tứ cảm thấy vô cùng khó chịu, máu nóng chạy toàn thân, nhưng giọng gã vẫn run run nói:

- Bạch nhị gia hãy nghe tiểu đệ nói một câu...

Bỗng nhiên vút một tiếng, ngọn roi trong tay Ngân Tiên Bạch Chấn đánh thẳng xuống đầu Nhập Vân Long Kim Tứ. Chân của Nhập Vân Long Kim Tứ liền chệch sang một bên để tránh đòn roi của Ngân Tiên Bạch Chấn. Chỉ nghe Ngân Tiên Bạch Chấn cười lớn nói:

- Kim Tứ gia, nếu như các hạ có nghĩa khí thì hãy tự mình đi báo thù cho các huynh đệ của mình. Những kẻ ngốc trong võ lâm tuy nhiều, nhưng chẳng có ai đi liều mạng cho các hạ đâu.

Chiếc roi lại vút lên một tiếng, nhưng lần này lại nhằm vào mông ngựa, Nhập Vân Long Kim Tứ thấy trước mặt mình bụi bay mù mịt, cùng lúc ba con tuấn mã phóng nhanh qua trước mặt gã như ba mũi tên, bỏ lại phía sau những tràng cười chế giễu.

Một cơn gió thổi qua, tung đám bụi vào mặt gã, nhưng gã vẫn không đưa tay lên chùi.

Ba năm gần đây, có quá nhiều điều tủ nhục, đã khiến cho gã gần như hoàn toàn không còn cảm giác.

Nhìn bóng dáng của Kinh Sở Tam Tiên mỗi lúc một xa dần, trong lòng gã tự nhiên dâng trào lên nỗi bi ai và tủ nhục.

Tại sao hôm đó mình không cùng bọn họ xông vào bên trong tòa lâu các kia, để cùng chết chung với bọn họ... mình là một tên hèn nhát, kẻ khác sỉ nhục là đáng.

Gã đứng lẩm bẩm tự trách móc mình. Sự việc trước đây như một ngọn roi cứ không ngừng quất vào người gã. Tiếng kêu thảm thiết của các huynh đệ gã làm cho gã đêm đêm cứ phải giật mình hoảng sợ. Cuộc sống ba năm qua gần đây đối với gã như là một cơn ác mộng.

Gã từ từ quay người trở lại với dáng vẻ bất thần. Đột nhiên gã phát hiện dưới gốc cây vừa rồi gã đứng, lúc này đã có một chàng thiếu niên phục sức sang trọng đang nhìn mình mỉm cười. Một cơn gió nhẹ thổi qua hất tung tà áo chàng thiếu niên, khiến cho chàng thiếu niên vốn đã vô cùng anh tuấn, càng trở nên oai phong凛凛 liệt.

Nụ cười của chàng thiếu niên thân thiết và đầy thiện cảm, nhưng Nhập Vân Long Kim Tứ không tiếp nhận phần hảo ý này. Gã cúi đầu bước ngang qua bên cạnh chàng thiếu niên, tiến về phía con ngựa của gã vẫn đang đứng bên dưới gốc cây.

Không ngờ chàng thiếu niên kia hướng về phía gã mỉm cười nói:

- Gió thu đã bắt đầu thổi, hoa cúc cũng đang nở rộ. Lúc này chính là lúc để con người ta hưởng thụ những thú vui ở đời, nhưng không biết tại sao huynh đài lại ở đây một mình sầu não như vậy. Nếu huynh đài không chê tiểu đệ mạo muội, tiểu đệ xin nguyện cùng huynh đài chia bớt nỗi sầu kia.

Nhập Vân Long Kim Tứ từ từ ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn chàng thiếu niên. Chỉ thấy khuôn mặt chàng thiếu niên sáng như ngọc, môi đỏ, hai mày cao vút, mắt sáng tựa sao, khí phách hiên ngang pha lẫn chút thư sinh. Lúc này chàng thiếu niên cũng đang nhìn gã mỉm cười.

Khi hai ánh mắt chạm nhau, Nhập Vân Long Kim Tứ liền lại cúi đầu xuống, thở dài nói:

- Hảo ý của huynh đài, tại hạ vô cùng cảm kích, nhưng việc của tại hạ khắp trong thiên hạ e rằng không một ai có thể giúp được.

Chàng thiếu niên lại mỉm cười nói:

- Đắt trời tuy rộng, nhưng không có việc gì là không thể giải quyết. Nếu như huynh đài có thể nói ra, không chừng biết đâu tiểu đệ giúp được thì sao.

Trong lòng Nhập Vân Long Kim Tứ cảm thấy chàng thiếu niên này tuy có chút không biết trời cao đất rộng là gì, nhưng dấu sao cũng có thành ý với mình.

Thế rồi gã liền dừng bước, buông một tiếng thở dài:

- Huynh đài tuổi còn trẻ, lại là một công tử nho nhã, nên tại hạ không muốn đem những chuyện chém giết trong võ lâm kể với huynh đài. Nhưng nếu như huynh đài thật lòng có ý muốn nghe... Thôi được, phía trước không xa có một tửu quán, chúng ta hãy đến đây rồi tại hạ sẽ kể cho huynh đài nghe.

Chàng thiếu niên tươi cười cất bước đi theo Nhập Vân Long Kim Tứ. Lúc này bóng đêm đã ập đến. Những người đi trên đường càng lúc càng thưa dần. Nỗi bi ai trong lòng Nhập Vân Long Kim Tứ lúc này bỗng nhiên cảm thấy ảm đạm. Gã đưa mắt liếc nhìn chàng thiếu niên đang đi bên cạnh, phát hiện ra chàng thiếu niên không có mang theo ngựa.

Nhập Vân Long trong lòng hơi ngạc nhiên hỏi:

- Huynh đài quý tánh là chi? Tại sao một mình độc hành mà lại không dùng ngựa?

Nghe hỏi, chàng thiếu niên mỉm cười đáp:

- Nếu mang theo ngựa thật là bất tiện, đâu được đi lại tự do tự tại.

Dừng lại giây lát, chàng thiếu niên lại mỉm cười nói tiếp:

- Tiểu đệ họ Liễu, tên là Hạc Đình. Vừa rồi có nghe huynh đài họ Kim, nhưng không biết xưng hô như thế nào đây?

Nhập Vân Long Kim Tứ ngược mắt lên nhìn, trả lời:

- Tại hạ là Kim Chánh Nam, chỉ vì nhiều năm phiêu bạt, nên cái tên này từ lâu đã không còn dùng đến, người trong giang hồ thường gọi tại hạ là Kim Tứ.

Cả hai vừa đi vừa lo nói chuyện, chẳng mấy chốc đã thấy phía trước có ánh đèn sáng rực rỡ. Quả nhiên cách phía trước họ mười mấy trượng có một gian tửu quán nhỏ. Tuy là tửu quán ở một nơi hẻo lánh nhưng ngược lại vô cùng sạch sẽ.

Một ngọn nến đã cháy hết phân nửa, hai bình rượu nóng, ba đĩa thức ăn, cũng đủ để cho Nhập Vân Long Kim Tứ cùng chàng thiếu niên hàn huyên tâm sự. Sau khi uống vào vài chung rượu, ánh mắt Nhập Vân Long Kim Tứ đã dần dần minh mẫn trở lại. Gã đưa mắt nhìn quanh một vòng, mới phát hiện ngoài hai người họ ra trong quán không có một thực khách nào cả. Nhập Vân Long Kim Tứ cất giọng nói:

- Những người luyện võ trong thiên hạ có thể nói nhiều vô số kể, nhưng nếu như muốn nổi danh trên giang hồ, quả không phải là chuyện đơn giản. Liễu huynh, huynh là một thư sinh, đương nhiên không hiểu rõ những chuyện trong giang hồ. Nhưng còn tại hạ ngay từ nhỏ đã lăn lộn vào chốn giang hồ, cho nên những chuyện ở quan ngoại hay quan nội ít nhiều tại hạ cũng biết...

Dừng lại giây lát, thấy Liễu Hạc Đình đang chú ý lắng nghe, gã từ từ nói tiếp:

- Trong võ lâm, các bang phái tuy nhiều nhưng từ xưa đến nay chủ yếu vẫn là Võ Đang, Điểm Thương, Côn Lôn, Nga My và Không Động. Các cao nhân trong võ lâm đa phần đều xuất thân là môn hạ của các bang phái này. Thế nhưng mấy mươi năm gần đây tình hình đã hoàn toàn thay đổi. Những người địa vị và võ công cao nhất trong võ lâm đều không phải xuất thân từ các bang phái trên.

Gã đưa chung rượu lên uống cạn, rồi đặt chung xuống, nói tiếp:

- Những cao nhân này đều có võ công cái thế. Có người hành đạo trên giang hồ, nhưng cũng có người mai danh ẩn tích ở những nơi thâm sơn cùng cốc. Trong số những vị cao nhân ẩn tích phải kể tới Liễu tiên sinh, Nam Hoang Thần Long và Nam Hải Vô Hận đại sư.

Liễu Hạc Đình cười lớn một tiếng:

- Kim huynh quả là người biết rộng nghe nhiều, tuy tiểu đệ chưa được nghe qua những chuyện này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất hứng.

Nói đoạn, ngửa cổ uống cạn chung rượu trước mặt.

Nhập Vân Long Kim Tứ lại cất giọng nói tiếp:

- Nam Hải Vô Hận đại sư võ công không những xuất quỷ nhập thần, mà còn là một vị thần ni đã đắc đạo. Cả đời người chưa từng đả thương qua một ai. Không ngờ sau khi Nam Hải Vô Hận đại sư quy tây, thì truyền nhân duy nhất của người là Thạch Kỳ hành sự hoàn toàn trái ngược lại. Thạch Kỳ hành đạo trên giang hồ mới có hai năm, nhưng đã có mấy mươi mạng người chết dưới kiếm của ả. Tuy rằng những kẻ bị giết kia đa số đều là bọn ác đồ, nhưng vì thủ đoạn của Nam Hải Tiên Tử vô cùng ác độc, nên đã làm chấn động võ lâm.

Liễu Hạc Đình chăm chú lắng nghe, sắc mặt không hề có chút biểu hiện gì. Ngược lại, sắc mặt của Nhập Vân Long Kim Tứ đã xúc động mạnh, gãi lại nói tiếp:

- May mà chỉ mới hành đạo trong hai năm, vị nữ ma đầu được người trong giang hồ gọi là Thạch Quan Âm này đột nhiên ẩn tích mất. Khỏi nói ai cũng biết người trong giang hồ vui mừng biết chừng nào. Nhưng không ngờ Thạch Quan Âm lại công bố với giang hồ rằng, nếu ai có thể mời ả ra khỏi nơi ẩn cư, thì ả sẽ gả cho người đó làm vợ. Hơn thế nữa, ả còn mang những châu báu quý giá có được từ Nam Hải tặng luôn cho người đó. Vì thế không biết còn bao có bao nhiêu người sẽ đến nộp mạng cho ả.

Nhập Vân Long Kim Tứ dẫn mạnh bình rượu xuống bàn, miệng vừa quát tên tiểu nhị mang thêm rượu ra, vừa nói tiếp:

- Diện mạo Nam Hải Tiên Tử đẹp như tiên, tất cả mọi người trong võ lâm không ai không biết việc này. Cộng thêm số châu báu kia thì mọi người tự nhiên trở nên mê muội muốn đi thử vận may. Thế nhưng bất luận là ai, chỉ cần bước vào trong tòa lâu các kia, vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở ra. Tuy nói rằng bọn người kia đều là những kẻ tham lam. Nhưng Liễu huynh, huynh thử nói xem, thủ đoạn này của Thạch Quan Âm có phải đã vi phạm đến đạo nghĩa giang hồ?

Tên tiểu nhị đã mang thêm rượu đến. Liễu Hạc Đình rót đầy chung rượu cho Nhập Vân Long Kim Tứ, gãi thở dài một tiếng nói tiếp:

- Trong năm huynh đệ tại hạ, đã có bốn người chết dưới tay của Thạch Quan Âm. Các cao thủ trong võ lâm tuy không phải là ít, nhưng chẳng có một ai chịu đứng ra lấy lại sự công bằng. Tuy cũng có một số bằng hữu tràn đầy tâm huyết, nhưng võ công lại không cao, vì vậy họ ra đi mà không có trở về. Liễu huynh, ba năm trở lại đây, tại hạ... tại hạ đã vì chuyện này nên chịu không biết bao nhiêu là tủi nhục, nhưng tại hạ quyết sống để đợi đến ngày tận mắt thấy yêu phụ kia đền mạng. Tại hạ phải hỏi xem ả và những bằng hữu kia thật ra có thù hận gì?

Nhập Vân Long Kim Tứ càng nói giọng càng cao, và càng lúc càng uống nhiều rượu hơn.

Liễu Hạc Đình hơi mỉm cười, nói:

- Phải chăng Kim huynh đã say?

Nhập Vân Long Kim Tứ bỗng cất giọng cười lớn:

- Chỉ có bấy nhiêu rượu làm sao khiến cho tại hạ say được. Liễu huynh, huynh không phải là người trong giang hồ nên tại hạ muốn nói cho Liễu huynh nghe một bí mật. Mấy tháng nay tại hạ đã nghĩ hết cách và muốn kết giao cùng với bọn Ô Y Thần Ma. Ha! Ha!...

Võ công của Thạch Quan Âm dù có cao cường đến đâu, cũng không thể nào qua được bọn Ô Y Thần Ma.

Gã chụp lấy chung rượu trước mặt uống cạn, lại cười lớn nói:

- Liễu huynh, huynh có từng nghe cái tên Ô Y Thần Ma này chưa? Chắc đương nhiên là chưa, nhưng người trong võ lâm nghe đến bốn chữ này, không một ai là không phát run.

Ngay cả Nhất Kiếm Chấn Hà Sóc Mã Siêu Tuấn danh chấn giang hồ, mà còn phải nể sợ bọn chúng. Còn những người khác khỏi nói, chắc Liễu huynh cũng đã biết.

Dừng lại giây lát, gã lại cất giọng nói tiếp:

- Người trong giang hồ có mấy ai biết được lai lịch của bọn Ô Y Thần Ma? Có ai không sợ võ công xuất quỷ nhập thần của bọn chúng? Liễu huynh, tuy bọn ác đồ này giết người trong nháy mắt và không có chuyện xấu nào mà không làm. Nhưng nếu dùng chúng để đối phó với Thạch Quan Âm... Ha! Ha! Quả thật không có gì bằng. Chỉ có điều đáng tiếc, hiện giờ tại hạ vẫn chưa tìm ra bọn họ, nếu không thì... Ha!... Ha!!!

Nhập Vân Long Kim Tứ liên tục uống rượu và không ngớt cười lớn, khiến cho tên tiểu nhị cứ nhìn gã chăm chăm sau mỗi lần mang thêm rượu ra. Liễu Hạc Đình hơi mỉm cười, đẩy chung rượu, đứng dậy cười nói:

- Kim huynh thật sự đã say.

Lấy nén bạc đặt xuống bàn, chàng lại mỉm cười nói:

- Hôm nay ngẫu nhiên được gặp Kim huynh đây, tiểu đệ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Nếu sau này còn duyên mong rằng sẽ được cùng Kim huynh đàm luận. Bây giờ tiểu đệ xin cáo từ.

Nhập Vân Long Kim Tứ im lặng một hồi, rồi phá lên cười lớn:

- Được! Được! Liễu huynh cứ lên đường.

Gã đưa tay vỗ mạnh xuống bàn quát:

- Tiểu nhị, mang thêm rượu!

Liễu Hạc Đình đi ra đến cửa còn quay đầu lại nhìn gã mỉm cười, sau đó bước nhanh ra khỏi quán. Chỉ trong nháy mắt, Liễu Hạc Đình đã biến mất trong màn đêm.

Nhập Vân Long Kim Tứ loạng choạng bước ra bên ngoài, đưa mắt nhìn quanh, nhưng chẳng hề thấy bóng dáng của Liễu Hạc Đình đâu cả.

Gã đứng im lặng hồi lâu, miệng lẩm bẩm nói:

- Chàng thiếu niên này thật là kỳ lạ...

Sau đó gã loạng choạng quay vào trở lại bàn, tự tay rót đầy chung rượu rồi nâng lên nhưng lại đặt xuống. Cuối cùng gã cũng ngửa cổ uống cạn chung rượu. Thế rồi bên trong tửu quán lại phát ra tiếng cười cuồng dại. Rượu đã làm cho gã quên hết bao nhiêu phiền muộn ở trên đời.

Bên ngoài có tiếng ngựa hí, Nhập Vân Long Kim Tứ lấy bình rượu rót đầy một chén lớn, rồi cầm chén rượu lảo đảo bước ra ngoài. Đi đến bên cạnh con ngựa, gã chìa chén rượu đến miệng con vật. Không ngờ chén rượu lớn như vậy con vật lại uống cạn.

Nhập Vân Long Kim Tứ vung tay ném cái chén không, cười lớn nói:

- Tửu phùng tri kỷ, tửu phùng tri kỷ. Ha! Ha! Không ngờ bạn rượu tri kỷ của ta lại là người.

Tay trái cầm cương, gã nhẹ nhàng phóng lên lưng ngựa.

Gã lại cất giọng cười cuồng dại, đồng thời cho ngựa phóng nhanh. Gió lạnh thổi vào gương mặt nóng bừng của gã, cảm giác này từ lâu gã đã không có.

Thế rồi gã để cho con vật tùy ý chạy trên đường đã vắng bóng người và tùy ý rời khỏi đại lộ hướng về phía khu rừng hoang vắng.

3. Thanh Y Thiếu Nữ

Đêm, gió càng lúc càng lạnh.

Không gian trở nên lạnh lẽo và yên tĩnh. Chỉ còn nghe tiếng chân ngựa nện xuống đường, nhưng...

Ở một nơi yên tĩnh vắng vẻ như vậy, tại sao đột nhiên lại nghe thấy tiếng sáo? Tiếng sáo kia như hòa vào trong gió tỏa đi khắp nơi.

Điều kỳ quái là tiếng sáo có một ma lực, khiến cho người ta cách chi kháng cự lại.

Ngay cả con ngựa cũng không tự chủ, chạy nhanh về hướng phát ra tiếng sáo.

Nhập Vân Long Kim Tứ cảm thấy trời đất tuy lớn, nhưng dường như cũng không dung nạp hết tiếng sáo kia. Tâm hồn gã dường như đang lạc vào tiên cảnh. Cảnh thu tiêu điều lúc này đã biến thành mùa xuân đẹp đẽ, với đủ hoa thơm cỏ dại.

Bước chân ngựa cũng chậm lại, tiếng sáo mỗi lúc nghe một rõ hơn. Nhập Vân Long Kim Tứ buông một tiếng thở dài đưa mắt nhìn quanh. Gương mặt đỏ gay của gã đột nhiên biến sắc trở nên trắng bệch.

Bốn phía khu rừng vẫn vắng tanh. Một con đường nhỏ dẫn vào tận rừng sâu. Gã cảm thấy nơi đây quá quen thuộc, bởi vì nơi này đã từng xảy ra biến cố trọng đại trong cả đời gã.

Bên trong rừng tối đen như mực. Tuy mắt gã không nhìn thấy gì, nhưng gã biết rõ phía trước nhất định có một khoảng đất trống. Trên khoảng đất trống kia là một tòa lâu các thần bí, bên ngoài được bao bọc bằng một bức tường sắt. Thế rồi, từ trong lòng gã có một nỗi sợ hãi vô hình dâng lên, khiến cho gã muốn lập tức quay ngựa bỏ chạy.

Nhưng tiếng sáo kỳ dị kia cũng phát ra từ phía bên trong khu rừng. Tiếng sáo như có một uy lực trấn áp sự sợ hãi trong lòng gã và sự sợ hãi kia cũng dần dần tan biến.

Gã từ từ bước xuống ngựa, từ từ tiến vào khu rừng trước mắt và đi về phía khoảng đất trống...

Dưới ánh trăng, bức tường sắt đen xì kia càng trở nên cao lớn và tà ác.

Thế nhưng tất cả cảnh tượng này đều đã bị tiếng sáo kia uy hiếp. Nhập Vân Long Kim Tứ chậm rãi bước ra ngoài khoảng đất trống, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống. Gã cơ hồ quên rằng trước mặt mình là tòa lâu các bí ẩn, đã từng nuốt chửng không biết bao nhiêu sinh mạng của các cao thủ vô lâm, thậm chí ngay cả thi hài cũng không nhả ra.

Tiếng sáo bỗng nhiên chợt thay đổi và tiếng thổi sáo đột nhiên cũng bước ra khỏi bóng tối của bức tường sắt. Hóa ra người thổi sáo kia không ai khác chính là chàng thiếu niên Liễu Hạc Đình.

Trong lòng Nhập Vân Long Kim Tứ không khỏi giật mình, nhưng vẫn ngồi im trên tảng đá, chỉ vì lúc này gã đã bị tiếng sáo làm cho mê mẩn.

Nhập Vân Long Kim Tứ đưa mắt nhìn bức tường sắt, nhưng bên trong vẫn im lặng không một tiếng động. Thật kỳ quái, chẳng lẽ người bên trong không có lỗ tai? Gã mường tượng trong bụng một câu. Lúc này gã đã biết Liễu Hạc Đình không phải là một phú gia công tử như gã nghĩ, mà là một võ lâm thiếu hiệp võ công cao cường. Tuy rằng lai lịch của Liễu Hạc Đình không rõ ràng, nhưng dụng ý đến đây thì khỏi phải nói.

Trong bụng Nhập Vân Long Kim Tứ lại nghĩ:

- Tại sao tiếng sáo kia không hề có tác dụng với Thạch Quan Âm? Nếu Thạch Quan Âm cũng là người giống như ta, cũng có tình cảm giống như ta, thì nhất định sẽ bị tác động bởi tiếng sáo, trừ phi ả ta không phải là người.

Nhập Vân Long Kim Tứ nghe thấy tiếng sáo mỗi lúc một cao vút tận mây xanh, rồi đột nhiên bắt ngờ hạ thật thấp xuống.

Gã bất giác buông khe tiếng thở dài. Từ phía sau rừng cây bỗng có tiếng ngựa hí truyền ra. Gã liền đưa mắt nhìn về phía ấy, toàn thân lập tức như bị đóng băng. Trong bóng tối đột nhiên bước ra một thiếu nữ xinh đẹp, toàn thân mặc y phục màu bạc, hai tay ôm cái giá ba chân màu vàng lấp lánh.

Thiếu nữ kia nhẹ nhàng bước ra khỏi rừng cây. Ánh mắt nàng nhìn về phía Nhập Vân Long Kim Tứ, rồi lại quan sát Liễu Hạc Đình, sau đó bước đến giữa khoảng đất trống. Tay trái nàng đưa lên sửa lại mái tóc, đầu hơi cúi xuống tựa hồ như đang lắng nghe tiếng sáo.

Trong lòng Nhập Vân Long Kim Tứ không khỏi cảm thấy kỳ lạ, tại sao ngay lúc này, tại đây lại xuất hiện một thiếu nữ kiều diễm đến như vậy? Ai ngờ gã vừa chớp mắt một cái, lại có một thiếu nữ xinh đẹp khác từ trong rừng bước ra. Thiếu nữ này phục sức hoàn toàn giống như thiếu nữ trước, chỉ có điều trong tay thiếu nữ này là một cái trống bằng đồng, có màu đen bóng, với hình dáng vô cùng kỳ quái.

Chỉ trong chốc lát, giữa khoảng đất trống đã có mười sáu thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện.

Trên tay mỗi thiếu nữ đều có ôm một vật và đứng thành hàng ngay ngắn. Tiếng sáo Liễu Hạc Đình lúc này đã có phần không ổn định.

Thiếu nữ đứng đầu khẽ ra lệnh một tiếng, đồng thời cái giá ba chân trong tay nàng liền được đặt xuống đất. Tất cả mười lăm thiếu nữ còn lại cũng đồng loạt làm theo. Sau đó tất cả nhẹ gót bước vào trong rừng cây.

Trên khoảng đất trống hiện giờ đã có tám cái trống đồng với hình dáng và kích cỡ to nhỏ khác nhau. Dưới ánh trăng, có cái phát ra ánh sáng đen bóng, có cái phát ra màu vàng lấp lánh.

Nhập Vân Long Kim Tứ liền đứng dậy, phóng nhanh đến bên rừng cây. Nhưng bên trong rừng cây vẫn là một màu đen và không một bóng người. Chỉ có con ngựa của gã vẫn đứng cúi đầu bên cạnh một thân cây.

Một cơn gió thổi qua, tiếng sáo bắt đầu thanh thoát trở lại.

Nhập Vân Long Kim Tứ buông một tiếng thở dài, quay đầu trở lại ngồi xuống tảng đá.

Vị cao thủ võ lâm này hiện tại đã bị tiếng sáo làm cho ngây ngất.

Tám cái trống đồng vẫn lấp lánh dưới ánh trăng, nhưng do bóng của bức tường mỗi lúc một ngả dài, chẳng mấy chốc nó đã bao trùm cả tám cái trống, và cơ hồ như bao trùm luôn cả tâm trạng lúc này của Nhập Vân Long Kim Tứ.

Đột nhiên từng một tiếng, tiếng trống vang lên như muốn xé tan màn đêm.

Nhập Vân Long Kim Tứ kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, ngoài Liễu Hạc Đình đang thổi sáo ra, bốn bề vẫn không một bóng người.

Thế nhưng tám cái trống lại không ngừng vang lên. Chẳng bao lâu, tiếng trống đã như tiếng sấm trấn áp tiếng sáo của Liễu Hạc Đình.

Tiếng trống phát ra mỗi lúc một nhanh hơn nhưng phía trước những cái trống vẫn không thấy một bóng người. Nhập Vân Long Kim Tứ bỗng thấy toát mồ hôi, đưa mắt nhìn quanh.

Chỉ thấy Liễu Hạc Đình hai tay đưa ngang cây sáo, miệng liên tục thổi.

Thế rồi, tiếng sáo bỗng trở nên cao vút trở lại.

Tiếng trống và tiếng sáo lúc này gần như muốn xé tan lồng ngực của Nhập Vân Long Kim Tứ ra thành hai mảnh. Cuối cùng gã không còn chịu đựng được nữa, hét lớn một tiếng, bỏ chạy nhanh vào rừng cây, quên cả mang theo ngựa.

Tiếng trống càng nhanh, tiếng sáo càng lảnh lót. Thế nhưng bên trong bức tường sắt vẫn im lặng, không hề có một phản ứng nào.

Hai mày của Liễu Hạc Đình hơi chau lại, chàng biết hôm nay mình đã gặp phải cường địch.

Người bên trong bức tường sắt không những định lực phi phạm, mà còn có công lực thâm hậu, có thể cách không kích trống.

Liễu Hạc Đình quét ánh mắt nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện ra bóng dáng một ai. Trong lòng chàng không lo lắng. Thật ra người đánh trống kia là ai? Là bạn hay thù?

Mãi lo suy nghĩ, nên tiếng sáo của chàng đã có phần không tập trung.

Nên biết rằng những cao thủ dùng nội lực để giao đấu, tinh thần cần phải tập trung.

Nếu như sự tập trung bị giao động thì uy lực sẽ bị yếu kém và dễ bị ngoại ma xâm nhập.

Lúc này Liễu Hạc Đình cảm thấy ngực mình nặng trĩu, máu huyết dường như đều muốn chạy ngược và ống sáo cơ hồ muốn tuột khỏi tầm tay.

Chàng vô cùng kinh hãi, vội vàng thu nhiếp tâm thần lại. Đột nhiên có tiếng bước chân dị kỳ, từ phía trong bức tường chạy cực nhanh ra. Có điều âm thanh vô cùng nhỏ nên cho dù thính giác có nhạy cảm như Liễu Hạc Đình vẫn không sao phân biệt được rõ ràng.

Trong lòng Liễu Hạc Đình chợt lóe lên một suy nghĩ, chàng liền cất bước tiến sát đến bức tường sắt. Nào ngờ đột nhiên một tiếng keng phát ra. Một tia sáng xanh lóe lên trong màn đêm như một ánh chớp. Âm thanh kia chưa kịp dứt, chàng đã thấy kiếm quang lướt đến gần sát phía trước mình. Trong lúc còn đang vô cùng kinh ngạc, chàng nhìn thấy một bóng người gầy ốm, trong tay cầm một thanh trường kiếm, phóng nhanh đến bên tám cái trống.

Ánh kiếm trong tay bóng đen vừa vung lên, tiếng trống liền im bật.

Thân pháp và khinh công của bóng đen kia cực kỳ nhanh lẹ, khiến cho Liễu Hạc Đình bất giác cũng ngưng tiếng sáo lại. Sau đó chỉ thấy bóng đen phóng nhanh về một hướng khác. Chỉ thoáng một cái, bóng đen đã mất dạng.

Đột nhiên...

Từ trong rừng cây có một bóng đen to lớn lướt nhanh ra ngoài như một cánh dơi, sau đó cũng mất hút về hướng bóng đen ban đầu.

Diễn biến sự việc xảy ra quá nhanh, khiến cho Liễu Hạc Đình đứng ngẩn người ra. Đợi đến khi bóng đen thứ hai mất dạng, chàng mới lướt người đến bên những cái trống. Chỉ thấy mỗi cái trống lúc này đều đã biến thành hai mảnh.

Tuy biết người đánh trống vừa rồi ẩn nấp trong rừng cây, nhưng chàng không đoán được người đó thật ra là ai? Điều khiến chàng ngạc nhiên hơn chính là bóng đen cầm trường kiếm.

Người này khinh công không những tuyệt đỉnh, mà trong tay còn có thanh bảo kiếm có một không hai.

Liễu Hạc Đình võ công tuyệt kỹ, tuy mới bước chân vào giang hồ, nhưng đối với võ công bản thân chàng rất tự tin. Nào ngờ chỉ trong một đêm, chàng đã gặp đến hai kỳ nhân như vậy. Về võ công của họ, điều này không cần phải nói đến. Chỉ việc ẩn hiện của họ cũng đủ giống như thần long, thấy đầu mà chẳng thấy đuôi.

Liễu Hạc Đình đứng yên lặng một hồi lâu, đột nhiên nhớ đến vừa rồi có tiếng bước chân kỳ lạ phát ra từ phía bên trong bức tường, hai mày chàng liền hơi chau lại, đồng thời lướt nhanh đến bên bức tường lắng tai nghe ngóng. Nhưng lúc này tất cả đều trở lại im lặng, ngay cả một âm thanh nhỏ cũng không nghe thấy.

Thật ra phía sau bức tường sắt kia có bí mật gì? Còn ả Thạch Kỳ kia diện mạo ra sao?

Tại sao ả lại nhẫn tâm như vậy, toàn giết những người không có oán thù gì với ả cả.

Những câu hỏi này cứ lẩn vẩn trong đầu, nhưng Liễu Hạc Đình không sao giải thích được.

Thế rồi chàng ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn bức tường cao sừng sững, đột nhiên nghiêng răng rồi đưa ra một quyết định vô cùng mạo hiểm.

Sau khi giắt ống sáo vào thắt lưng, hai tay chàng buông xuôi, toàn thân vận chân khí.

Chỉ thấy chân chàng hơi chùng xuống, toàn thân đã vọt thẳng lên cao như một cánh nọ.

Khi bay lên cao chừng ba trượng, chàng liền đưa tay chụp lấy đầu bờ tường. Chỉ trong nháy mắt, toàn thân chàng rơi vào bên trong. Trong khi thân hình rơi xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá, ánh mắt chàng không ngừng nhìn quanh cảnh giác, để đề phòng bị tập kích bất ngờ.

Trong lòng chàng tự nhiên trở nên khẩn trương vì cho đến lúc này, chàng vẫn chưa biết tí gì về ngôi nhà thần bí này.

Bên trong bức tường là một cái sân rộng. Sau khi rơi xuống đất, chàng đưa mắt quan sát bốn phía thật kỹ càng. Chỉ thấy phía trước có một gian nhà, bên trong không một ánh đèn, với các cửa đều đóng chặt.

Chàng từ từ tiến về phía trước, rồi hết sức cẩn thận bước lên bậc tam cấp. Khi đến trước cánh cửa, chàng do dự đứng lại thật lâu. Bốn bề vẫn im lặng một cách đáng sợ, thậm chí chàng còn nghe cả tiếng thở của chính mình.

Liễu Hạc Đình từ từ đưa tay ra thử đẩy nhẹ cánh cửa, không ngờ cánh cửa kêu két một tiếng hé mở ra. Chàng ngậm thở phào một tiếng, dùng lực đẩy mạnh cánh cửa mở toang ra.

Chỉ thấy bên trong có một chiếc bàn bát tiên đặt ngay giữa gian đại sảnh. Trên bàn có một ngọn nến, nhưng không thấp sáng. Ngoài ra xung quanh không còn có một vật gì.

Trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy kỳ lạ, liền nhẹ nhẹ bước vào bên trong. Bỗng nhiên có một tiếng “chí” phát ra ngay bên dưới chân chàng.

Liễu Hạc Đình kinh hoàng, uốn người lộn nhanh ngược trở ra. Chàng cảm thấy tay mình toát cả mồ hôi và dường như không còn dũng khí để bước vào trong lần nữa.

Sau một hồi, tất cả đều trở lại im lặng. Lúc này Liễu Hạc Đình mới cất giọng ho khê một tiếng, đặt chân bước lên bậc tam cấp. Đồng thời chàng đưa tay vào trong người lấy ra ngọn đuốc nhỏ thấp sáng lên. Tuy chàng có thể nhìn thấy rõ mọi vật xung quanh, nhưng công dụng của ánh đuốc lúc này chỉ khiến cho chàng cảm thấy bớt sợ hãi mà thôi.

Ngọn đuốc vừa được thấp sáng, trong gian đại sảnh âm u bỗng có chút sinh khí trở lại.

Liễu Hạc Đình lại cẩn thận bước vào bên trong, không quên quét mắt chú ý xuống bên dưới.

Bất chợt chàng tự cười thầm mình tại sao lại nhát gan đến như vậy.

Hóa ra trên đất có mười mấy con chuột chết nằm vương vãi khắp nơi. Vừa rồi do chàng đạp lên trên một con chuột, mà con chuột này bụng chưa xì hết hơi, nên mới phát ra tiếng kêu.

Tuy nhiên chàng vẫn đề cao cảnh giác, chậm chậm bước vào trong từng bước một. Chỉ thấy số chuột kia đều chết giữa bụng lên trên, ngoài ra toàn thân không có một vết thương nào.

Liễu Hạc Đình không khỏi nghĩ thầm:

- “Những con chuột này bị chết nhất định là do không chịu nổi tiếng trống ở bên ngoài lúc này”.

Chợt chàng nghĩ tiếp:

- “Chẳng lẽ tiếng bước chân kỳ dị vừa rồi mình nghe thấy cũng chính là của lũ chuột này”.

Chàng bước thẳng đến bên bàn, thấp ngọn nến trên bàn lên. Ánh sáng của ngọn nến tuy yếu nhưng cũng đủ làm cho gian đại sảnh sáng lên thêm chút nữa.

Hai bên phải và trái gian đại sảnh đều có cửa ra vào nhưng tất cả cũng được đóng chặt.

Liễu Hạc Đình đằng hắng một tiếng, rồi cất giọng nói:

- Xin hỏi bên trong có người không? Tại hạ muốn được bái kiến.

Trong gian đại sảnh lập tức có một chuỗi hồi âm “bái kiến, bái kiến...” Sau đó tất cả trở lại im lặng. Hai mày Liễu Hạc Đình hơi chau lại. Xoạt một tiếng, chàng đã lướt người đến bên cánh cửa, đồng thời vung chưởng đánh tung cánh cửa ra. Chàng liền thò đầu vào bên trong nhìn. Chỉ thấy trong phòng có đặt một chiếc bàn, trên bàn có một ngọn nến, ngoài ra không còn có gì.

Trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy rất kỳ quái. Chàng liền thi triển thân pháp thử đi xem tất cả các phòng. Nào ngờ toàn bộ mười mấy gian phòng đều hoàn toàn giống nhau.

Bên trong mỗi phòng đều có đặt một chiếc bàn và trên bàn đều có một ngọn nến. Thập chí bàn và màu sắc của những ngọn nến đều cùng một dạng.

Toàn bộ gian nhà này ngay cả một bóng người cũng không thấy. Vậy tại sao những cao thủ võ lâm kia bước vào trong gian nhà này, vĩnh viễn không bước trở ra? Thật ra họ đã đi đâu?

Tuy vấn đề này chỉ có một, nhưng trong lòng Liễu Hạc Đình thì lại có nhiều nghi vấn không sao giải thích được. Chẳng lẽ nơi này không có người ở? Vậy tại sao Thạch Kỳ lại muốn ẩn cư ở nơi này? Nhưng nếu nói Thạch Kỳ quả thật sống trong gian nhà này, thế thì hiện giờ ả ta ở đâu?

Những cao thủ võ lâm kia có phải đều bị Thạch Kỳ sát hại hay không? Nếu như phải, tại sao không thấy thi hài của bọn họ, thậm chí ngay cả xương cũng chẳng thấy? Lẽ nào thi thể bọn họ đều đã biến thành tro?

Còn nếu nói trong gian nhà này không có người, vậy thì những người kia đều chưa chết.

Thế nhưng tại sao họ vĩnh viễn không quay trở ra?

Liễu Hạc Đình buông một tiếng thở dài, quay người bước về gian đại sảnh. Vừa đi chàng vừa lẩm bẩm:

- Thật ra việc này như thế nào? Không thể nào lại bất hợp lý như vậy được!" Chàng vừa dứt lời, trong đại sảnh đột nhiên có tiếng cười khúc khích, đồng thời một giọng nói trong trẻo cất lên:

- Người đang mắng ai vậy?

Liễu Hạc Đình liền định thần lại, lập tức phóng nhanh vào gian đại sảnh.

Chỉ thấy trên chiếc bàn bát tiên, lúc này có một thiếu nữ đẹp như tiên đang ngồi xếp bằng trên đó. Thiếu nữ kia toàn thân mặc y phục màu xanh, thậm chí ngay cả chiếc khăn trên đầu cũng màu xanh. Hai bàn tay của thiếu nữ đặt trên đầu gối. Trên ngón tay vô danh của bàn tay phải có đeo một chiếc nhẫn tương đối lớn. Dưới ánh ngọn nến, chiếc nhẫn kia tỏa sáng lấp lánh.

Vừa nhìn thấy Liễu Hạc Đình, thiếu nữ kia không khỏi chau mày, cất giọng hỏi:

- Ai bất hợp lý?

Liễu Hạc Đình vẻ hơi ngạc nhiên, liền vội cung quyền lên thi lễ nói:

- Phải chăng cô nương chính là chủ nhân ở nơi đây? Xin thứ lỗi cho tại hạ đã mạo muội xông vào.

Thiếu nữ kia nhìn thẳng vào mặt chàng một hồi lâu, rồi bỗng nhiên đưa bàn tay ngọc lên che miệng cười khúc khích nói:

- Các hạ không cần phải biết ta có phải là chủ nhân nơi đây hay không. Ta chỉ muốn hỏi các hạ nửa đêm xông vào đây thật ra là vì cái gì?

Liễu Hạc Đình hơi cúi đầu xuống, không biết phải trả lời ra sao? Chàng vốn không dám tiếp xúc với ánh mắt xinh đẹp của thiếu nữ kia. Bây giờ lại bị nàng ta hỏi cây này, khiến cho chàng ấp úng hồi lâu mới nói được thành lời:

- Tại hạ đến đây quả thật là có nguyên nhân. Nhưng cô nương không phải là chủ nhân của nơi này, nên tại hạ không tiện nói ra.

Thiếu nữ kia ồ một tiếng vẻ kinh ngạc, sau đó mỉm cười nói:

- Quả thật không thể nào đoán ra được, các hạ là người rất biết nói chuyện. Nếu vậy, ta chính là chủ nhân ở đây.

Liễu Hạc Đình lập tức ngẩng đầu lên, trầm giọng nói:

- Nếu như cô nương chính là chủ nhân ở đây, thế thì tại hạ muốn hỏi cô nương, những người đã từng bước vào đây thật ra là còn sống hay đã chết? Những người này cùng cô nương...

Nào ngờ thiếu nữ kia bỗng nhiên mỉm cười, cắt ngang lời chàng:

- Các hạ đừng có dữ như vậy được không? Ai là chủ nhân à? Điều này ta đang định hỏi các hạ đây. Vừa rồi các hạ đã tìm kiếm hết khắp nơi, lẽ nào ngay cả chủ nhân của gian nhà này cũng không tìm ra?

Nghe thiếu nữ kia nói vậy, trong lòng Liễu Hạc Đình không khỏi dở khóc dở cười. Im lặng một hồi lâu, thiếu nữ kia bỗng nhiên đứng lên nhảy xuống đất.

Sau khi sửa lại y phục, thiếu nữ kia xoay người lại, mỉm cười nói:

- Ta không tin rằng trong gian nhà này không có một ai cả. Chúng ta cùng nhau đi tìm lại xem sao?

Liễu Hạc Đình lại ngược mắt lên nhìn, đột nhiên hỏi:

- Vừa rồi người cầm kiếm phá mấy cái trống ở bên ngoài, phải chăng chính là cô nương?

Vừa rồi khi thiếu nữ quay người lại, Liễu Hạc Đình nhìn thấy phía sau lưng nàng có giắt một thanh kiếm hình thù rất kỳ quái. Cộng thêm việc thiếu nữ nhảy từ trên bàn xuống với thân pháp hết sức nhẹ nhàng, càng làm cho Liễu Hạc Đình tin chắc câu hỏi của mình là đúng.

Thiếu nữ kia gật đầu nhẹ nhẹ, mỉm cười đáp:

- Đúng vậy, ta vốn đang thưởng thức tiếng sáo của các hạ, không ngờ lại bị tiếng trống kia quấy rầy nên ta tức giận phá chúng.

Dừng lại giây lát, thiếu nữ nói tiếp:

- Nhưng suýt chút nữa ta đã bị gã đánh trống kia đuổi kịp. Võ công của gã kia quả thật cao siêu. Còn diện mạo thì thật đáng sợ, với khuôn mặt đầy râu ria. Ta thật sợ gã đuổi theo kịp.

Cười khúc khích một tiếng, thiếu nữ lại nói tiếp:

- May mà công phu của gã tuy cao nhưng đầu óc lại không được linh hoạt. Gã bị a dẫn cho một vòng, rồi ta chạy vào trong này, thế là gã tìm không ra.

Thiếu nữ kia vừa nói vừa ra dấu tay chân, khiến cho Liễu Hạc Đình nghe đến ngẩn người.

Liễu Hạc Đình vốn xuất thân là con nhà võ. Phụ thân và mẫu thân chàng đều là hàng cao thủ trong võ lâm, cộng thêm thiên chất của chàng vốn thông minh nên lần ra giang hồ này, chàng cho rằng dù mình không phải thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng trong hàng thiếu niên có thể xem là đệ nhất.

Nào ngờ thiếu nữ trước mặt so ra niên kỷ còn nhỏ hơn mình. Vậy mà võ công và khinh công xem ra chẳng thua kém gì mình, thậm chí còn cao hơn cả mình.

Lúc này chàng mới thể nghiệm được câu “núi cao còn có núi cao hơn.” Thiếu nữ kia chớp chớp hai mắt mỉm cười nói:

- Này! Các hạ làm gì đứng ngẩn ra như vậy? Hãy mau cùng ta đi tìm lại một lần nữa xem sao. Nếu như các hạ không dám đi, ta sẽ đi một mình vậy.

Liễu Hạc Đình hơi định thần, đã thấy thiếu nữ kia nhìn mình như đang mỉm cười. Dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn nến, hai mắt của thiếu nữ long lanh như hai hạt châu và tựa như trăm hoa đang nở rộ giữa mùa xuân. Tự nhiên chàng cảm thấy lòng mình ngây ngất và mọi câu trả lời dường như đều đã tan biến.

Đột nhiên hai má thiếu nữ bỗng đỏ bừng lên. Nàng liếc mắt nhìn Liễu Hạc Đình một cái, cất giọng thỏ thẻ nói:

- Thật không ngờ một đại nam nhân như vậy mà nhát gan hơn cả một cô nương.

Vừa dứt lời, thiếu nữ kia đã lướt người tiến vào bên trong.

Liễu Hạc Đình cảm thấy một mùi thơm thoang thoảng bay ngang qua. Khi quay đầu lại nhìn, chàng chỉ còn kịp nhìn thấy tà áo xanh khuất nhanh sau cửa. Chàng định thần lại, rồi thi triển khinh công lướt nhanh đi.

Với khinh công của hai người, việc lục soát mười mấy gian phòng chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi.

Liễu Hạc Đình cứ bám theo sát cái bóng xanh ở phía trước. Bỗng nhiên chàng thấy thiếu nữ kia đứng sững lại trong căn phòng cuối cùng của gian nhà, tựa hồ như đột nhiên phát hiện ra được điều gì.

- “Trong mỗi căn phòng ở đây vốn đều trống không như nhau. Chẳng lẽ trong căn phòng này đột nhiên có gì mới xuất hiện sao?” Trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy hơi kỳ quặc, liền vội lướt nhanh đến xem. Chỉ thấy trong căn phòng không có gì khác lạ, vậy mà thiếu nữ kia cứ đứng nhìn trân trân chiếc bàn một cách xuất thần.

Thiếu nữ kia từ từ quay đầu sang nhìn Liễu Hạc Đình, rồi vội xoay đầu trở lại nhìn chiếc bàn, giọng ngạc nhiên nói:

- Kỳ quái... Tại sao trên những chiếc bàn kia đều đặt các cây nến, nhưng riêng chiếc bàn này lại đặt một cây đèn dầu?

Liễu Hạc Đình nghe nói vậy trong lòng không khỏi ngạc nhiên, định thần nhìn kỹ. Quả nhiên trên chiếc bàn bát tiên không hề có một cây nến nào, thay vào đó là một ngọn đèn dầu bằng đồng.

Trong lòng Liễu Hạc Đình bỗng nhiên tự cảm thấy hổ thẹn. Chàng đưa ánh mắt nhìn thiếu nữ áo xanh nói:

- Nhân lực của cô nương thật là lợi hại. Vừa rồi tại hạ đã tìm kiếm khắp nơi, nhưng không hề phát hiện ra căn phòng này có điểm khác biệt.

Thiếu nữ áo xanh bữu môi nói:

- Điều này chẳng có gì đặc biệt. Hàng nữ nhi bọn ta lúc nào cũng cẩn thận hơn là nam nhi các hạ.

Khi nói câu này, ngữ khí của nàng vô cùng nhỏ nhẹ.

Liễu Hạc Đình đứng ngẩn người ra, trong bụng nghĩ thầm:

- “Vị cô nương này vừa rồi lời nói có vẻ gay gắt, không hiểu tại sao bây giờ lại trở nên ôn tồn đến như vậy?”
Chàng nghĩ đi nghĩ lại, nhưng vẫn không nghĩ ra nguyên nhân tại sao. Từ xưa đến nay, phụ nữ vốn là người phức tạp nhất. Một chàng thiếu niên chưa từng trải như Liễu Hạc Đình làm sao mà có thể đoán được.

Lúc này thiếu nữ kia đã bước đến bên cạnh chiếc bàn, đang cúi đầu xuống quan sát cây đèn. Bỗng nhiên nàng lên tiếng hỏi:

- Trên người các hạ có mang theo đuốc không? Nếu có xin thắp lên hộ.

Nàng vừa mới nói dứt lời, ngọn đuốc cũng đã được thắp sáng lên.

Thiếu nữ áo xanh quay đầu lại mỉm cười nói:

- Động tác của các hạ thật nhanh lẹ vô cùng.

Hai má Liễu Hạc Đình chợt đỏ bừng lên. Chàng giờ cao ngọn đuốc đứng bên cạnh thiếu nữ, mà không tìm được câu nào để đáp lại.

Thiếu nữ áo xanh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vẻ vui mừng nói:

- Hóa ra toàn bộ bí mật đều nằm ở ngọn đèn này.

Liễu Hạc Đình hơi ngạc nhiên, trong khi thiếu nữ kia vẫn nói tiếp:

- Các hạ xem, dầu trong ngọn đèn này đã khô cạn từ lâu, hơn nữa trên chụp đèn còn bám đầy bụi. Điều này chứng tỏ rằng từ lâu ngọn đèn đã không được sử dụng đến. Thế nhưng thân ngọn đèn lại sáng bóng. Vậy các hạ thử nghĩ xem, đây là do nguyên nhân gì?

Liễu Hạc Đình trầm ngâm giây lát, bỗng chợt thốt lên:

- Ý cô nương muốn nói, chiếc đèn này chính là chìa khóa để mở những cơ quan bí mật kia?

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười, nói:

- Không sai, các hạ quả là thông minh!

Hai má Liễu Hạc Đình lại đỏ bừng lên. Từ nhỏ đến lớn, chàng được không biết bao nhiêu người khen ngợi là kẻ thông minh, nên không còn cảm giác với câu này nữa.

Nhưng hiện giờ với một câu khen rất bình thường của thiếu nữ áo xanh, ngược lại khiến cho chàng vui mừng không sao tả xiết. Chàng cảm thấy lời khen vừa rồi hơn hẳn tất cả trăm ngàn lời khen trước đây của mọi người.

Thiếu nữ áo xanh lại nói tiếp:

- Không biết trong gian nhà này còn bao nhiêu điều bí mật. Theo lý mà nói, ở đây không lý nào mà không có người. Nhưng bọn họ trốn ở đâu cơ chứ?

Nàng lại mỉm cười, nói tiếp:

- Bên dưới chiếc bàn này nhất định có bí mật, và bí mật trong gian nhà này cũng chính là nơi đây. Các hạ thấy ta phán đoán như vậy có đúng không?

Nàng vừa nói vừa đưa tay ra xoay thử chiếc đèn, nhưng không hề có phản ứng gì.

Hai mày liễu Liễu Hạc Đình hơi chau lại, chàng đưa tay thử gõ nhẹ lên mặt bàn. Hóa ra chiếc bàn được làm bằng sắt.

Hai mày chàng có vẻ chau lại nhiều hơn, đứng lặng im quan sát. Chỉ thấy hai tay thiếu nữ nắm chặt thân đèn xoay về bên tay trái, rồi lại xoay về bên phải, nhưng chiếc đèn vẫn không hề nhúc nhích.

Thiếu nữ giậm nhẹ chân xuống đất, quay đầu lại về trách móc, nói:

- Các hạ đừng có đứng yên ở đó được không, mau thử giúp một tay xem.

Liễu Hạc Đình hơi mỉm cười, đột nhiên đưa tay lên ấn mạnh ngọn đèn xuống.

Thiếu nữ thấy vậy liền lên tiếng:

- Các hạ làm vậy không được đâu, thứ này...

Thiếu nữ chưa kịp dứt lời, đã thấy ngọn đèn như bị khảm sâu vào mặt bàn. Đồng thời mặt bàn đột nhiên nâng cao lên, để lộ ra một đường hầm tối om.

Thiếu nữ không khỏi ngạc nhiên đưa mắt nhìn Liễu Hạc Đình. Lúc này chàng cũng đang nhìn nàng mỉm cười với dáng vẻ đắc ý, và cơ hồ như đang chờ đợi câu tán thưởng của nàng.

Nào ngờ thiếu nữ kia hứ một tiếng nói:

- Quả là tài ba! Vậy tại sao không sớm ra tay? Phải chăng đợi người ta mất mặt các hạ mới vui lòng?

Nói đoạn, xoay người đi không thèm nhìn chàng.

Liễu Hạc Đình hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- “Thiếu nữ này tính khí thật khó hiểu. Trong lòng nàng nghĩ gì chỉ sợ rằng không ai hiểu được.” Nhưng chàng đâu biết rằng tuy ngoài miệng nàng nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ khác:

- “Không ngờ chàng thiếu niên này phẩm chất vừa tốt, võ công lại cao, hơn nữa còn am hiểu về những cơ quan bí mật” .

Nàng suy nghĩ tiếp:

- “Một nhân tài như chàng, không biết do ai đã dạy dỗ?” Trong lòng cả hai người đều đang mèn mọ tài hoa của đối phương, và suy đoán lai lịch của nhau. Chỉ có điều chẳng ai suy đoán ra cả.

Khi chiếc bàn sắt dâng lên chừng hai thước, bỗng nhiên tự dừng lại. Bên dưới tối đen như mực và không hề có bậc thang đi xuống.

Liễu Hạc Đình đứng im lặng một hồi rồi cất giọng nói:

- Cô nương đứng đây đợi một lát, để tại hạ xuống dưới ấy xem thử.

Nói đoạn chàng tiến bước đến định nhảy xuống.

Nào ngờ, thiếu nữ đột nhiên xoay đầu lại, nói:

- Các hạ định nhảy xuống ấy như vậy sao? Hứ! Ta chưa từng thấy ai ngốc nghếch như ngươi cả. Trước tiên các hạ nên ném một hòn đá xuống xem thử, coi bên dưới ấy có gì đã.

Ngữ khí của thiếu nữ tuy cao ngạo, nhưng ý tứ hoàn toàn tỏ vẻ quan tâm. Liễu Hạc Đình nghe nàng nói thế, sắc mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng, đưa mắt nhìn quanh để tìm một hòn đá.

Thiếu nữ bĩu môi, quay người lướt ra khỏi phòng.

Liễu Hạc Đình không khỏi vô cùng ngạc nhiên. Chàng đang không biết chuyện gì đã xảy ra thì thiếu nữ kia đã quay trở lại. Đến trước mặt Liễu Hạc Đình, nàng chẳng nói chẳng rằng chìa tay ra trước mặt chàng, trong tay nàng là một khúc của ngọn nến.

Trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy sự thông minh của thiếu nữ này hơn hẳn mình.

Trong thời gian ngắn ngủi, chàng không biết phải nói gì, chỉ im lặng đưa tay đón nhận, rồi dùng cây đuốc châm ngọn nến lên, thuận tay ném ngọn nến xuống bên dưới đường hầm.

Một điểm sáng rơi thẳng xuống bên dưới đường hầm. Chỉ trong nháy mắt điểm sáng kia đã tắt, tiếp theo là một tiếng bịch từ bên dưới truyền lên. Thiếu nữ áo xanh cất giọng nói:

- Bên dưới là đất, hơn nữa lại không sâu.

Liễu Hạc Đình hơi ngước mắt lên nhìn, nhưng thiếu nữ kia vội tránh ánh mắt chàng, đưa tay ra khẽ nói:

- Các hạ hãy trao ngọn đuốc cho ta!

Liễu Hạc Đình âm thầm trao cho thiếu nữ ngọn đuốc. Chàng cảm thấy thiếu nữ này có lúc kiêu ngạo, đánh đá nhưng cũng có lúc dịu dàng. Điều này khiến cho chàng không biết là nên giận hay nên vui. Chỉ có điều dù giận hay vui, chàng đều cảm thấy ý vị ngọt ngào khó tả, mà từ trước tới giờ chàng chưa bao giờ có.

Khi cầm lấy ngọn đuốc, các đầu ngón tay của thiếu nữ chạm nhẹ nhàng vào tay Liễu Hạc Đình. Bỗng nhiên trong lòng nàng dâng lên một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Nàng thầm tự hỏi bản thân, đối với chàng thiếu niên hiền lành này, tại sao có lúc mình đánh đá và có lúc lại dịu dàng đến như vậy?

Nàng không thể trả lời được. Thế rồi, hai má nàng đột nhiên đỏ ửng lên như hai trái đào.

Bởi vì nàng biết, làm người có lúc ngay cả chính bản thân cũng không hiểu đó chính là...

Nàng không dám nghĩ tiếp, nên đưa mắt nhìn sang Liễu Hạc Đình. Lúc này chàng đã nhảy xuống bên dưới đường hầm. Một âm thanh vang khẽ từ bên dưới vọng lên, thậm chí còn nhỏ hơn cả âm thanh của ngọn nến phát ra vừa rồi. Khinh công như vậy, quả thật kinh người.

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười, bước đến bên miệng đường hầm, cúi đầu nhìn xuống bên dưới. Bên dưới tối đen như mực, dù nàng định thần nhìn thật kỹ nhưng vẫn không thấy được gì.

Thế rồi, nàng lại bắt đầu lo lắng.

Thật ra bên dưới như thế nào? Có người hay không? Mình thật đáng trách, tại sao lại để chàng thiếu niên kia một mình xuống dưới ấy, ngộ lỗ chàng...

Xưa nay, nàng chưa bao giờ tự biết trách mình là gì. Nhưng lần này vì một người xa lạ mà nàng lại trách mắng bản thân. Đây quả là hiện tượng kỳ lạ, nhưng lại là một hiện tượng đáng mừng.

Đứng lặng yên một hồi, trong lòng nàng càng lo lắng hơn, đang định nhảy xuống, bỗng nhiên...

Từ phía bên dưới có tiếng vọng lên trên:

- Cô nương, ở đây không sâu lắm, chỉ cần nhảy thẳng xuống là được.

Dùng lại giấy lát, lại có tiếng vọng lên:

- Nhưng cô nương cũng cần phải cẩn thận một chút, bởi vì ở dưới này rất tối.

Thiếu nữ mỉm cười thật tươi, vẻ vui mừng, khiến cho nàng càng trở nên xinh đẹp như một nàng tiên. Thế nhưng ngoài miệng nàng vẫn cao ngạo:

- Các hạ cứ yên tâm, ta không bị té chết đâu, hứ... các hạ đừng tưởng rằng khinh công của mình hơn hẳn người khác.

Nói xong trong bụng nàng lại mỉm cười, rồi mới nhảy xuống bên dưới.

Khi rơi xuống được nửa chừng, ngọn đuốc trong tay nàng bỗng nhiên bị tắt. Thế rồi, bên dưới dường như càng trở nên tối đen hơn.

Chân nàng đã chạm xuống đất một cách nhẹ nhàng, như không hề phát ra tiếng động nhỏ. Nhưng một luồng hơi thở nam nhân ập đến, khiến cho nàng cảm thấy hoảng loạn, liền chới với lui về sau hai bước. Trong khi nàng còn chưa đứng vững, đã có một bàn tay đỡ lấy người nàng, đồng thời nghe giọng Liễu Hạc Đình nói:

- Cô nương hãy cẩn thận. Nơi này thật sự là rất tối...

Nào ngờ chàng chưa kịp nói dứt câu, đã cảm thấy tay mình hơi bị tê. Thiếu nữ kia lạnh lùng hừ một tiếng, giọng đánh lại:

- Các hạ cần gì phải đa sự, chẳng lẽ tự ta không đứng vững được sao? Hừ! Hơi một chút là động tay động chân, xem ta giồng gì chứ?

4. Đường Hầm Bí Mật

Chỉ mấy câu nói nhưng Liễu Hạc Đình cảm thấy như bị búa bổ vào đầu. Toàn thân chàng phát run lên, lập tức rút tay về mà không biết nói gì cho phải.

Liễu Hạc Đình đứng im lặng hồi lâu, trong lòng cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận.

Trong bóng tối, chỉ thấy hai mắt của thiếu nữ sáng tựa minh châu, chớp chớp như đang nhìn mình. Tuy biết nàng nhất định không nhìn thấy mắt mình, nhưng chàng vẫn cúi gục đầu xuống.

Không ngờ thiếu nữ lại cười hì hì, dịu dàng nói:

- Tại sao các hạ không nói gì chứ? Này! Ta hỏi các hạ, các hạ xuống đây này giờ, thật ra có thấy được gì không?

Liễu Hạc Đình không khỏi ngạc nhiên, trong bụng cười gượng. Chàng cảm thấy thiếu nữ này có lúc đột nhiên đánh đố, lúc thì dịu dàng, trong lòng không biết phải ứng phó như thế nào, chỉ biết ngậm thở dài một tiếng. Chàng quay lưng bước đi hai bước, miệng trả lời:

- Ở đây quá tối, quả thật tại hạ chẳng nhìn thấy được gì. Nhưng trong gian nhà này đã có đường hầm bí mật, nhất định không phải là chuyện bình thường. Hơn nữa vừa rồi tại hạ dùng tay tìm kiếm thử, phát hiện ra phía cuối đường hầm dường như có một cánh cửa, trên cửa còn có những hình điêu khắc. Nếu như tại hạ đoán không sai, thì phía sau cánh cửa kia nhất định có lối ra...

Nói đến đây chàng chợt nhớ ra, nếu như mình đoán sai, há chẳng phải lại bị thiếu nữ này chế giễu nữa sao? Thế nên chàng vội im lặng không nói tiếp.

Bỗng nghe thiếu nữ dịu dàng nói:

- Ở đây quả là tối đến phát sợ. Vậy mà các hạ lại có thể phát hiện ra được điều như vậy. Điều này quả thật không dễ dàng chút nào.

Im lặng giây lát, đột nhiên nàng cười hì hì, thấp giọng nói:

- Ta quả là hồ đồ, tại sao ngay cả việc này cũng không nghĩ ra...

Thiếu nữ vừa dứt lời, bỗng nghe xoạt một tiếng, Liễu Hạc Đình cảm thấy trước mặt mình sáng chói, khiến cho chàng dường như không mở mắt ra được.

Thiếu nữ áo xanh lại dịu dàng nói:

- Đáng lẽ ta phải lấy thanh kiếm này ra từ lâu, như vậy không phải tốt hơn ngọn đuốc hay sao?

Đột nhiên nàng kêu lên:

- Các hạ nhìn xem, phía trước quả là có một cánh cửa lớn. Cánh cửa này thật là đẹp.

Ta chưa bao giờ nhìn thấy cánh cửa nào lại đẹp đến như vậy.

Liễu Hạc Đình quay người lại nhìn. Chỉ thấy phía cuối đường hầm có một cánh cửa lớn cao khoảng ba trượng. Trên cánh cửa có những hình long phục cực đẹp. Với ánh sáng phản chiếu sắc lạnh của thanh kiếm, càng làm cho cánh cửa lấp lánh, hoa lệ hơn. Nhưng không biết nó được làm bằng chất liệu gì.

Trong đường hầm tối đen như vậy, đột nhiên xuất hiện cánh cửa rực rỡ như vậy, điều này khiến cho Liễu Hạc Đình không khỏi sửng sốt.

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười, nói:

- Các hạ thử đoán xem, ở đây có một cánh cửa đẹp như thế, vậy thì phía sau cánh cửa kia còn có những thứ gì nữa chứ?

Vừa dứt lời, nàng đã lướt người đến trước cánh cửa, đồng thời đưa tay ra đẩy chiếc khoen cửa, nhưng cánh cửa không hề nhúc nhích. Liễu Hạc Đình thở dài nhẹ nhõm, vì chàng sợ nàng đẩy cánh cửa như vậy, nếu lỡ như bên trong có gì thì làm sao đề phòng kịp.

Nào ngờ thiếu nữ kia lại đưa tay ra kéo khoen cửa về phía bên phải. Không ngờ cánh cửa đột nhiên từ từ mở ra phân nửa. Ánh sáng thanh bảo kiếm chiếu vào bên trong, chỉ thấy phía trong trống không, chẳng có gì và dường như còn có một con đường hầm.

Liễu Hạc Đình tuy tuổi còn trẻ, nhưng hành sự lại rất thận trọng. Sau khi quan sát cẩn thận chàng mới bước vào. Trong khi ấy thiếu nữ kia đã bước vào trong trước, giống như không hề quan tâm đến bất kỳ sự nguy hiểm nào.

Tiến vào cửa đi chừng mấy bước, không khí bên trong càng âm u và ẩm ướt. Liễu Hạc Đình đột nhiên nghĩ đến những truyền thuyết có liên quan đến gian nhà này mà không khỏi ớn lạnh. Mình đã bước vào cánh cửa này, việc sống chết quả thật chưa biết ra sao. Có lẽ từ bây giờ và mãi mãi về sau, mình không có cách nào bước ra khỏi cánh cửa này.

Thiếu nữ kia đi ở phía trước, đầu không thèm ngoái lại, chậm rãi nói:

- Nếu các hạ không dám tiến vào, có thể ở bên ngoài đợi ta.

Máu nóng trong người Liễu Hạc Đình tự nhiên dâng lên. Chàng bắt chập tất cả bước nhanh lên trên đi bên cạnh thiếu nữ. Đi được một đoạn, chỉ thấy cách phía trước hơn một trượng ngoài là cuối con đường hầm. Nhưng hai bên phải và trái đều có hai ngã rẽ. Liễu Hạc Đình lướt người lên phía trước, đưa mắt nhìn quanh. Chỉ thấy cuối đường hầm bên trái là một cánh cửa lớn màu đen có những hình phù điêu ẩn hiện. Còn cuối đường hầm bên phải có một cánh cửa màu đỏ.

Chần chừ giây lát, Liễu Hạc Đình liền xoay người rẽ vào đường hầm bên phải. Thiếu nữ kia cũng theo sát chàng. Tuy sắc mặt thiếu nữ vẫn tươi cười, nhưng trong mắt đã lộ vẻ khẩn trương.

Khi đến trước cánh cửa màu đỏ, Liễu Hạc Đình quay đầu ra sau nhìn, thấy thiếu nữ kia cũng đang đưa mắt nhìn mình. Chàng xoay đầu lại, nhanh như chớp tung chưởng ra đánh vào khoen cửa. Một tiếng âm vang lên, cánh cửa từ từ mở ra. Từ bên trong, ánh sáng chói rực tỏa ra ngoài, khiến cho thanh bảo kiếm trong tay thiếu nữ hoàn toàn mất ánh sáng.

Liễu Hạc Đình đứng ngoài cửa mà trong lòng không khỏi hiếu kỳ và khẩn trương. Hơn mười năm nay, người trong võ lâm chưa một ai có thể nhìn thấy được bí mật trong gian nhà này. Lúc này chàng chỉ cần thò đầu vào trong nhìn thì tất cả mọi bí mật đều có thể sáng tỏ.

Liễu Hạc Đình hít sâu vào một hơi, rồi bước tiến vào bên trong.

Nào ngờ...

Cảnh tượng bên trong làm cho Liễu Hạc Đình không sao ngờ tới. Lúc này thiếu nữ áo xanh cũng đã bước theo vào trong và cũng không khỏi vô cùng sửng sốt.

Dưới đường hầm tối đen và ẩm thấp này, không ngờ lại có một khuê phòng vô cùng hoa lệ. Bốn vách bức tường được xây bằng từng khối ngọc bích. Còn trên trần được trang trí bằng những viên dạ minh châu lớn nhỏ. Ngoài ra còn có một chiếc bàn trang điểm bốn mặt và một chiếc giường cực kỳ sang trọng.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy bóng của mình và thiếu nữ in trên bốn bức tường bằng ngọc bích.

Tuy Liễu Hạc Đình không phải là con nhà cự đại hào phú, nhưng cũng xuất thân từ một gia đình võ lâm thế gia. Những gì mà chàng đã từng được nghe và thấy, chưa bao giờ thua kém con nhà phú gia đại hào. Nhưng lúc này chàng chỉ cảm thấy trong cả đời mình chưa bao giờ nghe qua có một nơi đẹp đến như thế này.

Thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn xung quanh, tựa hồ như đang ngây ngất. Thanh bảo kiếm trong tay nàng cũng từ từ được thả xuôi xuống. Khi mũi kiếm chạm xuống đất bỗng nhiên phát ra một tiếng keng. Hóa ra nền nhà cũng được lót bằng ngọc bích.

Đứng im lặng một hồi, thiếu nữ bỗng ngửi thấy một mùi thơm nhẹ nhẹ, không biết đã phát ra từ đâu. Mùi thơm này khiến cho gian phòng càng trở nên giống như cảnh ở trong mộng.

Lúc này cả hai người dường như đã bị ngây ngất trước căn phòng. Sự sợ hãi vừa rồi giờ đây đã tan biến hết. Thiếu nữ áo xanh buông khẽ một tiếng thở dài, nhẹ nhẹ cất thanh kiếm vào, từ từ bước đến bên giường, chậm rãi ngồi xuống. Tư thái nàng thật là dịu dàng, thướt tha giống như một thiếu nữ khuê môn bất xuất, hơn là một nữ hiệp cầm kiếm ngang dọc giang hồ.

Liễu Hạc Đình cũng cảm thấy trong lòng lâng lâng như đang đứng trên mây. Chàng cũng đang định tìm một nơi để ngồi xuống, nhưng đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy gương mặt kiều diễm của thiếu nữ hai má ửng hồng, mắt càng lúc càng sáng long lanh, nụ cười ngọt ngào tựa vườn xuân, làm cho chàng không sao cưỡng lại được.

Thế rồi, chàng cũng bước đến bên mép giường, ngồi xuống bên cạnh thiếu nữ. Từ bên trong rèm nhìn ra ngoài chỉ thấy trên vách tường phản chiếu hình ảnh hai người, một nam một nữ ngồi kề vai nhau. Nam thì khôi ngô tuấn tú, nữ thì diễm lệ dịu dàng.

Hai bóng người trên tường thần sắc đang như ngây như dại. Liễu Hạc Đình nhìn thấy thần sắc đôi nam nữ trong phòng không khỏi mỉm cười. Chợt chàng phát hiện ra gã thiếu nữ đối diện cũng đang mỉm cười với mình. Liễu Hạc Đình định thần lại mới chợt nghĩ ra, đây chẳng qua chính là hình ảnh của mình. Trong lòng chợt giật mình tỉnh lại, chàng liền hét lớn một tiếng, phóng mình ra khỏi gian phòng nhanh như một mũi tên.

Sự ầm ụt trong đường hầm làm cho đầu óc Liễu Hạc Đình tỉnh táo lại. Trong lòng chàng không khỏi thốt lên:

- Thật là may mắn!

Bỗng nhiên chàng nghe có tiếng gọi:

- Này! Người chạy đi đâu vậy hả?

Lúc này Liễu Hạc Đình mới sực nhớ, liền xoay người lướt vào bên trong. Nhanh như chớp, chàng liền vung tay điểm vào mạch môn của thiếu nữ và kéo nàng ra ngoài. Mãi đến khi Liễu Hạc Đình kéo nàng đến trước cánh cửa màu đen ở đường hầm bên trái, chàng mới chịu buông tay nàng ra, thấp giọng hỏi:

- Cô nương, cô nương không sao chứ?

Nàng thiếu nữ định thần lại, nhớ đến thần thái vừa rồi của mình, nàng không khỏi đỏ bừng hai má, cúi đầu xuống không dám nhìn Liễu Hạc Đình.

Do vì ánh sáng từ phòng đường hầm bên phải chiếu ra, nên đường hầm bên này không tối đen như lúc vừa rồi. Liễu Hạc Đình đứng trước cửa tung chướng đánh mạnh. Ầm một tiếng, cánh cửa từ từ mở ra. Lần này chàng hết sức cẩn thận, vận chân khí toàn thân đề phòng.

Khi bước vào trong, chỉ thấy đây cũng là một khuê phòng, và mọi thứ đều giống như căn phòng vừa rồi. Nhưng quan sát kỹ, bên bức tường bằng ngọc bích ở đây ẩn hiện những tia sáng màu xám đen. Ngoài ra ở đây còn một điểm khác biệt, trên chiếc bàn trang điểm bên trong căn phòng có cánh cửa đỏ vốn bày biện những ngọc ngà châu báu, nhưng ở đây lại đặt những cái bình ngọc nhỏ màu đen.

Vừa bước vào bên trong, Liễu Hạc Đình dường như mất tự chủ, cảm thấy căn phòng này âm u, khủng khiếp.

Thiếu nữ áo xanh đứng chần chừ một hồi, rồi mới từ từ tiến vào trong. Cũng giống như Liễu Hạc Đình, vừa bước vào trong nàng đã vội biến sắc. Nàng không sao lý giải được, trong hai căn phòng giống y như nhau, thậm chí đến cách bày biện cũng hoàn toàn giống nhau, mà khi bước vào khiến cho người ta có cảm giác hoàn toàn khác nhau. Ngẩng đầu nhìn lên trần, nàng thấy cũng treo đầy dạ minh châu, nhưng ánh sáng chúng phát ra đều có màu xám đen dị kỳ.

Trong lòng thiếu nữ không khỏi hoảng hốt, bất giác mất tự chủ đưa tay ra nắm chặt lấy tay Liễu Hạc Đình. Chỉ thấy tay của cả hai đều toát mồ hôi lạnh.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai nói với ai một lời. Nhưng lúc này trong lòng cả hai người đều biết họ đều suy nghĩ giống nhau: “tại sao căn phòng này lại cổ quái đến như vậy?”. Cả hai người chỉ muốn chạy ra khỏi căn phòng này ngay, nhưng bao năm nay, những truyền thuyết có liên quan đến gian nhà thần bí này vẫn còn là một bí mật. Nên dù sợ hãi, họ vẫn không chịu lui bước ra ngoài.

Cả hai người cùng nắm chặt tay nhau. Tuy lúc này trong lòng họ không có chút tư tình, nhưng làm vậy họ cảm thấy có dũng khí hơn.

Sau đó cả hai cùng bước đến trước chiếc bàn trang điểm đặt sát tường. Trên bàn trang điểm có bày hai hàng bình nhỏ bằng ngọc màu đen.

Liễu Hạc Đình đưa tay lấy một chiếc bình lên xem thử. Chỉ thấy chiếc bình được làm rất tinh xảo, có ánh sáng lấp lánh, nhưng không phải bằng vàng và ngọc. Xem kỹ một hồi, Liễu Hạc Đình phát hiện ra hai hàng chữ nhỏ trên chiếc bình. Hai hàng chữ đó là “Thương Châu Triệu Gia Bình, Ngũ Hồ Thần Dao Triệu Minh Kỳ” và câu “Hoàng hôn mùa thu năm Tân Sửu.” Liễu Hạc Đình hơi chau mày lại, chìa chiếc bình nhỏ về phía thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ nhìn cẩn thận hàng chữ thuận tay mở chiếc nắp ra. Dưới ánh sáng phát ra từ sổ châu báu kia, chỉ thấy trong bình dường như đựng đầy máu đen. Tuy nàng không nhìn thấy rõ bên trong thật ra đựng gì, nhưng trong lòng không khỏi có cảm giác ghê sợ. Bất chợt chiếc bình tuột khỏi tay nàng, rơi thẳng xuống đất.

Cả hai đồng thanh kêu lên một tiếng, trong khi Liễu Hạc Đình nhanh như chớp đưa tay ra chụp lấy chiếc bình. Chỉ trong nháy mắt, chiếc bình đã nằm gọn trong lòng bàn tay chàng.

Sau đó cả hai cảm thấy một mùi hôi không sao tả nổi xông vào mũi. Từ trong chiếc bình nhỏ để lộ ra một nhúm tóc.

Đến đây, trong lòng Liễu Hạc Đình không còn nghi ngờ gì nữa. Những võ lâm hào sĩ mạo hiểm xông vào gian nhà bí mật này quả nhiên đều chết dưới tay Nam Hải Tiên Tử Thạch Kỳ. Hơn nữa người đàn bà ác độc này đã thiêu hủy thi hài của họ thành máu đen, sau đó đựng vào trong bình.

Bỗng chốc máu nóng trong người chàng dâng lên, muốn lập tức đi tìm Thạch Kỳ và hỏi xem tại sao ả lại ra tay ác độc như vậy.

Nhưng chàng không biết hiện giờ Nam Hải Tiên Tử Thạch Quan Âm đang ở đâu?

Liễu Hạc Đình đặt chiếc bình lại trên bàn. Sau đó chàng kiểm tra từng chiếc bình một và phát hiện ra trên mỗi chiếc bình đều có khắc tên của một võ lâm hào sĩ, cùng với những ngày tháng không giống nhau.

Những tên tuổi này đều là những người nổi danh và có địa vị trên giang hồ. Có người là tiên sư đã thành danh nhiều năm, có kẻ là ác tặc trong hắc đạo.

Khi kiểm tra đến chiếc bình thứ bảy của hàng thứ ba, trong lòng Liễu Hạc Đình bỗng giật mình, nghĩ thầm:

- “Người này nhất định chính là huynh đệ của Nhập Vân Long Kim Tứ!” Hóa ra trên chiếc bình này có ghi rằng “Liêu Sơn đại hào, Kim Diện Long Trắc Đại Kỳ!”. Ba chiếc bình tiếp theo đương nhiên là của Liệt Hỏa Long, Phiên Giang Long và Đa Thủ Long.

Liễu Hạc Đình buông một tiếng thở dài, cẩn thận cất bốn chiếc bình này vào trong người. Đưa mắt nhìn sang thiếu nữ áo xanh, chàng thấy nàng đang đứng im bất động, hai tay ôm lấy một chiếc bình đen, mắt nhìn vào góc phòng ở xa, giống như tên người trên chiếc bình này có liên quan thân thiết với nàng vậy.

Chàng vội thấp giọng hỏi:

- Cô nương sao vậy?

Thiếu nữ vẫn đứng im lặng không lên tiếng, cơ hồ như không hề nghe thấy chàng nói gì.

Dáng vẻ nàng lúc này rất thất thần, còn đôi mắt thì chứa đầy sự oán hận.

Liễu Hạc Đình thở dài, không biết phải an ủi nàng như thế nào. Đưa mắt nhìn lên chiếc bình, chàng chỉ thấy trên chiếc bình đề rằng “Giang Tô, Hồ Khâu, Tây Môn Tiểu Âu.” Liễu Hạc Đình vốn xuất thân từ một gia đình võ lâm thế gia, nên cũng biết ít nhiều những nhân vật nổi danh trên giang hồ. Nhưng bốn chữ Tây Môn Tiểu Âu đối với chàng vô cùng xa lạ. Cho đến bây giờ ngay cả tên của thiếu nữ này chàng còn chưa biết, hiển nhiên làm sao chàng biết được nàng và người kia có quan hệ gì. Vì vậy chàng không lên tiếng hỏi.

Không ngờ thiếu nữ áo xanh bỗng cất giọng hỏi:

- Các hạ có biết người này không?

Liễu Hạc Đình lắc đầu, thiếu nữ kia lại hỏi tiếp:

- Các hạ đã từng gặp qua người này chưa?

Liễu Hạc Đình lại lắc đầu. Chỉ thấy nàng thiếu nữ buông một tiếng thở dài, chậm rãi nói:

- Ta cũng chưa từng gặp qua người này.

Liễu Hạc Đình nghe nàng nói vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm:

- “Nếu cô nương chưa từng gặp qua người này, thế tại sao lại thương tâm đến như vậy?” Chỉ thấy thiếu nữ lại buông một tiếng thở dài, đặt chiếc bình trở lại chỗ cũ, lặng lẽ bước ra khỏi gian phòng.

Tuy Liễu Hạc Đình và thiếu nữ kia mới chỉ quen biết nhau chừng nửa ngày, nhưng chàng đã thấy mình rất có cảm tình với nàng. Lúc này nhìn thấy thần sắc nàng thờ thẫn như mất hồn, trong lòng chàng tự nhiên cảm thấy vô cùng xót xa.

Khi bước đến cửa, thiếu nữ kia đột nhiên quay đầu lại, cất giọng nói:

- Các hạ hãy bước đến lấy chiếc bình vừa rồi.

Liễu Hạc Đình đáp một tiếng nhanh nhẹn xoay người trở lại vào trong. Khi quay trở ra, trên tay chàng đã có chiếc bình vừa rồi.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn chiếc bình trong tay chàng với dáng vẻ bi ai. Liễu Hạc Đình nhìn thấy vậy không chịu được, liền lên tiếng hỏi:

- Thật ra cô nương có tâm sự gì vậy? Có thể nào nói cho tại hạ biết được không? Chỉ cần trong khả năng, tại hạ...

Thiếu nữ lắc đầu nhẹ, đồng thời cắt ngang lời nói của chàng:

- Ta không có việc gì yêu cầu các hạ cả, chỉ yêu cầu các hạ cất giữ chiếc bình này cho ta. Việc của bản thân ta, ta sẽ tự làm lấy.

Liễu Hạc Đình lại thêm một lần nữa cảm thấy ngạc nhiên. Chàng không hiểu tại sao thiếu nữ này không cất giữ chiếc bình, mà lại nhờ chàng cất giữ hộ? Nhưng vì hiện giờ không tiện hỏi, nên chàng lặng thinh không lên tiếng.

Lúc này hai cánh cửa hai bên đường hầm phải và trái đã được mở toang. Ánh sáng của châu báu từ trong chiếu ra ngoài, khiến cho con đường hầm bớt đi vẻ âm u đáng sợ.

Liễu Hạc Đình đang đứng trước cửa, bất giác đưa mắt nhìn hàng chữ Tây Môn Tiểu Âu trên chiếc bình mà không khỏi nghĩ thầm:

- “Trên những chiếc bình ở đây đều có ghi lại danh tánh và quê quán của người bị hại.

Thế nhưng Thạch Quan Âm ẩn cư ở nơi đây đã nhiều năm, làm thế nào biết được danh tánh của những người này. Trừ phi những người này trước lúc chết đã bị ép buộc nói ra danh tánh, nhưng điều này khó thể thực hiện được.” Càng nghĩ chàng cảm thấy càng có nhiều hoài nghi mà không sao lý giải được. Ngược mắt lên nhìn, chàng thấy thiếu nữ áo xanh đang đi ở phía trước và đã đến chỗ ngã ba. Cất vội chiếc bình vào trong người, Liễu Hạc Đình bước nhanh lên trên, hạ thấp giọng hỏi:

- Gian nhà này xem ra quả là không có một bóng người. Theo như cô nương thấy thì Thạch Quan Âm đã đi đâu? Bao năm nay, các võ lâm nhân sĩ bước vào trong gian nhà này chưa có một ai quay trở ra. Nếu nói

rằng những người kia đều bị Thạch Quan Âm giết chết, thế thì tại sao cô nương và tại hạ không thấy bóng dáng ả ta đâu cả? Còn nếu nói rằng Thạch Quan Âm căn bản không có ở đây, thế thì những võ lâm hào sĩ này bị ai giết chết?

Tiếng nói của Liễu Hạc Đình càng lúc càng lớn, khiến cho âm thanh phản hồi dường như muốn bao trùm cả đường hầm và bốn phía trước, sau, trên, dưới, như đang hỏi thiếu nữ áo xanh: "...bị ai giết chết? bị ai giết chết?" Thiếu nữ áo xanh dừng bước, từ từ quay đầu lại. Chỉ thấy sắc mặt nàng trắng bạch như không còn một giọt máu. Đột nhiên thiếu nữ buông tiếng thở dài, thấp giọng nói:

- Hiện tại trong lòng ta không được bình tâm. Nếu có điều gì muốn hỏi, các hạ đợi một lát nữa được không?

Nói đoạn nàng quay đầu lại rẽ bước về lối dẫn ra khỏi đường hầm. Liễu Hạc Đình đứng ngăn người ra, dáng vẻ như đang trầm tư suy nghĩ...

Chàng đã hạ quyết tâm phải tìm cho ra bí mật trong gian nhà này. Nhưng cho đến bây giờ, chàng vẫn chưa tìm ra được một manh mối gì, cho dù đã lục soát hết mọi nơi.

Liễu Hạc Đình đứng trầm ngâm suy nghĩ, như muốn cố tìm ra một manh mối khả nghi nào đó dù rất nhỏ.

Bỗng nhiên...

Ngay lối ra đường hầm có tiếng kêu kinh ngạc của thiếu nữ áo xanh. Tiếng kêu hoảng hốt kia đã làm cho Liễu Hạc Đình lập tức định thần lại. Chàng tức tốc vọt mình lên phía trước, cùng lúc bên tai nghe rầm một tiếng. Phía trước chàng bỗng nhiên tối sầm lại, chỉ thấy cánh cửa đen xì, nặng nề chắn ngang trước mặt.

Hóa ra cánh cửa vốn được mở toang bây giờ đã đóng chặt. Thiếu nữ áo xanh đứng bên cánh cửa dùng tay đẩy mạnh, nhưng cánh cửa vẫn trơ ra. Tuy mặt ngoài cánh cửa sáng rỡ huy hoàng, nhưng mặt trong có màu xám xịt xấu xí, thậm chí ngay cả khoen cửa cũng không có.

Liễu Hạc Đình thất kinh, lướt nhanh đến bên cạnh thiếu nữ, hỏi gấp:

- Cô nương, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Thiếu nữ buông tiếng thở dài thất vọng, lẩm bẩm nói:

- Chuyện gì à? Cánh cửa này ai đã đóng? Nó sẽ có mở ra không?

Đột nhiên nàng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt Liễu Hạc Đình:

- Chuyện gì đã xảy ra à? Ta... ta cũng không biết!

Liễu Hạc Đình thấy dáng vẻ nàng dờ dẫm, tinh thần hoảng loạn mà trong lòng không khỏi lo lắng. Chàng lập tức tiến lên phía trước thế chỗ vừa rồi của thiếu nữ. Thế rồi hai tay chàng đưa lên đẩy mạnh cánh cửa, tư thế giống như vừa rồi thiếu nữ đã làm.

Nếu nhìn bề ngoài, chỉ thấy động tác của chàng vừa đơn giản vừa chậm chạp. Nhưng kỳ thật với nội gia chân lực của chàng có thể đánh một tảng đá lớn tan thành bụi.

Liễu Hạc Đình dồn chân lực vào hai bàn tay, đồng thời hét lên một tiếng, tung chưởng đánh mạnh vào cánh cửa.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, cả đường hầm như muốn rung chuyển, chấn động dưới chưởng phong của chàng.

Thế vậy mà cánh cửa kia vẫn không hề nhúc nhích, thậm chí ngay cả một khe hở nhỏ cũng không có.

Liễu Hạc Đình không khỏi thất vọng thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn về thiếu nữ áo xanh.

Sau tiếng chấn động tất cả đều trở lại im lặng. Thậm chí họ còn nghe thấy cả tiếng tim đập của mình.

Bỗng nhiên Liễu Hạc Đình vọt miệng hỏi:

- Thanh bảo kiếm của cô nương đâu? Mau lấy ra thử xem, biết đâu nó có thể đâm thủng cánh cửa này.

Thiếu nữ áo xanh đột nhiên reo lên:

- Đúng rồi, tại sao ta lại không nhớ đến nó nhỉ?

Đưa tay rút lấy thanh kiếm, nhưng tay nàng chỉ chạm vào chiếc vỏ kiếm không. Lập tức thiếu nữ chột biến sắc, nhưng ngay tức khắc nàng hạ giọng nói:

- Ta đã để quên thanh kiếm ở chỗ... ở chỗ trên giường vừa rồi.

Nghĩ lại tình hình vừa rồi, hai má nàng không khỏi ửng hồng lên, giống như đánh một lớp phấn hồng nhạt, khiến cho nàng vốn đã xinh đẹp lại càng kiều diễm hơn.

Liễu Hạc Đình tránh không dám nhìn nàng lâu, nên lập tức nói ngay:

- Để tại hạ đi lấy nó cho!

Nói đoạn, chàng liền vội phóng đi nhanh.

Bỗng nhiên Liễu Hạc Đình kêu lên một tiếng. Trong khi âm thanh tiếng kêu còn chưa dứt, chàng đã lướt đến đoạn cuối của đường hầm. Nếu như chàng không dự phòng nhanh tay đưa ra trước, có lẽ toàn thân đã đâm sầm vào bức tường đá.

Chàng định thần lại, đưa mắt quan sát xung quanh. Hai đoạn đường hầm bên trái và phải đã tối đen như mực. Những cánh cửa và những bức tường ngọc giờ đây đều không còn nhìn thấy. Lần đầu tiên trong đời chàng lãnh hội được sự thống khổ của những người mù lòa.

Sự bi ai và khủng bố đã đủ làm cho con người ta muốn phát điên. Huống hồ chàng còn biết, lúc này nhất định hai cánh cửa hai bên đường, phải và trái đều đã bị đóng chặt. Kẻ địch trong bóng tối đang theo dõi từng hành động của chàng, để chuẩn bị nuốt chửng sinh mạng của chàng. Nhưng người này là ai? Hiện đang ở đâu? Tất cả chàng đều không biết.

Bóng tối! Bóng tối tuyệt vọng. Từ lúc sinh ra đến giờ, chàng không hề biết bóng tối lại khủng khiếp đáng sợ đến như vậy. Nhưng trong bóng tối chàng không phải chỉ có một mình, đây chính là tia hy vọng mãnh liệt nhất của chàng. Thế rồi chàng lên tiếng gọi:

- Cô nương... Cô nương đang ở đâu vậy?

Bóng tối vẫn là thứ bóng tối tuyệt vọng. Bởi vì trong bóng tối không hề có một tiếng đáp lại.

Trong lòng chàng đã bắt đầu trầm lắng xuống:

- “Thiếu nữ kia đã đi đâu? Tại sao nàng lại không trả lời ta?” Thế rồi chàng lại gọi lớn:

- Cô nương! Cô nương hiện đang ở đâu vậy?

Chỉ có tiếng hồi âm của chàng, mà không hề có tiếng đáp lại. Sau đó tất cả trở lại im lặng như ban đầu.

Kinh hãi, hoảng sợ, nghi hoặc tất cả như cùng một lúc ập đến với Liễu Hạc Đình. Cho dù chàng có là người thông minh tuyệt đỉnh, cộng thêm tuyệt kỹ kinh người, nhưng trong tình cảnh này làm sao chàng không hoảng loạn cho được. Huống hồ, đây là lần đầu chàng hành tẩu giang hồ. Ngay cả Thạch Quan Âm và gian nhà bí mật này, đều là những sự việc đã được lưu truyền trong giang hồ từ lâu. Thế nhưng tất cả những điều này, vốn là lần đầu tiên chàng nghe từ Nhập Vân Long Kim Tứ.

Lần đầu tiên hành tẩu giang hồ lại gặp phải sự việc kỳ dị và nguy hiểm đến như vậy.

Chàng quay người lại tựa sát lưng vào tường để đề phòng nguy hiểm bất ngờ.

Bức tường lạnh như băng đã làm cho chàng dần dần tỉnh táo lại và cũng khiến cho sự sợ hãi trong người chàng tan biến từ từ.

Thế nhưng, thiếu nữ áo xanh kia đã đi đâu? Tại sao lại không trả lời? Nếu bây giờ có ai có thể giải đáp những câu hỏi này, cho dù đưa ra điều kiện gì chàng cũng đều chấp thuận.

Nhưng bốn phía vẫn tối đen và im lặng một cách đáng sợ. Liễu Hạc Đình buông khê một tiếng thở dài, men theo bức tường di chuyển về hướng bên phải. Chẳng mấy chốc, chàng đã lần mò đến được cánh cửa màu đỏ. Trong bóng tối, chàng đưa tay tìm kiếm đôi khoen cửa và ra sức vừa đẩy vừa kéo với hy vọng cánh cửa sẽ mở ra. Thế nhưng chàng đành thất vọng.

Vừa rồi chỉ cần đẩy nhẹ cánh cửa đã dễ dàng mở ra, nhưng bây giờ chàng đã dùng toàn lực, vậy mà nó vẫn đứng im bất động.

Sự dả kích này chàng vốn đã dự liệu trước, thế nhưng giờ đây chàng vẫn cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Chàng thối lui sang bên ba bước, tựa lưng vào tường, im lặng định thần lại.

Bỗng nhiên những ký ức trước đây chợt hiện ra trong đầu chàng. Chàng nhớ lại thời hoàng kim của thuở niên thiếu, nét mặt hiền từ và nghiêm khắc của phụ thân. Nhớ đến căn nhà nằm giữa núi rừng yên tĩnh có dòng suối mát chảy quanh. Nhớ đến những buổi tập khổ luyện, cùng ngồi tĩnh tọa trong căn phòng vắng lặng.

Vào lúc này lẽ ra chàng không nên nghĩ đến những điều này, nhưng nó vẫn hiện ra trong đầu chàng.

5. Bạch Y Thiếu Nữ

Chàng chưa bao giờ biết lão nhân vừa là sư phụ vừa là phụ thân của chàng có địa vị như thế nào trên giang hồ. Cũng như không biết được lão nhân là nghiêm sư hay là tử phụ của chàng.

Chàng chỉ biết rằng, từ lúc nhỏ đã cùng sống chung với lão nhân trong một khu rừng sâu.

Lão nhân đã từng dẫn chàng đến bên ngọn thác Cửu Long Đàm, để nhìn những bọt nước trắng xóa đẹp đến mê người. Những lúc ấy, lão nhân thường nói cho chàng biết cuộc sống vô cùng tươi đẹp và thế giới thì bao la vô tận.

Khi đó chàng cảm thấy rất lạ, là khi lão nhân nói những lời này trong mắt dường như có vẻ thê lương rất khó tả.

Chàng cũng còn nhớ, chàng thường cùng với lão nhân ngồi trước gian nhà tranh thổi sáo vào những buổi hoàng hôn. Những lúc đó, lão nhân thường chỉ hoàng hôn nói rằng hoàng hôn tuy đẹp nhưng không sao so được với ánh bình minh. Những người trẻ tuổi nếu như không biết quý trọng tuổi thanh xuân, thì đến khi già họ sẽ cảm thấy đó chính là tổn thất lớn nhất trong đời.

Thế rồi qua ngày hôm sau, lão nhân lại càng nghiêm khắc bắt chàng luyện công.

Có điều khiến cho chàng không sao hiểu được, tại sao lão nhân này lại gọi là Ban Liễu tiên sinh. Bởi ở núi Hoàng Sơn cơ bản không có cây liễu, mà chỉ có tùng. Có thể nói không ở đâu nhiều tùng bằng ở Hoàng Sơn.

Thế nhưng, lão nhân này tại sao lại gọi là Ban Liễu tiên sinh?

Lúc ấy chàng vô cùng thất vọng, bởi vì như vậy xem ra lão nhân không phải là phụ thân của chàng.

Nhưng không hiểu tại sao từ một vài động tác rất nhỏ và quan tâm thân thiết, chàng lại cảm thấy lão nhân chính là thân phụ của chàng, dù rằng giữa họ chẳng ai nói ra điều này.

Ngày tháng trôi qua giống như dòng thác Cửu Long Đàm không có một giờ khắc nào ngưng nghỉ. Rồi chàng lớn lên, học võ công, học hội họa, thổi sáo và đánh đàn. Chàng cũng không biết lão nhân làm thế nào có được sự học uyên bác đến như vậy, và chàng cũng chưa bao giờ nghĩ rằng có lúc mình lại học hết toàn bộ những thứ đó.

Mãi cho đến một ngày kia...

Đó là vào một mùa đông, tuyết rơi trắng xóa ngọn Hoàng Sơn. Những mỏm đá, những cây tùng đều khoác lên người một bộ áo trắng.

Những lúc thời tiết như vậy, cũng chính là lúc chàng luyện tập vất vả nhất.

Bỗng nhiên có một hôm, lão nhân cho chàng ngừng tất cả mọi công việc lại, cùng với lão ngồi bên cạnh đống lửa trong gian nhà tranh. Gian nhà ấm cúng, đồng thời trong lòng chàng cũng cảm thấy ấm áp. Lúc đó lão nhân nói với chàng là lão muốn chàng xuống núi, tự một mình chàng đi tạo dựng cuộc sống mới.

Chàng biết rằng trời đất bao la rộng lớn và cũng biết rằng cảnh vật bên ngoài vô cùng hấp dẫn. Thế nhưng sau khi nghe lão nhân nói xong, chàng cảm thấy ngực mình như bị ai đó ấn mạnh một quyền. Chỉ có điều

chàng biết rõ, xưa nay mỗi một lời lão nhân nói ra không hề có thay đổi. Cho dù chàng đã ra sức khẩn cầu, nhưng sự việc vẫn không đổi. Bởi vì lão nhân đã từng nói trên đời này không có một anh hùng nào cứ sống mãi ở trong nhà.

Thế rồi ngay trong ngày hôm ấy, chàng đã rời khỏi lão nhân, rời khỏi Hoàng Sơn và bắt đầu một cuộc sống mới.

Tại sao phải là một ngày tuyết rơi giữa mùa đông lạnh giá, lại bắt một chàng thiếu niên rời khỏi nơi anh ta đã từng sinh sống và lớn lên để dấn thân vào trong thế giới xa lạ và lạnh giá?

Bạn Liễu tiên sinh vốn có dụng ý riêng của lão. Lão hy vọng chàng thiếu niên này có thể trở thành một bậc kỳ tài, đồng thời cũng muốn cho chàng biết mùa đông qua đi sẽ là mùa xuân và mùa đông tuy lạnh lẽo nhưng không dài.

Khi chàng bước từ mùa đông sang mùa xuân, khi đó chàng mới lãnh hội đầy đủ sự quý giá của mùa xuân.

Thế rồi cuối cùng mùa xuân đã đến và mùa hạ cũng đã đến. Đợi đến khi mùa xuân và mùa hạ cùng đi qua, lúc ấy chàng cũng đã có vẻ cứng cáp và thành thực nhiều trong hoàn cảnh sống mới.

Nhưng đối với những việc trong võ lâm, chàng vẫn còn chưa biết gì. Bởi vì những ngày vừa qua, chàng chỉ tùy ý vân du trong thế giới bao la, căn bản chưa hề tiếp xúc với người trong giang hồ, cũng như những sự việc khiến cho chàng hoảng sợ, bất an.

Mãi đến trước khi gặp Nhập Vân Long Kim Tứ, chàng vẫn còn là một thiếu niên chẳng hề có ai biết đến, và chàng cũng chẳng biết một ai.

Liễu Hạc Đình im lặng hồi tưởng lại những chuyện đã qua. Thế nhưng những việc này tạm thời chàng phải quên đi mà lo nghĩ đến chuyện trước mắt.

Chàng không biết lúc này phải nên làm thế nào đây? Sự thật chàng cũng không có cách gì để giải quyết.

Nào ngờ...

Trong cảnh im lặng đáng sợ, đột nhiên chàng nghe thấy có tiếng bước chân.

Tiếng bước chân kia vô cùng nhẹ nhàng. Liễu Hạc Đình lập tức nín thở tập trung lắng nghe, chỉ nghe thấy tiếng bước chân kia dường như ở phía đường hầm.

Liễu Hạc Đình liền đặt tai vào sát tường lắng nghe, tiếng bước chân kia quả nhiên nghe rõ hơn. Lúc này đã bắt đầu nhiều tiếng bước chân.

Nhưng họ là ai chứ?

Ngoài tiếng bước chân ra chàng không hề nghe thấy gì. Một hồi sau, ngay cả tiếng bước chân cũng im bất. Bốn bề lại trở nên im lặng một cách đáng sợ.

Liễu Hạc Đình đang cố gắng chờ đợi âm thanh cùng ánh sáng, nhưng tất cả âm thanh và ánh sáng dường như vĩnh viễn không trở lại với chàng.

Thế thì chàng chờ đợi gì? Lẽ nào chàng đang chờ đợi cái chết? Chàng ngẫm thử dài, chợt nhớ đến những tiếng chim và thú rừng kêu giữa đêm khuya trong rừng vắng, khi chàng còn sống ở Hoàng Sơn. Những âm thanh này vô cùng khó nghe, nhưng vào lúc này nếu như được nghe lại những âm thanh kia, dù có phải giẫm thò một nửa cuộc đời chàng cũng cam tâm chấp nhận.

Lưng tựa vào vách, chàng cũng không biết mình đứng như thế đã bao lâu, chỉ cảm thấy vách đá lạnh như băng giờ đây đã có vẻ ấm lên. Vì đứng quá lâu nên toàn thân chàng cứng đờ như một khúc gỗ.

Lúc này chàng không muốn nghĩ đến gì, bởi vì tất cả dường như đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Không ngờ...

Vách đá phía sau lưng chàng đột nhiên chậm chậm chuyển động.

Toàn thân chàng cũng mất tự chủ di chuyển theo vách đá. Tiếp theo, một tia sáng từ phía sau lưng chàng chiếu vào.

Chàng vô cùng kinh ngạc, liền xoay người lại.

Chỉ nghe từ phía sau có tiếng nói nhỏ nhẹ:

- Quả nhiên đã mở.

Âm thanh ánh sáng cùng xuất hiện trong lúc chàng tuyệt vọng nhất. Đây vốn là điều chàng vui sướng nhất không gì sánh bằng.

Nhưng sau một loạt những chuyện thần kỳ xảy ra, giờ đây đã khiến cho chàng thận trọng hơn. Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy phía sau vách đá đang từ từ chuyển động, đột nhiên có một người bước ra, trên tay có cầm ngọn đuốc rất dị kỳ.

Ánh sáng đột ngột khiến cho chàng chói mắt.

Chàng liền nhắm hai mắt lại, trong bụng nghĩ thầm:

- “Người này là ai? Từ đâu đến đây? Là bạn hay thù?” Thân hình lui về sau hai bước, chàng liền mở hai mắt ra nhìn, chỉ thấy người cầm đuốc kia không ngờ lại là một thiếu nữ.

Thiếu nữ có mái tóc dài phủ bờ vai. Ngoài mái tóc đen ra, trên người thiếu nữ toàn một màu trắng tinh. Gương mặt thiếu nữ đẹp tuyệt trần. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, nhìn thiếu nữ đẹp chẳng khác gì một nàng tiên.

Liễu Hạc Đình cũng đã từng hành tẩu đó đây, đã từng gặp qua nhiều thiếu nữ đẹp.

Thiếu nữ áo xanh mà chàng gặp vừa rồi có thể nói là mỹ nhân trong thiên hạ. Nhưng nếu đem so sánh với thiếu nữ này thì hẳn còn kém xa.

Bạch y thiếu nữ nhìn thẳng vào mắt chàng, đột nhiên buông tiếng thở dài:

- Không ngờ các hạ lại ở đây.

Đưa tay sửa lại mái tóc, thiếu nữ nói tiếp:

- Ta quả thật lo lắng cho tánh mạng của các hạ.

Lời nói của thiếu nữ ấm áp, nhỏ nhẹ. Còn cử chỉ dịu dàng uyển chuyển càng khiến cho thiếu nữ kia vốn đã xinh đẹp lại càng gây thu hút hơn.

Liễu Hạc Đình càng nhìn nàng càng cảm thấy ngây ngất, thế rồi chàng tránh ánh mắt không dám nhìn nàng lâu.

Chỉ nghe bạch y thiếu nữ dịu dàng nói:

- Sư tỷ của ta từ nhỏ đến lớn rất kiêu ngạo, và hành động việc gì cũng rất tùy tiện. Nếu như...

Bất y thiếu nữ chợt thấp giọng:

- Nếu như sư tỷ muốn hại chết các hạ, thật ra cũng không hề có ác ý gì. Hy vọng các hạ có thể lượng thứ bỏ qua cho.

Liễu Hạc Đình nghe nói vô cùng ngạc nhiên, bụng nghĩ thầm:

- “Thiếu nữ này thật ra là ai? Sư tỷ của nàng là ai? Lẽ nào chính là Thạch Quan Âm?” Chàng lại nghĩ tiếp:

- “Thiếu nữ này quả là ngây thơ. Sư tỷ nàng muốn hại chết mình mà còn nói là không có ác ý?” Nghĩ đến đây chàng cảm thấy vừa nghi hoặc lại vừa tức cười, nhưng ngoài mặt chàng vẫn mỉm cười nói:

- Tại hạ đã rơi vào tình cảnh này, đa tạ cô nương ra tay cứu giúp.

Thiếu nữ thở dài, cắt ngang lời chàng:

- Các hạ không cần phải đa tạ. Ta biết những việc này đều do sư tỷ của ta làm ra cả, cho nên ta giúp các hạ, đây là việc tất nhiên. Ta quả thật không hiểu, tại sao sư tỷ lại thường muốn giết những người không hề có thù oán gì với mình cả?

Trong mắt nàng đầy vẻ trách móc khi nói những lời này.

Liễu Hạc Đình trong lòng cũng thấy cảm động, lên tiếng hỏi:

- Sư tỷ của cô nương có phải chính là Nam Hải Tiên Tử Thạch Kỳ?

Bạch y thiếu nữ gật đầu nhẹ:

- Từ lúc sau khi sư phụ quy tiên, ta chưa hề gặp qua sư tỷ. Không ngờ mấy năm nay, sư tỷ... sư tỷ lại thay đổi đến thế. Bấy lâu nay ta vẫn ở trên núi hầu bên mộ của sư phụ, mãi đến gần đây mới biết sư tỷ ở chỗ này, cho nên... cho nên ta mới đến tìm sư tỷ.

Giọng nói của thiếu nữ nhỏ nhẹ, dịu dàng, thỉnh thoảng lại ngừng giây lát.

Chỉ nghe thiếu nữ kia nói tiếp:

- Khi ta vừa đến đây, đã nghe thấy các hạ đang thổi sáo. Tiếng sáo kia, ta... chưa hề được nghe qua bao giờ.

Tim Liễu Hạc Đình bỗng nhiên đập mạnh hơn.

Thiếu nữ hơi cúi xuống, nói tiếp:

- Ta vốn định vào trong tìm sư tỷ, nhưng khi nghe thấy tiếng sáo của các hạ, ta dường như quên đi tất cả.

Liễu Hạc Đình chỉ cảm thấy sự mỗi một vừa rồi giờ đây như không còn nữa, liền vội nói:

- Chỉ cần cô nương muốn, bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể thổi cho cô nương nghe.

Thiếu nữ mỉm cười, đầu càng cúi xuống thấp hơn. Lần đầu tiên Liễu Hạc Đình nhìn thấy nàng cười. Nụ cười của thiếu nữ đẹp tựa như một bông hoa đang xòe nở giữa ban mai.

Chỉ thấy thiếu nữ vẫn cúi đầu, nhưng giọng nói đã thấp hơn. Nàng lại nói tiếp:

- Sau đó tiếng trống kia vang lên. Tiếp theo là một ánh kiếm quang lóe lên, phá hủy những chiếc trống. Ta nhận ra ánh kiếm chính là thanh Tị Ma Long Ngân Kiếm của sư phụ năm xưa, cho nên biết sư tỷ đã đến.

Thiếu nữ ngưng nói, đưa tay ngọc lên sửa lại mái tóc.

Nghe thiếu nữ nói những câu này, Liễu Hạc Đình cảm thấy như có tiếng sấm đánh sấm bên tai mình, toàn thân càng chấn động, bụng nghĩ thầm:

- “Lẽ nào thiếu nữ áo xanh kia chính là sư tỷ của thiếu nữ này? Và cũng chính là Thạch Quan Âm Thạch Kỳ, mà mọi người trong võ lâm đều biết mỗi khi nghe đến danh?” Trong phút chốc, dáng vẻ ngây thơ bướng bỉnh của thiếu nữ áo xanh bỗng ghiện ra trong đầu chàng. Chàng dường như không thể nào tin rằng đây lại là một sự thật.

Chỉ nghe thiếu nữ kia nói tiếp:

- Gian nhà này vốn do một vị cố hữu của sư phụ dựng lên năm xưa. Khi còn nhỏ ta đã từng đến đây, nên biết được trong gian nhà này khắp nơi đều có các cơ quan. Lúc nhìn thấy các hạ tiến vào bên trong, trong lòng ta không khỏi, đang định... đang định vào trong xem thử. Nào ngờ lúc ấy sư tỷ của ta cũng đã theo các hạ vào bên trong. Lúc đó ta chợt nhớ đến những lời bàn tán trong võ lâm có liên quan đến sư tỷ, mà trong lòng càng lo lắng hơn.

Giọng nói của thiếu nữ càng lúc càng nhỏ, đầu càng lúc càng cúi thấp hơn. Trong khi nói thần thái nàng có vẻ hơi ngưng ngung, nhất là mấy chữ “càng lo lắng hơn”, dường như phải dùng hết toàn lực nàng mới có thể nói ra được. Phải biết rằng, để một thiếu nữ lo lắng cho mình vốn không phải là chuyện dễ. Để nàng nói ra được điều này lại càng vô cùng khó hơn. Lúc này trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy rất là vui sướng.

Chỉ thấy thiếu nữ kia im lặng hồi lâu, rồi lại nói tiếp:

- Tuy biết các hạ nhất định sẽ gặp nguy hiểm, nhưng ta lại không muốn lộ diện cùng xung đột với sư tỷ, nên chỉ còn cách tiến vào bên trong bằng con đường hầm bí mật phía sau gian nhà. Tuy rằng trước kia ta đã từng đến đây và cũng biết những đường hầm bí mật trong gian nhà này. Nhưng đã trải qua nhiều năm nên không còn nhớ rõ. Vì thế mà phải mất khá lâu ta mới tìm được đến đây.

Thiếu nữ ngừng lại sau khi nói một hơi dài. Sau đó nàng lại nói tiếp:

- Ta lo rằng lúc này các hạ đã bị sư tỷ giết chết, nào ngờ... lại gặp được các hạ ở đây.

Liễu Hạc Đình vẫn chăm chú lắng nghe vẻ say mê. Đợi đến khi thiếu nữ nói xong chàng vẫn còn chưa định thần lại, và không biết nên phải nói gì. Có những việc khó lý giải, giờ đây chàng đều hiểu cả.

Tại sao gian nhà này không một bóng người?

Hóa ra chủ nhân của nó chính là thiếu nữ bên cạnh chàng.

Tại sao vừa nhìn là thiếu nữ áo xanh kia phát hiện ra ngay chiếc đèn dầu bằng đồng?

Đã là chủ nhân gian nhà, tất nhiên thiếu nữ áo xanh phải biết rõ điều này.

Những cánh cửa trong đường hầm tại sao đột nhiên cùng lúc đóng lại hết?

Đã là chủ nhân của gian nhà, đương nhiên thiếu nữ áo xanh biết rõ các cơ quan bí mật và chính y thị đã đóng các cửa lại.

Trong bóng tối, tại sao thiếu nữ áo xanh đột nhiên biến mất?

Hóa ra y thị đã đi ra ngoài rồi.

Liễu Hạc Đình ngẫm thử dài một tiếng, trong bụng nghĩ:

- "Y thị không muốn đích thân ra tay giết mình, nhưng muốn nhốt mình chết ở đây.

Không ngờ một thiếu nữ diện mạo kiêu diễm và trẻ tuổi đến như vậy, nhưng lại ác độc đến như thế..." Nghĩ đến đây, chàng không khỏi giật mình chợt nhớ rằng, những sự việc có liên quan đến Thạch Quan Âm Thạch Kỳ, từ lâu đã được lưu truyền trong võ lâm. Vậy tuổi tác của y thị tuyệt đối không thể trẻ như thiếu nữ áo xanh kia. Liễu Hạc Đình đưa mắt lên nhìn, chỉ thấy thiếu nữ đứng đối diện có đôi mắt đen lánh, cặp mày lá liễu, mũi cao, môi đỏ cùng mái tóc đen nhánh. Nhìn thiếu nữ có vẻ trẻ trung, diễm lệ nhưng không đoán được nàng khoảng bao nhiêu tuổi.

Liễu Hạc Đình trầm ngẫm hồi lâu, không biết dùng cách nào để bày tỏ sự nghi hoặc trong lòng mình với thiếu nữ kia.

Bạch y thiếu nữ khẽ thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn mơ màng về phương xa:

- Nghĩ ra, cũng đã nhiều năm ta và sư tỷ chưa hề gặp nhau. Không biết hiện giờ diện mạo của sư tỷ ra sao?

Ngừng lại giây lát, thiếu nữ lại nói tiếp:

- Nhưng ta biết sư tỷ sẽ không hề có gì thay đổi, vĩnh viễn giống như một thiếu nữ trẻ trung.

Đưa mắt nhìn Liễu Hạc Đình, thiếu nữ cất giọng hỏi:

- Đúng vậy không?

Liễu Hạc Đình gật đầu:

- Đúng thế.

Lúc này chàng không nhận được liền lên tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ lệnh sư tỷ đã luyện được cách giữ cho dung mạo trẻ mãi?

Chỉ thấy thiếu nữ gật đầu nhẹ nhàng, nhưng lại mỉm cười nói:

- Về việc này... để sau này ta sẽ nói cho các hạ nghe.

Liễu Hạc Đình và thiếu nữ đã đứng đối diện rất lâu. Chàng không những bị ánh mắt của thiếu nữ làm cho ngây ngất, mà tâm thần cũng đã như ngây như dại. Cho đến tận lúc này, thậm chí ngay cả một bước chân chàng cũng chưa di chuyển. Chỉ thấy thiếu nữ tay phải dường như đã mỏi, từ từ chuyển ngọn đuốc sang tay trái. Chân nàng cũng đã cử động như muốn bước về phía trước, nhưng vì Liễu Hạc Đình đứng chắn trước mặt nên nàng đành phải dừng bước.

Liều Hạc Đình đưa mắt nhìn quanh, không khỏi tự chê trách mình, rồi cất giọng nói:

- Cô nương đã biết được những đường hầm bí mật ở đây, chắc cô nương cũng có thể mở được những cánh cửa ở đây?

Vừa nói chàng vừa đưa tay ra sau chỉ cánh cửa đỏ.

Bạch y thiếu nữ đưa mắt nhìn theo hướng tay của chàng, nhìn một hồi rồi nói:

- Để ta thử xem!

Liều Hạc Đình tránh sang bên nhường đường cho thiếu nữ. Chàng chỉ nghe một mùi thơm nhẹ phớt ngang qua, thiếu nữ kia đã bước đến trước cửa. Giơ cao ngọn đuốc, thiếu nữ đưa mắt nhìn một hồi lâu, như đang tìm một chiếc nút bí mật ở trên cửa.

Liều Hạc Đình nhìn theo dáng vẻ uyển chuyển của thiếu nữ, trong bụng không khỏi nghĩ thầm:

- “Vừa rồi thiếu nữ áo xanh nói rằng đã bỏ quên thanh bảo kiếm trong gian phòng này, không biết y thị nói thật hay giả?” Bỗng nhiên hai mắt chàng sáng lên, bởi vì chỉ trong nháy mắt thiếu nữ kia đã mở được cánh cửa, mà vừa rồi chàng đã dùng hết sức để đẩy nhưng vẫn không nhúc nhích.

Liều Hạc Đình chợt cảm thấy vừa hổ thẹn, lại vừa khâm phục thiếu nữ kia. Chỉ thấy thiếu nữ quay đầu lại, mỉm cười nói:

- Không ngờ đã mười năm rồi, nhưng các nút mở cửa bí mật ở đây vẫn không hề thay đổi.

Đưa tay cầm ngọn đuốc vào khoen cửa, thiếu nữ từ từ tiến vào trong phòng. Chợt nghe thiếu nữ ồ một tiếng, như đang ngạc nhiên trước tình cảnh của gian phòng.

Liều Hạc Đình cũng nhanh chân bước vào trong, đưa mắt nhìn quanh, rồi cũng ồ lên một tiếng.

Chỉ có điều nguyên nhân kinh ngạc của chàng lần này không phải là sự hoa lệ của gian phòng, mà là trên chiếc giường ngủ quả nhiên có một thanh trường kiếm sáng lấp lánh.

Liều Hạc Đình vội bước nhanh đến bên giường, đưa tay ra lấy thanh bảo kiếm. Tuy dưới ánh sáng rực rỡ của những viên dạ minh châu ở đây, nhưng thanh bảo kiếm vẫn phát ra những tia sáng sắc lạnh.

Mắt chàng đang nhìn thanh bảo kiếm, nhưng trong bụng lại nghĩ:

- “Y thị không có gạt ta! Thanh bảo kiếm này quả nhiên vẫn còn nằm ở đây. Nhưng điều này chứng minh cho cái gì? Y thị nhất định đã cố ý để lại thanh kiếm ở đây, bởi vì y thị biết rõ ta không có cách nào vào được đây cả. Nhưng y thị đâu ngờ rằng...” Chỉ nghe thấy thiếu nữ phía sau lại ồ lên một tiếng, cất giọng nói:

- Đây không phải là thanh Long Ngân Kiếm.

Một bàn tay ngọc từ phía sau lưng Liều Hạc Đình đưa ra, đón lấy thanh trường kiếm.

Mũi chàng lại ngửi thấy mùi thơm thoảng ra từ người thiếu nữ cùng với mùi thơm kỳ lạ của gian phòng. Cả hai hợp lại thành một mùi thơm khiến cho con người ta không sao kháng cự lại được.

Liều Hạc Đình không dám xoay người lại, bởi vì chàng cảm giác thân hình của thiếu nữ đang tựa sát lưng chàng. Chàng cũng không thể tiến về phía trước, bởi vì nền nhà lúc này dường như đã biến thành đám mây mềm mại, không thể bước đi được. Chàng đã cảm thấy ngáy ngát và hoảng loạn.

Bốn vách tường bằng ngọc soi rõ bóng của hai người. Chỉ thấy thiếu nữ kia một tay cầm thanh trường kiếm, một tay sử a lại mái tóc, trong khi ánh mắt nhìn đắm đuối thân hình cường tráng của Liều Hạc Đình từ phía sau.

Cuối cùng Liều Hạc Đình đã xoay người lại.

Chợt bốn mắt của hai người cùng gặp nhau. Liều Hạc Đình quên hẳn sự việc vừa rồi, mình đã từng kéo thiếu nữ áo xanh ra khỏi gian phòng này, và cũng đã quên đi tất cả.

Chàng cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác như vậy, cũng không biết định lực bao năm khổ luyện của mình, giờ đây tại sao đột nhiên trở nên yếu như thế. Trong mắt chàng lúc này chỉ nhìn thấy thân hình kiều diễm của thiếu nữ. Còn mũi chàng chỉ ngửi thấy mùi thơm phát ra từ người của thiếu nữ. Thế rồi chàng từ từ đưa tay về phía trước.

Liễu Hạc Đình cảm thấy tay mình như chạm phải một vật vừa mềm mại vừa trơn.

Cảm giác này chàng không biết phải dùng ngôn từ gì để miêu tả cho đúng.

Hai chân Liễu Hạc Đình lúc này đã mềm nhũn và chàng chỉ muốn ngã người lên chiếc giường ở phía sau lưng mà thôi...

Nào ngờ, bạch y thiếu nữ đột nhiên đưa tay bắt lấy mạch môn ở cổ tay chàng, cùng lúc kéo chàng ra khỏi gian phòng. Chỉ trong nháy mắt, cả hai người đã lui ra đến được đường hầm. Hơi lạnh trong đường hầm đã làm cho tinh thần Liễu Hạc Đình tỉnh táo trở lại. Sau khi định thần, chàng liền nhớ lại tình cảnh vừa rồi.

Ngước mắt lên nhìn, chàng thấy thiếu nữ kia đang đứng cúi đầu ở trước mặt. Chàng không hiểu sức mạnh nào đã khiến cho thiếu nữ này có thể thoát thân được từ trong hiểm nạn. Chàng ngẫm thân phục định lực của thiếu nữ. Nghĩ đến mình vừa rồi, chàng không khỏi cảm thấy hổ thẹn, cúi đầu xuống không dám nhìn lên. Bởi vì chàng cảm thấy thiếu nữ đứng trước mặt mình thật vô cùng thánh thiện và cao quý. Chàng sợ ánh mắt mình có thể làm vẩn đục sự cao quý và thánh thiện đó.

Cả hai vẫn đứng cúi đầu đối diện nhau. Liễu Hạc Đình đột nhiên phát hiện cổ tay mình vẫn còn bị thiếu nữ nắm chặt. Trong giây lát, chàng không biết là nên vui mừng hay hổ thẹn.

Không nhận được, chàng liền ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy thiếu nữ kia đang mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng buông tay chàng ra. Nụ cười của thiếu nữ như cho chàng sự an ủi và khuyên giải. Với nụ cười này, đủ để cho hình bóng của thiếu nữ vĩnh viễn khắc sâu trong lòng chàng.

Nào ngờ...

Trong lúc thiếu nữ đang cười đẹp tựa bông hoa nở giữa mùa xuân, đột nhiên có tiếng cười lạnh lạnh phát ra từ phía đường hầm bí mật mà vừa rồi thiếu nữ kia đã vào.

Tiếng cười kia vang dội khắp đường hầm, như muốn làm rung chuyển mọi thứ.

Liễu Hạc Đình cùng bạch y thiếu nữ đều vô cùng ngạc nhiên. Chỉ nghe tiếng cười kia chưa dứt, đã có một giọng nói cất lên:

- Xem ra thần toán của Gia Cát tiên sinh chẳng qua cũng chỉ có vậy. Tại hạ đã sớm biết gần bên trái gian nhà nhất định có đường hầm bí mật. Nhưng không ngờ lại bị Khuê Anh này phát hiện ra.

6. Nam Hoang Thái Tử

Liễu Hạc Đình liền biến sắc mặt đưa mắt nhìn quanh, nhưng không tìm ra được một chỗ ẩn mình. Tiếng cười kia vừa dứt, trong đường hầm bỗng xuất hiện hai gã đại hán mình mặc trường bào. Một gã đại hán lưng mang thanh trường đao có hình dáng rất dị kỳ. Còn gã đại hán kia lưng giắt cặp thiết giáp đen bóng. Cả hai gã đại hán đều có thân hình to lớn, bước chân vững chắc, mắt beo, mũi lân, râu ria xồm xoàm và trên tay họ đều có cầm đuốc.

Sắc mặt hai gã đại hán đang cười nói rạng rỡ bỗng nhiên chợt thay đổi, khi nhìn thấy Liễu Hạc Đình cùng bạch y thiếu nữ. Liễu Hạc Đình nghĩ rằng bọn họ thế nào cũng lớn tiếng quát hỏi, nào ngờ cả hai gã đại hán cùng lúc đưa mắt nhìn nhau, sau đó chẳng nói chẳng rằng xoay người lại đứng im lặng hai bên lối ra của đường hầm.

Liễu Hạc Đình còn đang vô cùng ngạc nhiên, đột nhiên nghe thấy trong đường hầm có tiếng ho khê. Đồng thời từ bên trong có một người chậm rãi bước ra, mỉm cười nói:

- Khuê Anh, chuyện gì?

Chợt phát hiện ra sự có mặt của Liễu Hạc Đình cùng bạch y thiếu nữ, thần sắc y đột nhiên hơi biến đổi, nhưng miệng lại cười lớn nói:

- Tưởng là ai, hóa ra chính là vị huynh đài thối sao vừa rồi. Tốt! Tốt! Khuê Anh, hãy giơ cao đuốc lên để cho ta xem kỹ nào!

Người này tuổi độ hai mươi, diện mạo anh tuấn, phục sức lại sang trọng. Nhưng sắc mặt y có vẻ hơi xanh xao, hai mắt trắng dã và có cái mũi ưng hơi quặp xuống. Nên khiến cho những người nhìn thấy y, tự nhiên đều không có thiện cảm.

Liễu Hạc Đình vẫn không hề có ác cảm với chàng thiếu niên kia. Nhưng thấy y xuất ngôn vẻ kiêu ngạo, đồng thời trong ánh mắt lại có tà ý, nên chàng liền chau mày lại, cất giọng nói:

- Tại hạ và các hạ không hề quen biết, nếu các hạ xuất ngôn thiếu thận trọng như vậy, e rằng đôi bên sẽ khó tránh khỏi mất hòa khí.

Gã thiếu niên lại cất giọng cười lớn. Giọng cười còn chưa dứt, gã đại hán mang trường đao đứng bên cạnh y đã trừng mắt quát:

- Người biết người đang nói chuyện với ai không? Đứng trước mặt thái tử người dám loạn ngôn như vậy sao? Hừ! Xem ra người đã chán sống rồi đấy!

Liễu Hạc Đình không khỏi ngạc nhiên:

- Ai là thái tử?

Chỉ thấy gã thiếu niên cười ha ha:

- Không sao, không sao, người không biết không có tội.

Vừa nói gã thiếu niên vừa đưa chiếc quạt đang cầm trên tay mở ra cái xoạt, phe phẩy quạt. Lướt mắt về phía bạch y thiếu nữ, gã thiếu niên đột nhiên phát hiện Long Ngân Kiếm đang nằm trong tay thiếu nữ thì không khỏi biến sắc, nhưng miệng vẫn mỉm cười nói:

- Thật không ngờ! Hóa ra vị cô nương đây chính là cao nhân vừa rồi đã phá tám chiếc trống của tại hạ.

Đột nhiên gã thiếu niên quay đầu sang gã đại hán mang trường đao nói:

- Khuê Anh, người thường nói võ lâm đương thời không có cao thủ. Vậy người thử nhìn hai vị đây xem. Một vị trong tay có bảo kiếm, khinh công tuyệt kỹ. Còn một vị tuy chưa thi triển võ công, nhưng có thể dùng tiếng sáo khắc chế cường địch, quả là nội công kinh người.

Ha ha... lẽ nào hai người này còn chưa được xem là cao thủ võ lâm sao?

Gã thiếu niên lại cười lớn, đưa quạt lên quạt mấy cái rồi quay lại nói:

- Thân thủ của hai vị cao minh như vậy, không biết có thể cho tại hạ biết danh tính hay không?

Nói đoạn, ánh mắt của gã thiếu niên lại nhìn về phía bạch y thiếu nữ.

Gã thiếu niên lại đưa quạt lên quạt nhẹ nhẹ. Tuy miệng gã tươi cười, nhưng dáng vẻ vô cùng dương dương tự đắc, như xem dưới mắt chẳng có ai.

Liễu Hạc Đình cười lạt một tiếng, hạ giọng nói:

- Tiện danh của tại hạ không đáng để cho các hạ bận tâm. Nhưng đại danh của các hạ, tại hạ đây rất muốn nghe.

Hai gã đại hán nghe thấy lời Liễu Hạc Đình nói thế, không khỏi biến sắc mặt.

Nhưng gã thiếu niên đã vội xua tay nói:

- Ta lần đầu tiên đến Trung Nguyên, chẳng trách hai người họ không nhận ra. Khuê Anh, người đừng vội nóng giận, hãy mau nói danh tánh ta ra cho họ biết, có sao đâu.

Gã đại hán được gọi là Khuê Anh vốn đang tức giận, nhưng nghe gã thiếu niên nói vậy, liền cúi đầu đáp:

- Dạ!

Sau đó gã cao giọng nói:

- Người nghe cho rõ đây, người đang nói chuyện với người chính là Đông cung thái tử của long hạ Nam Hoang Đại Quân. Bây giờ người đã nghe rõ chưa?

Gã vừa dứt lời, đột nhiên bạch y thiếu nữ liền cười khúc khích. Gã đại hán bưng bưng nổi giận, đưa tay nắm chặt cán đao.

Chỉ nghe vị Đông cung thái tử kia hỏi:

- Cô nương, cô nương cười gì vậy?

Bạch y thiếu nữ đáp:

- Ta cảm thấy rất thú vị.

Vị Đông cung thái tử vẻ hơi ngạc nhiên, sau đó cũng cất tiếng cười lớn nói:

- Rất đúng, rất đúng, thật vô cùng thú vị.

Quay sang Liễu Hạc Đình, gã vừa cười vừa nói:

- Sự việc thú vị như vậy, tại sao các hạ không cười?

Gã thiếu niên vừa phát nhẹ cây quạt vừa lắc đầu nhẹ, tỏ vẻ hối tiếc cho Liễu Hạc Đình.

Cả hai gã đại hán tuy đều giận dữ, nhưng cũng không biết chuyện gì lại thú vị như vậy.

Khi ánh mắt của vị Đông cung thái tử quét về phía họ, cả hai lập tức gượng cười lên hai tiếng với sắc mặt vô cùng khó coi.

Chỉ trong chốc lát, cả đường hầm đều vang lên tiếng cười. Liễu Hạc Đình hứ một tiếng, chàng cảm thấy càng lúc mình càng có ác cảm với vị Đông Cung thái tử này.

Bỗng nhiên nghe thấy bạch y thiếu nữ cất giọng hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Chuyện gì thú vị? Và các hạ đang cười gì vậy?

Đông cung thái tử cười ha ha:

- Ta cũng không biết chuyện gì thú vị. Nhưng cô nương nói là thú vị thì ắt tự nhiên sẽ thú vị.

Bạch y thiếu nữ lại cười khúc khích, nhưng ánh mắt nhìn Liễu Hạc Đình. Bỗng nhiên nàng ngừng cười, thấp giọng nói:

- Ta và các hạ cũng không hề quen biết, vậy các hạ cũng không cần phải biết danh tánh của ta làm gì và những cái trống kia cũng không phải do ta phá hủy. Ta chỉ cảm thấy tên của các hạ gọi là thái tử, nên mới tức cười.

Thiếu nữ vừa nói vừa bước đến sát bên Liễu Hạc Đình, nói khẽ vào tai chàng:

- Ta tên gọi là Đào Thuần Thuần. Các hạ nhớ đừng nói cho ai biết nhé!

Nãy giờ chàng thấy thiếu nữ cùng nói chuyện với vị Đông cung thái tử kia, trong lòng tự nhiên cảm thấy không được vui, bây giờ bỗng nhiên nghe thiếu nữ nói vậy, mọi ưu phiền trong lòng chàng tự nhiên tan biến.

Hai người họ đều là lần đầu tiên bước ra giang hồ, nên chưa hề nghe qua cái tên Nam Hoang Đại Quân và càng chẳng xem Đông cung thái tử này ra gì. Nhưng bọn họ đâu biết rằng Nam Hoang Đại Quân chính là Nam Hoang Thần Long Hạng Thiên Tôn, đã từng nổi danh trong giang hồ mấy mươi năm trước. Còn vị Đông cung thái tử kia chính là Hạng Hoàng, ái tử duy nhất của Hạng Thiên Tôn.

Khoảng bốn mươi năm trước, Hạng Thiên Tôn lúc ấy độ hai mươi tuổi, tuy hơn một năm ra giang hồ ngang dọc khắp Trung Nguyên và Giang Nam, nhưng Hạng Thiên Tôn không có chút tiếng tăm gì trên giang hồ. Sau đó y vô tình cứu được một tú tài tên là Gia Cát Thắng.

Gia Cát Thắng liền bày kế cho y, nói rằng:

- Nếu muốn dương danh trong giang hồ, thứ nhất cần phải bắt chắp thủ đoạn. Thứ hai cần phải biết: “Muốn bắt người, trước tiên phải bắt ngựa.”. Các hạ phải tìm một nhân vật nổi danh trong giang hồ giao đấu. Bất luận là thắng hay bại, các hạ cũng đều thành danh.

Bằng không các hạ cho dù có thắng được hàng trăm tên lục lăng tiểu tốt cũng đều vô dụng mà thôi.

Hạng Thiên Tôn nghe xong liền bình tĩnh ngộ. Vào thời đó, các bang phái nổi danh nhất trong giang hồ phải kể đến Thiếu Lâm và Võ Đang. Hạng Thiên Tôn đã ba lần xông vào La Hán Đường của Thiếu Lâm và một mình đột phá vào Chân Võ Miếu của Võ Đang.

Trong khoảng thời gian nửa năm, các cao thủ của hai phái Thiếu Lâm cùng Võ Đang đều bị đánh thất điên bát đảo. Thế rồi cái tên Nam Hoang Thần Long Hạng Thiên Tôn lập tức chấn động giang hồ.

Người trong giang hồ đều biết Nam Hoang Thần Long võ công tuyệt đỉnh, xuất thần nhập quỷ, hành sự tùy tiện nhưng không có cách gì khắc chế được. Nào ngờ trong lúc thanh danh của y đang chấn động khắp nơi, y đột nhiên rời khỏi Trung Nguyên đến Nam Hoang.

Kể từ đây, Hạng Thiên Tôn không hề lộ diện ở Trung Nguyên. Những người trong giang hồ không biết tường tận sự việc, tuy đều mừng vui, nhưng không tránh khỏi ngạc nhiên. Bọn họ đâu biết rằng, bởi vì Nam Hoang Thần Long bại dưới tay Vô Hận đại sư nên phải thề độc, từ đây vĩnh viễn không được bước chân vào Trung Nguyên.

Sau đó Hạng Thiên Tôn cùng Gia Cát Thắng trở về nơi sanh ra của y ở Nam Hoang.

Lúc ấy Gia Cát Thắng lại nói:

- Các hạ tuy thất bại ở Trung Nguyên, nhưng trời đất bao la sợ gì không có nơi lập nghiệp. Thế rồi mấy mươi năm, y lập nghiệp tại Nam Hoang và cũng từ đây không còn bước chân vào Trung Nguyên nữa.

Nhưng Hạng Hoàng tuổi nhỏ hiếu động, từ lâu đã nghe đến phong cảnh Trung Nguyên vô cùng đẹp, nên lúc nào cũng muốn vào Trung Nguyên. Trong lòng Hạng Hoàng nghĩ:

- “Tuy phụ thân đã thề độc, nhưng còn mình thì không!” Thế rồi sau nhiều lần thuyết phục, cuối cùng Nam Hoang Thần Long cũng đồng ý.

Vừa vào Trung Nguyên, Hạng Hoàng đã nghĩ ngay đến việc báo thù cho phụ thân, nên quyết tìm cho bằng được Vô Hận đại sư để giao đấu. Đồng thời y cũng muốn tìm nguyên nhân tại sao phụ thân của y bại dưới tay Vô Hận đại sư. Bởi vì chỉ cần nhắc đến chuyện này phụ thân y không ngừng thở dài, giống như không hề muốn nhắc tới. Hạng Hoàng đoán rằng phụ thân của y năm xưa nhất định bị bại rất thê thảm, nhưng thật ra bại như thế nào thì y hoàn toàn không rõ.

Nhưng khi vào đến Trung Nguyên, y mới biết được Vô Hận đại sư đã quy tiên từ lâu.

Nghe được tin này trong lòng y vô cùng thất vọng và có cảm giác như bị trọng thương. Y thất vọng vì kể từ đây y không còn cơ hội để rửa mối thù này. Đương nhiên y còn một cảm giác khác chỉ có mình y biết thôi, thậm chí ngay chính bản thân y cũng không tin cảm giác này tồn tại.

Thế rồi y được nghe câu chuyện về gian nhà bí mật này cùng với Thạch Quan Âm thần bí kia. Không chút do dự Hạng Hoàng liền lập tức truy tìm đến đây. Nhưng y không ngờ rằng vô lâm Trung Nguyên lại có nhiều cao thủ như vậy. Y không ngờ rằng lại có người có thể cùng lúc phá hủy tám chiếc trống Thiên Lôi Thần Cổ, mà y vô cùng yêu quý và đã khổ công chế tạo ra.

Lúc này Hạng Hoàng đang phe phẩy chiếc quạt trong tay, sắc mặt tươi cười, dáng vẻ vô cùng thần nhiên tự tại. Nhưng thật ra trong lòng y hoàn toàn không phải như vậy.

Nụ cười trên mặt hai gã đại hán đã tắt lịm từ lâu. Ánh mắt rực lửa của bọn họ đang nhìn Liễu Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần. Tay của hai gã đại hán đều nắm chặt binh khí, dáng vẻ như chuẩn bị động thủ nếu được lệnh của Đông cung thái tử.

Tiếng cười lúc này đã tắt hẳn. Trong đường hầm trở lại im lặng.

Đào Thuần Thuần từ từ ngẩng đầu lên, gương mặt nàng tràn đầy hạnh phúc như vừa tỉnh dậy sau một giấc mộng đẹp. Hạng Hoàng tự nhiên cảm thấy máu nóng trong người dâng lên.

Y xếp chiếc quạt lại cái “xoạt”, lạnh lùng nói:

- Tám cái Thiên Lô Thần Cổ của ta thật sự không phải bị cô nương phá hủy?

Hai mày của Liễu Hạc Đình hơi cau lại. Chàng vừa định cất tiếng thì đã thấy Đào Thuần Thuần đưa mắt dụi dụi nhìn mình. Sau đó nàng lắc đầu nhẹ nhẹ nói:

- Xưa nay ta chưa từng gạt ai, chẳng lẽ các hạ vẫn còn chưa tin?

Sau khi nghe những lời này, sự giận dữ trong lòng Hạng Hoàng đã giảm đi rất nhiều, nhưng y vẫn lạnh lùng nói:

- Nhưng thanh bảo kiếm kia đang ở trong tay cô nương, vậy cô nương giải thích sao đây?

Hứ! Khuê Anh, người có biết có một số người tuy ngoài miệng nói rằng không bao giờ nói dối nhưng kỳ thật không phải vậy?

Liễu Hạc Đình không còn nhịn được nữa, liền cất giọng:

- Cho dù nói dối thì đã sao nào?

Hạng Hoàng chuyển ánh mắt sang Liễu Hạc Đình, trong mắt y phát ra những tia nhìn giận dữ. Gã đại hán được gọi là Khuê Anh hét lớn một tiếng, liền rút đao ra khỏi vỏ.

Liễu Hạc Đình cảm thấy một luồng ánh sáng sắc lạnh phát ra từ thanh đao.

Trong lòng Liễu Hạc Đình không khỏi nghĩ thầm:

- “Chẳng lẽ người này chính là môn hạ của Thắng Gia Đao?” Chỉ thấy Đông cung thái tử cười nhạt:

- Việc giữa tại hạ và cô nương đây, tốt nhất các hạ đừng nên xen vào.

Đưa chiếc quạt gỗ nhẹ vào tay gã đại hán đang cầm trường đao, Hạng Hoàng nói rằng:

- Vị này chính là Thần Đao Tướng Quân Thắng Khuê Anh. Hi hi, chắc các hạ đã từng nghe qua Hà Nam Thắng Gia đao pháp rồi chứ?

Quay sang gã đại hán thứ hai, y lại cười nhạt nói:

- Còn vị này chính là Thiết Giản Tướng Quân Úy Trì Văn, ta nghĩ chắc các hạ cũng đã nghe qua. Còn ta...

Y đắc chí cười mấy tiếng, đột ngột quay mặt sau chiếc quạt ra ngoài.

Liễu Hạc Đình chỉ thấy trên chiếc quạt có vẽ một con rồng vàng lấp lánh, dáng vẻ như muốn bay lên.

Hạng Hoàng cười nhạt:

- Người tuổi còn trẻ, còn phải hành tẩu giang hồ nhiều năm. Nếu như các hạ kết thù với những cường địch mạnh như ta, hi hi, như vậy thật là bất lợi cho các hạ.

Liễu Hạc Đình thấy vẻ ngạo mạn của Hạng Hoàng như vậy, máu nóng trong người liền dâng lên. Nào ngờ chàng chưa có phản ứng gì, Đào Thuần Thuần đã đưa tay ra giữ cổ tay chàng lại. Trong lúc Liễu Hạc Đình còn đang ngạc nhiên, Đào Thuần Thuần đã cất giọng nói:

- Thanh kiếm này tuy đúng là thanh kiếm đã phá hủy tám chiếc trống đồng vừa rồi của các hạ, thế nhưng người sử dụng kiếm hoàn toàn không phải ta. Nếu như các hạ còn không tin ta...

Nàng chợt khẽ thở dài một tiếng, rồi im lặng đưa mắt nhìn con đường hầm tối đen. Lời nói và thái độ của Đào Thuần Thuần khiến cho Hạng Hoàng khó mà không tin được.

Hạng Hoàng bĩu môi, dáng vẻ như đang đắc ý, lại giống như đang khinh miệt nhìn Liễu Hạc Đình:

- Cô nương đã nói như vậy, tại hạ tự nhiên phải tin thôi. Nhưng người đã sử dụng thanh kiếm này nhất định cô nương biết rõ.

Đào Thuần Thuần lại thở dài một tiếng:

- Người sử dụng thanh kiếm này đi đâu ta cũng không biết. Có thể người đó hiện giờ đang ở bên ngoài, cũng có thể ở một nơi nào đó. Có thể người ấy hiện đang có mặt ở đây cũng không chừng, chỉ có điều chúng ta không nhìn thấy mà thôi Hạng Hoàng hai mắt mở to:

- Lẽ nào người đó chính là Thạch Quan Âm?

Đào Thuần Thuần gật đầu nhẹ nhẹ, đưa mắt nhìn quanh, có ý như đang tìm kiếm bóng dáng Thạch Quan Âm.

Thần Dao Tướng Quân Thắng Khuê Anh bất giác quay đầu lại nhìn. Phía sau vẫn vắng tanh không một bóng người, nhưng tự nhiên trong lòng gã cảm thấy ớn lạnh.

Quay lại nhìn sang Thiết Giản Tướng Quân Úy Trì Văn, Thắng Khuê Anh thấy gã cũng vừa nhìn ra sau. Ánh mắt của cả hai chột chạm vào nhau và bọn họ đều lãnh hội được sự sợ hãi trong lòng đối phương.

Trong lòng Hạng Hoàng cũng đã hơi bất an, nhưng y vẫn cố ý cười lớn, nói:

- Cô nương không cần phải phóng đại như vậy. Ta nghĩ rằng Thạch Quan Âm kia tuy võ công có cao minh, nhưng cũng chẳng phải là thần tiên gì, huống hồ...

Hạng Hoàng đột nhiên ngưng cười, bước vào trong gian phòng có cánh cửa màu đỏ.

Đảo mắt nhìn quanh, sắc mặt không khỏi lộ vẻ kinh hãi, lập tức thối lui trở ra. Đưa tay cầm lấy ngọn đuốc trong tay Thắng Khuê Anh, y lạnh lùng nói:

- Ta muốn xem thử Thạch Quan Âm phải chăng có ba đầu sáu tay, mà dám xem mạng người như cỏ vậy.

Y vừa dứt lời, đã nghe Đào Thuần Thuần lên tiếng:

- Chính ta cũng đang định đi tìm Thạch Quan Âm.

Đưa tay lên chỉ, Đào Thuần Thuần nói tiếp:

- Con đường này dường như là lối ăn thông ra ngoài.

Vừa xoay người lại đi được hai bước, Đào Thuần Thuần đột nhiên quay đầu lại nhìn Liễu Hạc Đình, mỉm cười nói:

- Các hạ còn đứng đây làm gì? Chẳng lẽ các hạ không muốn ra khỏi đây hay sao?

Liễu Hạc Đình đứng ngăn người ra một hồi, rồi đáp:

- Tất nhiên là tại hạ cũng muốn ra khỏi đây.

Hạng Hoàng cười nhạt nói:

- Vậy mà ta nghĩ rằng các hạ không dám ra khỏi đây.

Trong khi nói câu này, vẻ mặt y dương dương tự đắc và cho rằng Liễu Hạc Đình nhất định sẽ tức giận đối đáp lại.

Nào ngờ Liễu Hạc Đình chỉ hơi mỉm cười không nói câu nào, sau đó chàng cũng cất bước theo sau Đào Thuần Thuần.

Hạng Hoàng trong lòng không khỏi ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- “Người này tại sao lại trở nên nhu hòa đến như vậy?” Trong khi đó Liễu Hạc Đình lại nghĩ, mình và gã thiếu niên kia không thù không oán.

Vả lại mục đích đến đây cũng hoàn toàn giống nhau, là muốn tìm ra bí mật của gain nhà này cùng với Thạch Quan Âm. Như vậy y và mình đã là bạn mà không phải là thù. Tuy rằng giọng điệu y có vẻ ngạo mạn khinh người, nhưng thật ra cũng không phải có ác ý gì. Vậy tại sao mình lại xem y như kẻ thù chớ? Chẳng lẽ mình đã vì Đào Thuần Thuần mà tức giận với y? Nếu như vậy thì mình quá ư là hồ đồ và nhỏ

mọn rồi. Huống hồ mình và Đào Thuần Thuần chẳng qua cũng chỉ vừa mới quen biết. Nếu mình có ý nghĩ như vậy quả là chẳng đúng.

Nghĩ đến đây trong lòng chàng tự nhiên cảm thấy hổ thẹn. Nên đối với câu nói khích bác của Hạng Hoàng, chàng giả vờ như không nghe thấy.

Đi được một đoạn đã trở ra đến đầu đường hầm. Hai mày Hạng Hoàng hơi chau lại, liền cất giọng nói:

- Phía trước đường như không có đường đi, chẳng lẽ đó...

Y chưa dứt lời, đã thấy Đào Thuần Thuần đưa chân đá liên tiếp mấy cái vào bên dưới khoen cửa, cánh cửa mà vừa rồi Liễu Hạc Đình đã dùng hết sức đẩy nhưng vẫn không nhúc nhích, giờ đây đã từ từ hé mở.

Hạng Hoàng vô cùng nghi hoặc, rồi cười nhạt nói:

- Hóa ra cô nương đã biết rõ các cơ quan ở đây.

Đào Thuần Thuần cơ hồ như không để ý đến lời khích bác của y, chậm rãi nói:

- Đương nhiên là ta biết rõ, bởi vì Thạch Quan Âm chính là sư tỷ của ta. Chỉ có điều đã nhiều năm chúng ta chưa hề gặp lại.

Hạng Hoàng liền chợt biến sắc mặt:

- Lẽ nào cô nương cũng chính là đệ tử của Vô Hận đại sư?

Đào Thuần Thuần mỉm cười, nói:

- Các hạ cũng biết danh tánh của sư phụ ta sao?

Sắc mặt Hạng Hoàng đột nhiên trắng bệch, rồi chuyển sang tái xanh.

Chỉ trong tích tắc, sắc mặt y không biết đã thay đổi mấy lần. Nhưng cuối cùng y chỉ cười khê một tiếng, rồi nâng cao ngọn đuốc, bước theo Đào Thuần Thuần ra khỏi đường hầm.

Nhưng trong lòng Liễu Hạc Đình thì thở dài một tiếng, trầm nghĩ:

- “Thiếu nữ này quả là thật thà. Ở trước mặt bất kỳ một ai cũng đều không hề giấu giếm thân phận của mình. Nếu trên đời này ai cũng chân thật như nàng, thiên hạ nhất định sẽ an lành, thái bình.” Quay đầu nhìn lại, Liễu Hạc Đình thấy Thần Dao Tướng Quân cùng Thiết Giản Tướng Quân vẫn theo sát mình. Trong tay Thắng Khuê Anh lúc này vẫn còn nắm chặt trường đao, tựa như sợ chàng sẽ bỏ trốn vậy.

Liễu Hạc Đình cười nhạt, đột nhiên chàng quay người lại giơ tay ra như muốn tung chưởng. Sự việc xảy ra quá bất ngờ, khiến cho Thắng Khuê Anh không khỏi giật mình thất kinh né đầu tránh sang một bên. Bỗng nhiên y cảm thấy cổ tay mình bị tê cứng, lập tức thanh trường đao trong tay y bị Liễu Hạc Đình nhanh lẹ đoạt mất.

Thắng Khuê Anh vô cùng sửng sốt, đứng ngẩn người ra. Trong khi Ủy Trì Văn biến sắc mặt, quát:

- Các hạ muốn làm gì?

Nào ngờ chỉ thấy Liễu Hạc Đình tay cầm thanh đao đưa lên nhìn một hồi, rồi nói:

- Hèn gì Hà Nam Thắng Gia thần đao dương danh tứ hải, thanh Tử Kim Ngân Lân này quả là một thanh bảo đao.

Nói xong chàng nâng hai tay lên trả lại thanh đao cho Thắng Khuê Anh.

Thắng Khuê Anh liền đưa tay ra lấy lại thanh đao, trong lòng y vừa kinh hãi lại vừa tức giận. Tuy trong lòng đầy giận dữ, nhưng y không biết là có nên phát ra bên ngoài hay không?

Chỉ thấy Liễu Hạc Đình cười khê, rồi xoay lưng bước ra khỏi cửa. Hạng Hoàng nghe thấy tiếng quát cũng quay đầu lại hỏi:

- Khuê Anh, chuyện gì vậy?

Thần Dao Tướng Quân Thắng Khuê Anh còn chưa kịp trả lời, đã nghe Liễu Hạc Đình lên tiếng:

- Chẳng có gì, chẳng qua tại hạ mượn thanh bảo đao của Thắng Tướng Quân xem thử mà thôi.

Hạng Hoàng hứ khẽ một tiếng. Chỉ thấy Thắng Khuê Anh cúi đầu thật thấp bước ra ngoài. Tuy sắc mặt y có vẻ kỳ dị, nhưng lại không mở miệng nói gì. Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Thanh bảo đao của Thắng Tướng Quân quả là bất phàm. Sau này nếu có cơ hội ta cũng muốn mượn xem thử.

Hạng Hoàng đảo mắt nhìn quanh một lượt, cất tiếng cười lớn nói:

- Sau này... sau này tự nhiên sẽ có cơ hội.

Thắng Khuê Anh vẫn cúi đầu im lặng không nói gì. Tuy trong võ lâm gã cũng là một nhân vật có chút tiếng tăm, nhưng giờ đây lại im lặng không lên tiếng. Trong lòng gã tuy vô cùng khó chịu, nhưng gã cũng không khỏi thán phục thân thủ nhanh lẹ của Liễu Hạc Đình.

Liễu Hạc Đình mỉm cười, đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy xung quanh toàn là vách đá, nhưng lối vào ở bên trên vẫn còn mở. Khoảng cách từ bên dưới lên đến miệng lối vào cao chừng ba trượng. Trên vách bức tường đưa lên miệng lối vào có gắn sáu đoạn sắt ngắn, theo thứ tự từ dưới lên trên. Vì lúc từ trên nhảy xuống, xung quanh tối đen như mực, cho nên chàng đã không nhìn thấy những đoạn sắt ngắn này.

Hạng Hoàng cũng đảo mắt nhìn một vòng, mỉm cười nói:

- Đây nhất định là lối ra rồi. Không biết có đúng hay không...

Liễu Hạc Đình liền mỉm cười tiếp lời:

- Không sao, leo lên phía trên chính là gian nhà bí mật kia. Vừa rồi tại hạ đã xuống đây từ phía bên trên.

Trong câu nói của chàng hoàn toàn không có một chút ý gì kinh địch cả.

Hạng Hoàng trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, chàng thiếu niên này tại sao lại thân thiện với mình như vậy? Quay sang Đào Thuần Thuần, y cười nhẹ nói:

- Nếu ở đây đã là lối ra, vậy xin mời cô nương hãy lên trước.

Đào Thuần Thuần cũng cười nhạt:

- Nếu vậy ta không khách sáo, ta xin lên trước đây.

Nói đoạn, toàn thân nàng đã vọt lên cao hơn một trượng. Hai tay đột ngột dang rộng, thân hình nàng lại vút đi như một mũi tên.

Thoáng chốc Đào Thuần Thuần đã lên đến được bên trên.

Trong lòng Liễu Hạc Đình không khỏi nghĩ thầm:

- "Thiếu nữ này không những khinh công tuyệt kỹ, hơn nữa thân pháp còn lại nhẹ nhàng.

Xem ra trong võ lâm quả là có nhiều nhân vật kỳ tài. Với chút võ công như mình quả là chẳng đáng gì cả." Bỗng nhiên Hạng Hoàng vỗ tay cười lớn:

- Tuyệt! Tuyệt!

Trong khi cười, toàn thân y đã vọt lên cao. Trong khi thân hình còn đang ở trên cao, y đột ngột bung chiếc quạt ra thật mạnh.

Liễu Hạc Đình cảm thấy một luồng gió mát từ phía bên trên thổi xuống. Chàng biết Hạng Hoàng đang mượn lực của chiếc quạt để bay lên trên. Tránh sang bên hai bước, chàng mới ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy bóng dáng Hạng Hoàng đã khuất mất ở bên trên. Nhưng vẫn còn nghe tiếng cười từ bên trên vọng xuống:

- Nếu như lên không được, các hạ có thể leo lên từ bên vách.

Hai mày Liễu Hạc Đình hơi nhíu lại, nhưng chàng lập tức cười đáp:

- Đúng vậy, đúng vậy, nếu như không có những đoạn sắt này, tại hạ thật không thể nào lên được.

Quay đầu lại nhìn Thắng Khuê Anh và Úy Trì Văn, chàng cất giọng hỏi:

- Hai vị nói xem có đúng không?

Thắng Khuê Anh cùng Úy Trì Văn không khỏi đỏ bừng mặt. Nên biết rằng, muốn vọt người lên cao ba trượng quả không phải là chuyện dễ dàng, trừ phi có kình công tuyệt đỉnh.

Nếu không thì đừng có mơ tưởng.

Lại nghe Liễu Hạc Đình nói tiếp:

- Xin mời hai vị leo lên trước, tại hạ sẽ leo lên theo.

Thắng Khuê Anh hứ một tiếng, tra đao vào vỏ, bước nhanh đến sát bên bức tường. Hơi nhún người một cái, tay phải y đã chụp lấy thanh sắt thứ tư. Tiếp theo, tay trái y chụp lấy thanh sắt thứ năm. Cứ liên tiếp như vậy, thoắt chốc y đã leo đến được phía trên.

Liễu Hạc Đình vỗ tay khen ngợi:

- Hảo thân thủ!

Quay sang Úy Trì Văn, chàng mỉm cười nói:

- Bây giờ đến phiên các hạ rồi đấy!

Thần Dao Tướng Quân Thắng Khuê Anh nổi danh ở khắp Hà Nam là nhờ vào Thần Dao Môn, và y cũng chính là đương kim chủ môn đệ tử Thắng Thi Dao Pháp. Do vì có chuyện nên y phải lưu lạc đến Nam Hoang và bị Nam Hoang Đại Quân bắt phục. Võ công của y không hề yếu kém chút nào. Tuy y không thể nhảy lên phía trên giống như Đào Thuần Thuần và Hạng Hoàng, nhưng thân pháp nhanh lẹ của y không đủ khiến cho người ta kinh hồn.

Bởi vậy vừa rồi Liễu Hạc Đình mới nói ba chữ “hảo thân thủ”. Khi nói câu này trong lòng chàng hoàn toàn thán phục y, chỉ có điều Úy Trì Văn nghe được câu này chẳng mấy làm dễ chịu.

Úy Trì Văn chẳng nói câu nào chỉ hừ một tiếng, rồi lướt nhanh đến bên cạnh bức tường.

“Xoạt” một tiếng, toàn thân y đã vọt lên cao khoảng hai trượng. Mũi chân hơi chạm nhẹ vào thanh sắt thứ tư, thân hình y lập tức vọt thẳng lên phía trên. Nhưng y quên rằng trong tay y vẫn còn cầm ngọn đuốc. Cho nên thân hình vừa ra khỏi miệng đường hầm, ngọn đuốc trong tay y đã va mạnh vào tường. Ngọn đuốc lập tức tuột khỏi tay y và rơi trở lại xuống bên dưới.

Phải ngã người về phía trước hai bước, Úy Trì Văn mới có thể đứng vững được. Vừa đứng vững, y đã nghe từ phía sau có giọng cười nói:

- Ngọn đuốc của các hạ đây.

Vô cùng sửng sốt, y liền vội quay đầu lại, chỉ thấy Liễu Hạc Đình tay đang giơ cao ngọn đuốc y vừa đánh rơi, đứng mỉm cười với y.

Thế rồi trong khoảng khắc, y đã bắt đầu hiểu được cảm giác vừa rồi của Thắng Khuê Anh. Bởi vì cảm giác lúc này của y hoàn toàn không khác với Thắng Khuê Anh.

Y im lặng nhận lại ngọn đuốc. Đưa mắt nhìn quanh, y phát hiện Thắng Khuê Anh đang chăm chú nhìn mình. Hai ánh mắt gặp nhau, tuy miệng chẳng nói câu nào, thế nhưng cả hai đều kinh phục võ công cao siêu của chàng thiếu niên.

Nhưng ánh mắt Liễu Hạc Đình không có nhìn bọn họ, mà chàng đang nhìn vào hai bóng người ở phía ngoài.

Lúc này Đào Thuần Thuần đã cùng Hạng Hoàng bước ra ngoài. Liễu Hạc Đình đứng lặng im nhìn theo hai người mà thở dài một tiếng, rồi cũng cất bước theo sau.

7. Dấu Vết Sát Nhân

Chàng im lặng đi xuyên qua các gian phòng. Tình hình bên ngoài và bên trong đều hoàn toàn giống như lúc vào. Bỗng chàng chợt nhớ đến những tiếng bước chân nghe được, trong lúc chàng đang ở bên trong đường hầm.

- “Lẽ nào những bước chân kia là của lũ chuộc?” Chàng tự thầm hỏi mình.

Từ ánh sáng ngọn đuốc trong tay Hạng Hoàng ở phía trước, đủ để làm sáng cho cả căn phòng.

Đảo mắt một vòng, đột nhiên ánh mắt chàng dừng lại trên chiếc bàn đặt giữa phòng.

Ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, chàng liền lướt nhanh đến bên cạnh chiếc bàn. Hóa ra ngọn nến ở trên bàn lúc này đã ngắt đi một đoạn. Nếu như không phải ánh mắt Liễu Hạc Đình sắc bén, thì khó mà có thể phát hiện ra được.

Lúc này Đào Thuần Thuần cùng Hạng Hoàng đã bước đến cửa một căn phòng khác.

Xoay đầu lại, Đào Thuần Thuần đưa tay ra vẫy Liễu Hạc Đình, gọi:

- Này! Các hạ đang xem gì vậy? Ở đây quả nhiên không có một người. Không biết sự tỷ của ta hiện đang ở đâu?

Liễu Hạc Đình khẽ đáp một tiếng, chỉ nghe Hạng Hoàng đã phá lên cười, tiếp lời:

- Nếu như các hạ chưa từng thấy qua nến, tại hạ có thể tặng các hạ một ít, để các hạ có thể ngày đêm thưởng thức.

Y nói câu này có vẻ rất đắc ý và mang đầy vẻ châm biếm.

Liễu Hạc Đình không nói gì, trong lòng chỉ thầm hừ khẽ một tiếng.

Nào ngờ bỗng nghe Đào Thuần Thuần cũng cất giọng nói:

- Người ta không phải vừa mới nhìn thấy qua nến đó sao?

Dừng lại giây lát, nàng lại nói tiếp:

- Chúng tôi đến phía trước xem thử, các hạ hãy mau lên một chút nhé!

Liễu Hạc Đình đứng ngẩn người ra, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Chỉ nghe âm thanh của hai người từ từ xa dần.

Đồng cung thái tử Hạng Hoàng dường như đang cười nói:

- Thuần Thuần, chàng thiếu niên kia và cô nương...

Âm thanh nhỏ dần và không còn nghe thấy gì nữa.

Liễu Hạc Đình lại buông một tiếng thở dài:

- Hóa ra nàng đã nói tên của nàng cho hắn biết.

Không hiểu tại sao, đột nhiên chàng cảm thấy vô cùng bức dọc. Chàng cảm giác gian nhà này tuy lớn nhưng dường như không có chỗ cho chàng.

Chàng đứng im lặng hồi lâu đột nhiên nghiêng răng lướt nhanh đến bên cửa sổ. Đưa tay mở cửa ra, sau đó chàng phóng người qua cửa sổ ra ngoài.

Thắng Khuê Anh và Ủy Trì Văn đưa mắt nhìn nhau, mà trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái:

- Chàng thiếu niên này tại sao đột nhiên lại bỏ đi?

Bọn họ đâu biết rằng lúc này trong lòng Liễu Hạc Đình vô cùng khó chịu và cho dù là ai đi nữa cũng không thể nào đoán ra.

Liễu Hạc Đình nhớ đến tình cảnh chàng và Đào Thuần Thuần gặp nhau trong đường hầm. Lúc đó nàng đứng trong bóng tối, tay giơ cao ngọn đuốc đầy vẻ thánh thiện. Chàng nhớ đến cảm giác lúc tay chàng chạm vào cánh tay nàng.

Thế rồi chàng đau khổ cắt ngang dòng suy nghĩ và không dám nghĩ tiếp. Nhưng trong đầu chàng bất chợt nghĩ đến giọng nói và tiếng cười của thiếu nữ áo xanh.

- “Chẳng lẽ nào nàng ta chính là ma vương Thạch Quan Âm? Tại sao lại có nhiều chuyện ly kỳ và đau khổ đến với ta trong vòng có một đêm?” Chàng thầm thở dài, vọt người qua khỏi bức tường sắt cao sừng sững. Khi ra đến được bên ngoài, chàng chỉ cảm nhận được đêm đã rất khuya, nhưng không biết được lúc này đã là canh mấy. Gió mạnh thổi qua rừng cây phát ra những tiếng kêu xào xạc.

Nhưng!

Tại sao trong tiếng gió đột nhiên có tiếng kêu kinh hãi và thảm thiết, giống như tiếng kêu sau cùng của một người trước khi sắp chết.

Liễu Hạc Đình vô cùng ngạc nhiên vội dừng bước lại, chú ý lắng nghe.

Trong tiếng gió còn có cả tiếng rên thê lương rất yếu ớt.

Hai tay Liễu Hạc Đình lập tức dang ra, toàn thân chàng liền lướt đi nhanh vào rừng cây, đồng thời đưa mắt nhìn xung quanh.

Đột nhiên chàng cảm thấy mắt mình như bị hoa lên, còn tai như đang nghe một tiếng sấm ớn và toàn thân dường như không còn đứng vững nữa. Cảnh tượng trong rừng lúc này, cho dù người có trái tim bằng sắt nhìn thấy, cũng đều có cảm giác giống như chàng.

Trong bóng đêm, trên những thân cây.

Trên mỗi thân cây đều có treo hai thiếu nữ áo xanh và những tiếng rên kia phát ra từ phía họ. Y phục của những thiếu nữ đều bị rách toét tả. Còn gương mặt của họ vốn vô cùng diễm lệ, nhưng lúc này đang kinh sợ và trắng bệch. Thậm chí Liễu Hạc Đình còn thấy được các thớ thịt trên mặt họ đang co giật liên hồi.

Nhưng trên thân cây ở chính giữa không ngờ người bị treo lại là một gã hán tử có thân hình nhỏ bé. Trên người gã hán tử bê bết máu, bị chặt mất một tay và một chân. Gã hán tử kia không ai khác chính là Nhập Vân Long Kim Tứ.

Bên dưới thân cây treo Kim Tứ cũng đầy máu me. Con tuấn mã Kim Tứ yêu quý đang nằm bất động trên vũng máu. Đầu con ngựa máu thịt bầy nhầy, rõ ràng là bị chưởng đánh chết.

Liễu Hạc Đình như bị cảnh tượng trước mắt chôn chân tại chỗ. Thậm chí chàng cũng không nhìn thấy những bóng đen lướt nhanh ra khỏi khu rừng, nhanh như những mũi tên. Đợi đến khi chàng định thần lại, những bóng đen kia chỉ còn là những điểm đen mờ nhạt.

Những việc này chỉ xảy ra trong thời gian rất ngắn.

Trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy vô cùng bi phẫn. Chàng hét lớn một tiếng tung mình truy đuổi về hướng những bóng đen. Chàng sử dụng khinh công bằng mình lướt đi nhanh như một tia chớp, thậm chí đến ngay cả chàng cũng không tin rằng mình lại làm được điều này. Nhưng khi chàng vừa băng mình đi, đã nghe bên ngoài rừng có tiếng vó ngựa.

Đợi khi chàng ra đến được bìa rừng thì tiếng vó ngựa đã xa dần và không còn cách gì đuổi theo kịp nữa. Thế rồi chàng thất vọng quay trở lại. Bên ngoài bìa rừng vẫn còn mười mấy con tuấn mã đang đứng. Có lẽ đây là số ngựa của những thiếu nữ áo xanh, bộ hạ của Hạng Hoàng. Lúc này đám ngựa vẫn còn đó, nhưng những thiếu nữ thì gặp phải cảnh ngộ thật thê thảm.

Không ai biết rằng thật ra họ kinh sợ và bị lúng nhục như thế nào? Khi trở lại vào trong rừng, Liễu Hạc Đình lướt thẳng đến đứng trước mặt Nhập Vân Long Kim Tứ, lớn tiếng gọi:

- Kim huynh!

Tuy Liễu Hạc Đình hét thật lớn, nhưng Nhập Vân Long Kim Tứ cơ hồ như không hề nghe thấy.

Liều Hạc Đình chỉ thấy hai mắt của Nhập Vân Long Kim Tứ hơi hé mở, môi mấp máy như muốn nói điều gì đó nhưng không thành lời.

Liều Hạc Đình hỏi cất cao giọng:

- Kim huynh, hãy cố gắng lên!

Kề tai sát miệng Kim Tứ, chàng cố gắng lắng mới nghe được những lời rõ nhất:

- Không ngờ... ngờ rằng... bọn... bọn chúng... ta...

Liều Hạc Đình tập trung lắng nghe, nhưng gió to cộng thêm những tiếng rên rỉ của các thiếu nữ làm cho chàng chỉ nghe được có bấy nhiêu.

Câu nói vừa rồi chàng nghe được càng khiến cho chàng mơ hồ hơn. Chàng rất muốn Nhập Vân Long Kim Tứ có thể kể lại biến cố vừa rồi, chàng muốn biết là người đã dùng thủ đoạn tàn khốc đến thế, và sẵn sàng vì những người xa lạ này báo thù.

Thế nhưng cuối cùng câu nói đứt quãng của Nhập Vân Long Kim Tứ cũng đã ngừng hẳn lại. Hai mắt gã từ từ nhắm nghiền lại và môi cũng đã khép chặt không nói thêm được tiếng nào.

Nhập Vân Long Kim Tứ đã chết.

Liều Hạc Đình đứng thất thần như bị chôn chân tại chỗ. Tuy chàng và Nhập Vân Long Kim Tứ mới sơ giao, nhưng lúc này chàng không ngăn nổi sự bi ai. Hai mắt chàng đỏ hoe, tuy chưa rơi lệ, nhưng sự thống khổ còn hơn cả được khóc.

Chàng trầm ngâm suy nghĩ kỹ câu nói của Nhập Vân Long Kim Tứ trước lúc sắp chết hòng tìm ra được manh mối gì chăng.

- Không ngờ rằng... Tại sao lại không ngờ rằng, điều gì đã khiến cho Kim Tứ không ngờ đến? Bọn chúng... Bọn chúng là ai? Ta... ta, trước lúc chết Kim Tứ còn nhắc đến y làm gì?

Liều Hạc Đình đứng cúi đầu suy nghĩ:

- “Lẽ nào trước lúc chết y có ý muốn nói: Ta tâm nguyện vẫn còn chưa hoàn thành, chết cũng không nhắm mắt? Hay là Kim Tứ còn di vật gì muốn trao lại cho ai đó? Những câu này nếu miễn cưỡng có thể giải thích được, nhưng... ”không ngờ rằng” là có ý gì? Lẽ nào Kim Tứ muốn nói không thể nào ngờ đến kẻ đã giết y?” Bỗng nhiên chàng chợt nhớ đến:

- “A! Chẳng lẽ hung thủ chính là thiếu nữ áo xanh đã mất tích trong đường hầm. Với Kim Tứ cũng không thể nào ngờ rằng, một thiếu nữ yêu kiều như thế lại là một ma đầu vô cùng tàn ác. Nếu nói như vậy, thì ả nhất định chính là Thạch Quan Âm. ả đã gạt ta vào trong đường hầm, rồi sau đó quay trở ra ngấm giết những người này...” Nhưng chàng lại nghĩ:

- “Kim Tứ đã nói ”bọn chúng“, vậy thì hung thủ không chỉ là một người...” Trong giây lát chàng đã suy đi nghĩ lại không biết bao nhiêu lần câu nói của Kim Tứ.

Nhưng chân tướng sự thật câu nói chàng vẫn chưa nghĩ thấu.

Bất chợt hai mắt chàng sáng lên, bởi vì chàng đã phát hiện ra được một điều.

Cánh tay phải của Nhập Vân Long Kim Tứ đã bị đứt lìa, chỉ còn lại cánh tay trái. Điều đáng chú ý là bàn tay trái của Kim Tứ nắm chặt lại, giống như người đang chết đuối vớ được thứ gì thì không bao giờ chịu buông ra, cho dù là cái chết.

Liều Hạc Đình chợt nghĩ:

- “Chẳng lẽ trong tay Kim Tứ đang nắm giữ bí mật gì? Và cũng có lẽ câu nói trước lúc chết của Kim Tứ chính là câu: ”Ta trong tay...“. Chỉ có điều Kim Tứ không còn đủ sức để nói hết câu mà thôi.” Liều Hạc Đình từ từ đưa tay ra gỡ lấy bàn tay của Kim Tứ. Chỉ thấy trong lòng bàn tay Kim Tứ có một mảnh vải đen cùng hai sợi tóc màu đỏ.

Chàng nhìn chăm chăm vào những thứ trong tay Kim Tứ rồi đưa tay ra sờ thử. Mảnh vải vô cùng mềm mại giống như một loại tơ lụa cực tốt. Còn hai sợi tóc màu đỏ ngược lại cứng như lông heo.

- Với mảnh vải áo đen này cùng hai sợi tóc màu đỏ, đủ để thấy rằng hung thủ dường như không phải Thạch Kỳ.” Liễu Hạc Đình lại nghĩ tiếp:

- Kim Tứ cố nắm lấy những thứ này vì những người có tóc màu đỏ không phải nhiều.

Đồng thời y cũng muốn nói cho người phát hiện ra thi thể y biết rằng, có thể tìm ra diện mạo thật của hung thủ từ điểm này. Trước lúc chết Kim Tứ vẫn còn cố ý muốn nói cho ta biết bí mật trong lòng bàn tay. Như vậy đủ thấy nỗi thù hận trong lòng Kim Tứ vô cùng sâu sắc.” Có thể nói Liễu Hạc Đình đã tìm ra được đáp án, nhưng chàng không biết đây có phải là chân tướng thật sự của việc này không.

Liễu Hạc Đình cẩn thận cắt mảnh vải và hai sợi tóc màu đỏ vào trong người. Bất chợt bàn tay chàng chạm phải một vật mát lạnh. Chàng liền chợt nhớ đến chiếc bình ngọc màu đen cùng với bốn chữ “Tây Môn Tiểu Âu” ở bên trên.

Đây cũng là một vấn đề khó giải đáp.

Những thiếu nữ áo xanh kia hay tay bị trói chặt vào thân cây. Cho đến lúc này họ vẫn chưa hề nhúc nhích, chỉ có những tiếng rên phát ra từ mũi họ mà thôi.

Liễu Hạc Đình đảo mắt một vòng:

- “Chẳng lẽ bọn họ đều đã bị trọng thương?” Nghĩ vậy, chàng liền lướt đến trước một thân cây cách đó chừng năm thước. Chỉ thấy thiếu nữ bị cột vào thân cây sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, y phục bị rách tả tơi, chẳng giống thiếu nữ kiều diễm vừa rồi bước ra từ trong cánh rừng.

Liễu Hạc Đình thầm khẽ thở dài một tiếng. Chàng đoán chắc rằng những thiếu nữ này nhất định bị đối phương dùng thủ pháp cực hiểm điểm huyết.

Thế rồi Liễu Hạc Đình đưa tay lên đang định giải huyết đạo cho thiếu nữ. Bỗng nheien có một tràng cười vang lên, và tiếng cười kia chính là của Hạng Hoàng. Trong tiếng cười của y dường như còn có cả tiếng khúc khích của thiếu nữ. Liễu Hạc Đình thở dài một tiếng, thả tay xuống, sau đó chàng lướt nhanh ra khỏi khu rừng.

Không biết tại sao đột nhiên chàng cảm thấy mình chẳng muốn nhìn thấy hai người kia cùng sánh vai nhau đi chút nào. Khi ra khỏi khu rừng, chàng biết thi thể của Nhập Vân Long Kim Tứ nhất định sẽ có người thu dọn. Còn những thiếu nữ kia vốn là người hầu của Hạng Hoàng, như vậy việc của chàng càng khỏi phải bận tâm. Có điều trong lòng chàng vẫn cảm thấy không an tâm. Bởi vì dù gì đi nữa chàng và Nhập Vân Long Kim Tứ vẫn quen biết nhau, thế mà chàng không thể lo được chuyện hậu sự cho y.

Nhưng ta nhất định sẽ tìm ra hung thủ và sẽ báo thù cho Kim Tứ huynh.

Chàng tự nhủ với mình như vậy. Gió thu cứ liên tục thổi, bốn bề im lặng không một tiếng động. Thân hình chàng cứ như vậy lướt nhanh đi như một làn khói nhẹ.

Lúc này trong lòng chàng rối bời như tơ và chàng cứ nhắm phía trước lướt tới. Chàng không biết mình đã lướt đi như vậy được bao lâu, chỉ cảm thấy lúc này trong người đã thấm mệt. Hơi giảm tốc độ lại, chàng đưa mắt nhìn quanh và không khỏi thở dài một tiếng. Hóa ra vừa rồi do không được bình tĩnh, nên chàng đã nhìn sai phương hướng. Lẽ ra phải ra phía ngoài khu rừng thì chàng lại hướng sâu vào bên trong.

Chỉ trong một đêm chàng đã chứng kiến biết bao nhiêu chuyện cũng như gặp phải nhiều vấn đề nan giải nên khiến cho chàng khó tránh khỏi hoang mang. Lúc này thân đang tại thâm sơn, bỗng khiến cho chàng lóe lên một suy nghĩ:

- “Mình đang muốn lánh xa mọi người để tìm một nơi yên tĩnh suy nghĩ. Như vậy đây không là nơi lý tưởng sao?” Thế rồi chàng lặng lẽ tìm một tảng đá ngồi xuống. Tuy nơi đây tứ bề vô cùng vắng lặng, nhưng trong lòng chàng không sao bình tâm lại được. Một lát chàng nghĩ đến nụ cười ngây thơ của thiếu nữ áo xanh. Một hồi chàng lại nghĩ tới diện mạo kiều diễm của Đào Thuần Thuần. Kể đến chàng nghĩ tới diện mạo trước lúc chết của Nhập Vân Long Kim Tứ.

Một cơn gió thổi qua, cuốn theo những chiếc lá vàng vừa rời khỏi cành, bay lơ lửng giữa không trung. Liễu Hạc Đình thuận tay nhặt một viên đá nhỏ ném vào trong màn đêm. Chỉ trong nháy mắt viên đá kia đã mất hút.

Đột nhiên!

Trong tiếng gió bỗng nhiên có tiếng thở dài. Giữa đêm khuya tại thâm sơn như vậy, tại sao đột nhiên lại có tiếng thở dài? Là ai?

Chàng tự hỏi bản thân mà trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quặc.

Tiếng thở dài cuối cùng cũng đã tan biến.

Nhưng tiếp theo sau tiếng thở dài kia...

- Đời người tại sao lại đơn điệu như vậy? Chắc... chết... chết cũng tốt.

Trong đêm khuya tĩnh mịch tại thâm sơn, ai lại nói những lời bi ai sầu não đến như vậy?

Liễu Hạc Đình liền đứng phắt người dậy, đưa mắt nhìn quanh. Chỉ thấy dưới bóng cây phía bên kia quả nhiên có một bóng người. Bóng người kia hai chân đang đứng ở trên không.

Liễu Hạc Đình tự nhiên cảm thấy lạnh toát mồ hôi, trong đầu chàng chợt nghĩ:

- “Chẳng lẽ nào người kia đang định treo cổ tự vẫn?” Dù trong lòng đang có nhiều điều phiền muộn, nhưng Liễu Hạc Đình vẫn có ý nghĩ muốn cứu người. Chàng liền lập tức lướt nhanh người về phía bóng đen.

Lại một cơn gió nữa thổi qua!

Bóng đen kia cũng đung đưa theo gió.

- “Quả nhiên mình đoán không sai.” Chàng liền tung người lên cao khoảng ba trượng, rồi phóng thẳng về phía bóng đen. Chỉ thấy trên một cành cây ngang có cột một sợi dây dài bằng vải đen. Một lão nhân đầu tóc bạc phơ đang treo lơ lửng trên sợi dây kia.

Liễu Hạc Đình lập tức đưa cánh tay phải ra ôm ngang lưng lão nhân, đồng thời tay trái dùng lực chém ngang dọi dây.

Sau đó chàng nhẹ nhàng đặt lão nhân xuống đất quan sát kỹ, chàng không khỏi giật mình, hóa ra lão nhân kia không có hai cánh tay. Thậm chí ngay cả trường bào lão nhân mặc trên người cũng không có tay. Liễu Hạc Đình đưa tay ra sờ thử, ngực lão nhân vẫn còn nóng, mũi vẫn còn thở mặc dù sắc mặt đã trắng bệch và hai mắt đã nhắm nghiền. Như vậy lão nhân vẫn còn sống.

Liễu Hạc Đình tự nhiên cảm thấy trong lòng phần khởi hân lên. Bởi chàng đã cứu được một người ngay bóng thần chết. Một người cho dù có cả ngàn lý do muốn chết, nhưng cũng không được tự vẫn. Bởi vì cả ngàn lý do kia cũng không quan trọng bằng một lý do khác, đó chính là: Trời cho con người sinh mạng, vì vậy bất cứ ai cũng không thể cướp đi được.

Đương nhiên là bao gồm luôn cả bản thân người đó.

Liễu Hạc Đình dùng tay xoa bóp cho lão nhân một hồi. Một lát sau, lão nhân bắt đầu ho khê một tiếng, tiếp theo đó hai mắt từ từ mở ra rồi lập tức nhắm nghiền lại.

Liễu Hạc Đình hơi mỉm cười, ôn tồn bảo:

- Sinh mạng là thứ đáng quý nhất trên đời. Ngay cả loại trùng kiến còn ham sống, huống hồ là con người. Lão trượng làm như vậy có đáng không chứ?

Lão nhân lại mở mắt ra hần học nhìn chàng. Đột nhiên lão nhân nhắm thẳng vào mặt Liễu Hạc Đình khạc một cục đờm. Chàng vô cùng ngạc nhiên vội né đầu tránh sang một bên. Chỉ thấy một phần vành tai hơi mát lạnh, cục đờm kia đã đi xốt qua tai chàng.

Bỗng nhiên lão nhân kia giận dữ mắng:

- Lão phu muốn chết là chết, bộ người quản được sao?

Lật người lại đứng dậy, lão nhân lại quát mắng:

- Tên tiểu tử này không biết trời cao đất rộng là gì.

Nói đoạn, lão nhân lại khạc tiếp một cục đờm xuống đất, rồi cúi đầu bỏ đi.

Liễu Hạc Đình đứng ngạc nhiên nhìn theo bóng dáng của lão nhân, mà trong lòng vừa cảm thấy tức giận lại vừa cảm thấy tức cười. Chàng đã cứu sinh mạng của một người để đổi lấy những lời phỉ nhổ thóa mạ.

Bóng dáng lão nhân mỗi lúc một xa dần.

Liễu Hạc Đình vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, trong lòng trầm nghĩ:

- “Thôi mặc kệ, lão ta đã đi xa rồi, mình còn đứng đây làm gì?” Nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- “Lão nhân kia dường như muốn đi tìm nơi khác để tự vẫn. Nếu như ta không đi cứu lão, trong lòng ta cảm thấy không an tâm chút nào.” Ngược mắt lên nhìn bóng dang lão nhân đã khuất dần ở phía trước. Một lão nhân tàn phế ở nơi thâm sơn trong một đêm thu tiêu điều như vậy, khiến cho Liễu Hạc Đình không sao không quan tâm đến được.

Chàng đành thở dài một tiếng rồi cất bước đi theo hướng lão nhân. Ho khẽ một tiếng, chàng định nói vài lời an ủi, nào ngờ lão nhân quay đầu lại giận dữ mắng:

- Tên tiểu tử này đi theo lão phu làm gì? Chẳng lẽ trong đêm tối như vậy, ngươi định đánh cướp ta?

Liễu Hạc Đình vô cùng ngạc nhiên, chàng chỉ còn biết nén cơn tức giận xuống cười gượng. Đưa mắt nhìn quanh, chàng thấy phía trước mặt là một con đường nhỏ, hai bên đều là những vách núi cao.

Liễu Hạc Đình nghĩ thầm:

- “Lão đã đi về hướng này, vậy chi bằng mình cứ vượt lên phía trước, dẫu sao ở đây cũng chỉ có một con đường mòn này mà thôi...” Vừa nghĩ đến đây, chàng đã vượt qua mặt lão nhân. Quay đầu nhìn lại, Liễu Hạc Đình mỉm cười nói:

- Nếu thế tại hạ xin đi ở phía trước vậy.

8. Hoang Sơn Mị Ảnh

Lão nhân lạnh lùng hừ khẽ một tiếng ra vẻ không thèm để ý đến chàng. Liễu Hạc Đình gượng cười bước nhanh về phía trước. Đi được một đoạn, chàng quay đầu lại nhìn ra phía sau. Lão nhân quả nhiên đang đi theo sau chàng, miệng đang lầm bầm không biết nói người gì.

Liễu Hạc Đình quay đầu lại, tiếp tục tiến về phía trước. Vừa đi trong lòng chàng vừa nghĩ:

- “Bất luận như thế nào, ta cũng phải cứu lão nhân này khỏi những điều phiền muộn.

Tuổi tác lão như vậy...

Đột nhiên!

Một cảnh tượng kinh người đã cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng.

Định thần nhìn kỹ, chàng thấy trên mỏm núi nhỏ bên cạnh đường mòn có một thân cây mọc đâm ngang. Trên thân cây không ngờ có một bóng người đang bị treo lủng lẳng. Liễu Hạc Đình hốt hoảng vọt người lướt tới, một tay chàng ôm lấy bóng đen, còn tay kia đưa ra chém đứt sợi dây.

Cúi đầu nhìn xuống, Liễu Hạc Đình chỉ thấy người này đầu tóc bạc phơ, hai cánh tay không có và trên người mặc trường bào. Tự nhiên chàng cảm thấy ớn lạnh quay đầu ra sau nhìn. Con đường mòn sau lưng chàng vắng tanh không một bóng người. Liễu Hạc Đình đưa bàn tay lạnh ngắt sờ thử lên ngực lão nhân. Ngực lão nhân vẫn còn ấm, mũi vẫn còn thở.

Nếu nói rằng lão nhân này chính là lão nhân vừa rồi, vậy làm thế nào lão ta vượt qua mặt chàng và chỉ trong nháy mắt buộc dây lên cây rồi treo cổ trong khi cả hai tay lão đều không có. Điều này khiến người ta khó có thể tin được.

Còn nếu nói rằng lão nhân này không phải là lão nhân vừa rồi, thế thì tại sao lão ta giống y chang lão nhân vừa rồi. Hơn nữa còn không có cả hai tay giống như nhau!

Liễu Hạc Đình trầm tư giây lát, rồi dùng tay xoa bóp cho lão. Đợi đến khi lão nhân bắt đầu ho khê một tiếng, chàng liền thuận tay điểm vào thùy huyết của lão ta.

Chàng biết rằng với thân thủ của mình, nếu như lão nhân không được người giải cứu, thì chỉ ít lão cũng phải ngủ đến ba canh giờ. Thế rồi chàng lập tức đứng lên đi ngược trở lại con đường mòn. Đi được một đoạn, Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn tứ phía, nhưng khắp nơi đều yên lặng không một bóng người. Thế rồi Liễu Hạc Đình lại đi ngược trở lại. Lão nhân kia vẫn đang nằm ngủ say bên dưới gốc cây.

Liễu Hạc Đình hơi chậm bước chân lại, đưa mắt nhìn quanh, rồi đột nhiên cố ý cười lớn:

- Lão trượng đã giả ma giả quỷ như thế, vậy thì cứ nằm đây ngủ. Nếu như có mãnh thú xuất hiện, tại hạ không quản đâu đấy.

Nói đoạn, chàng liền bước nhanh về phía trước, nhưng vẫn tập trung chú ý động tĩnh ở phía sau. Lúc này sự kinh ngạc trong lòng chàng rất ít, mà sự hiếu kỳ thì nhiều. Chàng muốn xem thử lão nhân kia thật ra đã dùng những trò gì.

Thế nhưng chàng đã đi về phía trước được hơn mười trượng, vậy mà phía sau ngoài tiếng gió hú ra không hề có một âm thanh nào khác lạ. Liễu Hạc Đình liền vội giảm bước chân lại, chàng định quay trở lại xem lão nhân kia còn nằm ở dưới gốc cây hay không. Bỗng nhiên hai mắt chàng sáng lên. Trên một thân cây nằm cạnh bên đường ở phía trước có treo lơ lửng một bóng người.

Liễu Hạc Đình hít mạnh vào một hơi, sau đó lướt nhanh người về phía bóng đen. Tay phải chàng chém mạnh về phía sợi dây, bóng đen kia lập tức rơi xuống. Cùng lúc đó tay trái chàng đưa ra đỡ lấy bóng đen, đặt xuống đất.

Chỉ thấy người này đầu tóc cũng bạc phơ, mình mặc trường bào và cũng không có hai tay.

Lúc này trong lòng Liễu Hạc Đình chẳng hiểu gì cả. Chàng không biết là mình đang kinh ngạc hay là nghi hoặc nữa. Một thoáng suy tư, chàng liền lập tức phóng mình quay trở lại gốc cây vừa rồi.

Thật bất ngờ, lão nhân vừa rồi bị chàng điểm huyết nằm ngủ bên dưới gốc cây không biết lúc này đã biến đi đâu mất.

Liễu Hạc Đình quát lớn một tiếng, bằng mình lao vút đi như một mũi tên, trên thân cây đầu tiên chàng phát hi. Đến ra lão nhân kia tự vận, lúc này lại có một bóng người đang treo lơ lửng. Vọt người đến trước nhìn kỹ, Liễu Hạc Đình phát hiện ra người kia đầu tóc cũng bạc phơ, mình mặc trường bào và cũng không có tay.

Hai mày hơi nhíu lại, Liễu Hạc Đình liền ra tay cứu lão nhân kia đặt xuống đất, sau đó xoay người trở lại đường mòn. Với mấy cái vọt người, chàng đã đi xa hơn mười trượng ngoài.

Trên thân cây đầu tiên cạnh con đường mòn lúc này lại treo lơ lửng một bóng người.

Người này cũng đầu tóc bạc phơ, mình mặc trường bào và hai tay cũng đều không có.

Liễu Hạc Đình lướt nhanh đến, đưa tay ra chém đứt sợi dây rồi tiếp tục băng nhanh về phía trước.

Đi được hơn mười trượng, Liễu Hạc Đình phát hiện lão nhân mà chàng ra tay cứu giúp vừa rồi, lúc này vẫn còn nằm yên bất động bên dưới gốc cây.

Thân hình Liễu Hạc Đình quay đi trở lại nhanh như một ngọn gió. Chàng cảm thấy mũi mím lúc này đã lấm tấm mồ hôi, thế nhưng trong lòng thì lại cảm thấy ớn lạnh. Thậm chí chàng không dám dừng lại nhìn lão nhân kia một cái, mà tiếp tục lao nhanh về phía trước.

Lúc này trong lòng chàng chỉ muốn rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt mà thôi.

Những vách núi hai bên con đường mòn mỗi lúc một cao dần. Thân hình Liễu Hạc Đình lướt nhanh trên con đường mòn như một làn khói nhẹ, giống như chàng sợ phía sau có một bóng ma vô hình đuổi theo vậy.

Liễu Hạc Đình chốc chốc lại quay đầu nhìn ra sau. Nhưng phía sau không hề có một tiếng động, càng không có một bóng người.

Trong phúc chốc, Liễu Hạc Đình dường như đã đi đến cuối con đường mòn. Phía trước mặt chàng lúc này là một sơn đạo ngoằn ngoèo hướng lên phía trên, tiếp theo là khu rừng thưa. Liễu Hạc Đình hơi dừng bước lại, tự mắng mình là kẻ hồ đồ, tại sao lại đi sâu vào hoang sơn này. Vừa rồi do quá sợ lão nhân kia, nên trong lòng chàng hoang loạn nhầm sai phương hướng. Đến lúc này chàng có ý bắt đầu hoài nghi lão nhân kia thật ra có phải là người hay không.

Nào ngờ!

Cuối con đường mòn đột nhiên có tiếng cười ha ha. Tiếng cười kia tuy không lớn lắm, nhưng giữa đêm khuya hoang vắng như vậy khiến cho người nghe không khỏi nổi da gà.

Liễu Hạc Đình tự nhiên cũng không tránh khỏi tâm trạng này. Xoay người đưa mắt nhìn tứ phía, Liễu Hạc Đình chợt thấy tứ phía khu rừng trước mặt có bóng người từ từ bước ra. Vừa chậm rãi bước người kia vừa cười ha ha nói:

- Lão phu bị người cứu nhiều lần, quả thật bây giờ cũng không muốn chết nữa. Tiểu tử, lão phu muốn kết giao bằng hữu với người, người cảm thấy thế nào?

Quả là không thể ngờ, người kia chính là lão nhân với đầu tóc bạc phơ và không có hai tay.

Trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy vô cùng kinh khủng. Cho đến tận lúc này, chàng vẫn chưa đoán được lão nhân kia thật ra có phải là người hay không? Bởi vì chàng không thể nào tin rằng con người lại có khinh công vô cùng nhanh đến như vậy. Con đường mòn này hai bên đều là vách núi cao, chẳng lẽ lão ta vọt qua từ phía trên đầu mình?

Chỉ thấy lão nhân kia từ từ bước ra. Trong tiếng cười của lão dường như mang vẻ rất đắc ý. Trên mặt lo tươi cười như đang gặp chuyện vui.

Liễu Hạc Đình trong lòng vừa kinh ngạc vừa cảm thấy kỳ quặc, nghĩ thầm:

- “Lão nhân này thật ra là người hay ma? Tại sao tình cảnh này lại rơi vào đúng mình?” Chỉ thấy lão nhân từ từ bước đến, bỗng nhiên lão nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Vừa rồi lão phu muốn chết, người đã năm lần bảy lượt cứu ta. Bây giờ lão phu không muốn chết nữa, ngược lại người không thèm quan tâm đến lão. Lại đây, lại đây... lão phu muốn hỏi tiểu tử người: tại sao lại như vậy?

Liễu Hạc Đình đứng ngẩn người ra không biết nên làm thế nào cho phải. Lão nhân kia tuy đang nghiêm sắc mặt, nhưng trong ánh mắt lão dường như mỉm cười nhìn chàng. Cái nhìn của lão làm cho chàng hoang mang hơn.

Đột nhiên nghe lão nhân thốt lên một tiếng “ai da” nói:

- Tiểu tử, trong ba ngày nữa người sẽ gặp đại nạn, bộ người không biết sao?

Liễu Hạc Đình bất chợt chột dạ, nghĩ thầm:

- “Đúng vậy, đêm nay mình gặp toàn chuyện ly kỳ cổ quái như thế, không chừng mấy ngày tới sẽ gặp chuyện hung hiểm. Lão nhân này nếu như là người, võ công lại tuyệt diệu đến thế thì nhất định không phải là hạng tầm thường, có lẽ mình đã bị đoán trúng.” Chỉ thấy lão nhân đột nhiên thở dài một tiếng, lắc đầu nhẹ nhàng:

- Lão phu đã được người cứu nhiều lần như vậy, quả thật không thể nào không cứu người lại một lần. Chỉ có điều lão phu đã mấy mươi năm chưa hề nhúng tay vào những chuyện giang hồ và cho đến bây giờ cũng không phá lệ.

Hai mày hơi chau lại, sắc mặt lão nhân lập tức ra vẻ rất khổ não.

Liễu Hạc Đình xưa nay tính khí bất khuất, chưa hề khấn cầu ai chuyện gì. Chàng thấy lão nhân kia có biểu hiện như thế, không biết là nên đi hay nên ở mới phải. Chỉ nghe lão nhân kia lại nói:

- Nhưng nếu võ công người cao một chút thì có lẽ sẽ hóa giải được hung nạn. Có điều võ công người không biết học từ đâu sao mà thấp thế, làm sao là đối thủ của người khác được.

Câu nói này nếu như đổi lại là người khác nói, Liễu Hạc Đình nhất định sẽ thí mạng với người đó. Chỉ có điều vừa rồi chàng đã bị thân pháp của lão nhân làm cho kinh hồn, nên trong lòng chàng nghĩ thầm:

- “Võ công mình cũng không đến nỗi tệ, nhưng nếu đem ra so với lão nhân này thì quả là một trời một vực. Bây giờ lão ta nói như thế, ngoài nghe ra mình còn làm được gì nữa chứ?” Đột nhiên chàng lại nghĩ:

- “Nếu như mình có thể học được một ít tuyệt kỹ của lão nhân này, chỉ sợ rằng còn nhiều hơn cả những võ công trước đây mình đã học.” Lão nhân nhìn chăm chăm vào mặt Liễu Hạc Đình, cơ hồ như lão đã nhìn thấy tâm ý của chàng. Đột nhiên lão lại buông một tiếng thở dài, lắc đầu nói:

- Tuyệt kỹ của lão phu không một ai có thể lãnh hội được. Mấy mươi năm nay ngay cả một người đệ tử cũng tìm không ra. Nếu như...

Bỗng nhiên lão nhân im bặt. Trong lòng Liễu Hạc Đình chợt nghĩ:

- “Lẽ nào lão ta muốn thu nhận mình làm đệ tử?” Chợt thấy lão nhân nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Không phải lão phu muốn tìm kiếm đệ tử gấp. Vừa rồi lão phu nhìn thấy người võ công tuy kém, nhưng cũng có chút tâm hiệp nghĩa, nên mới có ý định cứu người. Nếu như người chịu bái lão phu làm sư phụ, lão phu có thể truyền cho người một quyển bí cấp. Đảm bảo trong vài ngày, võ công của người sẽ tiến bộ gấp đôi.

Đột nhiên lão nhân nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trời:

- Ân sư, đệ tử tuy phá giới thu nhận đệ tử, nhưng đây chẳng qua là việc bất đắc dĩ. Ân sư không vì chuyện này mà trách đệ tử chứ?

Đến lúc này thì Liễu Hạc Đình đã ít nhiều hiểu rõ được sự việc. Chàng đoán chắc rằng lão nhân nhất định là một cao nhân võ công cái thế ẩn tích giang hồ. Những nghi sợ trong lòng chàng vừa rồi lúc này tự nhiên tan biến hết. Nhưng vì tính khí bất khuất không chịu khuất phục ai, nên dù trong lòng rất muốn thế nhưng chàng vẫn không thốt thành lời. Cuối cùng khó khăn lắm chàng cũng mở được miệng:

- Đệ tử vô tri, không biết lão nhân gia là một vị dị nhân. Nếu như lão nhân gia...

Chàng ngập ngừng hồi lâu, nhưng vẫn không cách nào nói ra được thành lời.

Nào ngờ lão nhân đã lập tức tiếp lời chàng:

- Người không cần phải nói, ta muốn hỏi người có đồng ý làm môn hạ của ta hay không?

Liễu Hạc Đình đỏ mặt gật gật đầu.

Hai mắt lão nhân vụt sáng lên ra điều rất đặc ý, nhưng lão vẫn thở dài nói:

- Ai! Nếu đã là như vậy cũng do lão phu và người có duyên thôi. Tất cả những tuyệt kỹ võ công của lão phu đều được viết thành một quyển sách, và hiện giờ đang được cất giấu bên dưới chiếc ủng của lão phu. Lão phu cả đời hành hiệp vốn ghét nhất là sự đa lễ. Bây giờ người đã chịu nhận ta làm sư phụ, vậy cũng không cần phải đa lễ làm gì. Người có thể tại đây lấy ta vài lạy, sau đó đem quyển bí cấp đi là được rồi.

Trong lòng Liễu Hạc Đình vô cùng mừng vui, thốt lên một tiếng:

- Ân sư!

Sau đó chàng quỳ xuống khấu đầu lạy lão nhân một lạy. Chỉ thấy lão nhân giở chân lên, Liễu Hạc Đình liền cung kính tháo chiếc ủng ra. Quả nhiên bên dưới chiếc ủng có một quyển sách được bọc bên ngoài một chiếc khăn màu vàng. Liễu Hạc Đình thận trọng lấy quyển bí cấp ra. Chỉ nghe lão nhân ho khẽ một tiếng, chậm rãi nói:

- Thôi được rồi, đứng dậy đi!

Liễu Hạc Đình liền tuân lệnh đứng lên. Chỉ thấy lão nhân đang nhìn chàng chăm chăm rồi đột nhiên phá lên cười lớn. Liễu Hạc Đình còn đang ngỡ ngàng chẳng hiểu là xảy ra chuyện gì, phía sau lưng chàng đột

nhân cũng có tiếng cười ha ha. Liễu Hạc Đình càng kinh ngạc hơn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ba lão nhân đầu tóc bạc phơ, không có hai tay đang xếp hàng ngang tiến về phía chàng. Cả bốn người họ đều đang cười ngất ngưỡng. Liễu Hạc Đình lúc này trong lòng vừa ngạc nhiên lại vừa tức giận. Chàng đã phần nào hiểu được sự việc. Hèn gì những sự việc mình gặp vừa rồi kỳ đến như vậy. Hóa ra là bốn huynh đệ họ đã bày mưu gạt mình và mình cũng chưa từng nghĩ đến điểm này nên mới bị bọn họ đùa cợt.

Nghĩ đến đây, trong lòng chàng không khỏi giận dữ, nhưng nhìn thấy điệu bộ của bọn họ chàng cảm thấy cũng hơi buồn cười.

- “Dẫu sao thì tuổi tác của họ cũng đã lớn như vậy, cho dù mình có lạy bọn họ mấy cái cũng chẳng ăn thua gì?” Tuy Liễu Hạc Đình tính khí không chịu khuất phục ai, nhưng tuyệt đối không phải là người lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa chàng không bao giờ câu nệ những việc nhỏ nhặt.

Lúc này chàng đang đứng ở giữa, nhìn thấy bốn lão nhân đầu tóc bạc phơ kia đang cười ngất ngưỡng như những đứa trẻ mà không khỏi cảm thấy buồn cười. Nghĩ đến tâm tình của mình vừa rồi, Liễu Hạc Đình cũng phá lên cười lớn.

Nào ngờ tiếng cười của chàng vừa cất lên thì bốn lão nhân kia vội im bất tiếng cười.

Tám con mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía Liễu Hạc Đình với những cái nhìn kỳ quái.

Sau đó bốn người họ đưa mắt nhìn nhau mà trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái. Tiếp theo cả bốn người đều không nhin được, đồng thanh vọt miệng hỏi:

- Người cười cái gì?

Liễu Hạc Đình đảo mắt nhìn quanh, miệng vẫn cười đáp:

- Việc khiến tại hạ cười làm thế nào kể cho các vị nghe được.

Nói xong, chàng lại tiếp tục cười lớn.

Bốn lão nhân này tuổi tác tuy cao, nhưng tính tình nghịch như những đứa trẻ. Họ đã dùng nhiều cách chọc phá không biết bao nhiêu người. Những người bị họ hù dọa nếu không sợ đến ngất thì cũng sợ đến đi không nổi. Cho dù có một vài người võ công đặc biệt cao thâm, nhưng sau khi phát hiện được chân tướng đều nổi giận lôi đình, thậm chí còn trở mặt xem họ như kẻ thù.

Bây giờ họ nhìn thấy Liễu Hạc Đình sau khi bị bọn họ chọc phá, chàng không những không giận dữ ngược lại còn cười vui vẻ hơn cả bọn họ. Đây quả là trường hợp đầu tiên mà họ gặp phải. Liễu Hạc Đình không chịu nói ra nguyên nhân tại sao khiến cho chàng cười, càng làm cho bọn họ cảm thấy hiếu kỳ hơn. Bốn lão nhân lại đảo mắt nhìn nhau, rồi đột nhiên hướng về phía Liễu Hạc Đình hành lễ nhất tề nói:

- Vừa rồi bọn lão đắc tội với các hạ, mong rằng các hạ đừng để bụng.

Liễu Hạc Đình ngưng cười nói:

- Tất nhiên là tại hạ không hề để bụng.

Cả bốn lão nhân đều tỏ ra vui mừng, đồng thanh nói:

- Nếu các hạ đã không để bụng, vậy không biết có thể nói nguyên nhân tại sao các hạ cười cho bọn lão nghe được không?

Lúc này phía đông trời đã bắt đầu hừng sáng. Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn họ một lượt, chỉ thấy bốn lão nhân tuy râu tóc bạc phơ nhưng sắc mặt còn rất hồng hào. Chỉ có điều lúc này bọn họ nhắm mắt nhắm mắt, đáng về thập phần khổ não.

Liễu Hạc Đình nhìn thấy dang vẻ khổ não của họ đã biết ngay là nguyên nhân tại sao, trong lòng thầm nghĩ:

- “Vừa rồi các ngươi đã chọc phá ta, vậy bây giờ ta cũng không kể cho các ngươi nghe.” Nhưng ngoài miệng chàng lại nói:

- Chẳng qua tại hạ nghĩ đến một câu nói mà cảm thấy buồn cười mà thôi.

Cả đời của bốn lão nhân này chỉ biết tìm những điều thú vị để tự vui. Bốn người họ cùng sanh ra từ một bào thai, hành tung lại bí ẩn, nên những ai gặp họ dường như đều hoảng sợ đến chết, đâu còn tâm trí mà cười nói với họ. Bốn người họ thích chọc phá người khác để tự tìm lấy thú vui. Bây giờ nghe Liễu Hạc Đình nói chỉ vì một câu nói mà buồn cười đến như vậy, không khỏi nôn nóng hỏi:

- Không biết phải chăng các hạ đang định đem câu nói kia nói ra, để cho bọn lão cùng vui lây?

Cả bốn người họ có tính hiếu kỳ giống như nhau, khi nói khi ngừng đều đồng bộ như nhau.

Liễu Hạc Đình thấy bọn họ sốt ruột như vậy, trong bụng thầm tức cười. Thế nhưng ngoài miệng, chàng vẫn chậm rãi nói:

- Câu nói đó là...

Đưa mắt nhìn bọn họ một lượt, Liễu Hạc Đình thấy họ hai mắt đều mở to, miệng há hốc đáng vẻ như đang hết sức tập trung lắng nghe. Không nhịn được cười, Liễu Hạc Đình liền cười ha ha nói:

- Câu nói mà tại hạ nghĩ chính là “Mặc áo cỏ để cứu lửa.” Cả bốn lão nhân đều ngẩn người ra, đồng thanh hỏi:

- Câu này là ý như thế nào?

Liễu Hạc Đình vốn nhìn thấy đáng vẻ của bọn họ mà cảm thấy tức cười chứ chàng nào có nghĩ đến câu nói gì đâu. Câu nói vừa rồi chẳng qua chàng nói đùa cho có mà thôi. Lúc này nhìn thấy bọn họ bị mình chọc phá lại, trong lòng cảm thấy vô cùng đắc ý, liền tiếp giọng:

- Tại hạ vốn muốn cứu người, không ngờ ngược lại hại bản thân. Như vậy há chẳng phải là mặc áo cỏ cứu lửa, lửa sẽ làm bỏng bản thân hay sao?

Cả bốn lão nhân lại ngẩn người ra một hồi, trong ánh mắt họ lộ vẻ vô cùng thất vọng, cơ hồ như câu nói này chẳng buồn cười chút nào. Nhưng cả bốn người họ đột nhiên đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng phá lên cười ha ha.

Liễu Hạc Đình trong bụng nghĩ thầm:

- ”Hôm nay tuy mình bị bọn họ chọc phá, nhưng đổi lại được một trận cười thỏa thích.

Có thể nói đây cũng là một kỳ ngộ trong đời người.” Lúc này trong lòng chàng đang định bỏ đi, nhưng nhìn thấy bọn họ cười rất sảng khoái nên không nỡ vội đi ngay.

Đột nhiên nghe cả bốn lão nhân vừa cười vừa nói lớn:

- Các hạ quả thật rất hài hước. Cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên bọn lão gặp được một người hài hước giống như các hạ. Không biết các hạ có thể nói ra danh tánh cho bọn lão nghe được không, để sau này gặp lại còn biết cách xưng hô.

Liễu Hạc Đình cười nói:

- Tại hạ là Liễu Hạc Đình. Chắc các vị cũng nói danh tánh ra cho tại hạ nghe chứ?

Bốn lão nhân cười ha ha nói:

- Đúng thế, đúng thế, bọn lão nhân cũng nên nói danh tánh ra cho các hạ nghe. Chỉ có điều dù bọn lão có nói danh tánh ra, các hạ cũng chưa chắc phân biệt được bọn lão.

Lúc này trời cũng đã dần dần sáng hơn. Liễu Hạc Đình cùng bốn lão nhân đứng đối diện nhau và chàng đã có thể phân biệt được râu tóc giữa họ. Nhưng diện mạo của họ quả là hoàn toàn giống y như nhau không thể phân biệt được.

Đột nhiên một người trong số họ lại lên tiếng nói:

- Nhưng kỳ thực giữa bốn huynh đệ ta vẫn có một vài điểm có thể phân biệt được, nhưng chẳng qua người khác không nhận ra được mà thôi.

Liễu Hạc Đình hơi né người tránh sang một bên, để ánh ban mai rọi thẳng vào mặt những lão nhân. Lúc này cả bốn lão nhân đều đã thôi cười đứng nghiêm sắc mặt. Liễu Hạc Đình chợt nghĩ ra được một ý, nên cố tình gật đầu nói:

- Không sai, nếu như các vị không cười, quả là người khác khó thể phân biệt ra được.

Cả bốn lão nhân đều mở to hai mắt, rồi đột nhiên lại cười ha ha, nói:

- Các hạ quả là có tài, không ngờ ngay cả bí mật của bọn ta các hạ cũng nhìn ra.

Hóa ra khi không cười, gương mặt của bốn lão nhân hoàn toàn giống hệt nhau. Nhưng khi cười thì một người hai bên mép hướng lên, còn người kia thì hướng xuống. Trong khi đó người thứ ba để lộ rõ hai chiếc răng nanh và người còn lại thì hai má hõm xuống hai hố sâu.

9. Thích Gia Tứ Lão

Liễu Hạc Đình trong bụng cười thầm, chỉ thấy bốn lão nhân kia càng cười lớn hơn và những đặc trưng trên mặt họ càng lộ rõ hơn. Liễu Hạc Đình trong lòng không khỏi thán phục tạo hóa thật là kỳ diệu, không sao nghĩ tới được.

Lúc này bốn lão nhân vẫn còn đang cười ngất ngưỡng, đáng vẻ dường như rất là khoái chí. Tuy vừa rồi bị bốn lão nhân này chọc phá, nhưng Liễu Hạc Đình biết rằng họ hoàn toàn không có ác ý, nên trong lòng chàng không hề oán hận họ. Chàng mỉm cười nói:

- Tại hạ đã biết phân biệt ra được, thiết nghĩ các vị cũng nên nói danh tánh ra cho tại hạ nghe chứ.

Chỉ nghe bọn họ từng người giới thiệu: Lão nhân khi cười hai bên mép hướng lên chính là lão đại Thích Cơ, còn lão nhân kia khi cười hai bên mép hướng xuống dưới là lão nhị Thích Khí. Lão nhân có hai chiếc răng nanh là lão tam Thích Tề, còn lão nhân hai bên má hõm xuống thành hai hố sâu mỗi khi cười chính là Thích Kỳ.

Liễu Hạc Đình trong bụng nghĩ thầm:

- "Bọn lão nhân này không những tính tình cổ quái, mà ngay cả tên cũng rất kỳ quái.

Tên các lão như vậy làm sao người ta có thể xưng hô được." Trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, Liễu Hạc Đình mỉm cười nói:

- Thế thì từ đây về sau tại hạ chỉ gọi các vị Đại Cơ, Nhị Khí, Tam Tề và Tứ Kỳ.

Thích Cơ cười lớn nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, tên của bốn huynh đệ ta vốn có ý nghĩ như vậy.

Dừng lại giây lát, Thích Cơ nói tiếp:

- Huynh đệ chúng ta vốn còn có một người tên là Thích Thê, chỉ có điều ngũ đệ đã bỏ đi làm quan rồi.

Nói đến đây giọng lão trở nên hơi buồn, rồi im lặng không nói nữa.

Liễu Hạc Đình thấy lão xúc động như vậy, nên cũng không tiện mở miệng hỏi rõ.

Càng nói bốn anh em nhà họ Thích cùng Liễu Hạc Đình càng cảm thấy tâm đầu ý hợp, nên bọn họ muốn chàng vĩnh viễn bầu bạn với họ. Nên biết cả đời của họ cô quạnh, những người nhìn thấy họ không những tỏ ra khinh miệt mà còn có ý sợ hãi họ. Có thể gặp được một người để tương giao giống như Liễu Hạc Đình quả là bình sinh họ mới gặp lần đầu.

Bốn người họ cứ luân phiên mỗi người nói một câu, làm cho Liễu Hạc Đình phải trả lời liên tục không dứt. Từ nhỏ đến giờ chàng lúc nào cũng cô độc, có mấy khi gặp được những nhân vật thú vị như vậy và chàng không biết được tình bằng hữu lại ấm áp đến như thế. Thế rồi chàng cũng xếp bằng ngồi xuống cười lớn.

Thích Cơ cười ha ha nói:

- Nhìn các hạ hào hoa phong nhã, nhưng không ngờ cũng giống như bọn lão, là một thôi lỗ hán tử. Lúc gặp các hạ ở phía bên kia, nhìn thấy các hạ mặt mày nhẵn nhụi, thở ngắn than dài, lão còn cho rằng các hạ là một tú tài.

Khi Thích Cơ đang nói, Liễu Hạc Đình phát hiện ra ba người còn lại miệng đều mấp máy liên tục. Tuy họ chưa nói thành tiếng, nhưng chàng hiểu ý họ muốn nói cũng giống như Thích Cơ. Nên khi Thích Cơ vừa dứt lời, cả ba đều gật đầu đồng thanh nói:

- Đúng thế, đúng thế, huynh đệ ta cứ ngỡ các hạ là một tú tài.

Liễu Hạc Đình cười lớn:

- Các vị cho rằng tại hạ là một tú tài, ngược lại lúc đó tại hạ ngỡ rằng các vị là những bóng ma hoặc là những oan hồn. Sau đó tại hạ nghe Đại Cơ xưng là võ lâm kỳ nhân võ công cái thế. Nếu tại hạ sớm biết các vị không phải chỉ có một người mà là bốn người, như thế thì, ha ha, dù cho các vị tuổi tác có lớn đến đâu, tại hạ cũng không khấu đầu lạy.

Nào ngờ Liễu Hạc Đình vừa dứt lời, Thích Cơ liền vội bật đứng lên. Liễu Hạc Đình còn đang ngạc nhiên chẳng hiểu chuyện gì, chỉ thấy lão ta quỳ xuống và cung kính hướng về phía mình lạy một lạy, đồng thời miệng lão cười nói:

- Một lạy trả một lạy, hai bên chẳng ai bị lỗ cả...

Liễu Hạc Đình cũng lập tức quỳ lên đối diện với Thích Cơ, vừa lạy đáp lại một lạy, miệng chàng cũng vừa nói:

- Sự việc đã qua, lão cần gì phải câu nệ như vậy. Tuổi tác của lão lớn hơn tại hạ nhiều, cho dù tại hạ có lạy cũng chẳng hề gì.

Thích Cơ liền vội nói:

- Không được, không được, cái lạy này lão không thể không trả, nếu không lão ngủ chẳng an tâm chút nào.

Nói đoạn, Thích Cơ lại dập đầu xuống lạy một cái.

Ba người còn lại thấy Thích Cơ và Liễu Hạc Đình thay phiên lạy nhau càng cười khoái chí hơn, cơ hồ như muốn chảy cả nước mắt. Liễu Hạc Đình cũng vội luôn miệng nói:

- Không được, không được, nếu để cho lão lạy tại hạ, tại hạ cũng ngủ chẳng an tâm.

Thích Cơ nói lớn:

- Như thế cũng không được...

Cả hai chẳng ai chịu nhường ai, một người nhất định phải lạy một lạy, người còn lại thì nhất quyết không chịu nhận.

Liễu Hạc Đình trong bụng nghĩ thầm:

- "Mình sẽ chụp lấy vai lão lạy một lạy, sau đó nấp mình sau lưng các huynh đệ lão.

Như thế xem lão làm cách nào lạy trả lại mình." Nghĩ thế chàng liền ra tay ngay. Hai bàn tay Liễu Hạc Đình đưa nhanh ra chụp lấy hai vai Thích Cơ. Chàng ra chiêu dường như bình thường chẳng có gì, nhưng kỳ thật thủ pháp nhanh như chớp, hơn nữa bên trong còn biến hóa khôn lường. Liễu Hạc Đình đinh ninh rằng lần này xem lão còn tránh như thế nào được.

Nào ngờ khi tay chàng vừa mới đưa ra, Thích Cơ đột nhiên phá lên cười lớn đến nỗi toàn thân đều run lên.

Liễu Hạc Đình chợt cảm thấy toàn thân Thích Cơ phát run liên tục, trong phút chốc, hai vai của lão dường như bỗng nhiên biến thành nhiều hơn. Liễu Hạc Đình vốn xuất chiêu vừa nhanh vừa chính xác, nhưng lúc này dường như chàng không xác định được đúng mục tiêu.

Tuy biết rằng bốn lão nhân tàn phế này vì đề phòng đối phương, nhất định họ sẽ có những ngoại môn công phu rất là kỳ dị. Nhưng phòng thủ bằng cách dùng tiếng cười như họ, quả là chàng không thể nào ngờ đến.

Liễu Hạc Đình lập tức rút tay về, chỉ nghe trong tiếng cười, Thích Cơ bỗng nhiên “ý” lên một tiếng. Cả ba lão nhân còn lại lập tức ngưng cười, đưa mắt nhìn nhau. Liễu Hạc Đình thấy vậy trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Thích Kỳ đã cất giọng nói tiếp:

- Tại sao vào lúc này, tại đây có người xuất hiện?

Thích Đại Cơ cũng ngưng cười, toàn thân lão tức thì trở lại bình thường. Liễu Hạc Đình vô cùng ngạc nhiên, tự nhiên chàng cũng thôi cười, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái.

- “Vừa rồi mọi người đều cười lớn như vậy, làm thế nào Thích Tứ Kỳ lại có thể nghe ra có người đang từ xa đi đến? Ngược lại đến tận lúc này mình vẫn còn chưa...” Liễu Hạc Đình mới nghĩ đến đây, từ phía con đường mòn quả nhiên đã nghe văng vẳng tiếng vó ngựa. Trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy vô cùng bội phục, nói:

- Thích giác của Tứ huynh quả là cao minh!

Mười mấy năm luyện võ công, thích giác của Liễu Hạc Đình có thể nói cũng có được hỏa hầu. Nhưng lúc này đem ra so với người ta thì chẳng khác nào như một kẻ bị điếc. Liễu Hạc Đình phải bực bội đứng lên mà trong lòng tự cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Chỉ nghe Thích Tứ Kỳ cười ha ha nói:

- Những cái khác không nói, còn về thính giác có thể xem lão là thiên hạ đệ nhất. Ý, những người đang đến tại sao lại âm thịnh dương suy, đều toàn là nữ cả?Ồ, nam chỉ có ba người mà thôi. Hai mươi bốn con ngựa đều là tuần mã cả. Thật thú vị, thật thú vị!

Lão nói liên tục một hơi, trên mặt lộ vẻ rất khoan khoái.

Liễu Hạc Đình nghe Thích Tứ Kỳ nói vậy, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Chàng đã từng nghe qua, những bọn mã tặc ở quan ngoại thường dùng kỹ thuật áp sát tai xuống đất để nghe ngóng. Cho dù người đang đến kia ở thật xa nhưng chỉ cần bọn chúng đặt tai sát mặt đất lắng nghe thì sẽ biết rõ số lượng người đang đến. Nhưng vừa nói vừa cười giống như Thích Tứ Kỳ mà đã biết được số lượng người ngựa, nam hay nữ, thậm chí còn biết được ngựa có tốt hay không thì quả là chàng chưa từng nghe thấy qua bao giờ. Trong đó điều khiến cho chàng đặc biệt ngạc nhiên chính là số người ngựa kia hoàn toàn trùng hợp với đám người đến từ Nam Hoang.

Chỉ nghe Thích Đại Cơ cười nói:

- Không biết những người này võ công thế nào? Có nhát gan hay không?

Thích Tứ Kỳ “à” lên một tiếng nói:

- Không xong rồi, thính giác của những người này cũng không tệ, không ngờ họ đã nghe ra ở đây đang có người. Chúng ta phải mau mau ẩn nấp thôi, nếu để cho bọn họ nhìn thấy được thì chẳng có gì để diễn kịch mà xem.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn, chỉ thấy bốn người họ lúc này trên mặt đều tươi cười, giống như những đứa trẻ sắp có trò chơi mới.

Trong lòng chàng tự nhiên cảm thấy tức cười, nhưng ngược lại không dễ chịu chút nào.

Trong bụng Liễu Hạc Đình nghĩ thầm:

- “Không biết Đào Thuần Thuần lúc này có còn đi chung với hần ta không?” Chàng lại nghĩ tiếp:

- “Dẫu sau mình cũng đã không muốn gặp họ, vậy cần gì quan tâm đến họ có cùng đi chung hay không?” Nghĩ đến đây, miệng chàng liền nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta hãy mau ẩn nấp đi!

Đưa mắt nhìn một lượt, Liễu Hạc Đình thấy bốn anh em họ Thích đờng nháy mắt ra hiệu nhau, giống như đang nghĩ ra một trò chọc phá mới nào đó. Cúi đầu xuống nhìn một hồi, Liễu Hạc Đình đột nhiên xua tay nói:

- Không được, không được.

Thích Tam Tề liền lên tiếng hỏi:

- Cái gì không được?

Liễu Hạc Đình nghĩ thầm:

- “Đúng a! Cái gì không được? Người ta đâu có kêu mình làm cái gì.” Chỉ nghe Thích Đại Cơ cười nói:

- Ý các hạ nói là không muốn ỉn nắp chứ gì? Thế thì rất tốt, vậy các hạ đứng đây ngăn cản đám người kia lại, sau đó thì...

Lúc này trong lòng Liễu Hạc Đình vô cùng bối rối. Chàng vừa có ý muốn lướt đi lại vừa muốn biện minh, nhưng không biết phải nói thế nào đây và càng không có cơ hội để ngắt lời Thích Đại Cơ. Nào ngờ lão ta còn chưa nói hết, Thích Tứ Kỳ đã ho khẽ một tiếng, lão liền vội im ngay. Liễu Hạc Đình đang định mở lời, không ngờ bốn anh em họ Thích đã cùng nhau bỏ đi.

Không biết võ công của bốn anh em họ Thích như thế nào, nhưng về khinh công quả là không tệ chút nào. Chỉ trong nháy mắt, cả bốn người họ đã chia nhau ra bốn hướng lướt đi mất.

Liễu Hạc Đình nghĩ thầm:

- “Lúc này không đi còn đợi đến lúc nào?” Vừa nghĩ chàng liền không do dự, lập tức quay người lướt đi. Đúng ngay lúc đó, từ phía khu rừng bên con đường mòn bỗng nhiên có tiếng ngạc nhiên gọi:

- A! Các hạ!

Đồng thời có một giọng lạnh lùng khác nói:

- Hóa ra là các hạ!

Liễu Hạc Đình hít sâu vào một hơi, dần cơn bức dọc xuống. Sau đó chàng từ từ xoay người lại, mỉm cười nói:

- Không sai, chính là tại hạ.

Không cần phải quay đầu lại, chàng cũng biết người ở phía sau chính là Đào Thuần Thuần và Đông cung thái tử Hạng Hoàng. Ngược mắt nhìn lên, Liễu Hạc Đình thấy Đào Thuần Thuần đang nhìn mình chăm chăm không chớp mắt. Đưa tay vuốt lại mái tóc, nàng khẽ nói:

- Vừa rồi bọn ta nghe ở đây có tiếng người nên định đến xem thử, không ngờ hóa ra lại là các hạ.

Liễu Hạc Đình nghe Đào Thuần Thuần nói hai tiếng “bọn ta”, mà trong lòng không khỏi giận dữ. Thêm vào đó chàng còn nhìn thấy Hạng Hoàng đang đứng cạnh nàng, chấp hai tay ra sau mỉm cười, dáng vẻ dương dương tự đắc. Lúc này chàng chỉ muốn đá cho hắn một cái văng đi mất mà thôi. Thế nhưng bề ngoài chàng vẫn nói:

- Không sai, chính là tại hạ.

Đào Thuần Thuần tươi cười nói:

- Ta biết chắc là các hạ, nhưng tại sao vừa rồi các hạ chẳng nói câu nào đã bỏ đi?

Liễu Hạc Đình trong bụng hừ khẽ một tiếng, nghĩ thầm:

- “Dẫu sao nàng cũng đã có người bầu bạn, ta đi hay ở cũng đâu việc gì đến nàng.” Liễu Hạc Đình cười gượng, nói:

- Không sai, tại hạ xin đi trước đây!

Đào Thuần Thuần đưa tay lên che miệng cười khúc khích nói:

- Các hạ... thật là...

Hạng Hoàng đột nhiên cười nhạt nói:

- Các hạ không nói gì tự nhiên bỏ đi, làm cho bọn ta lo rằng các hạ đã bị giết hoặc bị bắt đi mất, hì hì... Không ngờ các hạ đã đến đây trước để du sơn ngoạn thủy, để lại việc cứu người và chôn cất cho tại hạ.

Trong lúc Hạng Hoàng thao thao nói thì Liễu Hạc Đình ngẩng mặt lên nhìn trời. Đến khi Hạng Hoàng nói xong, chàng cũng tự lẩm bầm một mình:

- Trời thật đẹp, hôm nay trời thật đẹp...

Đưa mắt nhìn Hạng Hoàng, chàng mỉm cười nói:

- Vừa rồi huynh đài đã nói với tại hạ những gì? Xin thứ lỗi, vì bầu trời hôm nay quá đẹp, nên tại hạ quên lắng nghe những lời cao luận của huynh đài.

Vừa rồi Liễu Hạc Đình đã đàm luận cùng với bốn anh em họ Thích, nên cũng nhiễm một ít sự khô hời của họ. Nên nhớ rằng những người thông minh thường bắt chước rất mau.

Nhìn thấy đáng vẻ cử chỉ của Hạng Hoàng ngạo mạn như vậy, chàng cảm thấy vô cùng tức giận. Nhưng vì thân phận của mình cho nên chàng không thể bộc lộ ra ngoài được. Lúc này nhìn thấy sắc mặt của Hạng Hoàng lúc xanh lúc đỏ, chàng biết y đang vô cùng giận dữ.

Nhưng cũng vì thân phận cao quý, nên y không thể biểu hiện thái độ thô lỗ được. Thấy điệu bộ khó coi của y lúc này, Liễu Hạc Đình chỉ muốn phá lên cười lớn.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một đến gần. Đi đầu là bốn con tuấn mã. Trên lưng hai con tuấn mã đi đầu không ai khác hơn chính là hai vị tướng quân. Lúc này hai người họ mỗi người dắt thêm một con tuấn mã. Khi đến nơi, cả bốn con tuấn mã đều nhất loạt dừng lại.

Liễu Hạc Đình bất chợt cười ha ha nói:

- Hảo mã a hảo mã, hảo nhân a hảo nhân! Không ngờ khinh công của hai vị tướng quân không những cao minh, mà công phu trên ngựa cũng thật tuyệt. Tại hạ quả thật vô cùng hâm mộ, vô cùng hâm mộ.

Thần Dao Tướng Quân thắng Khuê Anh và Thiết Giản Tướng Quân Úy Trì Văn vừa nhìn thấy Liễu Hạc Đình đã hơi ngạc nhiên. Cả hai vừa mới nhảy xuống khỏi ngựa đã nghe Liễu Hạc Đình nói câu này. Bọn họ chỉ còn biết đứng há hốc nhìn chàng, không biết là nên cười hay nên giận mới phải.

Lúc này trong lòng Hạng Hoàng cũng giống như Liễu Hạc Đình vừa rồi, y chỉ muốn đá cho chàng một cái văng ra ngoài tám trăm dặm, để vĩnh viễn không còn gặp lại mặt chàng.

Cơn tức giận trong lòng Hạng Hoàng cứ dâng lên. Y định tìm vài câu phản kích lại Liễu Hạc Đình, nhưng tìm mãi vẫn không ra, cho nên cứ đứng cúi đầu im lặng mãi.

Liễu Hạc Đình thấy vậy vô cùng đắc chí. Đưa mắt nhìn, chàng thấy Đào Thuần Thuần đang nhìn mình mỉm cười, trong mắt nàng dường như đang ca ngợi tán thán. Nhưng khi nhìn thấy đáng vốc tội nghiệp của Hạng Hoàng ngược lại nàng có vẻ như không nữa.

Lúc này những thiếu nữ áo xanh thuộc hạ của Hạng Hoàng, cũng đã đến nơi và xuống ngựa. Trên lưng con tuấn mã đi sau cùng có đến hai thiếu nữ. Có lẽ một trong hai thiếu nữ đã nhường ngựa của mình cho Đào Thuần Thuần. Những thiếu nữ này hiện giờ đầu tóc rối bù, y phục tồi tả, trông đáng vẻ thật tội nghiệp.

Hạng Hoàng không muốn Đào Thuần Thuần và Liễu Hạc Đình thân cận nhau. Đưa mắt nhìn quanh, đột nhiên y nhìn Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Ở đây không một bóng người và cũng không có chỗ nghỉ ngơi. Vậy tại hạ và cô nương mau rời khỏi nơi đây. Vất vả cả đêm, nên lúc này tại hạ cảm thấy vừa mệt lại vừa đói.

Đào Thuần Thuần gật đầu đồng ý:

- Ta cũng cảm thấy trong bụng hơi đói!

Hạng Hoàng cười lớn nói:

- Đúng vậy, chắc lúc này cô nương đã đói lắm rồi.

Phàm là chuyện gì y cũng đều nghĩ đến bản thân trước, sau đó mới nghĩ đến người khác.

Đào Thuần Thuần quay sang nhìn Liễu Hạc Đình, mỉm cười nói:

- Các hạ cũng đi chứ?

Liễu Hạc Đình nhìn thấy thái độ của hai người họ, trong lòng cảm thấy vô cùng buồn bực, nghĩ thầm:

- “Hóa ra nàng cũng rất tốt với hân!” Liễu Hạc Đình gượng cười:

- Cô nương cứ việc đi, tại hạ còn phải ở đây đợi mấy người bằng hữu.

Hai mắt Đào Thuần Thuần có vẻ ngạc nhiên:

- Đợi bằng hữu? Các hạ có bằng hữu ở đây sao?

Rồi như chợt nhớ ra:

- A! Đúng rồi, vừa rồi có phải các hạ cùng họ nói chuyện không? Vậy bây giờ họ đã đi đâu hết rồi?

Hạng Hoàng cười nhạt:

- Người này hành tung không nhất định, lại có nhiều việc. Vậy tốt nhất là cô nương nên chờ lại một chút sức lực, để lát nữa nói chuyện với người khác.

Đột nhiên Liễu Hạc Đình cất giọng nói:

- Nếu như cô nương không cảm thấy đói, vậy thì có thể cùng tại hạ ở lại đây đợi. Và cứ để vị công tử đây đi một mình vậy!

Đào Thuần Thuần tươi cười nói:

- Nhưng ta quả thật cảm thấy hơi đói, các hạ kêu ta ở đây đợi, vậy chẳng lẽ có gì để ăn sao?

Hạng Hoàng liền cười nhạt:

- Ở đây tất nhiên là có thứ để ăn, chỉ có điều những thứ ở đây chỉ chuyên dùng để cho chó ăn mà thôi.

Liễu Hạc Đình giả vờ như không nghe tiếng gì, chàng đưa mắt nhìn Đào Thuần Thuần, cười nói:

- Bằng hữu của tại hạ hiện đang đi chuẩn bị thức ăn, cho nên bảo tại hạ đứng đây đợi.

Ở đây cách thị trấn gần nhất e rằng đoạn đường cũng không phải là ngắn. Tại hạ khuyên cô nương tốt nhất là nên ở lại đây đợi giấy lát.

Nói đến đây, Liễu Hạc Đình nhìn Hạng Hoàng nghĩ thầm:

- “Người đã ba hoa như vậy thì ta cần gì phải nhường người. Chẳng lẽ Liễu Hạc Đình ta lại sợ người sao chứ?” Chỉ thấy Đào Thuần Thuần vỗ tay cười nói:

- Thế thì thật là tuyệt, vậy thì ta cùng các hạ đứng đây đợi.

Liễu Hạc Đình nhếch mép mỉm cười, đưa mắt liếc nhìn Hạng Hoàng, nói:

- Nếu như các hạ có việc, tại hạ cũng không dám giữ các hạ lại làm gì.

Hạng Hoàng biến sắc mặt, liền lập tức xoay người bỏ đi. Nhưng vừa mới bước được hai bước y đã vội dừng chân, đột ngột quay người lại cười giả lả nói:

- Vị cô nương này đã cùng tại hạ đến đây. Nếu như tại hạ bỏ đi trước, vậy còn coi ra gì nữa chứ.

Nói xong y chấp tay ra phía sau, chậm rãi bước trở lại.

Liễu Hạc Đình vừa cảm thấy phần nộ lại vừa cảm thấy buồn cười. Thấy y không chịu đi chàng cũng đành hết cách. Nhưng trong lòng chàng lúc này đã bắt đầu cảm thấy lo lắng, bởi vì có đợi một hồi cũng chẳng có thức ăn nào mang đến. Trong lòng chàng cảm thấy kỳ quái, vừa rồi xem đáng vẻ với bốn anh em họ Thích

thì nhất định họ sẽ quay trở lại, thậm chí còn chọc phá Hạng Hoàng một trận. Nhưng mãi đến lúc này vẫn không hề thấy bóng dáng của họ.

Đào Thuần Thuần đứng im lặng chờ đợi. Một hồi nàng đưa mắt nhìn Liễu Hạc Đình, một lát lại đưa mắt nhìn Hạng Hoàng, rồi một hồi lại cúi đầu xuống dáng vẻ như đang trầm tư suy nghĩ.

Úy Trì Văn và Thắng Khuê Anh đứng song song nhau, im lặng như hai tượng gỗ.

Đột nhiên Hạng Hoàng cất giọng ngâm:

-Xuân phong tuy tự hảo Xuân vật thái xương xương Nhược giáo xuân hữu ý Duy đồng ý nhất chi phương, Ngụ ý thù xuân ý Tiên xuân dĩ đoạn trường...

Tiên xuân dĩ đoạn trường...

- Cô nương, cô nương xem bài thơ này có đáng một xu không? Ngụ ý thù xuân ý, tiên xuân dĩ đoạn trường...

Hai mắt Hạng Hoàng liền nhắm lại, giống y như vẫn còn đang ngâm tiếp.

Đào Thuần Thuần chợt chớp chớp mắt, mỉm cười nói:

- Thật là hay, không biết ai đã làm bài thơ này?

Hạng Hoàng cười ha ha nói:

- Không giấu gì cô nương, bài thơ “Vĩnh xuân phong” này chính là của khu...

Đào Thuần Thuần đột nhiên “a” lên một tiếng, vỗ tay cười nói:

- Ta nhớ ra rồi, bài thơ này là của Lý Nghĩa Sơn. Hèn gì nó hay như vậy!

Liễu Hạc Đình không nhịn được phá lên cười lớn. Quay đầu lại nhìn, chàng thấy Hạng Hoàng đang gượng cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, chính là Lý Nghĩa Sơn đã làm bài thơ này. Không ngờ sở học của cô nương thật là uyên bác.

Ngừng lại giây lát, Hạng Hoàng lại cất giọng ngâm:

Hoa phong dữ mật tỳ Phong hùng giáp điệp thái Đồng thời bất tương loại Na phục cánh tương tư Bốn thị đình hương thọ Xuân điều kết... cách... sanh...

- Họ Liễu kia, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy. Đợi một hồi nếu như không có thức ăn mang đến người tính sao đây?

Liễu Hạc Đình không để ý đến câu nói của Hạng Hoàng, chỉ cất giọng nói:

Hạng Hoàng cổn dung thiên thượng lai Ngọc Tề ảnh cận trung thiên thất Long đầu tả tửu khách thọ bôi Chủ nhân thiển tiểu hồng mai quế -Ồ! Bài thơ này thật là hay, nhưng đáng tiếc không phải của khu khu tại hạ làm thì cũng là của Lý Nghĩa Sơn làm. Lý Nghĩa Sơn a Lý Nghĩa Sơn, tại sao các hạ mang đi hết những bài thơ hay trong thiên hạ? Ngược lại chỉ để lại cho tại hạ có hai bài thơ mà thôi?

Hạng Hoàng lại biến sắc mặt.

Nhưng Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Có hay không có thức ăn cũng chẳng sao. Ta ở đây nghe hai vị ngâm thơ cũng đủ lăm rồi.

Hạng Hoàng cười nhạt một tiếng:

- Tại hạ không có...

Y vốn định nói: “Tại hạ không có thời gian rảnh.” Nhưng vội nghĩ lại, đây là do mình tự nguyện ở lại, chứ không hề có ai ép buộc. Cho nên đứng im lặng một hồi, y vẫn không biết phải nói tiếp như thế nào.

Liễu Hạc Đình hơi mỉm cười. Trong lòng suy tính một hồi, đột nhiên chàng bước đến trước mặt Đào Thuần Thuần nói:

- Cô nương, vừa rồi tại hạ nói có thức ăn mang đến, nhưng thực ra...

Trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Bất luận cho dù Hạng Hoàng kiều ngạo như thế nào, mình cũng không thể dùng lời giả dối để gạt người khác. Nghĩ đến đây, chàng muốn lập tức nói ngay ra sự thật. Cho dù nói ra rồi có bị người ta châm chọc, trong lòng chàng vẫn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Biết sai sửa đổi đã là việc khó. Biết sai lập tức sửa đổi liền lại càng khó hơn. Nào ngờ chàng vừa mới nói được nửa câu, Đào Thuần Thuần đã “a” lên một tiếng, tươi cười nói:

- A! Thật là thơm, thật là thơm. Mọi người ngửi thử xem, là mùi gì vậy...

Liễu Hạc Đình trong lòng vô cùng ngạc nhiên:

- “Chẳng lẽ nào thật sự có người mang thức ăn đến hay sao?” Hít vào một hơi, mũi chàng lập tức nghe thấy một mùi thơm rất đặc biệt.

Chỉ nghe Đào Thuần Thuần mỉm cười, nói tiếp:

- Mọi người ngửi thử xem đây là mùi gì vậy? Ồ, có một ít mùi thơm vịt chiên giòn, lại có một ít mùi thơm gà quay. A! Còn có một ít mùi cay cay. Xem ra đây không chỉ có một món ăn mà thôi.

Nàng vừa cười vừa nói, cộng thêm mùi thơm càng khiến cho Hạng Hoàng muốn chảy nước bọt ra ngoài. Nhưng vì sợ phát ra âm thanh, nên y cũng không dám nuốt nước bọt vào bụng.

Liễu Hạc Đình cảm thấy trong bụng cũng đã bắt đầu cồn cào.

Úy Trì Văn và Thắng Khuê Anh tuy đứng yên bất động. Nhưng khi nghe thấy mùi thơm kia bọn họ cũng nuốt nước bọt cái ực, còn bụng thì kêu lên “rột, rột”.

Hạng Hoàng quay đầu lại trừng mắt nhìn bọn họ. Y vừa định mở miệng mắng, nào ngờ bụng cũng kêu lên hai tiếng “rột, rột” Đột nhiên Liễu Hạc Đình nghe thấy phía sau có tiếng bước chân ngựa. Quay đầu lại nhìn, chàng chỉ thấy từ trong khu rừng trước mặt, có một lão nhân mình mặc hồng bào, đứng điều khiển một chiếc xe lừa từ từ tiến ra. Con lừa kéo chiếc xe kia toàn thân màu đen bóng, duy chỉ có bốn móng chân là trắng như tuyết. Phía sau con lừa là một chiếc thùng xe nhỏ.

Tuy đi trên đường sơn lộ, nhưng chiếc xe vô cùng vững vàng, không hề lắc lư.

10. Bữa Ăn Kỳ Dị

Hạng Hoàng cảm thấy chiếc xe lừa kia càng tiến đến gần thì mùi thơm càng rõ ràng hơn. Biết rằng mùi thơm kia nhất định phát ra từ phía chiếc xe lừa, y không nịn được đưa mắt nhìn về phía ấy. Chỉ thấy lão nhân đang điều khiển chiếc xe lừa không hề có cầm cương cũng như không hề xem đường và hai tay dường như đang dút vào bên trong áo. Hai mắt lão cũng đang lim dim nửa mở nửa nhắm, thế nhưng chiếc xe lừa ngược lại đi rất vững vàng. Điều này khiến cho Hạng Hoàng không khỏi lấy làm lạ.

Liễu Hạc Đình vừa nhìn thấy lão nhân điều khiển chiếc xe lừa đã đoán ra được là ai ngay. Tuy y phục lão ta có khác, nhưng không phải là anh em họ Thích thì còn là ai?

Liễu Hạc Đình không khỏi vui mừng, vọt miệng nói lớn:

- Đây!

Lão nhân kia nhìn chàng mỉm cười, hai bên má liền hăm xuống thành hai hố sâu.

Liễu Hạc Đình liền lập tức tiếp lời:

- Hóa ra là Tứ huynh đã đến.

Thích Tứ Kỳ sau khi đưa mắt nhìn một lượt, bỗng cười lớn nói:

- Lão phu đến hơi trễ, khiến cho Liễu lão đệ phải đợi lâu. Nếu như Liễu lão đệ có nhiều bằng hữu đến như thế, vậy tại sao vừa rồi không nói sớm để lão huynh chuẩn bị thêm rượu thịt?

Nói đoạn, lão lại phá lên cười lớn, giống như tất cả những bộ phận trên mặt lão cũng đều đang cười.

Liễu Hạc Đình tuy cũng hơi mỉm cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngạc nhiên:

- “Lão thật sự đã mang rượu thịt đến, hơn nữa dường như đã nghe được câu nói vừa rồi của mình. Xem ra thính giác của lão quả là hơn người, có thể nghe được cuộc đối thoại ở tại nơi đây và không biết lão đã kiểm đầu ra những thứ này.” Hạng Hoàng vì giữ thân phận nên giả vờ chấp hai tay ra sau lưng mắt nhìn trời. Nhưng khi chiếc xe lừa kia đến gần, cơn đói trong y như càng thiêu đốt dữ dội hơn. Không cưỡng lại được, y liền nhìn chăm chăm về hướng chiếc xe.

Úy Văn Trì cùng Thắng Khuê Anh dáo dạt mắt vào thùng xe ở phía sau đến nỗi không nháy mắt.

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Quả thật thức ăn đã mang đến.

Quay sang nhìn Hạng Hoàng, nàng tiếp:

- Ta biết y không bao giờ gạt người.

Thích Tứ Kỳ cười ha ha, điều khiển chiếc xe lừa đến trước mặt bọn họ rồi nhẹ nhàng nhảy xuống:

- Đây là một ít thức ăn đạm bạc, nếu như chư vị không chê, vậy xin cứ tự nhiên dùng.

Hạng Hoàng, Úy Văn Trì cùng Thắng Khuê Anh tinh thần phấn chấn hẳn lên. Chỉ thấy phía sau thùng xe có một nồi thịt kho với trứng, một nồi chân gà hầm với đường phèn đang nghi ngút bốc khói, một đôi gà quay vàng óng ánh, một nồi canh thịt thật lớn, một đồng bánh bao cùng một chum rượu lớn.

Mùi vị của những thứ này quyện vào nhau làm cho mọi người cảm thấy ngây ngất.

Nếu không vì thân phận và không có giai nhân ở đây thì Hạng Hoàng đã nhào đến ăn ngay lập tức.

Trong lòng Liễu Hạc Đình vừa cảm thấy kinh ngạc lại vừa cảm thấy bội phục. Chàng không thể nào tưởng tượng được tại nơi thâm sơn như vậy, bốn lão nhân không có tay kia làm thế nào tìm ra được nhiều rượu thịt như vậy. Chỉ thấy Thích Tứ Kỳ mặt mày tươi cười nhìn Úy Văn Trì và Thắng Khuê Anh nói:

- Hai vị này chắc là quý quản gia của vị công tử đây. Phiền hai vị đem số thức ăn này xuống, rồi dùng tấm phản này bày ra làm bàn xếp thức ăn lên.

Thần Dao Tướng Quân Thắng Khuê Anh và Thiết Giản Tướng Quân Úy Văn Trì vốn là những nhân vật có tiếng tăm trong giang hồ. Thế vậy mà lúc này lại bị người ta xem là quản gia thì trong lòng không khỏi vô cùng giận dữ. Nếu như không có mặt Liễu Hạc Đình cùng Hạng Hoàng chắc có lẽ họ đã rút binh khí ra động thủ.

Bọn họ nghiêng rằng một hồi, đột nhiên quay đầu ra sau quát:

- Người đâu, mang thức ăn xuống!

Hóa ra bọn họ đứng phía trước xe nên mùi thơm cứ xông thẳng vào mũi. Tuy cả hai trong lòng rất tức giận, nhưng vẫn cố gắng nhịn.

Đám thiếu nữ thuộc hạ của Hạng Hoàng lúc này cũng đã rất đói, nên vừa được lệnh là họ lập tức thi hành ngay. Chỉ trong nháy mắt mọi thứ đã được bày xong dưới một bóng cây.

Thích Tứ Kỳ cười lớn nói:

- Liễu lão đệ, sao không mời các vị đây đến dùng đi?

Liễu Hạc Đình mỉm cười, chàng vốn định tìm cách làm cho Hạng Hoàng mất mặt một trận. Nhưng nhìn thấy sắc mặt đói bụng của hán chàng lại cảm thấy không nỡ, liền cười nói:

- Nếu như các hạ không chê, chúng ta có thể đến dùng chung.

Hạng Hoàng trong lòng rất muốn nhưng ngoài miệng lại không nói thành lời.

Đúng lúc đó, Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Các hạ cũng nên ăn một chút đi, khách sáo gì cơ chứ?

Hạng Hoàng đằng hắng một tiếng, cất giọng nói:

- Cô nương đã nói như thế, nếu như tại hạ nói nữa chẳng khác nào mình quá khách sáo.

Liễu Hạc Đình trong bụng cười thầm, nhưng ngoài miệng vẫn nói:

- Vậy xin mời!

Hạng Hoàng lập tức đi về phía bóng cây và ngồi xếp bằng xuống đất, chẳng kể có bẩn hay không.

Nào ngờ bỗng nhiên Thích Tứ Kỳ cười lớn nói:

- Liễu lão đệ, đệ mời vị công tử đây dùng thức ăn này là không đúng rồi.

Hạng Hoàng liền biến sắc, đột nhiên quay người đi. Liễu Hạc Đình trong lòng cũng cảm thấy ngạc nhiên. Chẳng biết rằng lão nhân này đang định chọc phá Hạng Hoàng, nhưng chọc phá lúc này quả là quá đáng. Chỉ sợ rằng Hạng Hoàng xấu hổ, trở mặt thành thù thì mọi chuyện sẽ phức tạp.

Chỉ nghe Thích Tứ Kỳ cười lớn nói tiếp:

- Những thức ăn tầm thường này, nếu như để vị công tử đây ăn, như vậy không phải là quá thất kính sao?

Sắc mặt Hạng Hoàng liền bớt căng thẳng. Thích Tứ Kỳ lại nói tiếp:

- Liễu lão đệ, vị công tử đây là bằng hữu của đệ, nếu như ta thất kính như vậy há chẳng là xem thường lão đệ hay sao? May mà tề xá vẫn còn những thức ăn ngon. Vậy xin mời vị công tử này cùng vị cô nương đây chịu khí quá bộ đến đây. Còn số thức ăn này cứ để lại cho thuộc hạ của công tử đây dùng.

Hạng Hoàng trong lòng vừa rồi vô cùng giận dữ, nhưng giờ đây nghe những câu này không khỏi nghĩ thầm:

- “Hóa ra người ta đối xử với mình có khác.” Cho nên những việc không vui ban nãy y đều quên hết, mỉm cười nói:

- Nếu lão trượng xem trọng như thế, tại hạ chỉ còn biết tuân mệnh mà thôi.

Nói đoạn, y ngửa mặt lên trời cười lớn mấy tiếng ra vẻ rất đắc ý.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn, chỉ thấy Thích Tứ Kỳ cũng đang cười ha ha, mà xem ra còn đắc ý hơn cả Hạng Hoàng. Liễu Hạc Đình thấy vậy trong lòng không khỏi buồn cười, nhưng cũng có chút lo lắng, chỉ nghe Thích Tứ Kỳ cười ha ha nói:

- Tề xá ở gần đây thôi, xin chư vị quá bộ đến đây.

Đào Thuần Thuần mỉm cười:

- Nếu như không gần, ta thà tình nguyện ở lại đây...

Nói đến đây, nàng đưa tay lên che miệng cười khúc khích.

Hạng Hoàng cười nhạt nói:

- Không sai, chúng ta nên đến đây đi.

Quay đầu nhìn về phía Úy Trì Văn và Thắng Khuê Anh, y ra lệnh nói:

- Sau khi ăn xong, các người ở lại đây đợi ta.

Thích Tứ Kỳ “huyết” một tiếng, con lừa lập tức quay người lại bắt đầu cất bước. Lão liền vội nhảy lên chiếc xe lừa, cất giọng nói:

- Vậy thì lão phu xin đi trước dẫn đường.

Liễu Hạc Đình tuy muốn hỏi tề xá của lão thật ra ở đâu, nhưng nhìn thấy Hạng Hoàng phấn khởi bước theo sau lão nên đành thôi. Đào Thuần Thuần cũng nhẹ nhàng lướt đi, đồng thời miệng nói:

- Bây giờ không đi còn đợi đến khi nào?

Bọn họ đi được một đoạn đến một khúc quanh. Nơi đây vẫn còn những vách núi cao hiểm trở. Thích Tứ Kỳ thúc con lừa tiếp tục tiến về phía trước, trong khi miệng ngân nga những câu gì đó.

Hạng Hoàng nghĩ không còn lâu nữa sẽ được thưởng thức những món ăn ngon nên càng đi càng cảm thấy phấn khởi.

Đi được một hồi y cất giọng hỏi:

- Lão trưởng, sắp đến nơi chưa?

Thích Tứ Kỳ cười ha ha nói:

- Sắp đến rồi, sắp đến rồi.

Tiếng cười của Thích Tứ Kỳ làm cho Liễu Hạc Đình tập trung tinh thần lại. Ngược mắt nhìn lên, chàng thấy Đào Thuần Thuần đang cúi đầu bước về phía trước, dáng vẻ như đang trầm tư nghĩ ngợi gì.

Liễu Hạc Đình liền vội bước nhanh lên phía trước. Khi bước lên ngang với Đào Thuần Thuần, chàng liền đưa mắt nhìn ngang. Chỉ thấy sắc mặt nàng đỏ ửng tựa hồ như đang tập trung suy nghĩ. Liễu Hạc Đình không nhìn được, liền cất tiếng gọi:

- Đào cô nương...

Đào Thuần Thuần ngược mắt nhìn lên dáng vẻ như đang giật mình. Nhưng khi thấy Liễu Hạc Đình, nàng liền vội mỉm cười nói:

- Chuyện gì?

Liễu Hạc Đình lấy hết can đảm, ấp úng nói:

- Tại hạ thấy trong lòng cô nương dường như có tâm sự gì, không biết có thể nói ra cho tại hạ nghe được không? Chỉ cần... chỉ cần tại hạ có khả năng...

Dáng vẻ Đào Thuần Thuần dường như lại giật mình:

- Không có gì, có lẽ... có lẽ do ta quá đói mà thôi.

Liễu Hạc Đình “ồ” một tiếng, nhưng trong lòng lại nghĩ:

- “Rõ ràng nàng có tâm sự nhưng lại không chịu nói ra, tại sao chứ?” Rồi chàng lại nghĩ:

- “Mình và người ta vẫn chẳng có thâm giao gì, đương nhiên là người ta không muốn đem tâm sự nói ra.” Nhìn về phía trước, chàng thấy Hạng Hoàng chốc chốc lại quay đầu lại nhìn chàng.

Đúng lúc này, Thích Tứ Kỳ đột nhiên bỗng cười lớn:

- Đến rồi, đến rồi.

Trong lúc lão nói, con lừa càng chạy nhanh hơn. Địa thế ở đây tuy không quá hiểm trở, nhưng nếu là ngựa bình thường thì không dễ dàng đi chút nào. Thế nhưng đối với chú lừa này thì chẳng là vấn đề gì. Chiếc xe lừa vẫn chạy băng băng về phía trước. Nếu như bọn Liễu Hạc Đình không phải là những cao thủ, quả là khó lòng mà đuổi theo kịp.

Khi này đi trên dốc núi hai bên còn có rừng cây xanh tươi, chim muông kêu hót. Nhưng khi đến đây, hai bên đều là những vách núi cao sừng sững, và bù lại mặt đất vô cùng bằng phẳng. Liễu Hạc Đình hơi chậm bước chân lại vì nghĩ ngờ nơi đây chắc đã hết đường đi.

Đột nhiên có tiếng chuông reo, đồng thời có tiếng chó sủa. Bất ngờ từ phía sau vách núi có một con chó nhỏ chạy ra sủa vang.

Chỉ thấy Thích Tứ Kỳ cười lớn gọi:

- Tiểu Bảo, Tiểu Bảo, mau lại đây!

Con chó nhỏ lập tức bỏ nhào về phía lão. Hai chân trước của con chó chụp lấy vai lão, hai chân sau liền thoắt lên ngồi hẳn lên vai lão.

Liễu Hạc Đình cười nói:

- Con chó này hiểu được ý người, quả là thật thú vị.

Quay sang nhìn, chỉ thấy ánh mắt Đào Thuần Thuần đang nhìn về phía xa xăm thì không khỏi cảm thấy thất vọng, bởi vì câu nói này Liễu Hạc Đình có ý nói với nàng.

Thích Tứ Kỳ cười lớn:

- Phía sau vách núi cao chính là tệt xá, để lão phu đi trước dẫn đường cho.

Nói đoạn lão liền phóng lên xe đi tiếp.

Cả bọn Liễu Hạc Đình liền lập tức theo sau. Quả khỏi những vách núi đột nhiên nghe thấy có tiếng nước chảy, và không ngờ rằng lại có một khe núi. Đồng thời cũng có một con suối chạy ngang qua. Vất ngang qua con suối là một cây cầu dài bắc từ khe núi bên này qua bên kia.

Thích Tứ Kỳ gọi mọi người một tiếng, rồi cho xe vượt qua cầu.

Liễu Hạc Đình không khỏi khen thầm:

- “Không ngờ cảnh vật nơi đây lại đẹp như vậy!” Sau khi qua cầu là một con dốc bằng phẳng. Phía bên phải có một con thác nhỏ. Tuy con thác không lớn lắm, nhưng nước đổ xuống khá mạnh và chảy vào khe núi bên dưới.

Bên cạnh con thác là một ngọn núi nhỏ. Lúc này đang là giữa mùa thu, những cây quế mọc trên ngọn núi kia thông các chùm hoa thơm ngát xuống. Phía dưới ngọn núi nhỏ lại có một hang động. Trong hang động có một chiếc lều trông giống như của những người dân du mục. Nhưng nhìn kỹ lại thì không giống. Phía trước lều có một cỗ xe, phía sau dường như có bóng người đang cười. Nhưng do vì tiếng thác đổ nên không nghe thấy tiếng cười kia.

Liễu Hạc Đình nhìn quanh một lượt, không khỏi vọt miệng nói:

- Quả là một nơi tuyệt trần.

Hạng Hoàng đứng ngẩn người ra trước cảnh đẹp nơi đây. Sống ở Nam Hoang y chưa từng gặp qua những phong cảnh như vậy. Tuy tính khí ngạo mạn, nhưng trong lòng y lúc này cũng thốt lên ca ngợi tạo hóa ở nơi đây. Duy chỉ có Đào Thuần Thuần là không hề có biểu hiện gì.

Một hồi lâu sau, nàng mới mỉm cười nói:

- Thật là đẹp!

Chỉ nghe Thích Tứ Kỳ cười lớn hỏi:

- Thế nào, cũng không tệt chứ?

Nhảy người xuống khỏi xe, lão ta lại huýt lên một tiếng. Con lừa lập tức từ từ tiến về phía chiếc lều. Từ phía sau lều đột nhiên có ba lão nhân râu tóc bạc phơ cùng bước ra.

Hạng Hoàng và Đào Thuần Thuần trở mắt ngạc nhiên nhìn họ, tưởng chừng như mắt mình nhìn một hóa thành ba.

Nhìn thấy thần thái của hai người họ, Liễu Hạc Đình trong lòng không khỏi cười thầm.

Chỉ thấy ba anh em họ Thích nhất tề cười nói:

- Các bằng hữu từ phương xa đến thật là vinh hạnh, thật là vinh hạnh.

Chỉ nghe Thích Đại Cơ nói tiếp:

- Liễu lão đệ, đệ còn không thay bọn ta tiếp khách?

Thích Tứ Kỳ cười nói:

- Giờ này chắc mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ đợi chúng ta đến động thủ ăn mà thôi.

Nói đoạn, lão liền bước nhanh về phía trước.

Liễu Hạc Đình trong lòng lấy làm ngạc nhiên:

- Động thủ ăn à... Bọn họ không có tay, không biết khi ăn phải làm thế nào đây?

Cả ba người cùng bước về phía chiếc lều. Khi qua khỏi chiếc lều, tinh thần Hạng Hoàng bỗng phấn chấn hẳn lên. Trên thảm cỏ bằng phẳng phía sau lều có trải một miếng vải trắng, phía trên bày đủ loại thức ăn bốc mùi thơm phức. Quả nhiên thức ăn có phong phú hơn thừa ăn vừa rồi nhiều.

Bốn anh em họ Thích mời tất cả ngồi vào bàn ăn. Đột nhiên một người trong số bọn họ quát lớn:

- Mang rượu ra!

Tiếng quát vừa dứt, Liễu Hạc Đình bỗng nhiên cảm thấy bầu trời dường như tối sầm lại.

Ngước mắt nhìn lên chàng không thấy có đám mây đen nào, ngược lại chỉ thấy một gã đại hán cao lớn, đen bóng giống như được đúc bằng sắt từ trong lều bước ra, trên tay có ôm một chiếc chậu lớn bằng ngọc. Sắc mặt gã đại hán vô cùng lạnh, đang từ từ tiến về phía họ.

Lúc này Liễu Hạc Đình đang ngồi dưới đất, nếu như nhìn ngang chàng chỉ thấy đầu gối của gã đại hán. Cho dù có đứng lên Liễu Hạc Đình cũng chỉ cao đến ngực hắn là cùng.

Đào Thuần Thuần thấy gã đại hán cao to như vậy, trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhưng ngoài miệng lại cười nói:

- Quả là cao lớn!

Hạng Hoàng ngồi bên cạnh nàng cười nhạt nói:

- Như vậy có gì đáng nói.

Đào Thuần Thuần mỉm cười, nói:

- Chẳng lẽ các hạ đã gặp qua người cao to hơn người này?

Hạng Hoàng lại cười nhạt, nói:

- Nếu cô nương cùng tại hạ trở về Nam Hoang. Cô nương sẽ có thể nhìn thấy.

Nói đoạn, y quay sang nhìn Liễu Hạc Đình.

Liễu Hạc Đình vẫn giả vờ như không nghe thấy gì.

Chỉ thấy gã đại hán đi gần đến nơi, ngồi xổm xuống rồi đặt cái chậu ngọc vào giữa những đĩa thức ăn. Bên trong chậu là rượu có màu hổ phách. Cái chậu bằng ngọc trắng, rượu màu hổ phách, cả hai tương ánh với nhau. Trông thật là đẹp mắt. Cái chậu vừa đặt xuống đã ngửi thấy mùi rượu thơm.

Liễu Hạc Đình thấy thế trong lòng vô cùng ngạc nhiên:

- “Tại sao họ lại đựng rượu ở trong chậu?” Đảo mắt nhìn một vòng, Liễu Hạc Đình mới phát hiện trên tấm vải trắng không hề có bát, đĩa và chung uống rượu. Thế mà chủ nhân cứ luôn miệng mời khách uống, Liễu Hạc Đình không nhìn được, liền nói:

- Bình thủy tương phùng, nếu như ăn uống bằng cách này e rằng...

Thích Đại Cơ cướp lời chàng cười nói:

- Đã đến đây mà còn nói những lời khách sáo, như vậy là không phải đây. Các vị, xin mời...

Hạng Hoàng lên tiếng nói:

- Chỉ có điều... chỉ có điều không có bát đĩa, vậy làm sao có thể ăn uống đây?

Hạng Hoàng vừa dứt lời thì đã nghe bốn anh em họ Thích đều đột ngột ngưng cười, hai mắt mở to nhìn y, giống như câu nói của y là câu hỏi kỳ lạ nhất trên đời.

Liễu Hạc Đình thấy vậy, trong lòng không khỏi cười thầm. Đến lúc này chàng mới biết bốn anh em họ Thích muốn dùng cách này để chọc phá người khác.

Nhưng trong bụng chàng cũng nghĩ thầm:

- “Nếu vậy ta và Đào cô nương cũng đều bị chọc phá.” Nghĩ đến đây, chàng không còn thể nào cười nổi nữa.

Chỉ nghe Thích Tứ Kỳ nói:

- Vị huynh đài này, tuy lão phu chưa quen biết, nhưng nhìn dáng vẻ của các hạ chắc võ công cũng không đến nỗi tệ. Thế tại sao lại còn hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy. Quả thật là kỳ quái.

Hạng Hoàng vô cùng ngạc nhiên nghĩ thầm:

- ”Kỳ quái gì chứ? Võ công cao thấp có gì quan hệ tới việc dùng bát đĩa để ăn chứ?

Ngạc nhiên một hồi lâu, y lại nghĩ tiếp:

- “Mình nghe nói có một số bộ tộc chỉ dùng tay bốc lấy thức ăn. Những lão nhân này chắc cũng có phong tục đó.” Nghĩ đến đây, Hạng Hoàng cười lớn nói:

- Hóa ra là vậy, thế thì tại hạ xin tuân theo.

Dứt lời, y liền đưa tay ra chụp lấy miếng thịt quay lớn nhất ở trong đĩa.

Cả bốn anh em họ Thích đồng loạt cười lớn lên. Chỉ nghe Thích Đại Cơ nói:

- Thật không ngờ, thật không ngờ, lão phu thấy các hạ hào hoa phong nhã, nào ngờ cũng chỉ là... Hì hì, ngay cả Tiểu Ngọc của lão khi ăn cũng chưa dùng đến tay. Ở đây còn có vị cô nương này, lẽ nào các hạ không cảm thấy khó coi sao?

Liễu Hạc Đình nghĩ thầm:

- “Mèo chó ăn cơm quả thật là không dùng đến tay, nhưng chẳng lẽ cũng dùng lưỡi liếm thức ăn giống như chúng sao?” Chỉ thấy Hạng Hoàng từ từ rút tay về, mặt y lúc này đã biến sắc, đột nhiên nghiêm giọng nói:

- Tại hạ và các vị không hề quen biết, vậy tại sao lại chế giễu tại hạ như thế? Bữa ăn này không ăn có sao đâu.

Khi nói câu này, ánh mắt y cứ nhìn về phía Liễu Hạc Đình và trong mắt chứa đầy sự thù hận.

Liễu Hạc Đình biết Hạng Hoàng nhất định cho rằng mình và bốn anh em họ Thích bày mưu chế giễu y. Nhưng trong lúc này chàng lại không tiện giải thích với y.

Chỉ thấy Hạng Hoàng vừa dứt lời, đã vội lập tức đứng lên. Nào ngờ vừa mới nhấc người dậy, y đã lại ngồi phịch xuống. Hóa ra gã đại hán cao to đã đứng phía sau y, vừa nhìn thấy y đứng dậy hắn đã dùng hai tay ấn lên vai đè y ngồi xuống.

Võ công Hạng Hoàng tuy cao, nhưng lúc này chỉ thấy vai mình nặng trĩu không thể nào nhúc nhích được. Nếu như gã đại hán kia cùng giao đấu với Hạng Hoàng thì hắn nhất định không phải là đối thủ. Nhưng vì vừa rồi do tức giận, lại bị hắn chụp mạnh xuống vai, nên lúc này Hạng Hoàng giống như Tôn Ngộ Không bị đè dưới Ngũ Hành Sơn, cho dù có bảy mươi hai phép biến hóa cũng chẳng làm gì được.

Thích Đại Cơ cười ha ha nói:

- Huynh đệ bọn lão có hảo ý mời các hạ đến uống rượu. Vậy tại sao rượu mời các hạ không chịu uống, lại muốn uống rượu phạt?

Vừa dứt lời, lão liền hé miệng hút mạnh vào một hơi. Một cục thịt trong đĩa lập tức bay thẳng vào trong miệng lão.

Sau khi nhai và nuốt cục thịt xong, lão lại cất giọng nói:

- Chẳng lẽ cách ăn như vậy các hạ cũng làm không được hay sao?

Hạng Hoàng trong bụng nghĩ thầm:

- “Hóa ra lão ta ăn như vậy là muốn thử nội công của ta. Hừ...” Nghĩ đến đây y liền cất giọng nói:

- Như vậy đâu có gì khó.

Mở miệng cũng định hút một cục thịt, nhưng toàn thân y bị đè đến nỗi không có một tí hơi.

Thích Đại Cơ lên tiếng nói:

- Đại Ngọc, buông tay ra để khách ăn uống.

Liễu Hạc Đình nghĩ thầm:

- “Hóa ra gã đại hán này gọi là Đại Ngọc.” Liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy Đại Ngọc mũi to, miệng rộng, trán nhỏ, hai mày dài đến tận tóc, xem ra hán ta giống tinh tinh hơn là giống người. Nghe Thích Đại Cơ nói thế, hán liền nhe răng ra cười, rồi buông tay ra.

Thấy Hạng Hoàng thở ra một hơi, Thích Đại Cơ cười nói:

- Nếu như không khó, vậy thì xin mời.

Hạng Hoàng hừ khê một tiếng, há miệng ra hút mạnh. Quả nhiên một cục thịt cũng bay thẳng về phía miệng y.

Không ngờ Thích Nhị Khí đột nhiên cười nói:

- Các hạ phải tốn nhiều sức như vậy mới có thể ăn được. Vậy chi bằng để lão phu phục vụ người cho.

Chỉ thấy lão hút một hơi rồi phun mạnh. Một cục thịt lập tức bay thẳng về phía miệng Hạng Hoàng nhanh như một mũi tên, đúng lúc bắn mạnh vào cục thịt Hạng Hoàng đang hút vào miệng. Hai cục thịt va chạm nhau lập tức rơi xuống đất. Con chó trắng nhỏ liền chạy đến ăn mất.

Hạng Hoàng thấy mình sắp ăn được cục thịt, nhưng lại rơi vào miệng chó thì trong lòng không khỏi giận dữ. Đưa mắt nhìn lên, y chỉ thấy cái bóng của gã đại hán đang đè lên trên người y, giống như một bóng ma.

Hạng Hoàng nghĩ đến chuyện vừa rồi, bây giờ vẫn còn cảm thấy vai mình đau buốt.

Nếu lúc này mình có hành động gì chỉ sợ y lại ra tay nữa. Huống hồ mình vẫn còn chưa biết bốn lão nhân này võ công cao thâm thế nào, nếu như khinh suất chỉ e chuốc họa vào thân mà thôi.

Tuy cao ngạo, nhưng Hạng Hoàng cũng biết lúc nào nên nhẫn nhục, vì thế y cười nhạt nói:

- Lão trượng đã khách sáo như vậy, thế thì tại hạ chỉ còn biết tuân lệnh mà thôi.

Trong bụng y nghĩ, mình không cần dùng tay cũng không cần dùng miệng, đợi lão đưa thức ăn đến miệng mình xem lão còn làm trò gì nữa.

Thích Nhị Khí cười ha ha nói:

- Liễu lão đệ, đệ là người trong nhà nên có thể tự ăn lấy. Còn vị cô nương này... Ha ha, nam nữ thọ thọ bất thân, vậy cô nương cũng tự mình tự túc lấy. Bọn lão phu sẽ mời người đến phục vụ vị huynh đài này.

Liễu Hạc Đình thấy vừa rồi Thích Nhị Khí chỉ dùng một ít chân khí đã có thể điều khiển cục thịt theo ý mình thì không khỏi nghĩ thầm:

- ”Hèn gì tên của lão ta là Nhị Khí. Xem ra khinh công của lão đã đạt đến thượng thừa.

Bốn huynh đệ này tính tình cổ quái, chuyên nghĩ ra những cách chọc phá thất đức.” Đưa mắt nhìn, Liễu Hạc Đình thấy Đào Thuần Thuần dường như đang nhìn mình mỉm cười. Thiếu nữ này có lúc nhìn cũng ngây thơ, nhưng có lúc trông có vẻ rất già dặn. Mấy huynh đệ họ Thích đều cười lớn nhìn Hạng Hoàng. Ngược lại Hạng Hoàng ngồi yên lặng điều khí, giống như chuẩn bị để đối phó với cường địch. Lúc này y cảm thấy vô cùng ân hận vì tại sao mình lại đến nơi đây.

Con chó trắng nhỏ cứ chạy xung quanh Hạng Hoàng sửa inh ỏi. Một lát nó chạy ra phía trước, một hồi lại chạy vòng ra phía sau.

Trong khi đó cái bóng của Đại Ngọc vẫn đè lên người Hạng Hoàng không nhúc nhích.

11. Linh Thi Cốc Quỷ

Cái bóng cao lớn kia cứ ám ảnh Hạng Hoàng làm cho y hơi hoảng sợ. Nếu như cả hai cùng giao đấu, Hạng Hoàng có thể dựa vào võ công tinh thâm, cùng thân pháp uyển chuyển để thắng Đại Ngọc một cách dễ dàng. Nhưng nếu dùng cương khắc cương thì y chưa hẳn đã thắng được hẳn. Hơn nữa Hạng Hoàng là một kẻ tự phụ, thường quan trọng thân phận của mình. Bây giờ thân phận y đang là khách, nếu như người khác không ra tay, y tuyệt đối không bao giờ ra tay trước. Nhưng với một người to lớn đứng phía sau, quả thật y cảm thấy không an tâm chút nào.

Lúc này trong lòng vô cùng ảo não. Bỗng nhiên nghe Thích Nhị Khí cười ha ha nói:

- Huynh dài từ xa đến chắc cũng cần uống một chung rượu để tẩy trần?

Dứt lời, đột nhiên nghe “vù” một tiếng. Rượu trong chậu ngọc lập tức bắn thành vòi về phía Hạng Hoàng.

Hạng Hoàng vô cùng kinh ngạc lập tức há miệng ra.

Lúc này toàn thân y đều vận chân khí, nhưng bên trong miệng thì không thể. Chỉ trong nháy mắt, vòi rượu bay nhanh vào miệng Hạng Hoàng nhanh như mũi tên. Hạng Hoàng lập tức cảm thấy lưỡi mình cứng đơ, cổ họng nóng ran. Khi rượu xuống khỏi cổ họng, y cảm thấy trong bụng mình như đang bị thiêu đốt.

Hạng Hoàng vốn là kẻ phong lưu, năm lên bảy tuổi đã có thể uống rượu và còn tự hào tửu lượng của mình rất nhiều. Nào ngờ lúc này chỉ một ngụm rượu đã khiến cho y cay nóng đến thế. Chỉ thấy vòi rượu kia cứ bắn liên tục về phía Hạng Hoàng giống như một con suối.

Nếu như y không uống, rượu sẽ bắn đầy đầu đầy mặt y. Nên y chỉ còn có một cách là há miệng ra đón nhận mà thôi.

Hạng Hoàng trong bụng cười thầm:

- “Chẳng lẽ người cho rằng với chậu rượu như vậy có thể hạ được tay hay sao?” Nghĩ đến đây, y càng há miệng ra rộng hơn, chỉ thoáng chốc, tất cả rượu trong chậu đã cạn sạch không còn một giọt. Khi uống hết ngụm cuối cùng, Hạng Hoàng định cười lớn mấy tiếng, nói mấy câu khách sáo. Nhưng mặt y vừa mới mỉm cười thì hai mắt đã hoa lên, thậm chí ngay cả một chữ cũng không thốt ra được.

Thích Nhị Khí cười ha ha nói:

- Hải lượng, hải lượng, huynh dài quả thật là hải lượng. Nếu như lão phu biết được tửu lượng huynh dài không khá thì đã không để huynh dài uống tiếp. Nào ngờ huynh dài đã uống cạn chậu rượu, ha ha... Hải lượng, hải lượng quả là hải lượng!

Liễu Hạc Đình thấy lão vừa nói vừa cười ra vẻ rất đắc ý, trong bụng nghĩ thầm:

- “Mấy huynh đệ họ Thích này quả là giỏi tìm cách chế giễu và xoa dịu người khác, khiến cho nạn nhân không biết là nên cười hay khóc, đồng thời cũng không cách chi nổi giận được.” Hạng Hoàng quả thật là không biết nên cười hay nên khóc, trong bụng y nghĩ thầm:

- “Nếu như người biết ta tửu lượng không khá thì đã không để ta uống tiếp, nhưng... Hừ, việc đã rồi mới nói cho ta biết, mà ta lại không phải là Ngọa Long Gia Cát Lượng, chuyện gì cũng đều biết trước.” Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng y vẫn miễn cưỡng cười hì hì nói:

- Bấy nhiêu mà nhằm gì. Rượu ngon như vậy cho dù có uống thêm mười chậu nữa cũng chẳng sao.

Y vừa nói vừa cảm thấy ruột gan trong người cơ hồ như đang bị thiêu cháy.

Trong người đang có phiền muộn nếu uống rượu vào sẽ càng cảm thấy phiền muộn hơn.

Điều đại kỳ này những kẻ uống rượu ai cũng biết, nhưng họ lại thường phạm nhất.

Hạng Hoàng đã không biết mình đang phạm đại kỳ này.

Chỉ nghe Thích Nhị Khí cười ha ha nói:

- Hóa ra huynh đài không những biết uống rượu, hơn nữa còn sành về rượu. Không giấu gì huynh đài, chậu rượu này quả thật không dễ kiếm chút nào. Trong rượu này không những có hai phần Quế Châu Mao Đài, nửa phần Lư Châu Đại Khúc, nửa phần Cảnh Chi Cao Lương, một phần Giang Nam Hoa Điêu, một phần Phúc Châu Tứ Bình, ngoài ra còn có thêm ba phần rượu trắng. May mà gặp phải huynh đài là người sành uống rượu... Ha ha, bảo kiếm tặng anh hùng, hồng phần tặng giai nhân, rượu ngon tặng ẩm giả. Ha ha, lão phu quả thật là vui.

Liễu Hạc Đình vốn cũng là người thích rượu. Nghe nói trong chậu toàn là thiên hạ danh tửu thì không khỏi tiếc thắm, rằng mình không có phúc được uống. Quay sang nhìn Hạng Hoàng, chàng thấy y vẫn ngồi vững như bàn thạch, nhưng hai mắt đã đỏ ngầu, thần thái như mơ hồ thì không khỏi nghĩ thầm:

- “Nhiều thứ rượu pha vào nhau rất dễ làm người ta say, huống hồ trong chậu rượu kia có đến ba phần rượu trắng. Bốn anh em họ Thích này không những chế giễu Hạng Hoàng, mà còn muốn chúc rượu cho y say. Nếu vậy đợi một lát ắt sẽ có kịch hay để xem.” Đưa mắt lên nhìn chàng thấy Đào Thuần Thuần dường như đang nhìn chàng mỉm cười.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, trong lòng Liễu Hạc Đình chợt nghĩ:

- “Nàng nhìn thấy y say mà nàng không hề tỏ thái độ quan tâm. Như vậy đủ thấy nàng hoàn toàn không có ý với hắn.” Chợt chàng lại nghĩ:

- “Nam tử hán đại trượng phu ra ngoài lập thân há lại để những chuyện tư tình nam nữ bận lòng hay sao?” Tất cả mọi người đều có nhược điểm, hơn nữa những người trẻ tuổi lại càng dễ dàng phạm sai lầm hơn. Trong con người của Liễu Hạc Đình cũng khó tránh khỏi có tánh đồ kỵ, tự kỷ... Nhưng nếu nhận ra sai lầm và sửa đổi ngay, như vậy cũng đã vượt qua những người tầm thường.

Chỉ thấy đầu Hạng Hoàng lắc qua lắc lại, đột nhiên y cười lớn vỗ tay hát:

- Thiên nhược bất ái tửu, tửu tình bất tại thiên. Địa nhược bất ái tửu, địa ứng vô tửu tuyền. Thiên địa tức ái tửu, ái tửu bất hổ thiên... ha ha, thiên tử hô tai bất thượng thuyền, tự xưng thần thị tửu trung tiên... ha ha, người ta thường nói: rượu cay dùng để đãi ẩm khách, rượu đắng dùng để đãi hào khách, rượu ngọt dùng để đãi bệnh khách, rượu độc dùng để đãi địch khách. Ha ha, lão đã không dùng bệnh tặc chi khách để đãi tại hạ mà kính tại hạ bằng rượu cay và đắng há chẳng phải xem trọng tại hạ sao... ha ha, xem trọng tại hạ... mang thêm một chậu nữa, mang thêm một chậu nữa.

Một cơn gió thổi qua, toàn thân y lắc qua lắc lại như muốn ngã nhào xuống đất.

Bốn huynh đệ họ Thích đều khoái chí cười lớn. Một lát họ đưa mắt nhìn nhau, một lát lại đưa mắt nhìn Hạng Hoàng. Đợi Hạng Hoàng cười xong, Thích Nhị Khí mới cười ha ha nói:

- Uống rượu vào thơ ắt ra. Chậu rượu này quả thật là đã khiến cho thơ trong người huynh đài tuôn ra. Rượu vẫn còn nhưng thức ăn thì không thể không ăn. Mau, để lão phu kính huynh đài một miếng.

Nói đoạn, lão dùng miệng hút mạnh rồi lại phun ra. Hạng Hoàng chỉ thấy một vật từ trong đĩa bay về phía miệng mình. Y liền há miệng ra đón lấy. Nhai được vài cái y liền nuốt mất. Lập tức y cảm thấy trong bụng mình dường như có khối lóe lên.

Chỉ nghe Thích Nhị Khí cười nói:

- Rượu tuy khó có được, món ăn này cũng không phải dễ tìm. Món Châu Xuyên Phụng Túc này không những xương trong chân gà đã được rút ra hết, hơn nữa bên trong còn được dồn thứ ớt đặc biệt tên là Triều Thiên Tiêm. Huynh đài, lão phu xin kính huynh đài một miếng nữa.

Dứt lời, lại một miếng nữa bay về phía Hạng Hoàng. Hạng Hoàng vốn cảm thấy cay như muốn xé miệng. Lúc này lại thêm một miếng Châu Xuyên Phụng Túc bay vào miệng, làm cho y cay đến nổi nước mắt, nước mũi chảy ròng ròng.

Liễu Hạc Đình nhìn thấy Hạng Hoàng như vậy, tuy cũng muốn bật cười nhưng lại có chút không nỡ. Đột nhiên nghe Hạng Hoàng cười lớn nói:

- Rất tốt, rất tốt... Loại ớt này chính là khẩu vị của nam tử hán đại trượng phu...

Nói đến đây, y liền ho sặc sụa. Rồi đưa tay lene chùi nước mắt, nước mũi. Tuy ý muốn làm ra vẻ nam tử hán đại trượng phu, nhưng nước mắt nước mũi cứ không ngừng tuôn ra.

Lại một cơn gió nữa thổi qua. Món ớt đặc chưng cùng loại rượu đặc chế lúc này đang đánh nhau trong bụng của Hạng Hoàng. Võ công tuy cao, nhưng làm sao y có thể dùng nội công ngăn chặn cái cay trong bụng. Đầu óc của y lúc này cũng đã cảm thấy mờ mờ.

Liễu Hạc Đình trong lòng cảm thấy không ổn, liền vội cất giọng nói:

- Hạng huynh chắc đã say, hay là...

Hạng Hoàng mở to hai mắt quát lớn:

- Ai nói ta say, ai nói ta say... hì hì, hãy mang rượu đến để ta uống cho các người xem.

Đào cô nương, hẳn ta đang nói dối, hẳn ta đang gạt cô nương. Cô nương nhìn xem, tại hạ say chỗ nào đâu. Cho dù tại hạ có uống thêm tám chậu nữa cũng chẳng hề gì.

Đào Thuần Thuần hơi chau mày, nhẹ nhàng đứng dậy định ngồi xa y một chút.

Hạng Hoàng cười lớn, giọng lẽ nhẹ nói:

- Đào cô nương... Cô nương đừng đi, tại hạ đâu có say... Mang rượu đến, mang rượu đến...

Vừa nói y vừa đưa hai tay ra như muốn chụp lấy vạt áo Đào Thuần Thuần.

Đào Thuần Thuần có vẻ hơi giận dữ, nhưng sự giận dữ kia lập tức biến mất ngay. Nàng mỉm cười nói:

- Các hạ thật sự đã say rồi.

Dứt lời, nàng lướt mình tránh ra xa hơn hai thước.

Thích Đại Cơ nói:

- Huynh đài vẫn chưa say, huynh đài vẫn chưa say.

Thích Nhị Khí cười lớn nói:

- Nếu có ai nói huynh đài say, đừng nói huynh đài không đồng ý, mà ngay đến cả lão phu cũng không đồng ý. Mau, mau, uống thêm vài chậu nữa.

Dứt lời, lão ta lại hút, lại thổi. Từ chậu canh cạnh món Châu Xuyên Phụng Túc, lập tức có một vòi nước bắn thẳng về phía miệng Hạng Hoàng. Lúc này hai mắt của y đã mơ hồ không còn phân biệt được gì nữa. Thấy vòi nước bắn về phía mình y liền há miệng liên tiếp nói:

- Tuyệt, tuyệt!

Liên tiếp uống vài ngụm y mới phát hiện có gì không ổn. Y vừa ho mạnh một tiếng, một nửa nước canh từ trong miệng bắn ra ngoài, còn một nửa bắn ra ngoài bằng đường mũi.

Mặt mày y lúc này dính đầy nước canh trông chẳng ra hình thù gì.

Mấy anh em họ Thích thấy Hạng Hoàng như thế liền cười ngặt ngẽo. Cả đời bọn họ không có sở thích gì ngoài chọc phá người khác. Lúc này trông thấy dáng vẻ khó coi của Hạng Hoàng, nghĩ đến điệu bộ dương dương tự đắc của y lúc nãy, bốn anh em họ Thích càng cười càng cảm thấy tức cười.

Tuy trong lòng cũng cảm thấy tức cười, nhưng Liễu Hạc Đình vẫn cảm thấy không ổn.

Ngược lại Hạng Hoàng vẫn cười hì hì, múa tay múa chân, miệng nói liên tục:

- Rượu ngon, rượu ngon... Thật cay, thật cay...

Một hồi sau, âm thanh từ từ nhỏ dần, hai mắt Hạng Hoàng từ từ khép lại rồi ngã ngang xuống đất. Một lát sau, đã nghe thấy tiếng ngáy khò khò.

Thích Tam Tề nhìn Hạng Hoàng mỉm cười nói:

- Tên tiểu tử này vừa rồi vô cùng ngạo nghễ, quả thật khiến cho người ta không sao chịu được. Vậy cứ để cho hắn nằm đấy một hồi. Đại Bảo, hãy mang hắn ra xa một chút, và đổi rượu khác để huynh đệ ta kính Đào Thuần Thuần và Liễu lão đệ một chung.

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ lão trượng cũng định kính rượu bọn vân bối giống như Hạng Hoàng sao? Ai da! Nếu vậy vân bối tha chịu đối còn hơn.

Thích Đại Cơ cười ha ha nói:

- Đại Ngọc, mau đi lấy bát đĩa cùng chung uống rượu lại đây.

Chỉ thấy Đại Ngọc đi một hồi đã quay trở lại. Quả nhiên lúc này trên tay y đã có đủ mọi thứ ra còn có một hũ rượu ngon. Sau đó hắn bước đến đặt mọi thứ xuống trước mặt Liễu Hạc Đình và Đào Thuần Thuần.

Thích Tứ Kỳ cười nói:

- Xin mời, chắc hai vị đã đói lắm rồi!

Liễu Hạc Đình liền cúi xuống cầm lấy đĩa. Chỉ thấy trước mặt có một hũ rượu, một cái bát, một đôi đĩa cùng một cái chung. Mọi thứ đều rất đẹp và tinh xảo. Đặc biệt đôi đĩa được làm bằng ngọc bích xanh biếc, hai đầu được bọc bạc.

Liễu Hạc Đình trong bụng nghĩ thầm:

- “Mấy anh em họ Thích này sanh ra vốn đã bị tàn phế. Vậy họ lấy đâu ra toàn là những thứ quý hiếm và tinh xảo này? Chẳng lẽ những thứ này họ chuyên dùng để đãi khách?” Trong lúc chàng suy nghĩ, Đại Ngọc lại cúi người xuống rót rượu cho chàng và Đào Thuần Thuần. Sau đó hắn châm thêm rượu vào cái chậu ngọc.

Thích Đại Cơ cười lớn nói:

- Mời mời, món Châu Xuyên Phụng Túc này ăn không được, nhưng món Long Xuyên Phụng Dực và Hoàng Kim Thiêu Kê bên cạnh lại là những món tuyệt trần. Vậy nhân lúc còn nóng hai vị ăn nhiều nhiều vào.

Quay sang nhìn, Liễu Hạc Đình thấy Đào Thuần Thuần đang đưa đĩa ra gấp một cục Hoàng Kim Thiêu Kê và chàng cũng cầm đĩa lên gấp thử một cục.

Đúng lúc đó...

Khi đĩa chàng vừa mới đụng vào miếng thịt gà, đột nhiên có một tiếng “rít” xé không khí từ trên lao xuống. Liễu Hạc Đình vô cùng kinh ngạc, lập tức dừng đĩa lại. Chỉ thấy một mũi tên dài có thân màu đen, đuôi màu vàng từ trên không rơi xuống, cắm ngay vào một miếng Hoàng Kim Thiêu Kê. Liễu Hạc Đình hết sức kinh ngạc lập tức rút tay về. Chỉ thấy một đầu bọc bạc của đôi đĩa lúc này đã biến thành màu đen.

Đào Thuần Thuần cũng khẽ kêu lên một tiếng. Mấy anh em họ Thích cũng lập tức ngưng cười. Ở đây bốn phía đều là những vách núi cao, vậy mũi tên này từ đâu đến? Khí cắm xuống đuôi mũi tên vẫn run lên hồi, điều này cho thấy rằng người bắn tên quả là một cao thủ.

Điều càng khiến cho mọi người kinh ngạc là mũi tên cắm trúng miếng thịt gà lập tức biến thành màu đen. Như vậy đủ thấy chất độc trên mũi tên vô cùng độc.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn, chỉ thấy mấy huynh đệ họ Thích đang đưa mắt nhìn nhau.

Còn Đào Thuần Thuần đã hơi biến sắc mặt nhìn chăm chăm vào mũi tên. Liễu Hạc Đình hơi chau mày đưa tay ra nhổ lấy mũi tên. Nào ngờ vai chàng vừa mới cử động đã bị Đại Ngọc ấn mạnh xuống không sao nhúc nhích được. Chỉ nghe từ phía sau có giọng nói cất lên:

- Trên mũi tên có độc, chớ chạm tay vào!

Liễu Hạc Đình nghe vậy liền chột nghĩ thầm:

- Không ngờ xem hắn thô lỗ như thế, nhưng hành sự lại rất cẩn thận.

Chàng quay đầu lại cười với Đại Ngọc, dáng vẻ rất thán phục hẳn. Đưa tay xé toạc một mảnh vải trắng được trải làm khăn bàn, Liễu Hạc Đình bọc mảnh vải lên mũi tên và nhổ nó ra.

Đưa mũi tên lên nhìn kỹ, Liễu Hạc Đình thấy mũi tên này đặc biệt dài. Thân mũi tên đen bóng. Đuôi mũi tên màu vàng, một bên có viết Xuyên Vân, còn một bên viết Phá Nguyệt. Nếu không quan sát kỹ thì khó mà nhìn thấy những chữ này.

Liễu Hạc Đình chau mày lẩm bẩm:

- Xuyên Vân Phá Nguyệt... Xuyên Vân Phá Nguyệt?

Vừa nhồm người đứng lên, chàng vừa cất giọng nói lớn:

- Bằng hữu là ai? Ngâm bắn lệnh tiễn là có ý gì? Vậy xin hãy hiện thân chỉ giáo!

Nơi đây xung quanh toàn là vách núi cao, nên câu nói của Liễu Hạc Đình được phản hồi đi vang dội khắp nơi. Sau khi câu nói của chàng vừa dứt, bốn bề lập tức trở lại im lặng, không một tiếng đáp lại.

Liễu Hạc Đình lại chau mày nói:

- Mũi tên này tại sao xuất hiện kỳ quái như vậy... Xuyên Vân Phá Nguyệt. Thích huynh, Đào cô nương, các vị có biết trong võ lâm ai sử dụng loại cung tên này không?

Đào Thuần Thuần hai mắt hơi khép lại, lắc đầu nói:

- Ta bấy lâu nay không bước ra giang hồ, làm sao biết được loại cung tên này do ai sử dụng.

Thích Đại Cơ nói:

- Bọn lão cũng không biết.

Đột nhiên lão lại cười ha ha nói:

- Cần gì phải quan tâm y là ai. Nếu như y xuất hiện huynh đệ chúng ta cũng sẽ kính hẩn loại rượu tự chế, cùng món Châu Xuyên Phụng Túc để hân thưởng thức mùi vị.

Vừa dứt lời, cả bốn anh em họ Thích liền phá lên cười lớn.

Nào ngờ...

Tiếng cười của họ chưa kịp dứt trên không lại có một tiếng “xoạt”.

Âm thanh này vừa ngắn lại vừa trầm, hoàn toàn không giống với âm thanh vừa rồi do mũi tên phát ra. Đào Thuần Thuần, Liễu Hạc Đình và anh em họ Thích đều ngạc nhiên ngược mắt nhìn lên. Chỉ thấy vệt sáng màu xanh lướt nhanh qua đầu mọi người. Tiếp theo là một tiếng “phụp” vang lên. Mỏm núi đối diện lập tức bốc cháy. Trong ngọn lửa xanh mọi người đều nhìn thấy hàng chữ “Nhất quỷ truy hồn, tam thần đoạt mệnh!”. Hàng chữ kia chỉ lóe lên tích tắc rồi biến mất.

Liễu Hạc Đình biến sắc mặt nói:

- Lại thêm gì nữa đây?

Thích Tứ Kỳ cười ha ha nói:

- Nhất quỷ tam thần, nếu như muốn đến lấy mạng bốn huynh đệ lão, e rằng quỷ thần cũng phải khổ.

Lão vừa dứt lời, đột nhiên lại thấy một điểm đen từ xa bay đến. Khi điểm đen đến gần, mọi người phát hiện đây là một con anh vũ màu xanh. Con anh vũ lượn trên đầu mọi người một vòng, rồi đột nhiên cất giọng nói:

- Đọc sách không được vậy học kiếm...

Con anh vũ nói liên tục ba lần. Tuy giọng nói của nó không được giống người cho lắm, nhưng mọi người đều nghe rõ được từng chữ. Đào Thuần Thuần cười khúc khích nói:

- Con chim này thật là thú vị.

Thích Tam Tề cười lớn nói:

- Để lão phu bắt nó cho cô nương chơi một lát.

Bất ngờ lão vọt người nhảy lên cao hơn ba trượng.

Nào ngờ con chim này dường như hiểu được ý người. Vừa nghe Thích Tam Tề nói dứt câu nó đã vọt vọt người lên thẳng bầu trời, đồng thời miệng kêu rối rít:

- Đừng đánh ta... Đừng đánh ta...

Nói dứt câu cuối cùng, bóng dáng con chim cũng đã mất hút trên bầu trời xanh.

Liễu Hạc Đình chỉ thấy thân hình Thích Tam Tề vọt lên không rồi từ từ rơi xuống. Sau đó lão ta cười ha ha nói:

- Rốt cuộc lão phu chẳng bằng một con chim nhỏ, bay không nhanh bằng nó... Nhưng dấu sao lão phu nói chuyện vẫn cao minh hơn nó.

Liễu Hạc Đình thấy bốn huynh đệ họ Thích cùng Đào Thuần Thuần đến tận lúc này vẫn còn cười được. Những việc quái lạ vừa xảy ra dường như họ chẳng hề một chút bận tâm.

Trong bụng Liễu Hạc Đình không khỏi nghĩ thầm:

- “Những việc quái lạ này nhất định không phải tự nhiên mà đến, chỉ có điều không biết những việc này thật ra do ai làm? Và làm như vậy có ý gì? Chẳng lẽ y có hận thù với một trong số những người ở đây?”
Đảo mắt nhìn một lượt về phía Đào Thuần Thuần và bốn anh em họ Thích, chàng lại nghĩ tiếp:

- “Nhưng trông họ dường như chẳng phải là những người có kẻ thù. Chẳng lẽ nào y đến để tìm Hạng Hoàng?”
Suy đi nghĩ lại, nhưng Liễu Hạc Đình vẫn không tài nào đoán ra được câu trả lời. Vừa ngược mắt nhìn lên, Liễu Hạc Đình đã thấy con anh vũ màu xanh đang bay ở phía trên.

Thích Tam Tề cười lớn nói:

- Tên tiểu quỷ ngươi lại đến. Vậy ngươi dám bay thấp xuống một chút không?

Lại nghe con anh vũ liên tiếp kêu lên:

- Đừng đánh ta... Đừng đánh ta...

Khi con chim vừa kêu lên, một mảnh giấy trắng từ miệng con chim liền rơi xuống. Liễu Hạc Đình vọt người lên đón lấy mảnh giấy, trong khi con chim vẫn kêu lên:

- Tiểu Thúy đáng thương, đừng đánh ta...

Sau đó con chim lại bay mất tăm.

Đào Thuần Thuần cười nói:

- Con chim này quả là rất thú vị. Trên tờ giấy viết những gì vậy?

Liễu Hạc Đình cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy mảnh giấy trong tay vừa nhẹ vừa mềm giống như một mảnh lụa. Ngoài ra trên mảnh giấy còn thoang thoảng hương thơm. Trên mảnh giấy viết rằng: Hoàng linh đoạt mệnh, bích đàn truy hồn, hành tung dĩ lộ, vọng động tán thân. Bên dưới ký tên: Hoàng linh hắc tiên nhất quỷ tam thân, tao nhân nhĩ tập đồng thượng. Chữ viết trông có vẻ không được ngay ngắn. Như thế đủ thấy nó được viết rất gấp.

Liễu Hạc Đình xem xong tờ giấy hai mày liền chau lại:

- “Những người này là ai? Họ đang có ý định gì?” Đào Thuần Thuần cùng bốn anh em họ Thích liền nghiêng người sang nhìn. Thích Tứ Kỳ xem xong tờ giấy đột nhiên phá lên cười lớn:

- Lão phu biết rồi, lão phu biết rồi.

Liễu Hạc Đình ngạc nhiên hỏi:

- Thích tứ huynh đã biết được gì? Chẳng lẽ lão huynh biết được những người này là ai?

Thích Tử Kỳ cười nói:

- Tuy lão phu không biết những người này, nhưng mà lão phu biết họ đến đây vì mục đích gì?

Đào Thuần Thuần liền vọt miệng hỏi ngay:

- Vì mục đích gì?

Chỉ thấy hai mày Thích Tử Kỳ hơi nhíu lại. Sau đó lão nằm xuống áp tai sát đất lắng nghe một hồi, rồi từ từ đứng lên nói:

- Lợi hại, lợi hại, e rằng bọn họ đến đây chỉ ít cũng vài trăm người...

Lão chưa kịp dứt lời, đột nhiên có tiếng hò hét vang dậy bốn phía:

- Hoang linh hắc tiễn, Xuyên Vân Phá Nguyệt.

Tiếng hò hét vang dậy như sấm cũng không biết có bao nhiêu người cùng hò hét. Tiếng hò hét này vừa dứt lại có tiếng hò hét khác vang lên:

- Nhất quỷ truy hồn, tam thần đoạt mệnh!

Tiếp theo lại là:

- Tao nhân nhĩ tập, oai chấn bát phương.

Liễu Hạc Đình, Đào Thuần Thuần cùng mấy anh em họ Thích đều đưa mắt nhìn nhau.

Bỗng nhiên bọn họ nghe thấy một tiếng hét lớn:

- Hê!

Tiếng “hê” này do mấy trăm người phát ra, nên còn lớn hơn cả tiếng hò hét vừa rồi.

Liễu Hạc Đình ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy trên bốn vách núi đột nhiên cùng một lúc xuất hiện mấy trăm gã hán tử. Trong đó có số mặc y phục màu đen, lại có số mặc toàn màu trắng, cũng có số trên tóc cắm chiếc lông chim. Tất cả bọn họ trong tay đều cầm một sợi dây dài với một đầu có móc câu, loại dùng để leo núi. Như vậy đủ thấy bọn họ leo từ phía sau vách núi vào. Sắc mặt bọn họ rất nghiêm trọng giống như sắp gặp phải cường địch. Thế nhưng sau tiếng “hê”, tất cả đều im lặng không nói gì. Trong bọn chúng có số đứng, số ngồi trên đỉnh những vách núi mà không hề xuống.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy mấy anh em họ Thích vẫn cười, cơ hồ như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy. Chẳng không biết những người này từ đâu đến và bọn họ đến vì nguyên nhân gì? Cảm thấy mình cũng không tiện lên tiếng, nên chàng chỉ hơi nhếch mép cười mà thôi. Đào Thuần Thuần lúc này đã kê sát vào Liễu Hạc Đình khẽ thấp giọng nói:

- Chúng ta đừng tham dự vào chuyện người khác được không?

Hai mày Liễu Hạc Đình hơi chau lại. Tuy ngoài miệng chàng mỉm cười, nhưng trong lòng nghĩ thầm:

- “Những người này nếu như đến đây để tìm mấy anh em họ Thích, ta làm sao có thể mặc họ được? Dù rằng ta và họ chẳng mấy có thâm giao.” Đang nghĩ thầm, đột nhiên chàng nhìn thấy con anh vũ từ xa bay đến, kêu:

- Độc sát bất thành lai, tao nhân nhĩ chấn bát phương...

Sau đó bay lướt qua đầu mọi người.

Lúc này Liễu Hạc Đình đã nhìn thấy một đám người đang từ từ bước lên cầu.

Liễu Hạc Đình ngẫm đếm, tổng cộng có mười ba người nhưng có hai tên trong số đó là đồng tử.

Chỉ thấy người trung niên đi đầu, mình mặc trường bào trắng cất tiếng cười lớn nói:

- Thật không ngờ, thật không ngờ. Tại một nơi hoang vắng như thế này lại có một thắng cảnh đẹp đến như vậy.

Nhìn quanh một lượt, ánh mắt người trung niên chợt dừng lại trên người Liễu Hạc Đình:

- Các hạ khí phách phi phàm, chắc có lẽ là chủ nhân ở nơi đây?

Tay hơi cong lại như hành lễ, sau đó người trung niên ngẩng đầu lên bước tới.

Trong đám người mới đến có một lão nhân thân hình gầy ốm, mình mặc y phục màu xanh dài đến tận gối trông tục chằng giống tục mà tăng chằng giống tăng. Lão nhân kia bước lên trước cười nhạt, nhưng nét mặt vô cùng lạnh lùng hỏi:

- Ai là chủ nhân ở đây? Xin bước ra trả lời!

Liễu Hạc Đình nhìn quanh, đột nhiên chàng cảm thấy vạt áo mình như bị ai kéo, Đào Thuần Thuần từ phía sau cất giọng nói:

- Các hạ không phải là chủ nhân ở đây, vậy đứng ở phía trước làm gì?

Lão nhân áo xanh kia quét ánh mắt sắc lạnh về phía Thích Đại Cơ, lạnh lùng nói:

- Thế thì chắc các hạ chính là chủ nhân ở đây?

Thích Đại Cơ cười hì hì nói:

- Ta chính là chủ nhân ở nơi đây. Rất tốt, rất tốt, làm chủ nhân một nơi như vậy cũng được chứ?

Lão nhân áo xanh lại lạnh lùng nói:

- Lão phu từ xa đến đây không phải là để nói cười.

Thích Đại Cơ cười ha ha nói:

- Phàm làm người ai cũng đều thích nói cười. Các hạ không thích nói cười, chẳng lẽ các hạ không phải là người hay sao?

Lão nhân áo xanh lạnh như băng đáp:

- Đúng vậy!

Liễu Hạc Đình vô cùng sửng sốt và ngạc nhiên, chàng không thể nào ngờ rằng trên đời lại có người thừa nhận mình không phải là người. Chỉ nghe Thích Đại Cơ cười ha ha nói:

- Các hạ không phải là người vậy chắc là quỷ?

Lão nhân áo xanh mắt vẫn không chớp, sắc mặt như băng giá, lạnh lùng đáp:

- Đúng vậy!

Toàn thân Liễu Hạc Đình cảm thấy như bị chấn động. Lúc này đang là ban ngày, nên chẳng biết rằng lão nhân áo xanh kia không thể là quỷ được. Nhưng nhìn thần sắc của lão, chàng không khỏi cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Chỉ thấy Thích Đại Cơ đột nhiên kêu lớn:

- Không xong rồi! Không xong rồi! Quỷ đến! Chạy thôi! Chạy thôi!

Dứt lời, lão ta liền lập tức lướt mình ra phía sau chiếc lều.

Lão nhân áo xanh cười gần một tiếng:

- Nếu ngươi giả trò trước mặt Linh Thi Cốc Quỷ ta thì quả thật ngươi đã chán sống.

Lão nhân áo xanh vừa dứt lời, thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi lớn:

- Chạy mau! Chạy mau! Chạy mau!

Âm thanh này phát ra từ phía sau chiếc lều. Mọi người gần như không tin vào mắt mình nữa. Lão nhân cắt tay vừa rồi lúc này đã biến thành hai người, từ phía sau lều chạy ra lớn tiếng nói:

- Không xong rồi, chạy mau, chạy mau.

Chạy ra phía trước một vòng, sau đó lại mất hút phía sau lều.

Tất cả mọi người còn đang ngạc nhiên, lão nhân cụt tay lại từ phía sau lều chạy ra. Vừa chạy lão ta vừa kêu to:

- Không xong rồi, chạy mau, chạy mau...

Mọi người dường như hoa mắt cả lên. Lão nhân cụt tay lúc này bây giờ đã biến thành ba người. Sau khi chạy một vòng, lão ta lại mất hút phía sau lều.

Lão nhân áo xanh được giang hồ mệnh danh là Linh Thi, lão ta lại tự đặt cho mình thêm cái tên Cốc Quỷ. Mọi người thường gọi là quỷ sống, lão ta không những không giận mà còn cảm thấy thích thú. Cho nên bất cứ làm chuyện gì, nhất cử nhất động lão cũng đều làm dáng vẻ âm u khó hiểu và sự mừng giận không bao giờ để lộ ra mặt. Nhưng lúc này lão cũng không khỏi biến sắc. Những người còn lại càng thất sắc hơn.

Liễu Hạc Đình cười thầm trong bụng, nhưng chàng vẫn cảm thấy kỳ quái.

Những người này trước tiên phong tỏa các con đường rút lui, sau đó mới xuất hiện. Kế hoạch chu đáo và cẩn thận như vậy, nhưng tại sao ngay cả chủ nhân nơi đây là ai cũng không biết. Đây quả là chuyện quái lạ.

Chỉ nghe một tiếng hét lớn vang lên, bốn anh em họ Thích lại xuất hiện từ phía sau chiếc lều. Tiếng hét kia vừa dứt, họ đã đứng trước mặt Linh Thi Cốc Quỷ.

12. Trở Xuất Thần Uy

Linh Thi Cốc Quỷ nhìn thấy lão nhân cụt tay kia chỉ trong nháy mắt đã biến thành bốn người, trong ánh mắt lão không khỏi lộ vẻ kinh hãi hoảng sợ.

Chỉ thấy lão nhân cụt tay đứng yên trước mặt Linh Thi Cốc Quỷ không hề mỉm cười, cũng không hề la hét. Sắc mặt lão lúc này lạnh lùng còn hơn băng giá và giọng nói càng lạnh lùng hơn:

- Các ngươi có thần có quỷ, nhưng các ngươi có biết ta là ai không? Ta chính là Tây Thiên Phật Tổ, đại từ đại bi, đại trí đại dũng, đại thần đại không, Văn Thủ Bồ Tát tọa hạ A Nan tôn giả. Chỉ vì lòng phàm còn động nên bị giáng xuống nhân gian. Đến nay thời gian đã là chín trăm bảy mươi hai năm, còn hai mươi tám năm nữa sẽ quay trở lại cực lạc. Bốn tôn giả thân ngoài hóa thân, pháp thuật cao thâm không lường, hê! Thứ yêu tinh ma quỷ như ngươi còn không mau hiện hình, dập đầu khấu lạy. Như vậy có lẽ bốn tôn giả sẽ niệm tình người tu luyện gian khổ, mà chừa lại cho ngươi một nửa ba hồn bảy phách để ngươi có cơ hội đầu thai vào nhân gian. Nhược bằng không ta sẽ hóa kiếp cho ngươi thành loài trùng kiến, vĩnh viễn không được đầu thai làm người!

Lão ta nói từ từ chậm rãi, từng câu từng chữ ra vẻ trịnh trọng giống như thật.

Liễu Hạc Đình trong bụng cười thầm, đồng thời ngoài mặt cũng muốn cười. Khi nghe đến đoạn sau, chàng không còn nhịn được nữa chỉ muốn quay đầu ra sau cười. Nhưng chàng cảm thấy quay đầu ra sau cũng không tiện, nên chỉ đưa mắt nhìn trộm Linh Thi Cốc Quỷ, xem phản ứng của lão ta ra sao.

Chỉ thấy Linh Thi Cốc Quỷ đứng ngẩn người ra một hồi, sắc mặt càng lúc càng âm u hơn. Hai bàn tay lão từ từ nắm lại, giọng nói lạnh như băng:

- Trước mặt Linh Thi Cốc Quỷ ta mà ngươi dám nói sàm, quả là ngươi hết muốn sống.

Hai chân lão ta lập tức di động về hướng anh em họ Thích. Thân hình và bộ pháp của lão xem ra cứng đờ, nhưng ngược lại hai mắt sáng quắc. Sắc mặt lão ta vô cùng âm u, cộng thêm y phục màu xanh càng làm cho lão giống quỷ nhiều hơn giống người.

Liễu Hạc Đình tin rằng quái vật nửa người nửa quỷ này nhất định sẽ có một vài thức võ công đặc biệt.

Thích Nhị Khí cười ha ha nói:

- Thứ yêu tinh ma quỷ ngươi mà cũng dám đấu pháp thuật với ta sao?

Đưa mắt ra hiệu cho những huynh đệ còn lại, sau đó cả bốn người họ từ từ bước về phía trước. Chỉ thấy hai người càng lúc tiến gần hơn.

Linh Thi Cốc Quỷ lúc này sắc mặt càng âm u hơn và điệu bộ càng cứng đơ hơn.

Ngược lại Thích Nhị Khí càng lúc càng cười đắc ý hơn.

Lúc này cả hai đã cách nhau không đầy một trượng. Liễu Hạc Đình tuy chưa xuất thủ, nhưng chàng cũng đã sẵn sàng chuẩn bị. Còn Đào Thuần Thuần đang đứng phía sau chàng lúc này vừa tỏ ra sợ hãi vừa tỏ ra e ngại.

Đột nhiên Linh Thi Cốc Quỷ hét lớn một tiếng, hai bàn tay với những chiếc móng dài và nhọn hoắt như móng chim ưng, lập tức chụp về phía ngực cùng yết hầu của Thích Nhị Khí nhanh như tia chớp.

Mười chiếc móng tay sắc nhọn của Linh Thi Cốc Quỷ lợi hại giống như mười thanh đoản kiếm cùng lúc tấn công Thích Nhị Khí. Nếu là những nhân vật bình thường trong võ lâm, gặp phải quái thức này e rằng không có cách gì để đối phó.

Nào ngờ Thích Nhị Khí chỉ ngửa mặt lên trời cười lớn, giống như chẳng xem chiêu thức này ra gì cả. Lúc này mười ngón tay của Linh Thi Cốc Quỷ đã gần chạm vào người Thích Nhị Khí. Nhưng lão ta vẫn cười ngật ngèo, toàn thân nghiêng ngả tứ phía. Rõ ràng thập trảo của Linh Thi Cốc Quỷ đã nhằm trúng vào những yếu điểm trên người đối phương, nhưng lại bị tiếng cười nghiêng ngả của Thích Nhị Khí làm cho hai tay lão ta chụp vào khoảng không.

Cho dù võ công của Linh Thi Cốc Quỷ vô cùng kỳ quái và có nhiều kinh nghiệm giao đấu. Nhưng cả đời của lão ta chưa từng thấy qua thân pháp kỳ lạ như vậy. Ra chiêu chụp hụt đối phương, lão ta không khỏi hơi ngạc nhiên. Nào ngờ Thích Nhị Khí vẫn cười ha ha, hai chân đột nhiên tung ra hai cước, Linh Thi Cốc Quỷ không có cách gì tiếp chiêu, liền hét lớn một tiếng, thối lui ra sau hơn một trượng. Tuy tránh được cú đá hiểm hóc của đối phương, nhưng Linh Thi Cốc Quỷ vẫn cảm thấy lạnh toát mồ hôi.

Bất luận là ai, lực của đôi chân bao giờ cũng mạnh hơn gấp nhiều lần so với lực của hai tay. Nhưng những cao thủ tuyệt đỉnh từ cổ chí kim, chưa nghe một ai thành danh bằng cước pháp cả, mà chỉ có chưởng pháp, quyền pháp hoặc là binh khí chiêu thức. Đây bởi vì nguyên nhân chân không thể nào linh hoạt bằng tay được. Hơn nữa ai cũng đều biết, trước khi đưa chân lên đá ra một cước thì một bên vai lúc nào cũng nghiêng xuống trước. Điều này chẳng khác gì báo trước cho đối phương biết mình sắp ra chiêu.

Vừa rồi trong lúc cười, toàn thân Thích Nhị Khí đều nghiêng ngả. Cú đá lúc này giống như trong khi đang cười khoái chí, lão ta múa tay múa chân mà thôi, nên không hề dự báo trước cho đối phương. Nhưng đối với những nhân vật võ lâm có nhiều kiến thức, khi nhìn thấy chiêu thức này đều không khỏi thất sắc.

Trong lòng Liễu Hạc Đình vừa cảm thấy tức cười lại vừa cảm thấy kính phục. Vừa rồi chàng định chụp lấy vai của Thích Đại Cơ, nên đã lãnh giáo qua thân pháp cổ quái này.

Chỉ nghe Thích Nhị Khí cười ha ha nói:

- Ta còn tưởng thứ yêu ma quỷ quái như ngươi có thần thông quảng đại gì. Nào ngờ hôm nay lão phu chỉ dùng một chiêu trong Khoái Hoạt Bát Thức, ngươi đã đỡ không nổi. Hà hà, thật là mất mặt, ta thấy chỉ bằng ngươi đi chết quách cho rồi, chứ sống làm gì cho thêm xấu hổ.

Linh Thi Cốc Quỷ vừa rồi bị chiêu thức của Thích Nhị Khí làm cho thất kinh. Nhưng lúc này hàng mấy trăm con mắt đang đổ dồn về phía lão. Lão ta có thể bị chiêu thức của đối phương làm cho kinh hãi, nhưng không thể nào lại để mất mặt trước bọn môn hạ đệ tử được.

Đảo mắt một vòng, Linh Thi Cốc Quỷ cười gằn một tiếng rồi hai chân từ từ di chuyển. Xem ra lão ta chuẩn bị sử dụng chiêu thức giống như chiêu thức vừa rồi đã tấn công Thích Nhị Khí.

Nếu như Linh Thi Cốc Quỷ thay đổi thân pháp, như vậy có lẽ tốt hơn. Nhưng lúc này lão ta không hề thay đổi thân pháp, làm cho Liễu Hạc Đình không khỏi lo lắng. Chàng biết rằng lão ta nhất định đang có âm mưu, thậm chí còn rất hiểm độc nữa là khác. Võ công của mấy anh em họ Thích quả thật kỳ dị, nhưng nếu như đối phương đã biết được thân pháp của họ, như vậy không dễ gì bị họ gạt lần thứ hai. Hơn nữa bọn họ không có hai tay, nếu như giao đấu thì bất luận như thế nào, bọn họ cũng đều bị thiệt thòi. Nghĩ đến đây Liễu Hạc Đình không còn do dự nữa, liền cất tiếng quát lớn:

- Khoan đã!

Hơi lắc mình một cái, Liễu Hạc Đình đã đến trước mặt Thích Nhị Khí, cũng đúng lúc đấy, phía sau lưng Linh Thi Cốc Quỷ cũng có tiếng gọi lớn:

- Cốc huynh, khoan đã!

Một bóng người mặc y phục màu trắng lướt lên phía trước Linh Thi Cốc Quỷ. Tình hình lúc này đột nhiên hoàn toàn thay đổi. Trận chiến xảy ra giữa Thích Nhị Khí cùng Linh Thi Cốc Quỷ, nhưng lúc này đứng đối mặt nhau lại là Liễu Hạc Đình cùng người mặc áo trắng kia.

Liễu Hạc Đình định thần nhìn kỹ, thì ra người mặc y phục trắng kia chính là người trung niên văn sĩ vừa rồi đã bước qua cầu trước tiên. Chỉ thấy y mỉm cười nói:

- Huynh đài tuổi còn trẻ, nhưng thân pháp lại kinh người đến thế, theo như tại hạ thấy thì huynh đài dường như không liên quan đến chuyện này. Vậy tốt nhất huynh đài nên tránh xa ra một chút!

Liễu Hạc Đình cũng mỉm cười, cung quỳ nói:

- Ý tốt của các hạ, Liễu Hạc Đình này xin nhận lãnh. Không biết cao danh đại tánh của huynh đài là gì. Không biết có nói ra được hay không?

Người trung niên văn sĩ liền ngửa mặt cười lớn:

- Chắc có lẽ huynh đài mới bước chân ra giang hồ, nên mới không biết đến tại hạ. Tại hạ chính là Ngũ Liễu Thư Sinh Đào Như Minh, cũng chính là chủ môn Hoa Khê Tứ Như, Tao Nhân Nhã Tập. Không biết huynh đài đã có từng nghe qua chưa?

Liễu Hạc Đình vẻ hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- "Tên của người này quả là kỳ quái. Không ngờ bang phái trong võ lâm lại có những cái tên phong nhã như vậy.

Chỉ nghe Thích Nhị Khí ở phía sau cười ha ha nói:

- Thật là tao nhã! Thật là tao nhã! Ngũ Liễu Tiên Sinh Đào Uyên Minh có phải là tổ tông của các hạ?

Sắc mặt của Đào Như Minh đột nhiên hơi trầm xuống, Liễu Hạc Đình liền vội mỉm cười nói:

- Tuy tại hạ không phải là chủ nhân nơi này, nhưng không biết huynh đài có phải vì chuyện này mà đến đây. Ai đúng ai sai tự sẽ có công bằng. Tại hạ tuy bất tài, nhưng cũng muốn làm người hòa giải cho hai bên.

Đào Như Minh hơi mỉm cười. Y vừa định mở miệng nói thì đột nhiên từ phía sau có tiếng cười lớn, đồng thời hai bóng đen lướt lên trên, đứng hai bên phải và trái, một người có thân hình thấy béo, hai tay đặc biệt dài gần như muốn đụng đến đầu gối. Còn người kia có thân hình cao to, râu ria xồm xoàm. Vừa nhìn là biết ngay đây là một mãnh tướng.

Tuy hai người này hình dáng không giống nhau. Nhưng cách ăn mặc lại hoàn toàn như nhau. Toàn thân cả hai đều mặc y phục màu đen, trên đầu buộc khăn đen, phía trên có cắm chiếc lông chim màu vàng. Bên hông cả hai đều có đeo ống đựng tên với những mũi tên màu đen. Mỗi người sau lưng có đeo một cây cung, nhưng lại một cây vàng, một cây đen.

Cây màu vàng có màu sắc vàng rực như hoàn kim. Còn cây kia có màu đen huyền như ngọc đen. Dưới ánh nắng, cả hai cây cung đều chiếu sáng lấp lánh.

Gã đại hán có râu ria xồm xoàm cất giọng oang oang như chuông đồng:

- Bằng hữu nói như vậy lẽ nào là có ý muốn nhúng tay vào chuyện này? Rất tốt, rất tốt, Hắc Xuyên Vân ta muốn lãnh giáo các hạ, xem các hạ thật ra có thủ pháp kinh người gì mà dám xen vào chuyện của Hoàng Linh Hắc Tiên?

Liễu Hạc Đình hơi nhú mày, cười nhạt:

- Huynh đài nói vậy không phải là hơi quá đáng hay sao?

Hắc Xuyên Vân cười ha ha nói:

- Hắc Xuyên Vân này xưa nay chỉ biết thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Nói như vậy với các hạ là quá khách sáo rồi đấy. Các hạ đừng tưởng chỉ dựa vào ba chữ “Liễu Hạc Đình” là có thể chen vào việc người khác.

Liễu Hạc Đình nghiêm sắc mặt nói:

- Thanh danh của tại hạ ra sao không hề liên quan đến chuyện này, bởi vì tại hạ không hề dựa vào võ công, mà chỉ muốn dùng đạo lý để giải oan mà thôi. Vậy các hạ đến đây với mục đích gì. Người mà các hạ muốn tìm là ai? Những điều này các hạ phải cần nói rõ đã.

Nếu như mọi chuyện chưa rõ ràng mà đã động binh đao, như thế có thể xem là anh hùng hảo hán hay sao?

Ngũ Liễu Tiên Sinh Đào Như Minh hơi chau mày lại, từ từ nói:

- Những lời này rất có lý, nhưng huynh dài...

Chưa dứt lời, Hắc Xuyên Vân đã vội ngưng cười, nghiêm giọng nói:

- Bọn ta đến đây với mục đích gì hoàn toàn không cần phải phí lời với tên tiểu tử này.

Tốt nhất là Đào huynh nên bớt nói đạo lý với hần ta...

Đào Như Minh hơi biến sắc mặt, nghiêm giọng nói:

- Nếu đã là như vậy, Hoa Khê Tứ Như ta tạm thời thôi lui ra sau.

Hắc Xuyên Vân nói:

- Đúng thế, đúng thế, tốt hơn hết là Đào huynh nên đứng sang một bên nghỉ ngơi.

Đào Như Minh cười nhạt, đưa tay lên cao phát mạnh một cái. Tất cả những gã hán tử mặc y phục trắng đứng trên bốn vách núi lập tức hô lớn một tiếng rồi thối lui một bước. Đào Như Minh cũng từ từ bước đến bên ba gã hán tử mặc y phục trắng khác. Cả bốn người trao đổi nhỏ với nhau vài câu. Sau đó họ chấp tay sau lưng đứng nhìn, mà không nói thêm lời nào.

Linh Thi Cốc Quỷ bước lên phía trước mười mấy bước, bao vây Liễu Hạc Đình vào giữa.

Liễu Hạc Đình không rõ võ công đối phương ra sao, nhưng với một đấu ba, chàng vẫn không hề tỏ ra sợ hãi. Chỉ nghe mấy anh em họ Thích vẫn không ngừng cười ở phía sau lưng, mà không hề có ý ra tay tương trợ, thì trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy hơi kỳ quặc.

Nhưng chàng chợt hiểu ra: đúng rồi, lúc này mình muốn xem võ công của mấy huynh đệ họ, nên lúc này họ cũng muốn nhìn võ công của mình.

Đưa mắt nhìn quanh, chàng thấy Đào Thuần Thuần đang chăm chú nhìn mình, tư thế giống như sẵn sàng ra tay trợ chiến thì trong lòng cũng cảm thấy an ủi.

Nghĩ đến đây, Liễu Hạc Đình thấy hai gã Hoàng Linh Hắc Tiên đã tháo hai cây cung xuống. Gã hán tử thấp béo này giờ vẫn mỉm cười, không ngờ lúc này đã dùng cây cung nhắm vào đại huyệt Kiên tĩnh bên vai trái Liễu Hạc Đình điểm tới. Đồng thời miệng gã quát lớn:

- Hoàng Phá Nguyệt xin lãnh giáo trước.

Không đợi gã nói dứt, Hắc Xuyên Vân cũng đã nhắm huyệt Kiên tĩnh bên vai phải Liễu Hạc Đình tấn công.

Liễu Hạc Đình biết hai gã đã dám dùng ngoại môn binh khí để tấn công thì chiêu thức nhất định phải có chỗ độc đáo. Hít sâu vào một hơi, Liễu Hạc Đình đột nhiên tránh vai sang một bên. Đồng thời cùng lúc tay phải chàng công thẳng về phía bụng dưới của Hoàng Phá Nguyệt, còn tay trái dùng ngũ trảo vòng ra sau chụp lấy cây cung của Hắc Xuyên Vân.

Cả hai chiêu thức Liễu Hạc Đình sử dụng đều nhanh lẹ và cực kỳ hiểm hóc.

Bọn Hoàng Linh Hắc Tiên thấy vậy đều kinh hãi. Hắc Xuyên Vân lập tức quay cung tên một vòng biến thành chiêu thức Hồ Vĩ Trường Tiên, quét ngang vào thắt lưng Liễu Hạc Đình. Hoàng Phá Nguyệt cũng né

mình sang bên tránh đòn, đồng thời tấn công tiếp chiêu mới về phía Liễu Hạc Đình. Nhìn thấy hai gã ra đòn như vậy, Liễu Hạc Đình biết ngay là họ đang liên thủ lại với nhau tấn công mình.

Tay phải Hắc Xuyên Vân cầm cung, Hoàng Phá Nguyệt ngược lại tay trái cầm cung.

Cả hai phối hợp vừa ăn ý lại vừa nhịp nhàng, hơn nữa bọn họ còn thi triển Kỳ Môn Bát Quái để hóa giải những chiêu thức của Liễu Hạc Đình.

Đột nhiên Hắc Xuyên Vân hét lớn một tiếng. Cây cung trong tay gã lập tức run lên, đâm thẳng vào bụng Liễu Hạc Đình nhanh như tia chớp. Đầu ngọn cung tuy không nhọn, nhưng nếu bị đâm trúng thì cũng lập tức sẽ bị lủng bụng. Đúng ngay lúc này, Hoàng Phá Nguyệt bỗng nhiên cười lớn, ngọn cung trong tay gã cũng đồng thời điểm về phía bên trái và đâm về phía bên phải Liễu Hạc Đình. Tuy chỉ với một chiêu, nhưng lại có đến hai thức, nhằm phong tỏa hai bên phải và trái Liễu Hạc Đình.

Lúc này phía trước, sau, phải, trái của Liễu Hạc Đình đều có ánh cung. Càng lúc Hắc Xuyên Vân và Hoàng Phá Nguyệt càng sử dụng những chiêu thức, hiểm ác hơn, hoàn toàn khác hẳn chiêu thức đầu tiên bọn họ sử dụng. Liễu Hạc Đình lúc này đã rơi vào thế hạ phong, không sao tránh né được chiêu thức của bọn họ. Đột nhiên Liễu Hạc Đình quát lớn một tiếng, cánh tay phải chàng giơ ra chụp vào giữa thân cung trong tay Hắc Xuyên Vân, rồi đẩy mạnh về phía trước. Thân hình cao to của Hắc Xuyên Vân lập tức lui về phía sau liên tiếp ba bước. Liễu Hạc Đình mượn thế tiến về phía trước, khiến cho chiêu thức của Hoàng Phá Nguyệt chỉ trúng vào khoảng không. Tay phải Liễu Hạc Đình liền đẩy mạnh thân cung về phía trước. Nào ngờ toàn thân Hắc Xuyên Vân tuy không đứng vững, nhưng ngọn cung vẫn không rời khỏi tay, sau khi lùi ra sau ba bước, gã lập tức lấy thế đứng vững lại, rồi vận chân khí toàn thân đẩy mạnh ngọn cung về phía trước. Hai mày Liễu Hạc Đình hơi chau lại, đồng thời tay chàng hơi đẩy mạnh xuống bên dưới. Hắc Xuyên Vân liền cảm thấy một luồng kinh lực từ phía đầu cung bên kia chạy qua. Gã liền sử dụng toàn lực đè mạnh đầu cung bên gã xuống để chống lại lực của Liễu Hạc Đình.

Liễu Hạc Đình mỉm cười, tăng thêm nội lực, đẩy mạnh cây cung xuống, đồng thời cất giọng nói:

- Còn không buông tay!

Chỉ nghe “bùng” một tiếng, cây cung bằng sắc đã gãy thành hai đoạn, do không chịu nổi nội lực của hai người. Một nửa thân cung trong tay Hắc Xuyên Vân, do bị kinh lực đẩy mạnh tới nên không chịu nổi tuột khỏi tay y, bay lên bầu trời. Đúng ngay lúc ấy, Liễu Hạc Đình chợt nghe gió rít ở phía sau. Chân hơi bước ngang, Liễu Hạc Đình hơi quay người lại dùng chiêu Thiên Tinh Hoàng Duệ, điểm thẳng về phía Hoàng Phá Nguyệt với nửa phần thân cung trong tay.

Hoàng Phá Nguyệt vốn đã bị thần lực của Liễu Hạc Đình làm cho kinh hãi. Lúc này lại bị chàng quay trở lại tấn công. Hắn đang định biến chiêu thức thì đoạn cung trong tay Liễu Hạc Đình đã điểm trúng Khúc Trì huyết bên tay trái của gã. Hoàng Phá Nguyệt liền cảm thấy cánh tay trái như bị tê cứng, ngọn cung trong tay lập tức rơi ngay xuống đất.

Liễu Hạc Đình chỉ sử dụng một chiêu đã điểm trúng huyết của Hoàng Phá Nguyệt.

Điều này làm cho mọi người xung quanh đều kinh ngạc. Một phần thân cung bay lên không lúc này cũng đã rơi xuống đất. Lần đầu tiên ra tay Liễu Hạc Đình đã đánh bại đối thủ. Vì vậy chàng cảm thấy trong lòng vô cùng sáng khoái, ngửa mặt lên trời cười lớn. Sau đó thuận tay ném mạnh phần thân cây cung trong tay lên không ra xa hơn mười mấy trượng.

Chỉ nghe Thích Nhị Khí cười ha ha, vỗ tay nói:

- Rất tuyệt, rất tuyệt, đây quả gọi là làm tương lại để mắt ăn soái. Theo như ta thấy, Hoàng Linh Hắc Tiến các người sau này chỉ có thể dùng tay để chơi đồ chơi mà thôi.

Đào Thuần Thuần cũng bước đến bên cạnh chàng, mỉm cười thấp giọng nói:

- Thật không ngờ, với chiêu thức Thiên Tinh Hoàng Duệ đơn giản, nhưng khi được các hạ sử dụng uy lực lại ghê gớm như vậy!

Liễu Hạc Đình hơi mỉm cười. Chàng vốn không quen nghe người khác khen ngợi, cho nên lúc này hai má chàng đỏ ửng lên như được trang điểm. Trong bụng chàng định nói vài câu khiêm tốn nhưng lại không biết

phải nên mở miệng như thế nào.

Nào ngờ Đào Thuần Thuần lại mỉm cười nói:

- Nhưng vừa rồi ta thật sự vô cùng lo lắng cho các hạ. Các hạ có biết vừa rồi các hạ vô cùng nguy hiểm lắm hay không?

Liễu Hạc Đình vẻ hơi ngạc nhiên:

- Thật vậy sao?

Đào Thuần Thuần lại cười nói:

- Vừa rồi nếu như tên Hắc Xuyên Vân kia nội lực mạnh hơn các hạ, thậm chí chỉ bằng các hạ thì cho dù có bắt trúng ngọn cung trong tay y, các hạ cũng không cách chi đẩy y thối lui ra sau. Như vậy sau lưng các hạ chẳng phải bị Hoàng Phá Nguyệt đâm trúng hay sao?

Liễu Hạc Đình trong lòng hơi thất kinh, chỉ nghe Đào Thuần Thuần nói tiếp:

- Giả sử binh khí của bọn họ sử dụng không phải là trường cung, mà là người loại binh khí sắc nhọn. Vậy các hạ dùng tay chụp lấy các ngón tay không phải bị cắt đứt hay sao? Võ công của các hạ tuy cao, chỉ là... chỉ là...

Liễu Hạc Đình vọt miệng hỏi:

- Chỉ là cái gì?

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Chỉ là hành sự quá sơ ý mà thôi!

Liễu Hạc Đình cũng không biết nàng có phải vốn định nói câu này hay không. Nhưng chàng cũng ngầm hiểu được ý vị của nàng:

- “Nếu như nội lực của Hắc Xuyên Vân và mình bằng nhau... nếu như binh khí của hắn là những loại sắc nhọn...” Càng nghĩ chàng càng cảm thấy ớn lạnh toát cả mồ hôi.

Điều này giúp chàng hiểu thêm rằng, khi giao đấu võ công tuy quan trọng, nhưng kinh nghiệm lâm trận lại càng quan trọng hơn.

Chỉ nghe Thích Nhị Khí cười lớn nói:

- Cương thi đấu không lại tôn giá. Hai người các ngươi lại không phải là đối thủ của tiểu huynh đệ ta. Vậy các ngươi còn ở lại đây làm gì nữa?

Liễu Hạc Đình hình như nghĩ ra việc gì, liền bước đến trước mặt Hắc Xuyên Vân và Hoàng Phá Nguyệt cung quyền hành lễ, nói:

- Tại hạ nhất thời may mắn, nên mới thắng được hai vị nửa chiêu. Hai vị tuy thất thủ, nhưng trong lòng không cần phải khó chịu. Cho đến tận lúc này tại hạ cũng không hề có ý muốn xen vào chuyện của người khác. Chỉ cần hai vị nói ra mục đích đến đây là gì, còn việc ai đúng ai sai tại hạ tuyệt đối không hề nhúng tay vào.

Trong lúc Liễu Hạc Đình nói, Hoa Khê Tứ Như không ngừng liên tiếp gạt đầu ra chiều rất thán phục.

Nào ngờ Liễu Hạc Đình vừa mới dứt lời, Hắc Xuyên Vân đột nhiên cười nhạt:

- Huynh đệ ta đã bại dưới tay các hạ. Hơn nữa bại một cách tâm phục khẩu phục nên không hề có điều gì để nói cả. Nếu như bọn ta và các hạ chỉ là tỷ võ phân cao thấp mà thôi, như vậy huynh đệ ta lập tức không nói lời nào, rời khỏi đây ngay.

Ngừng lại giây lát, gã nghiêm giọng nói:

- Nhưng lần này huynh đệ ta đến đây là để diệt ác đồ trừ hại cho võ lâm. Cho nên những quy củ của võ lâm không cần phải dùng đối với các ngươi.

Vừa dứt lời, gã liền lướt ngang cách xa ra cả trượng, đồng thời đưa cao tay lên gọi lớn:

- Các huynh đệ hãy chuẩn bị cung tên!

Mấy trăm gã hán tử ở phía trên vách núi đồng thanh đáp lại, vang dậy cả tứ bề.

Liễu Hạc Đình biến sắc mặt quát lớn:

- Khoan đã! Các hạ nói ai là ác đồ vô lâm?

Linh Thi Cốc Quỷ cười lạnh lùng nói:

- Cốc Quỷ ta thủ đoạn tuy ác độc, nhưng nếu đem so với Ô Y Thần Ma các người thì vẫn còn kém xa. Các người hành tung tuy xuất quỷ nhập thần, nhưng hôm nay đã bị bọn ta tìm đến tận sào huyệt. Vậy các người còn gì để nói nữa không?

Liễu Hạc Đình càng kinh ngạc, nói lớn:

- Ai là Ô Y Thần Ma? Các hạ đang định nói việc gì vậy?

Đột nhiên câu nói của Nhập Vân Long Kim Tứ chợt hiện ra trong đầu chàng:

- Liễu huynh, huynh có biết cái tên Ô Y Thần Ma không? Tất nhiên là huynh không biết, thế nhưng trong vô lâm không có một ai nghe đến bốn chữ này mà không phát run.

Ngay cả tiếng tăm vang lừng như Nhất Kiếm Chấn Hà Sóc Mã Tuấn Siêu, còn phải chết dưới tay bọn ma đầu này... Trong giang hồ không có ai biết được lại lịch bọn Ô Y Thần Ma.

Nhưng không có một ai lại không khiếp sợ võ công xuất quỷ nhập thần của bọn chúng. Bọn chúng giống như đột nhiên từ trên trời rơi xuống, giết người trong nháy mắt mà không có việc ác nào mà không làm...

Liễu Hạc Đình không khỏi giật mình, nghĩ thầm:

- “Lẽ nào nơi đây chính là sào huyệt của bọn Ô Y Thần Ma? Lẽ nào mấy anh em họ Thích chính là những Ô Y Thần Ma giết người trong nháy mắt?” Liễu Hạc Đình bất giác quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy mấy anh em họ Thích vẫn đang cười lớn, nói:

- Ô Y Thần Ma? Bất kể là yêu ma quỷ quái, một khi ở trước mặt bốn tôn giả pháp thuật đều mất linh.

Hắc Xuyên Vân nghiêm giọng quát:

- Đại gia từ ngàn xa xăm đến đây để trừ gian diệt ác, chứ không phải để nhiều lời với kẻ tàn phế như người.

Dứt lời gã liền quát lớn:

- Một!

Liễu Hạc Đình ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy hàng trăm tên hán tử trên những vách núi lúc này đã lấp tên vào cung. Chỉ cần Hắc Xuyên Vân phát lệnh xong, lập tức hàng mấy mũi tên nhất tề cùng một lúc bắn ra. Lúc đó cho dù võ công có cao cũng khó mà có thể tránh được.

Trong lúc Liễu Hạc Đình còn đang suy nghĩ, Hắc Xuyên Vân đột nhiên quát lớn:

- Hai!

Hơi lắc người một cái, Hắc Xuyên Vân đã thối lui đến bên cạnh Hoa Khê Tứ Như đang đứng bên khe núi. Mũi tên lúc này hơi động đậy như đang muốn nói:

- Ba!

Từ “ba” còn chưa kịp vọt ra khỏi miệng, Liễu Hạc Đình đột nhiên huyết dài một tiếng, toàn thân chàng lướt nhanh đi như một con chim ưng, nhắm thẳng về phía Hắc Xuyên Vân bổ đến.

Hắc Xuyên Vân biết rõ chàng thiếu niên này võ công cao cường, chiêu thức lại kỳ diệu, nhưng không biết chàng xuất thân từ môn phái nào. Nhìn thấy Liễu Hạc Đình đang bổ nhào về phía mình, gã liền thất kinh quát lớn:

- Các vị còn không mau cùng động thủ!

Tiếng quát vừa dứt, toàn thân Liễu Hạc Đình từ trên cao bổ nhào đến, đồng thời mười ngón tay chàng từ trên chụp xuống đầu Hắc Xuyên Vân, giống như chim ưng vỗ lấy chú thỏ.

13. Triết Lý Hiểm Ngụy

Hắc Xuyên Vân hơi thụt người xuống cùng lúc tung hai chưởng về phía Liễu Hạc Đình. Hoàng Phá Nguyệt quát lớn một tiếng, phóng nhanh như bay đến. Linh Thi Cốc Quỷ cười gằn một tiếng, đưa tay lên tung ra ba điểm sáng xanh. Những tên hán tử phía trên vách núi đều lấp tên vào cung, nhưng không biết có nên buông tên hay không.

Chỉ thấy thân hình Liễu Hạc Đình đang ở trên không bỗng nhiên né tránh sang một bên, trong khi tay chàng vẫn chụp về phía trước. Hắc Xuyên Vân đột nhiên cảm thấy vai mình đau buốt. Gã dùng hết toàn lực quát lớn:

- Ba!

Nhưng lúc này chân Liễu Hạc Đình đã chạm đất, đồng thời tay xách bổng Hắc Xuyên Vân lên cao, quát lớn:

- Ai dám buông tên?

Quả nhiên mấy trăm xạ thủ không có một ai dám buông tên.

Liễu Hạc Đình lại nói lớn:

- Bên trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm. Nếu như chưa được nói rõ thì bất cứ ai cũng không được manh động.

Quay sang mấy anh em họ Thích:

- Thích huynh, lúc này không phải là lúc để nói đùa. Vậy xin mời bốn vị hãy nói rõ, nơi đây thật ra là đâu? Các vị quan hệ gì với Ô Y Thần Ma hay không?

Thích Đại Cơ cười ha ha nói:

- Những chuyện trong giang hồ bọn lão phu không hề can dự đến, và càng chưa hề nghe qua cái gì gọi là Ô Y Thần Ma.

Liễu Hạc Đình nghĩ thầm:

- “Bọn họ hành sự kỳ dị, võ công lại cao siêu. Thế nhưng võ lâm hào khách ở đây không một ai biết danh tánh và lai lịch của bọn họ. Vậy xem ra những lời họ vừa nói đều là sự thật.” Chỉ nghe Thích Nhị Khí cười lớn tiếp lời:

- Nơi đây chỉ do bọn lão phu tình cờ tìm thấy mà thôi. Nói thật nhé, chủ nhân nơi này là ai thật sự bọn lão phu cũng không biết.

Linh Thi Cốc Quỷ cười nhạt một tiếng:

- Những lời này tại sao vừa rồi không không nói sớm?

Ngũ Liễu Tiên Sinh Đào Như Minh tiếp lời nói:

- Nếu như các hạ nói sớm những lời này, há chẳng phải bớt đi được nhiều chuyện rồi sao?

Thích Tam Tề cười ha ha nói:

- Nếu bớt đi chuyện, bọn lão phu đâu còn gì để vui.

Trong lòng Liễu Hạc Đình vừa cảm thấy hơi giận, nhưng lại vừa cảm thấy tức cười.

Nhưng ngoài miệng chàng vẫn hỏi:

- Khi Thích huynh đến đây, nơi đây không một bóng người sao?

Thích Kỳ gật đầu nói:

- Khi bọn lão phu đến đây, nơi này hoàn toàn không có một bóng người. Nhưng những thức ăn đang trên lò phía bên trong động đủ cho mấy mươi người ăn. Mấy huynh đệ bọn lão cùng ăn nhưng cũng không hết. Sau đó bọn lão phu gặp được các hạ và lại đúng lúc gặp được bọn quỷ đói kia, nên mang thức ăn hâm lại đem ra phá tên tiểu tử kia. Chỉ có điều số thức ăn này do ai làm? Để cho ai ăn? Và những người kia tại sao không kịp ăn đã vội bỏ đi?

Tất cả những điều này bọn lão phu đều không biết.

Liễu Hạc Đình hai mày hơi nhíu lại. Trầm ngâm một hồi lâu, chàng mới cất giọng nói:

- Nơi đây chắc có lẽ là sào huyệt của bọn Ô Y Thần Ma, nhưng có thể bọn chúng nghe được tin gì đó nên đã sớm bỏ đi. Chân tướng của sự việc này chắc không cần nói các vị cũng đã hiểu, đâu cần tại hạ phải nhiều lời.

Nói dứt lời, Liễu Hạc Đình liền vội đặt Hắc Xuyên Vân xuống đất, đồng thời đưa tay giải huyệt đạo cho gã. Sau khi được giải huyệt, Hắc Xuyên Vân đứng yên. Liễu Hạc Đình cung quỳ về hướng gã nói:

- Hắc đại hiệp, xin thứ lỗi cho tại hạ vô lễ, quả đây chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

Nếu như trong lòng Hắc đại hiệp vẫn còn không vui, vậy cứ việc ra tay trừng phạt, tại hạ quyết tuyệt đối không chống đỡ.

Hắc Xuyên Vân hai tay nắm chặt, mặt bừng bừng giận dữ quát lớn:

- Thật không?

Lướt nhanh về phía trước, Hắc Xuyên Vân đồng thời tung một chưởng về phía Liễu Hạc Đình. Chỉ thấy Liễu Hạc Đình vẫn đứng yên mỉm cười. Đột nhiên Hắc Xuyên Vân thở dài một tiếng, thu chưởng về nói:

- Huynh dài quả là đại nhân đại nghĩa, chỉ do huynh đệ tại hạ quá lỗ mãng, chưa điều tra sự tình. Không biết ai đã để lộ tin tức, khiến cho bọn ác tặc đã tháo chạy.

Linh Thi Cốc Quỷ đứng ở phía xa cười khanh khách nói:

- Hắc huynh đừng vội quá tin người. Chỉ dựa vào vài câu của bọn họ, ai biết là thật hay giả?

Liễu Hạc Đình biến sắc mặt nói:

- Vậy như thế nào các hạ mới chịu tin?

Linh Thi Cốc Quỷ cười lạnh lùng nói:

- Muốn ta tin người không phải là chuyện dễ. Thà rằng giết lầm một vạn người tốt, còn hơn để thoát một tên ác tặc.

Đột nhiên gã quát lớn:

- U Linh chớ quỷ, các người chưa chịu buông tên vậy còn đợi đến khi nào?

Tiếng quát của Linh Thi Cốc Quỷ vừa dứt, đột nhiên nghe thấy có nhiều tiếng “vụt, vụt”.

Mấy trăm ngọn tên từ trên bốn phía vách núi đồng loạt bay về phía mấy anh em họ Thích, Đào Thuần Thuần và Liễu Hạc Đình. Lúc này Hắc Xuyên Vân đang đứng trước mặt Liễu Hạc Đình, thấy vậy liền thất kinh nói lớn:

- Cốc huynh, người định làm gì?

Đột nhiên không biết từ đâu có ngọn gió mạnh thổi đến, cùng lúc mang theo một đám mây đen. Tất cả mấy trăm ngọn tên đang bay đến đều bị ngọn gió của đám mây đen cuốn bay dạt ra tứ phía.

Thích Đại Cơ cười ha ha nói:

- Chỉ có vài mũi tên làm sao tổn thương được mấy huynh đệ bọn ta.

Liễu Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần vốn rất lấy làm ngạc nhiên không hiểu sao đám mây đen cùng ngọn gió kia từ đâu thổi đến như vậy. Định thần nhìn kỹ, hóa ra đây là Đại Ngọc. Lúc này hai tay gã đang nắm chặt chiếc lều quạt mạnh liên tục. Chiếc lều vừa dày vừa nặng bị gã giơ cao quạt mạnh phát ra những tiếng kêu “vù, vù”, thổi bay đi tất cả những mũi tên.

Hắc Xuyên Vân giận dữ quát lớn:

- Cốc Quỷ người thật là giỏi, ngay cả ta, người cũng tính bán rẻ.

Đưa mắt nhìn quanh, gã phát hiện chiếc cung Hoàng Phá Nguyệt làm rơi vừa rồi đang nằm bên cạnh chân y. Nhanh nhẹn cúi xuống nhặt chiếc cung lên cầm tay, Hắc Xuyên Vân lập tức lấp tên vào, cất giọng quát lớn:

- Người cứ việc hạ lệnh nữa thử xem!

Đúng ngay lúc ấy Linh Thi Cốc Quỷ đã nhanh nhẹn ra tay khống chế Hoàng Phá Nguyệt và dùng gã làm bia chắn phía trước y.

Hắc Xuyên Vân vừa ngạc nhiên lại vừa kinh hãi, cổ tay lập tức mềm nhũn. Chỉ nghe Linh Thi Cốc Quỷ cười khanh khách nói:

- Người dám ra tay sao?

Hắc Xuyên Vân ngẩng đầu lên quát lớn:

- Các huynh đệ Hoàng Linh Hắc Tiến còn không mau bắn chết bọn U Linh quỷ vật!

Linh Thi Cốc Quỷ cười ác độc nói:

- Ai dám động thủ? Chẳng lẽ các người không cần mạng sống của Hoàng lão nhị sao?

Linh Thi Cốc Quỷ vừa dứt lời, chỉ nghe “bùng” một tiếng, sau đó là tiếng gió rít lên từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Hóa ra Hắc Xuyên Vân võ công tuy không cao lắm, nhưng ngược lại tiến pháp của gã vô cùng cao siêu. Mũi tên này tuy gã bắn thẳng lên không, nhưng khi quay đầu rơi xuống, lại nhằm thẳng đỉnh đầu Cốc Quỷ.

Mũi tên từ trên rơi xuống với uy thế kinh người. Linh Thi Cốc Quỷ thất kinh hồn phách, lập tức xoay người sang bên trái. Chỉ nghe một tiếng “phập” vang lên, mũi tên cắm sâu xuống đất quá nửa. Linh Thi Cốc Quỷ toát cả mồ hôi lạnh, nhưng ngoài miệng vẫn cười nham hiểm:

- Chẳng lẽ người thật sự không quan tâm đến tánh mạng lão nhị của người hay sao?

Hắc Xuyên Vân quát lớn:

- Nếu hấn chết người toàn mạng sao?

Linh Thi Cốc Quỷ cười khanh khách:

- Vậy người thử xem!

Hắc Xuyên Vân “hừ” một tiếng, lập tức đưa tay lên lấp tên vào cung. Liễu Hạc Đình thấy vậy trong bụng không khỏi than thầm:

- “Bọn người giang hồ chỉ cần đạt được mục đích, mà bất chấp thủ đoạn. Nhất Quỷ Tam Thần và Hoàng Linh Hắc Tiến vốn cùng đồng tâm mà đến, nhưng lúc này ngược lại trở mặt thành thù. Còn Hắc Xuyên Vân lúc này chỉ lo đả thương đối phương, thậm chí ngay cả sự sống chết của huynh đệ mình cũng không hề bận tâm đến.” Chỉ thấy Hắc Xuyên Vân giương cung chuẩn bị buông tên. Linh Thi Cốc Quỷ ngược lại vẫn đứng cười khanh khách.

Tiếng cười của Linh Thi Cốc Quỷ càng lúc càng nghe chói tai. Tay cung của Hắc Xuyên Vân càng lúc càng cảm thấy yếu dần. Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn về phía Hắc Xuyên Vân, chỉ thấy tay gã từ từ phát run, hai hàm răng mỗi lúc một cắn chặt, các thớ thịt trên mặt nổi cao lên và mồ hôi không ngừng rơi xuống. Đột nhiên gã nơi lồng tay, buông tên!

Liều Hạc Đình ngằm buông tiếng thở dài, nhắm hai mắt lại. Chàng không muốn nhìn thảm kịch sắp sửa xảy ra. Chàng biết rằng Linh Thi Cốc Quỷ nhất định sẽ đưa Hoàng Phá Nguyệt ra làm bia đỡ lấy mũi tên của Hắc Xuyên Vân. Và ngay sau đó sẽ có cảnh máu chảy đầu rơi.

Nào ngờ mũi tên Hắc Xuyên Vân bắn ra bay đi chưa được ba thước đã không còn đủ lực rơi xuống đất. Tiếng cười của Linh Thi Cốc Quỷ càng lúc càng tỏ vẻ đắc ý hơn. Liều Hạc Đình liền vội mở hai mắt ra, chỉ thấy Hắc Xuyên Vân thở dài một tiếng, đột nhiên ném mạnh cây cung xuống đất, lớn tiếng quát:

- Ta sẽ thí mạng cùng ngươi.

Nói đoạn, Hắc Xuyên Vân liền bỏ nhào về phía Linh Thi Cốc Quỷ. Đúng ngay lúc đó có tiếng rít của những mũi tên đang xé gió lao tới.

Trong lòng Liều Hạc Đình vô cùng sửng sốt, đột nhiên chàng nhanh tay rút cây sáo ra múa một vòng. Thân hình hơi lướt tới, tay Liều Hạc Đình đã nắm được vạt áo của Hắc Xuyên Vân. Chỉ nghe mấy tiếng “keng keng” vang lên. Tất cả những mũi tên bắn đến đều bay ngược trở lại khi chạm phải vào cây sáo. Liều Hạc Đình nhanh nhẹn quay về chỗ cũ, trầm giọng nói:

- Nếu giữ được rừng thì sợ gì không có củi đốt. Hắc huynh, người cần gì phải làm vậy?

Đưa mắt nhìn, Liều Hạc Đình thấy vai và lưng Hắc Xuyên Vân đã thấm đỏ máu tươi.

Trong khoảng thời gian tích tắc vừa rồi không ngờ y đã bị trúng hai mũi tên. Liều Hạc Đình hơi nhíu mày lại, rồi chàng nhanh nhẹn đưa tay ra nhổ lấy hai ngọn tên. Trong mắt Hắc Xuyên Vân vừa lộ vẻ đau đớn, lại vừa tỏ vẻ cảm kích Liều Hạc Đình. Hắc Xuyên Vân cất giọng nói:

- Chỉ là vết thương ngoài da, huynh đài không cần phải bận tâm.

Liều Hạc Đình mỉm cười, trong bụng thầm khen ngợi Hắc Xuyên Vân quả là không hổ là một hảo hán. Nên biết rằng Liều Hạc Đình tuy phong lưu, ít câu nệ tiểu tiết, nhưng lại là người vô cùng trực tính. Nếu mũi tên vừa rồi Hắc Xuyên Vân thật sự không quan tâm đến sự sống chết của huynh đệ, có lẽ Hoàng Phá Nguyệt lúc này đã mất mạng rồi. Nghĩ đến đây, Liều Hạc Đình liền dùng cây sáo đâm vào hai huyệt đạo Kiên Linh và Ngọc Khúc của Hắc Xuyên Vân, đồng thời mỉm cười nói:

- Bây giờ tiểu đệ đâm huyệt cầm máu cho Hắc huynh trước, sau đó...

Đột nhiên có tiếng quát lớn:

- Mau rút lui theo ta!

Tiếng quát kia vang lên như sấm nổ, từ trên không truyền xuống.

Liều Hạc Đình quay đầu lại nhìn, hóa ra tiếng quát kia là của Đại Ngọc. Liều Hạc Đình thuận tay cất cây sáo vào trong người, rồi đưa tay ra dịu lấy Hắc Xuyên Vân. Chỉ nghe những tiếng gió “vù vù”, tấm lều mang theo gió từ từ lùi về phía hang động. Lúc này những mũi tên phía trên bắn xuống như mưa.

Linh Thi Cốc Quỷ cười nham hiểm nói:

- Cho dù các ngươi có ẩn nấp vào trong sơn động, nhưng chẳng lẽ các ngươi có thể ẩn nấp cả năm hay sao?

Đột nhiên gã vùng tay quát lớn:

- Cung tên quý hiếm, các ngươi cứ đợi bọn chúng ló ra hãy bắn!

Liều Hạc Đình cười nhạt định chế nhạo lại gã vài câu, nhưng lại thấy không đáng.

Chàng cũng chậm chậm thối lui về sau. Đột nhiên nghe thấy huynh đệ họ Thích la lớn:

- Tiểu Ngọc... Chiếc xe. Tiểu Ngọc và chiếc xe của bọn lão phu đâu?

Liều Hạc Đình đưa mắt đảo một vòng, chỉ thấy trên tảng đá bày thức ăn vừa rồi, lúc này thức ăn vẫn còn. Chiếc lều đã bị xé toang để lộ ra một số bếp lò cùng nồi nấu ăn. Ngoài những thứ này ra, chiếc xe lửa cùng con chó nhỏ tên Tiểu Ngọc của mấy anh em họ Thích không biết đã biến đâu mất. Ngay cả Hạng Hoàng lúc vừa rồi được Đại Ngọc khiêng vào bây giờ cũng chẳng thấy.

Sau tiếng la của huynh đệ họ Thích, con chim anh vũ lại từ xa bay đến kêu lớn:

- Tiểu Ngọc... Chiếc xe...

Con anh vũ bay xà qua đầu Đào Như Minh. Vừa nhìn thấy những mũi tên bắn loạn xạ từ trên xuống, con chim lại kêu lớn:

- Tiểu Thúy đáng thương... Đừng đánh ta!

Liễu Hạc Đình nghĩ thầm:

- “Sự thông minh của lão cầm thú tuy thấp kém hơn so với con người, nhưng chúng vẫn có bản năng né tránh hiểm họa. Bởi thế Tiểu Ngọc và chiếc xe biến mất, việc này không có gì lạ. Thế nhưng còn vị Đông cung thái tử Hạng Hoàng đã say bất tỉnh như chết, tại sao cũng mất dạng?” Chỉ thấy mấy anh em họ Thích vừa la lớn vừa thối lui vào bên trong hang động, ngược lại Liễu Hạc Đình vẫn lo lắng cho sự an nguy của Hạng Hoàng. Đột nhiên một bàn tay mềm mại nắm lấy cổ tay chàng. Mũi chàng lập tức ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, đồng thời một giọng nói ngọt ngào phát ra bên tai chàng:

- Chúng ta cũng nên vào thôi!

Liễu Hạc Đình lập tức tiến vào hang động. Cảm thấy cổ tay mình hơi âm ẩm, chàng liền cúi đầu xuống nhìn chăm chăm vào cổ tay mình.

Đào Thuần Thuần mỉm cười, giọng thỏ thẻ nói:

- Các hạ đang lo lắng cho sự an nguy của Hạng Hoàng phải không?

Liễu Hạc Đình ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt nàng thật lâu, rồi mới gật đầu nhẹ nhẹ.

Đào Thuần Thuần lại mỉm cười nói:

- Vừa rồi khi hấn ta say mềm đã được Đại Ngọc khiêng bỏ lên xe.

Liễu Hạc Đình buông một tiếng thở dài, thấp giọng hỏi:

- Vậy chiếc xe đâu?

Đào Thuần Thuần đưa tay sửa lại mái tóc, mỉm cười nói:

- Chiếc xe lừa đã chạy vào trong hang động trước rồi, vì vậy người ta mới không cần các hạ lo lắng.

Liễu Hạc Đình hai má chợt đỏ bừng lên, trong lòng chàng cũng không biết cảm giác mình như thế nào. Đào Thuần Thuần xem có vẻ ngại thẹn, thật thà nhưng khi gặp chuyện thật là bình tĩnh. Những chuyện xảy ra xung quanh, nàng quan sát không sót một việc.

Tiếng gió đã ngưng, Đại Ngọc cũng đã khom người bước vào trong hang động, đứng chắn trước mặt Liễu Hạc Đình. Liễu Hạc Đình ngạc nhiên một hồi, rồi mỉm cười bảo Đại Ngọc nhường đường. Hóa ra cho đến tận lúc này chàng vẫn còn đứng phía ngoài miệng hang, ngay cả Hắc Xuyên Vân đã đi vào trong hang ngồi xuống từ lúc nào chàng cũng không biết.

Khi vào bên trong, Liễu Hạc Đình nhìn thấy mấy anh em họ Thích đang đứng dựa lưng vào vách hang, miệng lầm bầm nói:

- Tiểu Ngọc...

Liễu Hạc Đình ngậm thở dài một tiếng. Đến tận lúc này chàng mới biết bốn anh em họ Thích tuy thích chọc phá người khác, nhưng lại là những người dỗi dào tình cảm. Bốn lão nhân tàn phế với đầu tóc bạc phơ đứng u sầu bên trong hang động, chỉ vì một con chó nhỏ cùng chiếc xe lừa mà thôi. Những người đa tình thường không có cách gì che giấu tình cảm bản thân. Bởi vì những người đa tình cố che giấu tình cảm bao giờ cũng khó khăn hơn những kẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

Liễu Hạc Đình đi từ từ về phía mấy anh em họ Thích. Chàng định tìm cách nói vài câu an ủi bọn họ. Nhưng đúng lúc ấy có tiếng chuông trong trẻo vang lên.

Mấy anh em họ Thích lập tức mừng vui, mặt mày rạng rỡ. Chỉ nghe thấy tiếng “tang tang” tiếp theo là chiếc xe lửa từ từ chạy ra. Trên lưng con lửa là chú chó con đang sủa “oang oang”, trông giống như chú ta đang điều khiển chiếc xe vậy. Lại những tiếng “oang oang” nữa vang lên, chú chó con lập tức nhảy xuống chạy đến nhảy vào lòng Thích Đại Cơ.

Bên trong hang động lập tức tràn đầy tiếng cười vui vẻ. Liễu Hạc Đình quay sang nhìn, chỉ thấy Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Người mà các hạ lo lắng không phải đang ở trên xe đó sao?

Liễu Hạc Đình cùng mỉm cười. Duy chỉ có một mình Hắc Xuyên Vân là không cười, đang ngồi xếp bằng trên đất. Những tiếng cười trong hang động này, dường như không hề lọt vào tai gã tiếng nào.

Hang động này không những sâu, hơn nữa càng vào trong càng rộng rãi hơn. Vào bên trong khoảng chừng mười trượng có một khúc quanh.

Chỉ nghe Đào Thuần Thuần cất giọng nói:

- Phía bên trong giống như còn có hang động khác. Các hạ có muốn vào bên trong xem thử không?

Liễu Hạc Đình cúi xuống nhìn Hắc Xuyên Vân một cái, sau đó lại nhìn về phía nàng, rồi quay sang nhìn ra phía ngoài cửa động. Chàng trong lòng không nỡ muốn nhìn thấy Hắc Xuyên Vân trong hoàn cảnh đau khổ như vậy. Đột nhiên chàng cảm thấy khâm phục mấy anh em họ Thích. Bởi vì tình cảm của họ thật vô cùng đơn giản và mộc mạc.

Trầm ngâm hồi lâu, Liễu Hạc Đình mới chợt nhớ mình còn chưa trả lời cho Đào Thuần Thuần. Đột nhiên có tiếng “vút vút” từ bên ngoài bay vào. Liễu Hạc Đình thất kinh quay người lại, vung chưởng về phía cửa động. Hai mũi tên bay vào bị chưởng phong của chàng đánh bật sang hai bên vách hang động.

Tiếp theo là ba mũi tên khác lại bay vào. Liễu Hạc Đình lại vung chưởng lên, lần này ba mũi tên bay ngược trở ra bên ngoài.

Đột nhiên Liễu Hạc Đình nghe phía sau có tiếng bước chân. Hóa ra đó chính là Đại Ngọc, trên tay gã cầm một miếng vải lều đã bị xé. Bước nhanh về phía cửa hang động, Đại Ngọc liền dùng miếng vải lều che phủ cửa hang lại. Chỉ nghe những tiếng “phụp phụp”, những mũi tên đã bắn trúng tấm vải lều. Bên trong động lúc này đã tối om. Sau khi che cửa hang xong, Đại Ngọc liền quay người bước trở vào trong.

Lại có những tiếng “phụp phụp” vang lên, giống như những hạt mưa đang đập vào miếng vải lều. Liễu Hạc Đình vừa định khen hắn ta đầu óc linh hoạt, thì đã nghe Đào Thuần Thuần buông tiếng thở dài nói:

- Làm như vậy không phải là cách hay. Không kịp rồi... Không kịp rồi...

Liễu Hạc Đình không khỏi ngạc nhiên:

- Cái gì không kịp?

Chàng vừa dứt lời, lại nghe thấy những tiếng “phụp phụp”. Đào Thuần Thuần lắc đầu nhẹ nhẹ, thở dài nói:

- Trong động này vốn không có vật bắt lửa, nhưng nếu làm như vậy...

Liễu Hạc Đình chợt hiểu ra liền quay đầu lại nhìn. Chỉ trong tích tắc, miếng vải lều bên ngoài cửa hang đã bốc cháy đỏ rực. Chỉ nghe Linh Thi Cốc Quý ở bên ngoài cười khanh khách nói:

- Cháy lên, cháy lên, xem các ngươi còn chịu được bao lâu!

Liễu Hạc Đình hai mày hơi nhíu lại. Thế nhưng Thích Đại Cơ ngược lại cười lớn nói:

- Đốt đi, đốt đi, xem các ngươi đốt cháy đến bao giờ!

Liễu Hạc Đình thở dài một tiếng, đến tận lúc này mà bọn họ vẫn còn cười được. Nào ngờ Đào Thuần Thuần cũng mỉm cười nói:

- Hang động này không phải rất lớn lắm sao?

Thích Đại Cơ cười ha ha nói:

- Đúng thế, đúng thế. Đào cô nương quả nhiên là thông minh. Hang động này rất rộng lớn. Ha ha, cho dù bọn chúng có thiêu đốt cả năm cũng không cháy đến cuối hang. Dầu sao bọn chúng cũng không dám xông vào, bọn ta cũng không cần nơm nống xông ra.

Liễu Hạc Đình nhìn đám lửa bên ngoài miệng hang, trong bụng trách thầm:

- “Nếu huynh đệ các người sớm nói rõ sự tình, lúc này làm gì phiền phức như vậy.” Lướt nhanh ánh mắt về phía Thích Đại Cơ, Liễu Hạc Đình thấy sắc mặt lão vô cùng rạng rỡ, nên không nỡ trách móc lão. Liễu Hạc Đình im lặng quay người bước đến trước mặt Hắc Xuyên Vân, cung kính hành lễ nói:

- Thương thế của Hắc huynh đã đỡ nhiều chưa? Chỉ đáng tiếc trên người tiểu đệ không có mang theo thuốc trị thương. Đợi thêm nửa canh giờ để cho vết thương Hắc huynh thôi chảy máu, tiểu đệ sẽ lập tức giải huyết cho huynh đài. Bây giờ xin mời Hắc huynh vào bên trong tịnh dưỡng.

Liễu Hạc Đình từ từ cúi người xuống kiểm tra thử vết thương trên vai của gã.

Nào ngờ Hắc Xuyên Vân hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Thương thế của tại hạ nặng, nhẹ không cần các hạ phải bận tâm!

Câu nói nghe có vẻ khách sáo, nhưng ngữ khí vô cùng lạnh lùng. Liễu Hạc Đình hơi ngạc nhiên, thối lui ra sau nửa bước. Chỉ thấy Hắc Xuyên Vân từ từ đứng thẳng người dậy, vẫn nói với vẻ lạnh lùng:

- Tại hạ đã bị các hạ khống chế, nên tất cả mọi việc phải đều nghe theo lệnh của các hạ.

Tại hạ lập tức đi ngay đây!

Đưa mắt nhìn Liễu Hạc Đình một cái, Hắc Xuyên Vân từ từ bước vào phía trong hang.

Liễu Hạc Đình đứng im lặng thật lâu. Chàng có thành ý đối xử với người khác, nhưng ngược lại bị người ta cho là ác ý. Trong lòng chàng cảm thấy vô cùng khó chịu, từ từ nhắm hai mắt lại, thở mạnh ra một hơi. Khi chàng mở mắt ra đã thấy Đào Thuần Thuần đứng bên cạnh từ lúc nào. Đào Thuần Thuần khẽ hỏi:

- Trong lòng các hạ cảm thấy rất khó chịu phải không?

Liễu Hạc Đình hơi nhếch miệng trả lời:

- Không sao... chỉ hơi một chút mà thôi!

Đào Thuần Thuần lại nói khẽ:

- Nếu các hạ đối xử với người khác tệ hơn một chút, như vậy không phải bớt đi được nhiều điều khó chịu sao?

Liễu Hạc Đình ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn. Chàng im lặng trầm tư thật lâu, nhưng không biết phải trả lời như thế nào.

Liễu Hạc Đình chỉ biết buông một tiếng thở dài nói:

- Chúng ta cũng nên vào sâu trong hang động đi!

Đưa mắt nhìn quanh, chàng mới phát hiện ở đây lúc này chỉ còn có hai người, những người khác đã vào sâu bên trong. Quay người vội bước đi, nhưng càng đi bước chân chàng càng chậm lại. Còn trong đầu chàng dường như cứ văng vẳng câu: “Nếu các hạ đối xử người khác tệ hơn một chút, như vậy không phải bớt đi được nhiều điều khó chịu hay sao?” Nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, nhưng chàng vẫn không cách nào chọn được câu trả lời. Thế rồi chàng dừng hẳn lại, quay đầu ra sau nói:

- Câu hỏi mà cô nương hỏi tại hạ, tại hạ không biết trả lời!

Vừa dứt lời, hai mắt chàng bỗng nhiên sáng lên:

- Có lẽ sau này tại hạ sẽ tìm ra được câu trả lời. Đến lúc ấy tại hạ sẽ nói cho cô nương biết.

Đào Thuần Thuần đưa tay lên sửa lại mái tóc, dáng vẻ dường như cũng đang nghĩ ngợi điều gì đó. Tiến về phía trước hai bước, đột nhiên nàng cười nói:

- Kỳ thật ta cũng không biết đáp án của câu hỏi này!

Dừng bước lại, nàng từ từ ngược mắt nhìn lên nói:

- Trên thế gian này có rất nhiều người thiện, và có rất nhiều người ác, có rất nhiều người ác hướng thiện, cũng có rất nhiều người thiện trở thành ác. Có nhiều người thiện và ác như vậy, các hạ thử nói xem, bọn họ có phải cũng đi tìm đáp án của câu hỏi này?

Liễu Hạc Đình lại tiếp tục cất bước. Đi được vài bước, chàng mỉm cười quay đầu lại nói:

- Có một vài đáp án của một vài câu hỏi, không nhất định phải đích thân làm qua mới biết được. Chỉ cần nhìn gương của người khác cũng có thể biết. Cô nương nói đúng không?

Đào Thuần Thuần chỉ mỉm cười, không nói gì.

Lửa cháy càng lớn giọng cười của Linh Thi Cốc Quỷ càng rõ hơn. Hai bên vách ngoài miệng hang đã bị khói hun đen.

Liễu Hạc Đình vẫn tiếp tục tiến về trước, nhưng chốc chốc lại quay ra sau nhìn. Không biết chàng có ý muốn nhìn lửa cháy ngoài miệng hang, hay là về kiểu diễm của Đào Thuần Thuần.

14. Là Thật Hay Giả

Đào Thuần Thuần vẫn cúi đầu bước về phía trước.

Đột nhiên Liễu Hạc Đình quát lên một tiếng, xoay người lao đi vài trượng, cùng lúc chân phải chàng đá mạnh vào khoảng không. Hơi cúi người xuống, thuận tay chàng nhặt lên mũi tên ở dưới đất lên. Chân trái Liễu Hạc Đình lại bắt ngờ đá mạnh vào khoảng không.

Chỉ nghe hai tiếng “vù vù”, bên ngoài miệng hang bỗng nhiên phát ra hai tiếng kêu thảm thiết. Hai chân vừa đứng vững, Liễu Hạc Đình đã cất giọng nói lớn:

- Sự việc ngày hôm nay chỉ là hiểu lầm. Tuy rằng các hạ không nghe giải thích, nhưng Liễu Hạc Đình này chẳng có oán thù gì với các hạ. Nếu như các hạ dám tiến vào động một bước. Hừ! Hai tên vừa rồi chính là tấm gương của các hạ.

Khi chàng nói dứt câu này bốn bề đều im lặng, ngay cả tiếng cười của Linh Thi Cốc Quỷ cũng không còn nghe thấy...

Liễu Hạc Đình im lặng lắng nghe một hồi, rồi mới quay trở lại bên cạnh Đào Thuần Thuần. Đứng lặng im giây lát, chàng buông một tiếng thở dài tiếp tục cất bước tiến về phía trước.

Đào Thuần Thuần mỉm cười hỏi:

- Trong lòng các hạ đang nghĩ gì vậy?

Liễu Hạc Đình lặng thinh không trả lời.

Đào Thuần Thuần lại hỏi:

- Các hạ đang nghĩ vừa rồi không nên dả thương người, đúng không?

Liễu Hạc Đình đột nhiên dừng bước, từ từ quay đầu lại. Chàng chỉ thấy Đào Thuần Thuần đang nhìn mình, cái nhìn của nàng như thấu cả tâm can của mình.

Sau khi qua khỏi khúc quanh bên trái, cảnh vật trong động hoàn toàn khác hẳn. Các nơi đều có những thạch nhũ thông xuống với những hình thù rất kỳ dị. Ở phía cuối hang động có một mảnh thạch nhũ, trắng giống như một bảo tòa được đặt ở trên cao. Trên bảo tòa có đặt bốn tượng người. Liễu Hạc Đình còn đang ngạc nhiên, bỗng nheien bốn tượng người phá lên cười ha hả, từ trên nhảy xuống nói:

- Hai người ở phía ngoài làm gì mà tới tận bây giờ mới vào?

Nhìn thấy thần sắc ngẩn ngơ của Liễu Hạc Đình, Thích Đại Cơ liền hỏi:

- Chẳng lẽ Liễu lão đệ không dám vào trong này?

Liễu Hạc Đình chớp mắt, mỉm cười nói:

- Ở đây cảnh vật chẳng khác gì tiên cảnh. Nếu không phải bọn người kia nói rằng đây là sào huyệt của Ô Y Thần Ma, tiểu đệ thật sự không dám tùy tiện xông vào bên trong một bước.

Đào Thuần Thuần đưa mắt nhìn khắp nơi một lượt, rồi cất giọng nói:

- Thiên hạ đồn rằng bọn Ô Y Thần Ma thủ đoạn tàn ác. Bây giờ nhìn thấy nơi ở của bọn chúng thật không dám tin bọn chúng toàn là những ma đầu giết người trong nháy mắt.

Thích Tứ Kỳ cười ha ha nói:

- Cần gì phải quan tâm bọn chúng có phải là ma đầu hay không. Bốn huynh đệ chúng ta hôm nay thật sự đùa giỡn rất là vui vẻ. Liễu lão đệ, người khoan vội khen ngợi, thử ra phía sau bảo tòa kia nhìn xem.

Dứt lời, lão vừa quay người lại thì phía sau bảo tòa có tiếng sủa “oang oang”. Lập tức Tiểu Ngọc từ bên trong chạy ra, chạy đến trước mặt Đào Thuần Thuần, liếm mấy đầu ngón chân của nàng. Đào Thuần Thuần mỉm cười cúi xuống định bắt con chó lên. Nào ngờ con chó đột nhiên sủa “oang oang” chạy về phía Liễu Hạc Đình, rồi nhảy vào lòng chàng.

Thích Đại Cơ cười lớn nói:

- Tiểu Ngọc đã theo bọn lão phu rất lâu, nhưng không ngờ nó cũng không thích phụ nữ.

Nói đoạn, lão liền vòng ra phía sau.

Liễu Hạc Đình trong lòng cười thầm, chàng thấy Đào Thuần Thuần đang nhìn chăm chú con chó trong lòng mình. Trong ánh mắt nàng dường như có vẻ rất kỳ dị. Chỉ đáng tiếc Liễu Hạc Đình vào giang hồ chưa được bao lâu, nên không thể hiểu được hàm ý của cái nhìn kia.

Liễu Hạc Đình đưa tay vuốt nhẹ đầu Tiểu Ngọc rồi định đi vòng ra phía sau bảo tòa.

Nào ngờ Đào Thuần Thuần buông một tiếng thở dài nói:

- Xưa nay ta không biết mình lại là người đáng ghét đến như vậy. Ngay cả con chó nhỏ này cũng không muốn ở chung.

Liễu Hạc Đình vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- “Con chó nhỏ này đâu hiểu biết gì, mà nàng phải bận tâm đến chuyện đó?” Chàng lại nghĩ tiếp:

- “Ai nói nàng thật đáng ghét? Ta là người thích được ở chung cùng nàng nhất đấy!” Câu nói này được chàng lẩm nhẩm hai lần, nhưng vẫn chưa thốt thành lời, thì đã cảm thấy một bàn tay ngọc đặt lên vai mình. Một mùi thơm thoang thoảng lập tức xông vào mũi chàng.

Liễu Hạc Đình không tự chủ được liền quay đầu lại. Gương mặt kiều diễm của Đào Thuần Thuần đang đối diện với mặt chàng. Khoảng cách giữa hai người lúc này rất gần.

Liễu Hạc Đình bỗng nhiên cảm thấy tất cả những chuyện bức dọc không vui vừa rồi, lúc này đều đã biến đi đâu mất. Cho dù ngay cả những chuyện lợi hại, thành bại trên thế gian này chàng cũng đều không hề để tâm đến.

Đào Thuần Thuần nhìn chàng hồi lâu, đột nhiên thở dài nói:

- Các hạ nhìn ta như vậy để làm gì?

Liễu Hạc Đình lại ngẩn người ra. Chỉ thấy Đào Thuần Thuần chớp chớp hai mắt, sau đó nhìn đi nơi khác tránh ánh mắt Liễu Hạc Đình.

Bàn tay của nàng từ từ vuốt xuống phía sau vai Liễu Hạc Đình, ánh mắt lại nhìn thẳng vào chàng, khẽ nói:

- Các hạ... các hạ... các hạ...

Ánh mắt nàng hơi nhìn xuống:

- Trong lòng các hạ có không muốn cùng ở chung với ta không?

Liễu Hạc Đình lắc đầu nhẹ. Tự nhiên chàng cảm thấy toàn thân ấm áp, đồng thời luôn miệng nở một nụ cười.

Chỉ nghe Đào Thuần Thuần khẽ thở dài một tiếng:

- Nếu như ta thích một người, ta cũng hy vọng người đó không ghét ta. Nếu như một người nào đó ghét ta, ta cũng ghét người ấy!

Đột nhiên hai mắt nàng sáng rực, nhìn thẳng vào mắt Liễu Hạc Đình:

- Các hạ nếu như... nếu như thật sự không ghét...

Giọng nàng bỗng nhiên trở nên ấp úng.

Liễu Hạc Đình không nhịn được liền vọt miệng nói:

- Đương nhiên là thật rồi!

Đào Thuần Thuần nói tiếp:

- Thế thì các hạ nên giết cho ta những thứ đáng ghét!

Liễu Hạc Đình toàn thân chấn động, hai tay hơi hơi lỏng, “oang oang” vài tiếng, con chó đã vội nhảy xuống đất. Trong tích tắc, chàng chỉ cảm thấy vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, hai mắt mở to sững sờ hỏi:

- Cô nương... cô nương nói gì?

Đào Thuần Thuần chớp chớp mắt mỉm cười:

- Ta nói sau này giả sử có bọn ác nhân hiếp đáp, các hạ phải nên bảo vệ ta, giết chết bọn người ác.

Đột nhiên nàng ngược mắt lên nhìn, mỉm cười nói:

- Các hạ ngạc nhiên điều gì? Chẳng lẽ các hạ cho rằng ta đang định nói con chó này sao?

Liễu Hạc Đình gạt mồ hôi trên trán, thở phào ra một hơi, lắc đầu nói:

- Tại hạ quả thật tưởng rằng... cô nương bảo thật sự bảo tại hạ... Có lúc cô nương nói chuyện làm cho người khác hoảng hết cả hồn.

Đưa mắt nhìn, Liễu Hạc Đình thấy con chó đang ngẩng đầu nhìn mình, giống như đang chế giễu.

* * * Phía sau bảo tòa cao lớn không ngờ lại là một gian thạch thất có đặt mấy chiếc giường, vài cái ghế bằng đá. Nói chung những thứ cần thiết đều có cả. Phía sau gian thạch thất lại có thạch thất và cứ liên tiếp như thế. Tất cả những gian thạch thất đều được trang trí rất hoa lệ và sạch sẽ đến không ngờ, giống như nơi đây thường xuyên có người quét dọn. Không chỉ mấy anh em họ Thích vui mừng như muốn phát điên, mà ngay cả Hắc Xuyên Vân cũng không còn cảm thấy bức dọc khi đến nơi đây.

Thích Đại Cơ trong lòng vô cùng cao hứng, đi hết từ Đông sang Tây. Một lát lão ta nhảy lên giường nằm, một hồi lại nhảy lên bàn ngồi. Đột nhiên lão ta cất giọng nói:

- Liễu lão đệ dường như đã bị cô nương kia mê hoặc, nên vẫn còn chưa vào. Chúng ta nên tiến tiếp vào trong để bọn họ khỏi tìm được.

Lão ta vừa dứt lời, ba người còn lại lập tức tán thành ngay.

Hắc Xuyên Vân đang ngồi tựa vào vách như không nghe thấy gì cả. Nào ngờ một bàn tay to lớn nhấc bổng gã lên đặt vào trong xe.

Hắc Xuyên Vân bị người ta làm như vậy trong lòng tức giận như muốn vỡ bụng, nhưng chẳng làm gì được. Vừa quay đầu qua, gã đã nghe thấy mùi rượu nồng nặc xông thẳng vào mũi muốn phát nôn. Gã lại nhìn thấy một khuôn mặt đỏ gay, miệng chảy nước dãi đang nằm sát bên cạnh mình thì không khỏi than thầm một tiếng. Mắt gã chớp chớp như muốn rơi nước mắt.

Gian thạch thất thứ hai có đến hai cửa lớn. Đại Ngọc dẫn chiếc xe lừa. Gặp những chỗ đường hẹp gã liền đưa ta ra nhấc bổng chiếc xe lên đặt qua nơi khác. Gian thạch thất thứ ba có đến ba cửa lớn. Cứ tiến vào một gian thạch thất bên trong là lại thêm một chiếc cửa. Khi bước vào gian thạch thất thứ năm, Thích Đại Cơ nhìn năm cánh cửa thông qua năm hướng, đột nhiên chau mày nói:

- Xem ra những gian thạch thất này phía trong nhất định còn có những điều kỳ quái...

Lão chưa kịp dứt lời, đột nhiên đất bên dưới chân chợt rung động...

Lúc này ở phía sau Liễu Hạc Đình đang mỉm cười nói:

- Tiểu Ngọc, chủ nhân của người đâu rồi? Mau dẫn bọn ta đi tìm họ đi!

Tiểu Ngọc cào cào hai chân xuống đất, sau đó quay đầu bỏ chạy vào bên trong.

Đào Thuần Thuần khẽ than thầm:

- Con chó này thật là đáng yêu, chỉ đáng tiếc nó lại không thích Đào Thuần Thuần này.

Liễu Hạc Đình mỉm cười lắc đầu, trong lòng nghĩ thầm:

- “Tính khí của nàng quả thật như trẻ con!” Khi bước vào bên trong gian thạch thất, Liễu Hạc Đình đảo mắt một lượt, không khỏi kinh ngạc kêu lên:

- Bọn Ô Y Thần Ma quả là không phải tầm thường. Không ngờ bọn chúng lại tìm được một nơi lý tưởng như vậy để dừng chân...

Đột nhiên nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của mấy anh em họ Thích, cùng tiếng quát giận dữ của Đại Ngọc. Tiếp theo đó là những tiếng nổ giống như động đất, từ phía sâu bên trong vọng ra.

Liễu Hạc Đình vô cùng kinh ngạc liền lập tức xông nhanh vào bên trong. Khi vào được đến gian thạch thất thứ hai, chàng chỉ nghe thấy dư âm của hai tiếng kêu kinh hãi dường như vọng ra từ cánh cửa phía bên phải. Liễu Hạc Đình lập tức xông về phía cánh cửa bên phải.

Nhưng khi vào đến gian thạch thất thứ ba thì chân chàng đã dừng lại. Tiếng kêu kinh ngạc kia lúc này chỉ còn vọng lại rất nhỏ. Liễu Hạc Đình tập trung lắng nghe hồi lâu, sau đó chàng phóng về phía cánh cửa ở trước mặt.

Đợi đến khi Liễu Hạc Đình vào đến được gian thạch thất thứ tư thì âm thanh kia đã hoàn toàn không còn nghe thấy. Tất cả đều trở lại im lặng như chưa từng có gì xảy ra. Liễu Hạc Đình đảo mắt một vòng, phía trước, sau, phải, trái đều có cửa cả. Vì thế chàng không biết phải đi vào cửa nào cho đúng.

Liễu Hạc Đình nghĩ thầm:

- “Mấy huynh đệ họ Thích tuyệt đối không bao giờ kêu lên kinh hãi như vậy, trừ phi gặp phải chuyện vô cùng khẩn cấp. Bây giờ nếu như mình đi lầm cửa, như vậy phải mất khá nhiều thời gian, e rằng sẽ không kịp đến tiếp cứu. Nhưng ở đây có đến bốn cửa và bên trong lại có thạch thất. Vậy phải làm cách nào để chọn cho đúng cửa?”

Liễu Hạc Đình đứng im lặng như trời trồng bên chiếc bàn đá. Trong lòng chàng nghĩ đến sự nguy cấp cho mấy anh em họ Thích mà không khỏi sốt ruột. Mồ hôi trên trán chàng cứ liên tục đổ xuống như mưa.

Đào Thuần Thuần thấy chàng lo lắng như thế không khỏi nhíu mày khẽ nói:

- Các hạ xem thử trên đất coi, nơi đây còn để lại dấu bánh xe lừa không?

Câu nói của Đào Thuần Thuần đã làm cho chàng sực bình tĩnh. Chàng quay đầu lại nhìn Đào Thuần Thuần với ánh mắt vô cùng cảm kích. Sau đó chàng lập tức cúi đầu nhìn xuống đất.

Chỉ thấy trên nền đất được quét sạch sẽ, quả nhiên có hai lần bánh xe hướng từ phía ngoài vào. Nhưng khi đến gần chiếc bàn đá thì hai lần bánh xe đột nhiên biến mất.

Liễu Hạc Đình đưa tay lau mồ hôi trên trán mà miệng không thốt ra được câu nào.

Đào Thuần Thuần lướt mắt nhìn quanh, khẽ nói:

- Không gian ở chỗ chiếc bàn này quá hẹp, nên xe lừa khó mà qua được. Khi đến đây, chiếc xe lừa có lẽ đã được Đại Ngọc dùng tay nâng lên không. Tạm thời các hạ sang cửa thứ ba xem thử, xem ở đây có dấu bánh xe hay không. Có thể bọn họ đã đi về hướng ấy rồi.

Liễu Hạc Đình buông tiếng thở dài, nghĩ thầm:

- “Mình tự cho rằng là kẻ thông minh tuyệt đỉnh, nào ngờ còn có người thông minh hơn mình cả trăm lần.”
Chàng đâu biết rằng bản thân chàng không hề kém cỏi như vậy. Chẳng qua vì chàng quá sốt ruột nên tâm trí mới tán loạn không tập trung.

Liễu Hạc Đình lập tức lướt người đi xem tất cả các cửa một lượt. Không ngờ bên trong cả ba cửa đều không hề có dấu bánh xe lừa. Liễu Hạc Đình quay trở lại lắc đầu, gượng cười.

Đào Thuần Thuần thấy vậy liền trầm trọng hỏi:

- Lẽ nào bên trong cả ba cửa đều không có dấu vết của bánh xe?

Liễu Hạc Đình lại lắc đầu gượng cười một lần nữa. Đào Thuần Thuần có vẻ vô cùng ngạc nhiên:

- Đây quả là kỳ quái. Trừ khi bọn họ đến bên trong gian thạch thất trước mặt rồi đột nhiên biến mất.

Đào Thuần Thuần đi xem kỹ tất cả các cửa một lượt, rồi quay trở lại nói:

- Ở đây có tất cả bốn cửa, nhưng chúng ta từ cửa ngoài vào nên chỉ còn có ba cửa mà thôi. Chẳng lẽ nơi đây còn có gian thạch thất thứ tư?

Liễu Hạc Đình tuy là người thông minh, nhưng trước tình cảnh này chàng hoàn toàn không hiểu gì cả. Chàng chỉ còn biết giậm chân lắc đầu, luôn miệng thở dài, nói:

- Thật ra bọn họ đã gặp chuyện gì?... Thật ra bọn họ đã gặp chuyện gì?...

Đào Thuần Thuần thở dài một tiếng nói:

- Sự việc đến nước này, các hạ có nôn nóng cũng chẳng ích gì. Nếu như bọn họ không phải đã gặp cường địch, thì cũng rơi vào các cơ quan do bọn người kia để lại. ngoài những giả thuyết này ra còn có một khả năng nữa, đó là trong động đột nhiên có mãnh thú xuất hiện. Bây giờ chúng ta đứng đây cũng không biết lúc này sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng thật ra đây là nguy hiểm gì, quả thật khiến cho người ta không thể nào đoán ra được.

Liễu Hạc Đình nghe Đào Thuần Thuần nói như vậy bất giác đưa mắt nhìn quanh. Đột nhiên đúng ngay lúc này có tiếng “oang oang” vang lên. Không ngờ Tiểu Ngọc từ bên trong gian thạch thất trước mặt chui ra.

Đào Thuần Thuần liền kêu khẽ lên:

- Hóa ra những gian thạch thất ở đây đều thông nhau.

Vừa dứt lời, nàng vội đưa tay lên đầu lấy cây kim thoa xuống, dùng cây kim thoa viết lên vách chữ “chi”. Sau đó Đào Thuần Thuần quay lại mỉm cười nói:

- Các hạ mau theo ta!

Nói đoạn, nàng đã vội lướt nhanh về phía gian thạch thất trước mặt.

Liễu Hạc Đình hơi ngạc nhiên, nhưng cũng vội bước theo Đào Thuần Thuần. Chàng chỉ thấy toàn thân nàng uyển chuyển lướt nhanh đi nhẹ nhàng tự như một làn khói.

Đào Thuần Thuần lại đưa tay viết chữ “chi” lên vách, rồi tiếp tục rẽ về phía một gian thạch thất khác.

Đến lúc này Liễu Hạc Đình mới hốt nhiên ngộ, nói rằng:

- Những gian thạch thất ở đây đều thông với nhau. Nếu chúng ta làm dấu và đi kiểm tra tất cả các phòng, như vậy sẽ không sợ bị trùng lặp.

Nghĩ đến đây, Liễu Hạc Đình không khỏi thán phục Đào Thuần Thuần.

Đào Thuần Thuần và Liễu Hạc Đình kiểm tra hết mười mấy gian thạch thất, đồng thời cũng đã để lại mười mấy ký hiệu chữ “chì”. Thế nhưng đều chẳng thấy dấu vết gì của anh em họ Thích, Hắc Xuyên Vân và Hạng Hoàng. Con chó trắng Tiểu ngọc có lúc từ gian thạch thất phía sau họ chui ra. Cũng có lúc nó xuất hiện từ gian thạch thất phía trước mặt. Liễu Hạc Đình trong lòng vô cùng sốt ruột, liền gọi lớn:

- Thích huynh, các vị ở đâu vậy?

Chỉ có tiếng phản hồi của chàng mà không có tiếng trả lời.

Đào Thuần Thuần bỗng nhiên dừng bước:

- Chẳng lẽ nào bọn họ đã tìm được lối ra và đã thoát ra ngoài?

Liễu Hạc Đình chau mày, lắc đầu:

- Nếu như bọn họ đã tìm ra được lối ra và không phải bị nguy hiểm thì tại sao lại kêu lên kinh hãi?

Đào Thuần Thuần nói:

- Nếu như bản thân ta gặp được lối ra, cũng nhất định sẽ không cảm lòng được kêu lên kinh ngạc như vậy.

Liễu Hạc Đình cúi đầu xuống trầm tư suy nghĩ, sau đó cất giọng nói:

- Nếu bọn họ đã tìm được lối ra, thế tại sao không đợi chúng ta?

Đào Thuần Thuần khẽ thở dài một tiếng:

- Các hạ đừng tưởng rằng ai cũng tốt như vậy.

Liễu Hạc Đình lại đảo mắt nhìn kỹ khắp nơi một lần nữa. Chỉ thấy tất cả không có gì khác lạ, cũng như không có một dấu vết khả nghi nào. Chàng lại cúi đầu xuống suy nghĩ một hồi, rồi cất giọng nói:

- Cô nương nghĩ rằng tại hạ đều cho rằng mọi người đều tốt hay sao?

Đào Thuần Thuần đột nhiên chợt mỉm cười, đi đến bên cạnh Liễu Hạc Đình khẽ nói:

- Các hạ hãy nhắm mắt lại, ta sẽ dẫn các hạ đi xem một thứ.

Liễu Hạc Đình còn đang ngạc nhiên, Đào Thuần Thuần đã vội nắm lấy cổ tay chàng, khiến cho chàng chỉ còn biết nhắm hai mắt lại. Chàng chỉ cảm giác Đào Thuần Thuần đi về phía trước hai bước rồi rẽ về hướng bên trái. Đột nhiên một luồng gió lạnh không biết từ đâu thổi đến. Liễu Hạc Đình lúc này chỉ muốn mở to hai mắt ra nhìn thử mà thôi. May mà chàng vẫn còn kiềm chế được. Đi tiếp mấy mươi bước nữa, bước chân Đào Thuần Thuần đột nhiên hơi chậm lại. Đến lúc này trong lòng chàng không còn nhịn được nữa, liền hé mắt trộm nhìn thử. Nào ngờ một bàn tay mềm mại đã kịp che mắt chàng lại, chỉ nghe giọng Đào Thuần Thuần khẽ nói:

- Nếu như các hạ mở mắt ra nhìn trộm, ta sẽ không thèm để ý đến các hạ nữa đấy.

Nói đoạn nàng liền buông tay ra. Liễu Hạc Đình quả nhiên không dám mở mắt nhìn trộm nữa. Cho đến bây giờ chàng vẫn không hiểu tại sao những lời của Đào Thuần Thuần nói ra chàng không dám không nghe.

Đột nhiên Đào Thuần Thuần cất giọng cười nói:

- Các hạ sờ thử cái này xem!

Liễu Hạc Đình giơ bàn tay ra. Chàng chỉ cảm thấy tay mình đang chạm vào một vật vừa mềm lại vừa lạnh giống như thi thể của một người chết. Liễu Hạc Đình bất giác ớn lạnh, thối lui về sau ba bước, nói lớn:

- Đây là vật gì?

Đào Thuần Thuần cười khẽ nói:

- Các hạ đoán thử xem! Nếu như các hạ đoán không trúng, đợi lát nữa ta sẽ nói cho các hạ biết. Còn nếu như các hạ đoán trúng thì xem như các hạ đã có bản lĩnh.

Liễu Hạc Đình nghe nàng nói trong lòng không khỏi vui mừng, nhưng vẫn có ý tỏ ra ngạc nhiên. Chàng thầm nghĩ rằng, nếu như vật này là tử thi, Đào Thuần Thuần đâu có lý gì lại nói cười vui vẻ như vậy.

Nghĩ đến đây, Liễu Hạc Đình cũng mỉm cười nói:

- Tại hạ không cần phải đoán, chỉ cần cô nương kể cho tại hạ nghe là tốt nhất.

Đào Thuần Thuần tiến về phía trước vài bước, cười khẽ nói:

- Đây mới là người thông minh, cho dù các hạ có đoán...

Bước chân nàng đột nhiên dừng lại, giọng nói cũng ngừng ngang.

Liễu Hạc Đình đột nhiên cảm thấy có luồng gió nhẹ thổi đến. Tiếp theo là mấy tiếng chó sủa. Trong lòng chàng không khỏi ngạc nhiên, không nhịn được liền vọt miệng hỏi:

- Cô nương đang làm gì vậy?

Im lặng một hồi lâu vẫn không có tiếng trả lời. Hai mày Liễu Hạc Đình tự nhiên hơi chau lại, đột nhiên chàng cảm thấy bàn tay của Đào Thuần Thuần đã hơi hơi lỏng cổ tay chàng và dường như tay nàng đang run lên.

Liễu Hạc Đình lại kinh ngạc hỏi:

- Cô nương đang định làm gì vậy?

Chỉ nghe Đào Thuần Thuần thở ra vẻ buồn bã:

- Các hạ tin tưởng người khác như vậy, nhưng tại sao lại không tin ta?

Liễu Hạc Đình còn đang ngạc nhiên, đã nghe Đào Thuần Thuần nói tiếp:

- Nếu như các hạ bảo ta nhắm mắt đi theo các hạ chín mươi năm, cho dù đi đến bất kỳ nơi đâu ta cũng không hỏi một câu. Thế nhưng... ta chỉ dẫn các hạ đi có mấy mươi bước, các hạ đã hỏi đến ba câu. Chẳng lẽ ta lại dẫn các hạ đến những nơi mà các hạ không thích hay sao? Chẳng lẽ ta thừa cơ hội các hạ đang nhắm mắt để làm những việc mà các hạ không muốn làm sao chứ?

Liễu Hạc Đình sững sốt một hồi lâu, để thể hội thâm ý trong câu nói của Đào Thuần Thuần. Đột nhiên chàng tự cảm thấy trong lòng ấm áp, lại vừa thấy hổ thẹn. Cuối cùng chàng thở dài một tiếng, không nói không rằng nắm chặt lấy tay Đào Thuần Thuần tiến về phía trước.

Lúc này, Liễu Hạc Đình cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời. Bởi vì từ trong câu nói vừa rồi của nàng, chàng đã tìm ra được sự chân tình mà bấy lâu nay chàng không dám nghĩ đến.

Đi được hai bước, Liễu Hạc Đình không nhịn được khẽ nói:

- Thuần Thuần, cho dù nàng có dẫn tại hạ vào trong núi đao, biển lửa... Chỉ cần nàng...

tại hạ cũng cam tâm tình nguyện.

Lại một hồi im lặng, Đào Thuần Thuần đột nhiên mỉm cười nói:

- Thật không? Những lời chàng nói đều là thật chứ?

Trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nói:

- Cho dù tại hạ có gạt tất cả mọi người trong thiên hạ, nhưng sẽ không bao giờ gạt nàng dù là nửa câu!

Những lời này đều phát ra từ tận đáy lòng Liễu Hạc Đình. Đột nhiên Liễu Hạc Đình cảm thấy Đào Thuần Thuần buông tay chàng ra. Khi Đào Thuần Thuần nắm lại tay chàng, chàng cảm thấy bàn tay nàng ướt ướt.

- “Chẳng lẽ nào đây chính là nước mắt của nàng?” Liễu Hạc Đình tự hỏi thăm mình, sau đó chàng ngẫm cảm ơn Đào Thuần Thuần đã vì mình mà rơi những giọt nước mắt chân tình. Nhưng... nếu như mình không mở mắt ra nhìn, vậy thì đáp án của câu hỏi này khắp trong thiên hạ, có ai biết được chính xác chứ?

Tuy nghĩ thế nhưng chàng vẫn nhắm mắt, bởi vì lúc này trong lòng chàng vô cùng hạnh phúc.

Liễu Hạc Đình cứ nhắm mắt như thế tiến về phía trước. Chàng chỉ cảm thấy từng cơn gió mát thổi qua, đi thêm được hai bước, đột nhiên chàng nghe có tiếng nước chảy.

Đúng lúc này, Đào Thuần Thuần cười nói:

- Đến rồi, chàng mau mở mắt ra xem thử!

Liễu Hạc Đình bóp nhẹ tay Đào Thuần Thuần, rồi mỉm cười mở mắt ra.

Hiện giờ trong lòng chàng vô cùng phấn khởi chỉ muốn hét lớn lên một tiếng. Vừa mở mắt ra nhìn, chàng chỉ thấy trước mặt mình là một thảm cỏ xanh chạy dài vô tận, vòm trời xanh cùng từng đám mây chậm rãi bay qua phía trên đầu chàng. Nơi chàng đang đứng lúc này chính là trên một mỏm núi cao hiểm trở. Xung quanh chàng đâu đâu cũng là những mỏm đá có hình thù kỳ dị.

Đào Thuần Thuần đưa tay lên vuốt tóc, sau đó khẽ nói:

- Chàng xem có thích nơi này hay không?

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn khắp nơi, một hồi lâu sau chàng mới buông một tiếng thở dài, hỏi:

- Chúng ta đã thoát ra ngoài rồi sao?

Đào Thuần Thuần cười khúc khích:

- Chẳng lẽ nơi đây là sơn động hay sao?

Liễu Hạc Đình vẻ ngạc nhiên không hiểu hỏi:

- Làm cách nào nàng lại tìm được lối ra...

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Ta nói chàng quá tin người, nhưng ngược lại chẳng tin ta.

Liễu Hạc Đình cúi ánh mắt nhìn xuống, chỉ nghe Đào Thuần Thuần nói tiếp:

- Nếu trên thế gian này ai cũng giống chàng, vậy thì hai chữ “thù địch” có lẽ sẽ không bao giờ tồn tại.

Liễu Hạc Đình hơi nhú mồm nói:

- Nếu nói như vậy thì bọn họ thật sự đã tìm được lối ra?

Trầm lặng một hồi, đột nhiên chàng lắc đầu cười nói:

- Nếu là như vậy thì tại hạ khỏi phải cần lo lắng cho họ.

Đưa mắt nhìn xuống đất, quả nhiên chàng phát hiện có dấu bánh xe. Trong bụng than thầm một tiếng, chàng cất bước tiến về phía trước. Chỉ thấy nơi đây lổm chổm toàn là đá nhọn, đường thì nhấp nhô vô cùng khó đi. Liễu Hạc Đình chợt nghĩ thầm:

- “Đường xá như vậy xe lừa làm sao đi được?” Nhưng chỉ trong giây lát chàng đã tìm ra được câu trả lời:

- “Nếu như thường tình mà nói thì việc này không thể nào. Nhưng việc này đối với Đại Ngọc thì không có gì là không được.” Quay đầu lại nhìn, chàng thấy Đào Thuần Thuần đang theo sát phía sau chàng. Mắt nàng chớp chớp có vẻ không vui, hiển nhiên là vì mình quá lạnh nhạt với nàng rồi. Trong lòng chàng tự trách mình, nên liền mỉm cười nói:

- Đào Thuần Thuần, trong lòng nàng đang suy nghĩ gì vậy?

Đào Thuần Thuần hơi lắc đầu nhẹ. Im lặng hồi lâu nàng mới thở dài lên tiếng:

- Chàng... chàng đang muốn định đi đâu?

Liễu Hạc Đình vẻ hơi ngạc nhiên:

- Tại hạ đang định đi đâu? Tại hạ đang định đi đâu...

Từ từ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh, đột nhiên chàng quay đầu lại hỏi:

- Thế còn nàng đang định đi đâu?

Đào Thuần Thuần giọng hơi buồn nói:

- Trên thế gian này ngoài sư tỷ ra ta không còn một người thân nào. Ta vốn đến đây để tìm sư tỷ, nhưng mà sư tỷ...

Nàng chớp nhắm hai mắt lại im lặng hồi lâu. Sau đó nàng mở mắt ra, thở dài nói:

- Ta có thể... cũng nhắm mắt hay không...

Chưa nói hết câu nàng đã vội thở dốc hồi hộp.

Liễu Hạc Đình trong lòng cảm thấy vô cùng sung sướng. Chàng từ từ quay đầu lại, từ từ tiến đến bên cạnh nàng, từ từ đưa tay ra nắm lấy bàn tay ngọc của nàng, chậm rãi nói:

- Tại hạ muốn nàng nhắm mắt lại trọn kiếp này, để nhận lãnh tất cả giống như tại hạ đã nhận lãnh tất cả từ nàng.

Đào Thuần Thuần ngẩng đầu lên, hai mắt chớp chớp khẽ nói:

- Thật sao?

Liễu Hạc Đình gần như không kịp đợi cho nàng nói hết hai chữ, đã vội vàng cướp lời:

- Đương nhiên là thật. Không phải tại hạ đã từng nói với nàng rằng, tại hạ vĩnh viễn không bao giờ gạt nàng hay sao?

Hai mắt Đào Thuần Thuần lúc này đã nhắm lẹ. Nàng vô cùng hạnh phúc tựa đầu vào vai Liễu Hạc Đình. Từng cơn gió nhẹ thổi qua làm tung bay tà áo của hai người. Liễu Hạc Đình không dám đưa tay ra ôm lấy nàng, nhưng ngược lại trong lòng chàng lại không muốn vậy.

Thời gian cứ thế trôi qua...

Đào Thuần Thuần nhẹ nhàng rời khỏi vai Liễu Hạc Đình thối lui ra sau một bước, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người chàng.

Thời gian lại cứ thế tiếp tục trôi qua.

Liễu Hạc Đình như từ trong mộng chợt tỉnh lại. Chàng từ từ đưa tay lên, trong lòng bàn tay chàng lúc này đã có thêm một cây kim thoa được làm rất tinh xảo. Cây kim thoa này vừa rồi đã vạch lên trên vách thạch thất rất nhiều dấu vết. Lúc này ngược lại như muốn vạch nhiều dấu vết hơn trong lòng Liễu Hạc Đình. Chàng chỉ hận một điều là không cắt được cây kim thoa này vào trong lòng và trong tận tim chàng.

15. Bạch Y Nhân

Tự nhiên Liễu Hạc Đình cảm thấy có một cảm giác không sao tả được. Chàng tự mỉm cười khẽ nói:

- Tại hạ thật sự không ngờ...

Liễu Hạc Đình chưa kịp dứt lời, đột nhiên có một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ phía bên dưới sơn cốc. Tiếng kêu thảm thiết kia vang lên như xé toạc cả bầu trời xanh.

Tiếng kêu thảm thiết kia chưa kịp dứt, lại có một tiếng kêu khác tiếp theo.

Trong nửa ngày nay, Liễu Hạc Đình đã nghe thấy những tiếng như thế này không biết đã bao nhiêu lần. Thế nhưng hai tiếng kêu vừa rồi có phần thảm thiết hơn nhiều so với những tiếng kêu khác chàng nghe được. Hiện tại trong lòng chàng đang rất vui sướng, thế nhưng sau khi nghe thấy hai tiếng kêu thương tâm kia, tất cả niềm vui sướng trong người chàng hoàn toàn tan biến hết.

Đào Thuần Thuần hơi chau mày kéo nhẹ vạt áo Liễu Hạc Đình, sau đó nàng lướt nhanh về phía phát ra tiếng kêu. Toàn thân nàng nhẹ nhàng lướt đi như một cánh chim đến bên những mỏm đá hiểm trở. Sau vài cú nhảy, Đào Thuần Thuần đã ẩn mình nấp sau một tảng đá lớn và đưa mắt nhìn xuống bên dưới.

Liễu Hạc Đình cũng lập tức theo sát phía sau Đào Thuần Thuần. Khi gần đến nơi, chàng chỉ thấy Đào Thuần Thuần vẫy tay ra hiệu, đồng thời sắc mặt tỏ vẻ thật kinh khủng.

Liễu Hạc Đình bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp. Sau khi ẩn mình sau tảng đá, chàng cũng chồm người ra nhìn xuống bên dưới, lập tức hai mày chàng liền chau lại.

Hóa ra bên dưới những vách núi hiểm trở này chính là sơn cốc vừa rồi.

Nhưng bên dưới sơn cốc tình thế lúc này đã hoàn toàn thay đổi. Tất cả những gã cung thủ phía trên đỉnh những vách núi vừa rồi hiện giờ đều tập trung tất cả bên dưới sơn cốc.

Hoa Khê Tứ Như cùng bọn thủ hạ của y lúc này đều đã đi đâu mất. Có lẽ bọn họ không quan tâm đến những việc xảy ra lúc này, nên đã sớm tự rút lui. Phía trước miệng hang động vẫn còn chất đầy củi khô, nhưng ngọn lửa đã yếu dần. Hơn trăm tên hán tử áo đen đều ngồi xếp bằng một bên phía trước hang động, trông giống như bầy quang trước mọi chuyện.

Ở giữa khoảng đất bên dưới sơn cốc, mà vừa rồi bọn cung thủ từ trên bắn xuống, lúc này người hàng hàng lớp lớp.

Lớp ngoài cùng chính là môn hạ của U Linh bang. Tất cả bọn chúng đều mặc y phục màu xanh nhạt. Có tên tay tuy vẫn còn cầm cung, nhưng đa số đều đã rút dao ra cầm tay và cũng có tên đã bỏ mạng nằm trên đất.

Lớp bên trong chính là mười sáu thiếu nữ áo xanh thuộc hạ của Đông cung thái tử Hạng Hoàng cùng hai vị tướng quân Thắng Khuê Anh và Ủy Trì Văn. Cả hai gã trên tay đều có cầm binh khí. Còn mười sáu thiếu nữ kia, mỗi người đều có trong tay một cây roi dài. Tất cả bọn họ đều đứng đối mặt với bọn U Linh bang, tóc tai rũ rượi, mồ hôi nhễ nhại trông giống như vừa trải qua một trận ác đấu.

Linh Thi Cốc Quý vẫn đứng lặng im như tượng gỗ, nhưng ánh mắt y ngược lại, sắc lạnh đến đáng sợ. Cùng đứng với bọn y còn có một gã hán tử áo xanh, thân hình gầy ốm hai tay cầm hai móc câu. Cách phía trước hai gã không xa có hai tử thi mình mặc y phục màu xanh nhạt, cả hai tử thi đều nằm ngửa mặt lên trời, toàn thân không một vết thương ngoài vết kiếm vẫn còn chưa khô máu ở trên trán.

Liễu Hạc Đình từ trên cao nhìn xuống tuy không thấy rõ sắc mặt của họ. Nhưng với hai tiếng kêu thảm thiết vừa rồi cũng đủ để chàng tưởng tượng ra nỗi kinh hoàng trước cái chết của họ. Tự nhiên trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy ớn lạnh. Đảo mắt một vòng, ánh mắt chàng từ từ đổi hướng về phía bạch y nhân đang đứng đối diện với Linh Thi Cốc Quý.

Chỉ thấy người kia tay cầm trường kiếm, toàn thân mặc y phục trắng như tuyết. Hai bên vai phải và trái của người kia đều có hai vết máu đỏ.

Tuy mới chỉ nhìn sơ, nhưng Liễu Hạc Đình đã cảm thấy thần thái của người này dường như lạnh lùng khó tả. Cái lạnh lùng của người này hoàn toàn không giống với Linh Thi Cốc Quý, mà có phần uy lực hơn nhiều.

Tất cả mọi người đang có mặt ở bên dưới sơn cốc, lúc này đều lặng yên như tượng gỗ.

Không một ai dám cất giọng nói nửa lời, càng không có ai dám có hành động gì.

Đột nhiên...

Bạch y nhân từ từ tiến về phía trước một bước.

Hai vai của bạch y nhân vẫn không hề nhúc nhích, và mũi kiếm trong tay vẫn hướng xuống đất.

Linh Thi Cốc Quý cùng người mặc áo xanh lập tức mất tự chủ thối lui về phía sau một bước.

Bạch y nhân cười nhạt một tiếng, từ từ quay người lại, từ từ bước về phía trước. Mũi kiếm trong tay bạch y nhân vạch xuống đất phát ra những tiếng kêu “keng keng”. Hai tay Linh Thi Cốc Quý từ từ nắm chặt lại phát ra những tiếng kêu “rắc rắc”. Hai mắt y bắn ra những tia nhìn sắc lạnh về phía bạch y nhân, đồng thời cũng bước theo sau như muốn bổ nhào về phía sau bạch y nhân. Bất ngờ bạch y nhân quay người lại, Linh Thi Cốc Quý lập tức liền thối lui ra sau liên tiếp mấy bước.

Liễu Hạc Đình không khỏi vô cùng sửng sốt. Chàng không hiểu bạch y nhân kia là nhân vật như thế nào, mà có thể khiến cho Linh Thi Cốc Quý khiếp sợ đến như vậy. Đột nhiên Linh Thi Cốc Quý quát lớn một tiếng:

- Bắn!

Lập tức những tên cung thủ ở vòng ngoài liền buông tên. Chỉ thấy hàng mấy chục mũi tên bay nhanh đi như những tia chớp. Những thiếu nữ áo xanh cũng lập tức đưa roi lên múa, tạo thành một bức tường vô hình hộ thân.

Chỉ nghe những tiếng “keng keng” vang lên, tất cả những mũi tên bắn tới đều rơi ngay xuống đất. Trong khi đó có một số gã hán tử tay cầm đao cũng nhất tề xông lên. Những cây roi trong tay các thiếu nữ lại vung lên. Những ngọn roi uốn lượn như những con rắn bạc phóng thẳng về phía đối phương. Lại có thêm mấy tiếng kêu thảm thiết nữa vang lên.

Trong những tiếng kêu thảm thiết, đột nhiên nghe thấy tiếng quát của gã hán tử áo xanh đứng bên cạnh Linh Thi Cốc Quý:

- Xông lên!

Hai chiếc móc câu trong tay y lập tức vung lên, đồng thời người bổ nhào về phía bạch y nhân. Chiêu thức y sử dụng tưởng chừng như đơn giản, nhưng thật ra vô cùng phức tạp và hiểm hóc.

Bạch y nhân hai tay hơi đưa lên, nhưng mũi kiếm vẫn hướng xuống đất. Những loạn tiễn, loạn đao tấn công đến, bạch y nhân vẫn đứng yên không hề nhúc nhích thậm chí còn không thèm để mắt đến. Lúc này gã hán tử áo xanh đang dùng binh khí móc câu tấn công tới. Bạch y nhân không hề né tránh cũng như có một cử động nào.

Chỉ thấy hai chiếc móc câu đã gần đâm trúng người bạch y nhân, đột nhiên...

Một tiếng quát lớn, ánh kiếm lóe lên, một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Gã hán tử áo xanh lập tức thối lui liên tiếp ba bước, hai tay buông xuôi, hai chiếc móc câu trong tay gã từ từ rơi xuống đất và toàn thân gã cũng lao đảo rồi ngã lăn ra đất. Toàn thân gã hán tử không hề có một vết thương, chỉ có một dấu kiếm chạy từ trên trán xuống và máu tươi đang bắn ra như suối. Bạch y nhân hai tay buông xuống, mũi kiếm vẫn hướng xuống đất và vẫn đứng yên không hề nhúc nhích. Trên nền áo trắng của bạch y nhân lúc này đã có thêm một vết máu.

Liễu Hạc Đình thầm thở dài một tiếng, trong lòng không khỏi kinh hãi. Một kiếm vừa rồi của bạch y nhân, người khác tuy không thấy rõ, nhưng chàng thì lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Chỉ thấy thế kiếm vừa rồi của bạch y nhân vừa chuẩn xác, vừa nhanh lẹ, lại vừa vô cùng hiểm ác.

Phải biết rằng chiêu thức võ công của các môn phái trong thiên hạ, tuyệt đối không bao giờ lại không có kẽ hở cho dù là kiếm trận “Cửu Cung Liên Hoàn” hoặc là “Lưỡng Nghi Kiếm Pháp” của phái Võ Đang đã từng xưng bá trong thiên hạ, cũng khó mà không có để lộ kẽ hở. Tuy nhiên có một số kẽ hở đối phương khó mà nhìn ra được. Có một số kẽ hở tuy đối phương nhìn ra được, nhưng lại không có cách gì công nhập vào.

Chiêu thức vừa rồi của gã hán tử áo xanh tuy phức tạp, hiểm hóc. Nhưng chỉ cần một kẽ hở nhỏ, bạch y nhân đã có thể chỉ với một chiêu kết liễu mạng sống đối phương. Như vậy đủ thấy nhãn lực, thần lực và sự ra tay nhanh nhẹn, chính xác của bạch y nhân quả là kinh hồn.

Sắc mặt của Linh Thi Cốc Quý lúc này càng tái xanh hơn. Gã đưa mắt nhìn ba tử thi đang nằm trên đất một hồi lâu. Giọng cười tai ác của gã không còn nghe thấy, ánh mắt sắc lạnh của gã cũng đã biến đi đâu mất. Bọn U Linh bang lúc này tất cả đều hồn phi phách tán.

Tuy đứng giữa trận chiến nhưng bọn chúng chỉ có xác mà không có hồn.

Linh Thi Cốc Quý im lặng hồi lâu, đột nhiên gã vẫy tay thở dài nói:

- Rút lui!

Xoay người lại, Linh Thi Cốc Quý từ từ bước đi. Bạch y nhân vẫn đứng yên bất động không hề truy kích, và cũng không lên tiếng nói lời nào. Chỉ thấy bọn U Linh bang, một số tên diu những tên bị thương, số khác thì khiêng những tử thi của đồng bọn. Cứ như thế từng tên một tiếp nối nhau rút lui ra ngoài khỏi sơn cốc. Chỉ trong chốc lát, bọn U Linh bang đã rút lui hết không còn một tên.

Bên dưới sơn cốc bỗng nhiên trở nên im lặng, không một tiếng người. Thần Dao Tướng Quân Thắng Khuê Anh tra đao vào vỏ, rồi bước đến trước mặt bọn hán tử áo đen này giờ vẫn ngồi im lặng, khẽ quát:

- Mau đi dập tắt lửa phía trước hang động, rồi vào trong tìm người!

Bọn hán tử áo đen vẫn ngồi im lặng không trả lời, cũng như không hề động đậy giống như không hề nghe thấy gì. Hai mày Thắng Khuê Anh chợt nhíu lại, quát lớn:

- Có nghe hay không?

Bọn hán tử áo đen vẫn không hề đáp lại. Ủy Trì Văn liền bước về phía họ, cặp giũa trong tay y từ từ đưa lên. Trong đám hán tử áo đen đột nhiên có một giọng nói cất lên:

- Muốn lấy mạng bọn ta chuyện đó không khó. Nhưng muốn bọn ta phục tùng mệnh lệnh duy chỉ có bang chủ mà thôi. Nếu không thì chuyện ấy còn khó hơn lên trời.

Giọng nói này mạnh mẽ và dứt khoát. Liễu Hạc Đình không khỏi thán phục. Bọn người này tuy chẳng có địa vị gì trong võ lâm, nhưng nếu nói về đạo nghĩa giang hồ thì hoàn toàn hơn hẳn những bọn người miệng lúc nào cũng nói nhân nghĩa, nhưng lòng dạ lại nham hiểm.

Chỉ thấy bạch y nhân đưa mắt nhìn bọn U Linh bang từ từ rút lui hết. Sau đó y xoay người bước về phía bọn hán tử áo đen. Ủy Trì Văn và Thắng Khuê Anh lập tức thối lui ra sau với dáng vẻ rất cung kính. Ngược lại bạch y nhân cất giọng lạnh như băng:

- Ai là bang chủ?

Trong đám hán tử áo đen lại có tiếng cất lên:

- Đại bang chủ đã ra ngoài sơn cốc và bảo bọn ta chờ ở đây. Còn nhị bang chủ đã vào trong động, không biết tốt xấu như thế nào?

Giọng nói kia chưa dứt đã nghe bạch y nhân hừ một tiếng. Tay phải y vung lên đồng thời thanh trường kiếm trong tay cũng di chuyển theo. Chỉ thấy y liên tiếp thối lui ra sau ba bước, rồi xoay mạnh người lại. Thanh trường kiếm trong tay bạch y nhân lập tức rời khỏi tay y, hướng về phía trên bay đi.

Liễu Hạc Đình thấy y tung kiếm bay đi không biết có dụng ý gì. Đột nhiên chàng thấy một đạo kiếm quang màu xanh đang bay thẳng về hướng mỏm đá ở phía trên đầu chàng.

Mũi kiếm đâm thẳng vào mỏm đá phát ra một tiếng keng. Sau khi lửa bắn ra tung tóe, thanh trường kiếm lập tức bật ngược trở lại.

Liễu Hạc Đình chợt giật mình nghĩ thầm:

- “Không ngờ y đã phát hiện ra chỗ ẩn nấp của mình. Thế kiếm vừa rồi là y có ý cảnh cáo mình.” Bạch y nhân không thềm ngừng đầu lên, giọng sắc lạnh hỏi:

- Bằng hữu nấp sau mỏm đá còn không chịu hiện thân?

Đào Thuần Thuần khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Người này quả là lợi hại!

Liễu Hạc Đình gật đầu tỏ vẻ tán đồng. Chàng trầm ngâm suy nghĩ một hồi, rồi đột nhiên đứng thẳng người dậy lướt nhẹ lên trên một mỏm đá cao. Từng cơn gió núi thổi qua, làm cho tà áo của chàng bay phất phơ trong gió.

Ủy Trì Văn và Thắng Khuê Anh đều ngạc nhiên kêu lên:

- Hóa ra là người?

Hai tay bạch y nhân từ từ buông xuôi. Y vẫn không thềm ngừng đầu lên, giọng lạnh lùng nói:

- Bằng hữu đã hiện thân, vậy tại sao vẫn còn chưa chịu xuống?

Liễu Hạc Đình cười lớn nói:

- Các hạ kiếm pháp kinh người, thần thái siêu phàm, nên tại hạ đã sớm muốn được tham kiến. Bây giờ lại được triệu mời, làm sao tại hạ lại không tuân mệnh chứ?

Đưa mắt nhìn, Liễu Hạc Đình thấy từ trên mỏm đá chàng đang đứng cách bên dưới có đến khoảng mười mấy trượng. Thấy không thể nhảy một cái từ trên cao xuống, nên chàng không khỏi im lặng trầm ngâm suy nghĩ. Đột nhiên chàng cúi xuống khẽ hỏi:

- Thuần Thuần, xuống dưới được không?

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Chàng đã nói với người ta rồi, chẳng lý nào lại không xuống.

Nói đoạn, Đào Thuần Thuần cũng lướt đến đứng trên mỏm đá nhìn xuống. Nhìn xuống bên dưới một hồi, đột nhiên nàng khẽ nói:

- Trên đỉnh đầu người kia có một ít tóc hoa râm, có lẽ niên kỷ của y cũng không nhỏ.

Vô công của y tuy cao siêu nhưng thần tình và cử chỉ tại sao lại kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ nào những người có võ công cao cường, đều phải có những cử chỉ và hành động hơi đặc biệt một chút sao?

Liễu Hạc Đình ngẫm cười thầm:

- “Phụ nữ quả là những động vật kỳ quái nhất. Vào lúc này mà còn có thể nói ra được những lời như thế.” Thế nhưng mặt khác chàng không khỏi khen ngợi sự tỉ mỉ của phụ nữ. Bản thân chàng đã quan sát bạch y nhân kia này giờ, nhưng vẫn không phát hiện ra. Ngược lại Đào Thuần Thuần chỉ mới vừa nhìn đã phát hiện trên đầu người ta có tóc hoa râm.

Bạch y nhân vẫn thản nhiên, trong khi Thắng Khuê Anh cùng Ủy Trì Văn trong lòng vô cùng sốt ruột. Cả hai đồng thanh nói lớn:

- Đào cô nương...

Ủy Trì Văn đột nhiên ngưng ngang giọng. Thắng Khuê Anh nói tiếp:

- Không phải cô nương cùng đi với công tử bọn tại hạ sao? Vậy hiện giờ công tử của bọn tại hạ đâu chẳng thấy?

Đào Thuần Thuần nháy mắt với Liễu Hạc Đình một cái. Nàng im lặng không trả lời bên dưới, mà chỉ khẽ nói với Liễu Hạc Đình:

- Nếu từ đây nhảy xuống dưới, e rằng chưa kịp đứng vững đã bị bọn họ tập kích rồi.

Vậy chàng thử tìm cách gì chu toàn xem.

Liễu Hạc Đình cười nói:

- Vì người hành sự, đáng làm nên làm, cần gì phải suy nghĩ nhiều. Nếu như bận tâm nhiều ngược lại có khi còn không tốt. Tại hạ nhảy xuống trước, nàng ở phía sau tiếp ứng.

Ngoài cách này ra e rằng chỉ còn cách là bò xuống dưới mà thôi.

Đào Thuần Thuần mỉm cười vẻ đồng ý. Chỉ thấy Liễu Hạc Đình uốn ngực ra hít sâu vào một hơi, hai tay đồng thời dang rộng vọt mình xuống bên dưới. Trong nháy mắt, chàng đã lướt xuống được hơn mười trượng. Toàn thân chàng bỗng nhiên hơi chậm lại, cùng lúc mũi chân chàng điểm nhẹ vào một mỏm đá nhô ra, rồi tiếp tục rơi xuống bên dưới.

Chỉ nghe bạch y nhân lạnh lùng cất giọng:

- Bằng hữu cứ việc nhảy xuống, ta tuyệt đối không thừa cơ hội các hạ vẫn còn chưa đứng vững để ám toán các hạ.

Bạch y nhân vừa dứt lời, Liễu Hạc Đình đã lượn xuống tới đất như một cánh chim. Chỉ hơi bước về trước hai bước, Liễu Hạc Đình đã đứng vững, cất giọng cười lớn nói:

- Nếu tại hạ sợ các hạ ám toán, có lẽ lúc này tại hạ đã không nhảy xuống rồi!

Chỉ nghe bạch y nhân ừ một tiếng, không biết là giận hay vui, đồng ý hay không đồng ý.

Đột nhiên bạch y nhân quay người lại, mặt hướng về phía Liễu Hạc Đình, giọng lạnh lùng nói:

- Bằng hữu quả là một hảo hán!

Hai người đối diện nhau, Liễu Hạc Đình chỉ cảm thấy ánh mắt của đối phương như hai luồng điện dán chặt vào người chàng. Ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng chàng tự nhiên kinh ngạc mất tự chủ muốn thối lui về sau. Hóa ra trên mặt bạch y nhân có mang mặt nạ che hết cả khuôn mặt, ngoại trừ hai mắt như đang phát ra hai luồng điện.

Bạch y nhân quan sát Liễu Hạc Đình từ trên xuống dưới một hồi, cất giọng nói:

- Hạng Hoàng diện hạ có phải bị bằng hữu dẫn đến nơi này không?

Giọng nói của bạch y nhân tuy rất rõ ràng, nhưng vì cách một chiếc mặt nạ nên nghe có vẻ âm u đáng sợ. Liễu Hạc Đình chợt toát mồ hôi lạnh, phải một hồi lâu sau chàng mới trở lại dáng vẻ bình thường.

Nào ngờ chàng chưa kịp trả lời thì từ phía trên có tiếng cười vọng xuống. Tất cả mọi người bất giác đều ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ nghe tiếng cười kia vẫn còn chưa dứt, đã thấy một bóng người rơi xuống đất. Liễu Hạc Đình vừa định đưa tay ra đỡ, Đào Thuần Thuần đã cất giọng cười nói:

- Hạng Hoàng diện hạ tuy cùng ta đến đây, nhưng...

Đột nhiên nàng ngưng giọng khi nhìn thấy chiếc mặt nạ của bạch y nhân. Miệng nở một nụ cười, Đào Thuần Thuần lại tiếp:

- Nhưng nếu như y muốn bỏ đi, bọn ta làm sao giữ lại được?

Bạch y nhân ừ một tiếng, đảo mắt nhìn một lượt không nói gì. Duy chỉ có mũi kiếm trong tay y cứ liên tục gạch xuống đất phát ra những tiếng kêu keng keng, khiến cho người nghe cảm thấy sợ hãi giống như kiếm kia đang gạch vào tim họ.

Vì đeo mặt nạ, nên không ai nhìn thấy được sắc mặt lúc này của bạch y nhân, càng không đoán được trong lòng y đang nghĩ gì, cũng như không biết được bạch y nhân có hài lòng với câu nói vừa rồi của Đào Thuần Thuần hay không. Lúc này cả mấy trăm cặp mắt đều đổ dồn về phía bạch y nhân.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Phải biết rằng những người trầm tính ít nói, cái đáng quý nhất chính là im lặng. Nếu luận về võ công, những người có võ công cao siêu thì họ càng trầm tĩnh hơn. Liễu Hạc Đình tuy miệng vẫn tươi cười, nhưng trong lòng chàng đã có phần khấn trương. Nguyên nhân không phải vì chàng khiếp sợ bạch y nhân, mà vì chàng vốn không quen im lặng lâu như thế.

Chỉ có mình Đào Thuần Thuần tay vuốt tóc, miệng mỉm cười, lâu lâu hai mắt lại nhìn xung quanh một lượt giống như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Đột nhiên ánh mắt bạch y nhân hơi ngước lên, quét những tia sắc lạnh về phía Liễu Hạc Đình, chậm rãi nói:

- Vừa rồi các hạ từ phía trên cao nhảy xuống, xem ra kình công cũng có ít nhất mười năm khổ luyện và có lẽ đã đạt được chân truyền. Có thể nói các hạ cũng là một cao thủ võ lâm đương thời.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái và khâm phục. Kỳ quái bởi vì y im lặng thật lâu, nhưng khi mở miệng nói lại khen ngợi Liễu Hạc Đình. Còn khâm phục vì trong khi Liễu Hạc Đình từ trên cao nhảy xuống, y không hề ngẩng đầu lên nhìn nhưng lại bình phẩm rất chính xác. Thậm chí đến ngay cả Liễu Hạc Đình cũng cảm thấy kỳ quặc. Nào ngờ bạch y nhân lại nói tiếp:

- Xin mời các hạ rút binh khí ra!

Giọng nói y giống như đột ngột bị ngưng ngang, rồi đứng thẳng im lặng không nói gì thêm.

Liễu Hạc Đình không khỏi vô cùng ngạc nhiên, cảm thấy người này nói câu nào cũng ngắn gọn dường như không hề thừa một chữ nào. Y vừa mới khen người ta, lập tức lại muốn cùng người ta quyết đấu sống chết.

Trong lòng chàng còn đang suy nghĩ, đã nghe Đào Thuần Thuần cười nói:

- Bọn ta xưa nay không hề có thù oán với các hạ, thậm chí không hề quen biết các hạ.

Vậy tại sao các hạ lại muốn cùng giao đấu với bọn ta?

Bạch y nhân không thèm nhìn Đào Thuần Thuần, giọng lạnh lùng nói:

- Bỏn nhân xưa nay không thích nói chuyện cùng nữ nhân...

Tuy y chưa dứt lời, nhưng mọi người đã hiểu y đang muốn nói gì.

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Có phải ý các hạ muốn nói ta đừng nên xen vào chuyện người khác phải không?

Bạch y nhân hừ một tiếng không nói gì cả, y chỉ chăm chú nhìn Liễu Hạc Đình như muốn nhìn thủng tim chàng để xem chàng đang suy nghĩ gì.

Nào ngờ sự ngạo mạn và thái độ xem thường của bạch y nhân không hề làm cho Đào Thuần Thuần để ý đến. Ngược lại nàng còn mỉm cười nói:

- Đây vốn là chuyện giữa hai người, đâu liên hệ gì đến ta. Vậy ta không nên nhiều lời.

Liễu Hạc Đình cảm thấy hơi ngạc nhiên. Tuy chàng biết rằng Đào Thuần Thuần vốn không phải là một thiếu nữ có tính kiêu ngạo, nhưng tuyệt đối cũng không phải là người dễ bị người khác đối xử vô lý như vậy. Lúc này nghe nàng nói như thế, trong lòng Liễu Hạc Đình vô cùng lấy làm sửng sốt. Từ lúc chàng gặp Đào Thuần Thuần đến giờ, cứ mỗi lần xảy ra chuyện là chàng cảm thấy Đào Thuần Thuần lại có một tính cách. Lúc vừa mới gặp, chàng cho rằng nàng vốn là người không hiểu sự đời, không rõ lòng người và tính tình chất phác. Nhưng đến lúc này ngược lại chàng phát hiện ra Đào Thuần Thuần là người có ý sâu sắc. Có lúc trông nàng giống như xuất thân từ một danh môn giang hồ, cũng có lúc lại thấy nàng giống như một thiếu nữ khuê các, xuất thân từ gia đình quyền quý.

Liễu Hạc Đình cảm thấy có lúc mình chẳng hiểu tính tình Đào Thuần Thuần chút nào, trong lòng không khỏi thở dài. Đưa mắt nhìn, chàng thấy bạch y nhân vẫn đang chăm chú nhìn mình, mũi kiếm trong tay y vẫn hướng xuống đất.

Lúc này đã qua khỏi giờ Ngọ, cái nắng nóng nhất trong ngày đã qua đi. Từng cơn gió nhẹ thổi qua làm mát dịu lòng mọi người. Thế nhưng Liễu Hạc Đình trong lòng lại cảm thấy ngột ngạt khó chịu, như đang bị đá nặng đè trong lòng.

Tất cả mọi người có mặt đều đang tập trung chờ nghe câu trả lời của Liễu Hạc Đình như thế nào. Nhưng lúc này nhìn thấy chàng cứ đứng im lặng mãi thì không khỏi hơi thất vọng.

Nào ngờ Liễu Hạc Đình chợt cất giọng nói:

- Ý của tại hạ hoàn toàn giống với ý Đào cô nương vừa nói. Tại hạ cùng các hạ không có lý do gì để giao đấu và cũng không có nguyên nhân gì để giao đấu, chỉ là...

Hai chữ “chỉ là” vừa nói ra, khiến cho tất cả mọi người trong lòng đều phấn chấn. Bởi vì phía sau hai chữ “chỉ là” nhất định vẫn còn nữa. Trong phút chốc, cả mấy trăm con người không hẹn mà cùng nín thở, mắt nhìn Liễu Hạc Đình không chớp. Chỉ nghe chàng từ từ nói tiếp:

- Nếu các hạ có ý muốn cùng tại hạ giao đấu, tại hạ xin nghe theo ý của các hạ, mặc dù võ công của tại hạ không thể so với các hạ.

Cho đến lúc này, ngoài tà áo phất phơ trong gió bạch y nhân gần như không hề có một cử động nhỏ, thậm chí ngay cả mắt cũng không hề chớp.

Liễu Hạc Đình vừa dứt lời, tất cả mọi cặp mắt đều chuyển hướng về phía bạch y nhân.

Chỉ thấy bạch y nhân hơi gật đầu nhẹ, lạnh lùng đáp:

- Tốt!

Liễu Hạc Đình hơi xoay người thối lui ra sau hai bước, cùng lúc đưa tay lấy cây sáo sau lưng ra. Không ngờ bạch y nhân vừa nói dứt chữ tốt, đột nhiên phẩy tay áo quay người bỏ đi.

Tất cả mọi người đều hết sức ngạc nhiên, Liễu Hạc Đình càng cảm thấy ngạc nhiên hơn.

Người này muốn khiêu chiến cùng chàng, nhưng sau khi chàng chấp thuận ứng chiến thì y lại bỏ đi. Điều này làm sao không khiến cho chàng kinh ngạc được.

Chỉ thấy bạch y nhân bỏ đi được vài bước, tay trái y đưa lên vẫy nhẹ, đồng thời miệng nói:

- Qua đây!

Tay phải bạch y nhân hơi ấn xuống, mũi kiếm lập tức cắm sâu xuống đất hơn nửa thước.

Liễu Hạc Đình trong lòng vô cùng giận dữ không còn nhịn được nữa. Hai mày hơi nhíu lại, chàng cất giọng nói lớn:

- Các hạ làm như vậy có phải ý muốn chế giễu tại hạ? Nếu như các hạ không giải thích rõ thì đừng trách.

Chàng chưa kịp dứt lời, bạch y nhân đột nhiên xoay người lại, cướp lời chàng:

- Tại hạ không quen bị người khác chế giễu và cũng không quen chế giễu người khác...

Đột nhiên hai tay y dang rộng, tháo chiếc áo khoác trắng bên ngoài xuống, rồi cẩn thận xếp lại.

Liễu Hạc Đình trong bụng nghĩ thầm:

- “Hóa ra y muốn tháo áo khoác để khi giao đấu khỏi bị trở ngại.” Nghĩ đến đây trong lòng chàng cảm thấy bớt khó chịu, bởi vì bạch y nhân kia đã xem trọng chàng. Hơi trầm ngâm giây lát rồi chàng cũng cởi áo khoác ngoài ra. Đào Thuần Thuần đưa tay ra đón lấy, đồng thời khẽ nói:

- Người này võ công rất cao, chàng phải hết sức cẩn thận mới được!

Câu nói của nàng tỏ ra rất quan tâm và chứa đầy tình cảm.

Trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy vô cùng vui sướng, chàng liền mỉm cười thấp giọng nói:

- Tại hạ biết!

Đột nhiên trong đám thiếu nữ áo xanh có một người tay cầm chiếc túi màu trắng lướt nhanh như bay đến trước mặt bạch y nhân. Bạch y nhân mở chiếc túi lấy ra một chiếc áo khoác trắng mặc lên người, sau đó đặt chiếc áo kia vào trong túi. Đưa tay rút mạnh thanh kiếm lên khỏi mặt đất, bạch y nhân quay người lại tiến về trước ba bước, rồi đứng im bất động.

Liễu Hạc Đình lại ngạc nhiên không biết phải nói gì. Từng lời nói, từng cử chỉ của bạch y nhân hoàn toàn vượt xa dự đoán của mọi người. Liễu Hạc Đình từ trước đến giờ chưa từng gặp qua một nhân vật như vậy và cũng chưa hề gặp qua một đối thủ như thế này. Tình thế lúc này chàng không thể mặc lại chiếc áo khoác vào, chỉ nghe Đào Thuần Thuần cười khúc khích, che miệng nói:

- Ta nghĩ trên đời này có một số người đầu óc không được bình thường, chàng nói xem có đúng vậy không?

Liễu Hạc Đình vừa ngạc nhiên lại vừa cảm thấy tức cười. Nhưng đứng trước mặt cường địch, chàng chỉ có cách đè nén cơn buồn cười xuống mà thôi.

Nào ngờ bạch y nhân hừ một tiếng, nói:

- Tại hạ không quen nhiều lời và cũng không quen đa sự. Từ bé cho đến lớn, trong võ lâm những người được ta xem là đối thủ, ngoài các hạ ra số ấy không phải nhiều. Máu của các hạ tất nhiên không thể đem so sánh với bọn nô tài kia. Nếu để máu các hạ cùng dính chung với máu bọn họ, như vậy không phải làm mất thân phận của các hạ sao?

Mới vừa nghe mấy lời này ai cũng nghĩ rằng y có ý khen ngợi võ công của Liễu Hạc Đình, nhưng kỳ thực y muốn nói trận chiến này chàng nhất định sẽ bị bại. Liễu Hạc Đình chỉ mỉm cười đưa tay cung quyền, đồng thời toàn thân ngấm vận chân khí chuẩn bị.

16. Thanh Quang Kiếm Khí

Đào Thuần Thuần đưa mắt nhìn Liễu Hạc Đình từ trên xuống dưới, rồi đưa mắt nhìn bạch y nhân một hồi lâu. Sau đó trên miệng nàng như cười mà không phải cười, từ từ thối lui ra sau ba bước. Ủy Trì Văn cùng Thắng Khuê Anh bất chợt đưa mắt nhìn nhau, thối lui ra sau thật xa. Trong lòng cả hai đều có chuyện lo lắng. Bọn họ lo lắng không phải vì sự an nguy của điện hạ Hạng Hoàng mà là sự thắng bại của trận giao đấu sắp xảy ra.

Những thiếu nữ áo xanh càng đứng tránh xa hơn. Y phục bọn họ đều bị rách toạc, khiến cho những người nhìn thấy đều cảm thấy đáng thương.

Liễu Hạc Đình tay cầm ngang cây sáo.

Bạch y nhân trường kiếm vẫn hướng xuống đất.

Hai người mặt đối diện, mắt nhìn thẳng vào nhau và cứ đứng như vậy hơn một tuần trà, nhưng vẫn không có ai chịu ra tay trước. Liễu Hạc Đình thần thái tuy xem có vẻ chẳng có gì, nhưng trong lòng chàng lo lắng. Vừa rồi từ trên cao nhìn xuống, chàng đã nhìn thấy rõ bạch y nhân ra chiêu, cho nên lúc này chàng không hề dám khinh suất chút nào.

Nên nhớ rằng khi cùng cao thủ giao đấu, chỉ cần thất thủ một chiêu cũng đủ dẫn đến thất bại. Hơn nữa vừa rồi Liễu Hạc Đình đã nhìn thấy võ công của bạch y nhân. Chỉ cần trong chiêu thức của mình có sơ hở, không những sẽ rơi vào thế hạ phong mà còn có thể mất mạng như chơi. Vì vậy thời gian hơn một tuần trà đã trôi qua, nhưng chàng vẫn chưa tìm ra được chiêu thức nào không có sơ hở và càng không nghĩ ra có chiêu thức nào có thể khắc chế được đối phương.

Tất cả mọi người đều nín thở đứng nhìn, chỉ thấy cho đến tận lúc này cả hai vẫn đứng im không hề nhúc nhích. Tuy mọi người cảm thấy không có gì lạ, nhưng ngược lại không thể kiên nhẫn được nữa.

Đột nhiên cây sáo trong tay Liễu Hạc Đình từ từ đưa lên cao ngang tầm mắt, đồng thời chân chàng bước ngang sang bên phải.

Ánh mắt bạch y nhân lập tức di chuyển theo chàng, thân y xoay nửa vòng, mũi kiếm cũng từ từ nâng lên, thế nhưng hai chân y vẫn nguyên tại chỗ chưa hề nhấc động.

Liễu Hạc Đình hai mày hơi chau lại, bụng nghĩ thầm:

- “Nếu như vừa rồi y vẫn đứng yên, mình có thể dùng chiêu Phi Oang Hí Điệp trong Tam Phân Kiếm của phái Thiên Sơn để y không thể nào đoán được hướng đi của cây sáo trong tay mình. Khi tiếp cận gần đến y tả chưởng của mình sẽ biến chiêu Cửu Tử Vạn Hốt trong La Hán chưởng pháp của phái Thiếu Lâm, trong khi cây sáo bên phải sẽ dùng chiêu Dương Quan Tẩu Mã trong Cửu Cung Thảm Kiếm của phái Võ Đang tấn công tiếp. Tả chưởng mạnh mẽ có thể lấy vào chỗ không linh hoạt của cây sáo. Đồng thời sự huyền ảo của cây sáo có thể hỗ trợ cho sự cứng nhắc của tả chưởng. Hai chiêu này một trên một dưới, một thật một giả, một cương một nhu, một chánh một phụ sẽ khiến cho bạch y nhân cho dù có tìm ra được chỗ sơ hở của mình, y vẫn không thể chiếm được thế thượng phong. Nào ngờ...” Ánh mắt vẫn chăm chú vào đối phương, Liễu Hạc Đình lại nghĩ tiếp:

- “Nào ngờ lúc này thanh kiếm trong tay y đã nâng lên, các ngón tay của bàn tay trái y cũng đã chuẩn bị xuất chiêu. Nếu như lúc này mình dùng Đàm Cước của Bắc phái phối hợp với Vô Tổng Cước của Nam Phái, hai chân đều tung ra những cú đá liên hoàn. Chân tả đá vào Dương Quan bên gối phải của y, còn chân hữu thì đá vào Địa Cơ bên gối trái, để y dùng kiếm, chưởng, tấn công phía bên dưới mình. Sau đó mình mới dùng cây sáo cùng chưởng pháp công kích phía bên trên của y. Như vậy không biết mình có chiếm được thế thượng phong không?” Nghĩ đến đây, chân chàng đột nhiên lướt cách ra xa cả tượng, cùng lúc cây sáo trong tay hướng thẳng về phía trước.

Chàng cố ý lướt đi mục đích gây sự chú ý cho đối phương, để y không biết chàng sắp thi triển cước pháp. Cây sáo hướng thẳng về phía trước nhằm tạo sự tập trung của đối phương vào đầu cây sáo.

Nào ngờ toàn thân bạch y nhân từ từ xoay chuyển về phía chàng, mà chân không cần phải di chuyển. Thanh trường kiếm trong tay y cũng đã nâng lên cao hơn, tay trái y lúc này đã biến thành chưởng pháp đưa lên

che trước ngực để hộ thân.

Mọi dự định tấn công của Liễu Hạc Đình lại một lần nữa hoàn toàn thất bại.

Tất cả ánh mắt lúc này đều tập trung vào hai người. Một lát nhìn bạch y nhân, một lát lại nhìn Liễu Hạc Đình. Trong lòng họ đều hồi hộp, thần sắc khẩn trương như chính bản thân họ đang giao chiến vậy. Tất cả bọn họ đều biết rõ, chỉ cần hai người xuất chiêu lập tức sẽ phân được thắng bại.

Nụ cười trên môi Đào Thuần Thuần lúc này đã không còn nhìn thấy nữa. Thay vào đó là nét mặt bồn chồn lo lắng.

Mặt trời đã ngả về tây.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua.

Đột nhiên Liễu Hạc Đình quát lớn một tiếng, toàn thân chàng bất ngờ vọt lên không như một mũi tên.

Tất cả mọi người đều bất giác ngược mắt nhìn lên theo. Chỉ thấy toàn thân Liễu Hạc Đình bay cao lên được khoảng ba trượng, đột nhiên hai tay chàng dang rộng, rồi quay người lại bổ nhào xuống như một con chim ưng.

Chiêu thức này tuy giống tuyệt kỹ Thất Cầm Thân Pháp của Thiên Sơn Bắc Ma, nhưng nếu quan sát kỹ lại giống Thương Cung Thập Tam Kiếm Thức của Ngân Nguyệt Song Kiếm đã thất truyền từ lâu.

Hai loạt thân pháp này hiện tại được Liễu Hạc Đình phối hợp thành một, nên uy lực vô cùng dũng mãnh. Ủy Trì Văn cùng Thắng Khuê Anh nhìn nhau thất sắc. Trong đám hán tử áo đen thậm chí có tên không tự chủ được đứng phắt người dậy, hai chân không ngừng phát run lên liên tục.

Trong phút chốc!

Chỉ thấy một luồng thanh quang từ trên bổ xuống, một luồng kiếm khí từ dưới công lên.

Thanh quang và kiếm khí!

Kiếm khí và thanh quang!

Cả hai cùng tương kích vào nhau!

Đột nhiên cả hai người cùng quát lớn một tiếng. Mọi người chỉ thấy mắt mình hơi hoa lên, sau đó cả hai đều đứng nguyên về chỗ cũ với khoảng cách ngoài cả trượng, mắt nhìn đối phương chăm chăm.

Bạch y nhân nhìn Liễu Hạc Đình chăm chăm không chớp mắt.

Nhất thời tất cả mọi người đều không biết ai thắng ai bại? Ai sống ai chết? Những người đang ngồi dưới đất đều nhất loạt đứng lên hết. Đào Thuần Thuần kêu lên khê một tiếng, thối lui ra sau một bước. Đột nhiên nàng lướt nhanh về phía trước đến bên cạnh Liễu Hạc Đình, sau đó đưa mắt nhìn bạch y nhân nhưng không nói gì.

Ủy Trì Văn cùng Thắng Khuê Anh vô cùng kinh ngạc, lập tức phóng về trước ba bước.

Nhưng hai gã đột nhiên dừng bước, cùng nhìn chăm chăm lên người bạch y nhân.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua!

Tất cả đều im lặng.

Bỗng nhiên bạch y nhân xoay người lại gạt Ủy Trì Văn cùng Thắng Khuê Anh sang bên, rồi tiến thẳng đến trước đám thiếu nữ áo xanh dừng lại. Sau đó y phẩy mạnh chiếc áo khoác.

Trên nền áo khoác không hề có một vết máu.

Liễu Hạc Đình vẫn đứng không hề nhúc nhích nhìn bạch y nhân. Đột nhiên bạch y nhân xoay người lại nói:

- Một kiếm không thể sát thương được các hạ, vậy xin hẹn một năm sau sẽ gặp lại!

Nói đoạn y liền tung thanh trường kiếm lên không.

Thanh trường kiếm bay đi, sau đó cắm sâu vào một tảng đá. Im lặng một hồi, bạch y nhân đột nhiên hạ lệnh:

- Đi thôi!

Cho đến tận lúc này mọi người đều không biết trong hai người ai bại ai thắng. Đột nhiên nghe bạch y nhân nói như vậy, mọi người vừa sửng sốt ngạc nhiên vừa chẳng hiểu gì cả. Cây sáo Liễu Hạc Đình đưa ngang trước ngực từ từ hạ xuống. Đưa mắt nhìn quanh, chàng mỉm cười nói:

- Thắng bại còn chưa phân định, các hạ tại sao lại muốn bỏ đi?

Chàng nói câu này giống như vừa đắc ý lại vừa tiếc rẻ.

Bạch y nhân nhìn quanh một lượt, chậm rãi nói:

- Tại hạ cùng các hạ lần đầu tiên đối nhau, vậy các hạ có biết tánh tình của tại hạ hay không?

Bạch y nhân ngẩng mặt lên nhìn trời, từ bên trong mặt nạ phát ra những tiếng cười khanh khách. Tiếng cười bỗng nhiên ngừng lại, bạch y nhân từ từ nói:

- Từ trước đến nay, những kẻ chết dưới kiếm ta không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng những kẻ nhu nhược bất tài ta không giết. Những kẻ võ công không cao, ta không giết.

Những kẻ vô danh tiểu tốt, ta không giết. Những kẻ chịu nhận thua, ta không giết. Trẻ em phụ nữ, ta không giết. Các hạ võ công kinh người, khi đối địch đầu óc tỉnh táo, phán đoán sự việc chính xác, đây quả là việc không dễ gì làm được. Tại hạ với một chiêu không thể sát thương được các hạ, vậy có lý đâu lại cùng các hạ giao đấu tiếp.

Dứt lời, y không thèm nhìn Liễu Hạc Đình, bước nhanh qua cầu, ra khỏi sơn cốc.

Những tia nắng yếu ớt trong ngày cũng đã sắp tắt. Liễu Hạc Đình mắt dõi theo cái bóng của bạch y nhân mỗi lúc một xa dần. Nhất thời trong lòng chàng không biết là nên tiếc rẻ, khâm phục hay là khinh miệt, thống hận. Chàng chỉ nghe bên cạnh mình có tiếng thở dài, giọng tiếc rẻ nói:

- Đáng tiếc! Quả là đáng tiếc!

Liễu Hạc Đình không cần quay sang cũng biết người bên cạnh chính là Đào Thuần Thuần. Chàng có vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Điều gì đáng tiếc?

Đào Thuần Thuần nhích lại gần, nói khẽ vào tai Liễu Hạc Đình:

- Đáng tiếc là binh khí chàng sử dụng không phải là đao hoặc kiếm. Nếu không dưới ánh tà dương vừa rồi, binh khí chàng sẽ phát quang làm cho bạch y nhân lóa mắt và không bao giờ y nhìn ra được sơ hở chiêu Phiếm Độ Ngân Hồ bên tay phải cùng chiêu Thiên Ưng Lạc bên tay trái của chàng. Cho dù vai trái y không bị trúng kiếm thì mạch môn ở cổ tay y cũng bị chàng bắt trúng...

Ngừng lại giây lát, nàng lại nói tiếp:

- Nhưng võ công của bạch y nhân kia cũng đáng khâm phục. Chiêu thức Phiếm Độ Ngân Hồ của chàng vốn không hề có sơ hở, chỉ có điều khi chiêu thức chưa hoàn toàn chấm dứt, bên dưới tay phải chàng có một khe hở nhỏ. Nhưng nếu như người chàng không cử động, có lẽ bạch y nhân kia chẳng làm gì được. Huống hồ, chiêu thức Thái Sơn Thất Cầm chưởng của chàng đột nhiên biến thành Thượng Ưng Lạc, đúng lúc khóa chặt thể kiếm của y. Thế nhưng không thể ngờ y vẫn có thể sử dụng được sơ hở của chàng. Điều kỳ quái là kiếm pháp của bạch y nhân kia tuy có vẻ giống với Cửu Họa Liêu Thiên của phái Điểm Thương, nhưng kiếm thức lại biến hóa huyền ảo khôn lường. Ta đã suy nghĩ nhiều lần, nhưng vẫn không sao đoán ra được lai lịch kiếm pháp kia.

Âm thanh của Đào Thuần Thuần bỗng vừa cực nhỏ lại vừa cực nhanh. Tay Liễu Hạc Đình vẫn cầm cây sáo chú ý lắng nghe nàng nói. Đám thiếu nữ áo xanh lúc này cũng đã rời khỏi sơn cốc. Duy chỉ có Ủy Trì Văn cùng Thắng Khuê Anh vẫn đứng thì thầm với nhau điều gì đó. Nhưng chốc chốc lại đưa mắt nhìn chàng và Đào Thuần Thuần.

Đào Thuần Thuần vừa dứt lời, Ủy Trì Văn và Thắng Khuê Anh đã cùng lướt theo đám thiếu nữ áo xanh rời khỏi sơn cốc. Liễu Hạc Đình nhìn thấy vậy hai mày không khỏi nhú lại, giống như trong lòng đang vô cùng kinh ngạc.

Ủy Trì Văn, Thắng Khuê Anh và bọn thiếu nữ áo xanh đến đây là vì muốn tìm kiếm điện hạ Hạng Hoàng của bọn họ. Nhưng lúc này tung tích của Hạng Hoàng vẫn còn chưa rõ, bạch y nhân kia chỉ nói một tiếng “đi”, bọn họ lập tức liền đi ngay. Điều này hiển nhiên bọn họ kính phục bạch y nhân kia không hề thua kém Hạng Hoàng. Thậm chí còn hơn cả Hạng Hoàng, nếu không thì tại sao bọn chúng chẳng màng đến sự an nguy của y?

Cho đến lúc này, Liễu Hạc Đình chỉ biết bạch y nhân kia có võ công tuyệt kỹ, và là một trong những thuộc hạ của Nam Hoang Thái Quân, thế nhưng còn lai lịch bản thân y cùng với võ công của y, chàng vẫn hoàn toàn không biết tí gì. Tại sao bọn người này lại nghe lời y đến như vậy?

Trong lúc chàng suy nghĩ, chỉ thấy Ủy Trì Văn đột nhiên dừng lại ngay đầu cầu và nói nhỏ với hai thiếu nữ áo xanh đi đầu điều gì đó. Trong khi nói, chốc chốc gã lại nhìn về phía Liễu Hạc Đình nhưng khi gặp phải ánh mắt Liễu Hạc Đình gã lại vội vàng tránh đi. Sau đó tất cả bọn họ đều chậm rãi bước qua cầu. Liễu Hạc Đình hai mày không khỏi chau lại, chỉ nghe Đào Thuần Thuần im lặng hồi lâu, lại nói tiếp:

- Ta biết chàng cũng đang rất lấy làm ngạc nhiên về thân phận lai lịch của bạch y nhân kia. Nhưng chiêu thức vừa rồi của y, chàng có nhìn ra là của môn phái nào hay không?

Liễu Hạc Đình chột thổ dài một tiếng, từ từ đưa cây sáo trong tay lên. Đào Thuần Thuần đứng bên nhìn thấy trên thân cây sáo có những vết chém. Cúi đầu nhìn kỹ, Đào Thuần Thuần thấy có tất cả đến bảy vết chém. Nhưng rõ ràng vừa rồi bạch y nhân chỉ ra có một chiêu, nhưng tại sao trên cây sáo lại có đến bảy vết kiếm?

Đào Thuần Thuần hai mày hơi nhú lại, ngạc nhiên nói:

- Căn cứ vào những vết kiếm trên cây sáo, thanh kiếm trong tay bạch y nhân không những là một thanh bảo kiếm, mà kiếm pháp y sử dụng có mấy phần giống Loạn Ba Phong kiếm pháp đã thất truyền từ lâu.

Nên biết rằng Loạn Ba Phong kiếm pháp cho đến tận bây giờ vẫn còn lưu truyền trong võ lâm. Nhưng chỉ là những kẻ hậu nhân mượn danh lưu truyền mà thôi. Loạn Ba Phong kiếm pháp chính tông sớm đã thất truyền từ lâu. Năm xưa, cả đời của Kiếm Khách Bạch Vô Danh chỉ nhờ vào kiếm pháp này mà dương danh khắp thiên hạ. Nhưng sau khi Bạch Vô Danh qua đời thì Loạn Ba Phong kiếm pháp cũng đã thất truyền từ đó. Mãi đến sau này bỗng nhiên trong võ lâm lại xuất hiện một người tên là Mai Sơn Dân, không biết từ đâu đã học được mấy phần tinh túy của môn kiếm pháp này. Hơn nữa y còn nghiên cứu biến nó thành Cù Giá Thần Kiếm có oai lực nhất trong võ lâm đương thời. Người trong giang hồ đều tương truyền rằng: Thất Dụ Thần Quân Mai Sơn Dân chỉ cần tùy ý tung ra một kiếm, mũi kiếm sẽ lập tức bắn ra bảy điểm sáng có hình dáng như bảy bông mai.

Đào Thuần Thuần lại chăm chú nhìn bảy vết kiếm trên cây sáo, mà trong lòng không khỏi rối bởi những điều thắc mắc. Chỉ nghe Liễu Hạc Đình thổ dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Tuy Loạn Ba Phong kiếm pháp đã thất truyền từ lâu, nhưng bạch y nhân kia chỉ với một kiếm để lại bảy vết chém, quả là khiến cho người ta kinh người...

Liễu Hạc Đình vừa dứt lời, Đào Thuần Thuần đã cất giọng nói:

- Người này kiếm pháp không những vô cùng kỳ quái, tính cách cũng vô cùng quái lạ.

Một người bình thường cần gì phải đeo mặt nạ, lại còn thay áo khoác...

Liễu Hạc Đình thổ dài một tiếng cất ngang:

- Người này tính cách tuy quái lạ, nhưng tuyệt đối không phải không có chỗ cho người ta kính phục. Vừa rồi quả thực tại hạ có ý định dùng ánh nắng làm lóa mắt y. Như vậy, thế kiếm của y nhất định sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều...

Ngừng lại giây lát, Liễu Hạc Đình ngẩng mặt lên nhìn bầu trời, sắc mặt vừa trầm tư vừa nói tiếp:

- Vừa rồi trong lúc tại hạ di chuyển, tuy chưa phát ra được chiêu nào, nhưng thực ra trong lòng không biết đã nghĩ qua bao nhiêu chiêu thức. Có điều tất cả những chiêu thức đó, tại hạ cảm thấy đều có nhiều sơ hở và không thể nào thoát được ánh mắt của y. Tại hạ cũng đã nghĩ đến cách dùng một số động tác để làm phân tán sức tập trung của y, nhưng tất cả đều bị thất bại. Tuy lúc đó tại hạ đã nghĩ qua rất nhiều chiêu thức, nhưng vẫn không phát ra được chiêu thức nào!

Đào Thuần Thuần hoàn toàn im lặng, tập trung lắng nghe.

Chỉ nghe Liễu Hạc Đình lại nói tiếp:

- Sau đó tại hạ phát hiện phía tây ánh nắng chói chang nên bèn cố ý làm cho y quay mặt về phía tây. Sau đó tại hạ bất ngờ vọt lên không, tất nhiên y sẽ ngược mắt nhìn theo và sẽ bị ánh nắng làm chói mắt. Nếu như y không ngược mắt nhìn lên, làm sao biết được tại hạ dùng chiêu thức gì? Cho dù thích giác của y có lợi hại đến đâu, cũng không thể nào nghe được tại hạ sẽ công kích chỗ nào trên người của y và cũng không thể nào nghe ra được sơ hở bên trong chiêu thức của tại hạ.

Đào Thuần Thuần gật đầu mỉm cười nói:

- Cho nên thân pháp chàng sử dụng chỉ là Nhất Hạo Xung Thiên rất bình thường. Đến khi ở trên không, chân chàng mới sử dụng Thương Cung Thập Tam Thức, trong khi hai tay sử dụng thân pháp Thiên Sơn để y không cách chi nhìn ra được chiêu thức của chàng.

Liễu Hạc Đình hơi gật đầu nhẹ nhàng nói:

- Hoàn toàn đúng như vậy. Nếu không cho đến tận bây giờ chắc tại hạ cũng chưa ra chiêu được.

Cúi xuống nhìn cây sáo trên tay, chàng lại nói tiếp:

- Khi vọt người lên cao khoảng ba trượng, tại hạ mới lao thẳng xuống định mượn lực từ trên cao, dùng cây sáo tấn công y...

Đào Thuần Thuần trong lòng thầm khen ngợi Liễu Hạc Đình. Vì trong lúc giao đấu chàng hết sức thận trọng.

Chỉ nghe Liễu Hạc Đình thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Trong lúc tại hạ đang lao xuống, chỉ thấy thân hình đối phương càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần hơn, nhưng y vẫn không hề động đậy. Sau đó chỉ thấy y ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng tại hạ vô cùng mừng rỡ. Cây sáo bên tay phải tại hạ lập tức đâm thẳng về phía vai trái y, đồng thời tay trái dùng Ưng trảo chụp lấy cổ tay...

Đào Thuần Thuần đột nhiên “a” lên một tiếng hỏi:

- Ta quên hỏi chàng, vừa rồi tay trái chàng dùng Ưng trảo, nhưng không biết tại sao ngón tay trở lại giấu vào trong lòng bàn tay để làm gì?

Liễu Hạc Đình hơi trầm ngâm giây lát, cuối cùng nói:

- Đó chính là chiêu tại hạ dự phòng để chuẩn bị...

Đào Thuần Thuần hai mắt mở to tiếp lời:

- Theo như chàng nói thì đó cũng là một loại chỉ công hay sao? Nhưng tuyệt kỹ Đàn Chỉ Thần Công của phái Hoa Sơn, tuyệt học Nhất Chỉ Thiên Công của Thiếu Lâm và tất cả những môn chỉ công của các bang phái trong thiên hạ, dường như chưa nghe thấy ai dùng bằng tay trái cả. Hơn nữa càng không có giấu ngón tay trở vào trong lòng bàn tay.

Liễu Hạc Đình lại hơi trầm ngâm. Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy mọi người đã bỏ đi hết.

Tại đây hiện giờ chỉ còn lại đám hắc y vẫn đang ngồi xếp bằng trên đất như đang chờ đợi.

Đào Thuần Thuần lại nói:

- Ta hỏi như vậy quả thật là không quên. Nếu như chàng không muốn trả lời câu hỏi này, ta tuyệt đối không hề trách chàng.

Nói đoạn nàng hơi cúi đầu xuống tay mân mê tà áo.

Đào Thuần Thuần biết rằng, cái đáng quý nhất của người giang hồ chính là bí mật võ công của mình. Cho dù đó là cha mẹ, anh em họ cũng không hề tiết lộ. Vì thế nàng mới nói ra những lời vừa rồi.

Chỉ nghe Liễu Hạc Đình nói:

- Thuần Thuần, không phải tại hạ đã từng nói, bất luận là chuyện gì tại hạ cũng đều kể với nàng, chẳng lẽ nàng không tin sao? Thầm thở dài một tiếng, Liễu Hạc Đình đưa tay ra định nắm lấy tay nàng. Nhưng khi đưa tay ra được nửa chừng vội rút tay về, đầu hơi cúi xuống nói tiếp:

- Môn công phu tại hạ sử dụng vừa rồi không phải là Đàn Chỉ Thần Công, cũng không phải là Nhất Chỉ Thần Công. Đó là một môn công phu do gia sư di chu du thiên hạ khắp nơi, khổ công tham cứu cách luyện chỉ công của các môn phái mà luyện thành. Nhất chỉ tại hạ sử dụng chủ yếu dựa trên kiếm pháp của bốn đại môn phái: Võ Đang, Nga Mi, Trường Bạch và Thiên Sơn. Trong khi tả chưởng chủ yếu dùng quyền chưởng của hai phái Thiếu Lâm và Côn Luân. Cộng thêm sự huyền ảo của Đàn Chỉ Thần Công cùng nội lực vô song của Nhất Chỉ Thần Công. Đây chính là môn công phu tinh túy nhất cả đời của gia sư. Vừa rồi tại hạ chỉ dùng một chiêu nhưng bao gồm nhiều thức, vừa có thể tấn công cũng như vừa có thể phòng thủ. Môn công phu này tuy lợi hại vô cùng, nhưng gia sư căn dặn không được dùng nhiều, vì e rằng sẽ gặp thiên kỵ.

Đào Thuần Thuần bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Lúc sư phụ còn sống vẫn thường nói với ta rằng, trong thiên hạ có ba môn võ công đáng sợ nhất. Một trong số đó chính là tuyệt kỹ năm xưa của Bạ Liễu Tiên Sinh. Môn chỉ công của Bạ Liễu Tiên Sinh có thể làm kinh động quỷ thần, mà khắp thiên hạ không ai không biết đến.

Ngừng lại giây lát, đột nhiên nàng mỉm cười hỏi:

- Môn công phu chàng nói có phải chính là môn công phu này?

Liễu Hạc Đình hơi gật đầu nhẹ nhẹ đáp:

- Bạ Liễu Tiên Sinh chính là gia sư của tại hạ.

Chàng vừa dứt lời, trong đám hán tử bỗng nhiên có nhiều tiếng xi xào. Bọn hán tử hắc y tuy là những kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng không thể nào chưa từng nghe qua tiếng tăm lẫy lừng của Bạ Liễu Tiên Sinh. Lúc này khi nghe thấy người thiếu niên kia là truyền nhân của Bạ Liễu Tiên Sinh, bọn họ không khỏi kinh ngạc bàn tán.

Nhưng những tiếng xi xào bàn tán chưa kịp lọt vào tai Liễu Hạc Đình, chàng đã cúi đầu xuống nhìn những vết kiếm trên cây sáo, mà trong lòng không khỏi vô cùng kinh hãi.

17. Khoái Hoạt Bát Thức

Bóng đen đã từ từ kéo đến, trời đã bắt đầu tối. Những vết kiếm trên thân cây sáo đã không còn nhìn rõ nữa, nhưng nếu dùng tay sờ vẫn còn nhận ra. Liễu Hạc Đình thở dài một tiếng:

- Trong thời gian tích tắc đó, ánh mắt bạch y nhân không hề di chuyển, trong khi thanh trường kiếm trong tay y vẫn hướng xuống đất. Nhưng do vì ánh chiều tà đã làm chói mắt y, nên y không thể lập tức nhìn ra được sơ hở của tại hạ. Trong lúc đó tay trái tại hạ đã chụp về phía tay phải y, đồng thời cây sáo bên tay phải cũng đã điểm đến vai trái của gã.

Liễu Hạc Đình lại thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Không ngờ rằng người này võ công thật kinh người. Chỉ trong chớp mắt trường kiếm bên tay phải đột nhiên chuyển sang tay trái. Mũi kiếm vừa nâng lên y đâm thẳng vào kẽ hở chiêu thức bên tay phải của tại hạ. Trong lúc đó, cho dù tả chưởng cùng tả chỉ của tại hạ có thể đã thương được tay phải của y đi nữa, nhưng tay phải của tại hạ nhất định sẽ bị kiếm của y đâm trúng. Cho nên tại hạ chỉ còn cách biến tả chưởng thành trảo công đánh mạnh vào hữu chưởng của y. Sau đó tại hạ mượn lực khi hai chưởng giao nhau lập tức lướt nhanh về phía sau. Đúng lúc đó tại hạ chỉ nghe thấy bảy tiếng kêu “keng keng” vang lên. Cho đến khi thân hình rơi xuống đất, tại hạ dường như vẫn còn nghe thấy những tiếng kêu ở bên tai.

Đào Thuần Thuần giọng quan tâm nói:

- Lúc đó ta lo rằng chàng sẽ bị bại dưới tay bạch y nhân, nên trong lòng vô cùng sốt ruột.

Khỏi cần nói chắc chàng cũng biết, đến khi nhìn thấy chàng không bị thương tích gì ta mới cảm thấy an tâm.

Liễu Hạc Đình gượng cười, thở dài nói tiếp:

- Tuy hai chân thấy vẫn đứng vững, nhưng trong lòng ngược lại vô cùng giao động. Nếu như không có ánh tà dương, e rằng y không đợi tả chưởng của tại hạ đánh tới đã đâm trúng tay phải tại hạ. Nếu như tả chưởng của tại hạ không biến chiêu, chắc rằng khó bề tránh được thế kiếm vừa rồi của y. Tay trái y sử dụng kiếm không ngờ vẫn có uy lực khôn cùng, trong khi tay phải y vẫn có thể đỡ tả chưởng vô cùng dũng mãnh của tại hạ. Chỉ bấy nhiêu cũng đủ thấy là người này võ công quả là vượt xa tại hạ rất nhiều. Ai! Nhìn thì có vẻ như tại hạ vẫn chưa bị bại, nhưng kỳ thật đã sớm bị bại dưới kiếm của y rồi. Y biết rõ tại hạ chỉ may mắn mới thoát được nguy hiểm, vậy mà không hề nói nửa lời châm biếm. Đừng nói là võ công, chỉ điểm này y cũng đã vượt xa tại hạ rồi.

Giọng nói Liễu Hạc Đình càng lúc càng xuống thấp, sắc mặt càng lúc càng khó coi hơn.

Đột nhiên tay phải chàng vung mạnh, cây sáo trong tay chàng liền vút ra xa, rồi mất dạng.

Bọn hán tử hắc y thấy vậy đều cảm thấy rất ngạc nhiên. Đào Thuần Thuần khẽ nói:

- Thật ra thì chàng không hề thua kém y chút nào. Trên đời này những kẻ giống như chàng thắng nhận thắng, thua nhận thua quả thật không phải nhiều...

Ngửa mặt lên nhìn trời, nàng chỉ thấy bầu trời đã hoàn toàn tối đen, liền mỉm cười nói:

- Ta chỉ mãi lo nghe chàng nói mà quên rằng chúng ta đã đến lúc nên rời khỏi đây.

Từ từ đưa tay lên, nàng quàng chiếc áo lên vai Liễu Hạc Đình, giọng ầm áp nói:

- Gió đêm thu thường dễ làm cho con người ta ngã bệnh, chàng mau khoác áo vào và chúng ta hãy lên đường.

Giọng nói ầm áp của Đào Thuần Thuần khiến Liễu Hạc Đình cảm thấy trong lòng tự nhiên ầm lại. Chàng mỉm cười mặc áo khoác vào, sau đó cùng Đào Thuần Thuần ra khỏi sơn cốc.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối hẳn.

Những gã hán tử hắc y ngồi trên đất tuy phiêu bạt khắp nơi, nhưng những gì bọn chúng thấy được trong ngày hôm nay khiến chúng suốt đời khó bao giờ quên được.

Đúng ngay lúc tứ bề vắng vẻ, yên lặng đó, phía trên những ngọn núi xung quanh đột nhiên xuất hiện mười mấy bóng đen, hai tay nhất loạt giơ cao. Lập tức mấy quả thiết cầu màu đen từ trên lao xuống phát ra những tiếng kêu “bịch bịch”. Sau đó những bóng đen nhanh nhẹn biến mất hết.

Những gã hán tử hắc y thấy những quả thiết cầu rơi xuống đất, tất cả trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Nào ngờ...

* * * Ra khỏi sơn cốc, Liễu Hạc Đình phóng mắt nhìn khắp xung quanh, chỉ thấy nơi đây thoáng đặng mênh mông, khiến cho những ưu phiền trong lòng chàng có phần vơi bớt đi.

Đào Thuần Thuần và Liễu Hạc Đình cứ im lặng tiến về phía trước.

Thế nhưng bọn họ đi chẳng được bao lâu, đột nhiên...

Từ phía trong sơn cốc bỗng nhiên phát ra một tiếng vang kinh thiên động địa. Liễu Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần đều thất kinh. Cả hai đều nghe thấy trong tiếng vang kia có cả những tiếng kêu thảm thiết, đồng thời mắt thấy ánh sáng đỏ lóe lên từ phía sơn cốc.

Liễu Hạc Đình chợt biến sắc, nói lớn:

- Bên trong sơn cốc nhất định đã xảy ra chuyện...

Chưa kịp nói hết câu, thân hình đã lập tức lướt nhanh đi trở lại phía sơn cốc. Chỉ trong giây lát chàng đã đến được bên ngoài miệng cốc. Nhưng cảnh quang thần tiên ở đây hoàn toàn khác hẳn. Những tiếng kêu thảm thiết kia lúc này vẫn còn văng vẳng. Khắp nơi đất đá tứ tung, khói lửa xung thiên. Những vách núi xung quanh dường như đều đổ sụp xuống một nửa. Liễu Hạc Đình đứng ngẩn người ra nhìn cảnh tượng rừng rợn, mà toát cả mồ hôi lạnh.

“Nếu như ta đi trễ một bước, e rằng lúc này cũng chẳng còn tánh mạng!” Nghĩ đến đây, mồ hôi trên trán Liễu Hạc Đình thì nhàu rơi xuống. Đột nhiên chàng nghĩ đến bọn hán tử hắc y chắc lúc này đã tan xương nát thịt dưới đồng đất đá kia, trong lòng không khỏi vô cùng thương cảm. Đột nhiên chàng nghe phía sau lưng có tiếng thở dài, chàng đoán rằng trong lòng Đào Thuần Thuần nhất định còn bi thảm hơn cả chàng. Liễu Hạc Đình đưa hai tay ra nắm chặt lấy bờ vai Đào Thuần Thuần, chỉ thấy toàn thân nàng phát run lên liên hồi. Liễu Hạc Đình không nỡ để Đào Thuần Thuần nhìn thấy cảnh tượng thương tâm nên vội dìu nàng quay bước trở ra. Những tiếng kêu thảm thiết phía sau lưng chàng cuối cùng cũng đã dứt hẳn. Những bước chân ngược lại của chàng vô cùng nặng trĩu. Chàng cũng không nỡ quay đầu lại nhìn ra phía sau, mà trong lòng chỉ tự ngầm hỏi:

- “Kẻ nào đã hạ độc thủ? Kẻ nào đã hạ độc thủ?” Lần trở ra sơn cốc này, chàng cảm thấy cảnh sắc và sự yên tĩnh hoàn toàn giống y như vừa rồi, nhưng trong sự yên tĩnh kia còn chứa thêm sự thê lương.

Cả hai cứ chậm chậm tiến về phía trước. Đột nhiên Đào Thuần Thuần vẽ cằm hận nói:

- Ô Y Thần Ma! Nhất định là do bọn Ô Y Thần Ma kia gây ra!

Liễu Hạc Đình trầm ngâm thật lâu, cuối cùng chàng cũng thở dài, thấp giọng nói:

- Không sai, nhất định là bọn Ô Y Thần Ma.

Vượt qua thêm một đoạn đường yên lặng nữa, trong khu rừng phía sau lưng hai người đột nhiên xuất hiện hai bóng trắng, theo sát phía sau Liễu Hạc Đình và Đào Thuần Thuần.

Đào Thuần Thuần vẫn tựa vào vai Liễu Hạc Đình tiến về phía trước. Đột nhiên nàng ngẩng đầu lên nói khẽ:

- Phía sau có người!

Liễu Hạc Đình hai mày hơi chau lại “hừ” khẽ một tiếng, giả vờ như không biết cứ tiến về phía trước. Lúc này phía trước mặt chàng chính là con đường sơn đạo, mà vừa rồi chàng đã gặp mấy huynh đệ họ Thích. Trong bóng đêm mập mờ, trên sơn đạo dường như còn có rất nhiều ngựa trắng ở đấy. Bước chân Liễu Hạc Đình mỗi lúc một chậm lại, kỳ thực chàng vẫn đang chú tâm để ý đến động tĩnh ở phía sau. Đột nhiên chàng quát lớn một tiếng:

- Bằng hữu xin dừng bước!

Tiếng quát vừa dứt, toàn thân chàng đã vọt ra sau mấy trượng. Quắc mắt nhìn mấy lượt, chàng chỉ thấy hai cái bóng.

Liễu Hạc Đình quay người lại định phóng về phía ấy, nào ngờ từ trong rừng bước ra hai thiếu nữ mình mặc toàn màu xanh, từ từ bước về phía chàng vái chào. Điều này xảy ra hoàn toàn ngoài dự liệu của chàng. Chàng không biết hai thiếu nữ áo xanh này theo dõi mình với mục đích gì và cũng không biết lúc này mình nên xử trí thế nào. Chỉ nghe một mùi thơm thoang thoảng, Đào Thuần Thuần đã lướt đến sau lưng Liễu Hạc Đình, cất giọng nói:

- Theo dõi chúng ta chính là bọn này sao?

Liễu Hạc Đình gật đầu nhẹ nhẹ, khẽ gần giọng nói:

- Nơi hoang sơn này hai cô nương làm sao có thể độc hành được? Còn mau không quay trở về Suy nghĩ thật lâu Liễu Hạc Đình mới nói ra được một câu. Hơn nữa trong câu nói của chàng hoàn toàn không có ác ý gì, ngược lại còn có vẻ quan tâm lo lắng. Đào Thuần Thuần đứng bên nghe vậy liền cười khúc khích. Liễu Hạc Đình hai má đỏ ửng lên, thấp giọng nói:

- Hai người nếu như còn ngằm theo dõi bọn tại hạ, thì đừng... thì đừng trách sao bọn tại hạ không khách sáo.

Dứt lời, chàng liền quay đầu bỏ đi. Tính khí chàng vốn không nóng nảy, nên rất khó nổi giận với người khác. Chàng giả vờ nói vậy để hai thiếu nữ kia sợ hãi, không dám đi theo chàng nữa.

Nào ngờ đột nhiên có tiếng một trong hai thiếu nữ gọi:

- Công tử xin dừng bước!

Liễu Hạc Đình liền dừng bước, nhú mày nói lớn:

- Hai người đi theo ta, ta cũng không truy cứu hay tra hỏi. Như vậy đối với hai người là đã quá khách sáo rồi. Chẳng lẽ hai người còn điều gì muốn nói hay sao?

Quay người lại, Liễu Hạc Đình thấy hai thiếu nữ kia đã quì xuống đất. Hai thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau, rồi đột nhiên đưa tay áo lên che lấy mặt khóc, vẻ rất thương tâm.

Trong đêm khuya, tại nơi hoang vắng lại xảy ra sự việc bất ngờ này khiến cho Liễu Hạc Đình nhất thời không biết phải nói gì.

Đào Thuần Thuần lướt mắt nhìn Liễu Hạc Đình, sau đó bước đến trước mặt hai thiếu nữ áo xanh kia hỏi:

- Hai vị cô nương khóc gì vậy? Có thể nào kể cho ta nghe được không?

Giọng nàng nhỏ nhẹ, đầy vẻ quan tâm đến hai thiếu nữ áo xanh.

Chỉ thấy hai thiếu nữ kia đột nhiên ngẩng đầu lên, nước mắt chảy dài trên hai má họ, giọng nghẹn ngào nói:

- Cô nương, xin cứu chúng tôi... cô nương xin cứu chúng tôi...

Nói xong cả hai liền sụp xuống đất, khóc lớn lên.

Liễu Hạc Đình nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng động lòng. Chàng không khỏi thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Hai người nếu như có việc gì khó khăn, xin cứ nói với vị cô nương này là được.

Đào Thuần Thuần liếc nhìn chàng một cái, rồi quay lại cất giọng khẽ nói:

- Đúng rồi, hai vị cô nương nếu như có việc gì khó, chỉ cần nói với vị công tử này là xong hết.

Liễu Hạc Đình vô cùng ngạc nhiên. Chàng còn chưa hoàn toàn hiểu hết dụng ý của Đào Thuần Thuần, hai thiếu nữ áo xanh kia đã ngẩng đầu lên, giọng thút thít nói:

- Thật sao?

Liễu Hạc Đình gượng cười nói:

- Hai người nếu như có...

Chàng ho khẽ một tiếng, rồi bỗng nhiên im bặt.

Đào Thuần Thuần liền tiếp lời:

- Nếu như các vị cô nương bị người hiếp đáp hoặc là gặp phải người chuyện khó giải quyết thì xin cứ nói ra, ta và vị công tử đây nhất định sẽ giải quyết cho, tuyệt đối không bao giờ gạt các vị!

Thiếu nữ áo xanh bên trái đưa tay áo lên lau nước mắt, cúi đầu khóc thút thít nói:

- Việc này chỉ cần cô nương và công tử chấp thuận thì có thể cứu được mạng Phong Nhi và Diệp Nhi. Bằng không...

Nói chưa hết câu, hai hàng lệ lại chảy dài trên má thiếu nữ áo xanh, khiến cho người ta thấy cũng mũi lòng.

Liễu Hạc Đình thở dài một tiếng rồi gạt đầu nhẹ. Đào Thuần Thuần khẽ bảo với hai thiếu nữ:

- Vị công tử đây đã chấp nhận rồi...

Thiếu nữ áo xanh bên phải vẫn chưa ngừng khóc, nói:

- Nếu như cô nương không chấp thuận, Diệp Nhi và Phong Nhi này không sao giữ được mạng sống. Xin cô nương hãy mở lòng thương hại...

Nói rồi thiếu nữ lại tiếp tục khóc.

Đào Thuần Thuần khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Vị công tử này đã chấp thuận với hai vị, lẽ nào ta lại không đồng ý. Hai vị mau đứng dậy, đừng khóc nữa.

Thiếu nữ áo xanh bên trái tuy đã hết khóc, nhưng nước mắt vẫn đọng lại trên hai má.

Nàng khấu đầu một cái, giọng bi ai nói:

- Tiểu nữ chỉ sợ...

Hai mày Liễu Hạc Đình hơi nhú lại, thấp giọng nói:

- Chỉ cần việc này nằm trong khả năng của tại hạ, tại hạ nhất quyết không từ nan. Việc này nếu như ngoài khả năng tại hạ...

Thiếu nữ áo xanh bên trái vội tiếp lời:

- Diệp Nhi đã có nói, chỉ cần vị cô nương đây cùng công tử chấp thuận, nhất định việc này có thể làm được.

Thiếu nữ áo xanh bên phải quỳ thẳng ở trên mặt đất. Lúc này nàng đã thôi khóc, một lát đưa mắt nhìn Đào Thuần Thuần, một lát lại đưa mắt nhìn Liễu Hạc Đình. Cuối cùng nàng cất giọng nói:

- Chỉ cần cô nương thu nhận Diệp Nhi và Phong Nhi làm nô bộc đi theo bên mình, như vậy là có thể cứu được bọn tiểu nữ bằng không...

Nói tới đây hai mắt nàng liền đỏ lên, tựa hồ như muốn khóc.

Trong lòng Liễu Hạc Đình không khỏi vô cùng lấy làm lạ, chàng lướt mắt nhìn Đào Thuần Thuần, rồi khẽ nói:

- Việc này đâu có gì khó. Tại hạ đã hứa chấp thuận, quyết không bao giờ trái lời.

Diệp Nhi và Phong Nhi lại khấu đầu nói:

- Tiểu nữ xin bái kiến công tử và cô nương.

Trên gương mặt ngẩn lệ của hai thiếu nữ chợt hiện lên một nụ cười kiêu ngạo. Sau đó cả hai thiếu nữ cùng đứng lên.

Đào Thuần Thuần nhìn hai thiếu nữ hồi lâu rồi mỉm cười, nói:

- Nhưng ta muốn hỏi hai người, hai người có phải bị hai vị “tướng quân” kia ra lệnh theo dõi bọn ta phải không?

Diệp Nhi và Phong Nhi nhất tề đều thất sắc, đưa mắt nhìn nhau, nhưng không nói được lời nào chỉ nghe Đào Thuần Thuần lại nói tiếp:

- Nhưng hai người biết rõ tuyệt đối không có cách gì theo dõi được bọn ta, nhưng ngược lại không dám không tuân mệnh lệnh của hai vị tướng quân. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hai người mới nghĩ ra được tuyệt chiêu này để đối phó với bọn ta. Bởi vì các người biết rằng, bọn ta rất dễ mềm lòng và không nỡ từ chối hai người. Ta nói vậy đúng không?

Diệp Nhi và Phong Nhi cảm thấy hai chân mình mềm nhũn, lập tức quỳ xuống đất.

Diệp Nhi ở bên trái, cất giọng run run nói:

- Cô nương lan tâm huệ chất, chuyện gì cũng không thoát qua được mắt của cô nương.

Phong Nhi tiếp lời:

- Bọn tiểu nữ chỉ mong cô nương xót thương. Phong Nhi và Diệp Nhi nếu như không thể theo dõi tông tích của hai vị trong vòng một tháng, thì bất luận đi đến đâu cũng đều bị bọn họ sát hại. Hơn nữa không chừng còn bị sát hại rất thê thảm...

Nói chưa hết câu, Phong Nhi lại cất tiếng khóc.

Liễu Hạc Đình hơi nhíu mày, sự hiệp nghĩa trong lòng chàng tự nhiên trỗi dậy, thấp giọng nói:

- Nếu đã là vậy, hai người cứ việc theo bọn tại hạ.

Quay sang Đào Thuần Thuần, chàng nói khẽ:

- Tại hạ không tin bọn họ có thể ra tay được thủ đoạn gì?

Đào Thuần Thuần tươi cười nói:

- Bất luận chàng nói gì, ta đều nghe cả.

Liễu Hạc Đình nghe nàng nói vậy không nhịn được liền vọt miệng hỏi:

- Bất luận tại hạ nói gì nàng đều nghe theo hết sao?

Đào Thuần Thuần hơi cúi đầu xuống và mặt nàng dường như đã đỏ bừng lên. Bỗng nhiên từ phía xa có tiếng ngựa hí vọng đến. Đào Thuần Thuần quay sang hỏi Phong Nhi và Diệp Nhi:

- Hai con tuần mã kia có phải là bọn họ để lại cho hai người?

Phong Nhi và Diệp Nhi đều đứng dậy, mỉm cười nhất tề đáp:

- Vâng!

Ngược lại Liễu Hạc Đình lúc này đang mãi lo suy nghĩ câu nói vừa rồi của Đào Thuần Thuần: “Bất luận chàng nói gì, ta đều nghe cả.” Dưới bầu trời đầy sao, bốn người cỡi trên lưng hai con tuần mã thẳng tiến về hướng Nghi Thủy Thành.

* * * Bên trong thành Nghi Thủy, nhà nhà đều đã đóng cửa yên giấc.

Duy chỉ có khách sạn phía đông và tòa kỹ viện phía tây vẫn còn ánh đèn.

Đêm khuya, trải qua cả ngày đường mệt mỏi, nhưng lúc này Liễu Hạc Đình ngồi một mình trước ngọn đèn mà chẳng hề cảm thấy buồn ngủ. Từng cơn gió đêm thổi qua khe cửa sổ phát ra từng tiếng kêu “vù, vù”. Những suy nghĩ trong lòng chàng bỗng nhiên tự dâng lên.

Những chuyện mà trong mấy ngày qua chàng gặp phải, lúc này dường như đã cách xa chàng, nhưng cũng dường như hiện ngay trước mặt chàng. Trong đó việc khiến cho chàng khó chịu nhất chính là mấy mươi gã hán tử hắc y chết thảm bên trong sơn cốc.

Đột nhiên chàng lại nghĩ đến:

- Nếu như mấy huynh đệ họ Thích vẫn còn bị kẹt bên trong sơn cốc, chưa thoát ra được, như vậy há chẳng phải cũng đã lâm nạn hay sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng chàng vô cùng bi phẫn và trước mặt chàng dường như thoáng ẩn hiện những gương mặt tươi cười của mấy huynh đệ họ Thích.

Nhớ đến trong đêm chàng bị bọn họ chọc phá, trong lòng chàng vừa giận lại vừa tức cười. Chợt chàng nhớ đến quyển “bí cấp” đã lấy được dưới đế giày của Thích Đại Cơ. Đưa tay vào trong người chàng lấy ra quyển “bí cấp” ra cầm tay. Thời gian trôi qua thật lâu, chàng mới mở trang thứ nhất ra. Chỉ thấy bên trong có viết tám chữ nghiêng nghiêng:

“Thiên Địa Ảo Mật, Câu tại Thử Trung!” Chàng không khỏi mỉm cười, không biết bên trong quyển “bí cấp” kia thật ra viết những gì. Không giấu được sự tò mò, chàng liền mở tiếp trang thứ hai. Chỉ thấy bên trên có nhiều hàng chữ, mỗi chữ chỉ lớn bằng đầu con ruồi. Tuy những hàng chữ kia không được viết ngay ngắn cho lắm, nhưng chàng không biết bốn lão nhân không tay kia đã viết chúng bằng cách nào.

Chỉ thấy bên trên viết rằng:

”Lời nói không làm kinh người, chỉ bằng không nói. Thịt gà không thơm ngon, chỉ không ăn. Con người sống không vui vẻ - chết quách cho rồi!

Cách làm cho thịt gà thơm ngon phải y theo như vậy:

Một con gà thơ mập mạp, hành lá một nắm, gừng một củ, dầu mè hai muống canh, nước tương nửa chén nhỏ, muối một muống lớn...” Mấy trang liên tiếp phía sau đều viết cách làm những món thịt gà. Liễu Hạc Đình trong lòng không biết là nên bi thống hay là tức cười. Trong lòng thầm thở dài một tiếng, chàng lật tiếp xem.

“Hai tên Ất, Giáp mỗi tên có một con ngựa. Nếu như không có cách gì phân biệt được sẽ làm khổ tâm trí nhiều ngày. Đột nhiên nghĩ ra được một kế sách hay, tìm một đoạn dây da đo độ dài ngắn, mới biết con ngựa trắng cao hơn ngựa đen khoảng bảy tấc.”

Liễu Hạc Đình lại không nhịn được liền bật cười. Nhưng sau khi cười chàng lại ngẫm thử dài. Bốn huynh đệ họ Thích này không màng danh lợi, không ham tranh đoạt. Nếu như bọn họ chết thảm như vậy quả là ông trời không công bằng một chút nào.

Chàng lại lật tiếp xem thử, chỉ thấy bên trong không phải viết cách làm các món ăn thì là những câu chuyện cười, khiến cho Liễu Hạc Đình có lúc thì cười, có lúc thì thở dài. Đột nhiên chàng lật đến một trang, bên trên viết rằng:

“Khoái hoạt bát thức, công tham tạo hóa, kiến giả phệ mị, thần quỷ nan dương.” Liễu Hạc Đình không khỏi chột dạ:

“Không lẽ Khoái Hoạt Bát Thức này, chính là môn võ công mấy huynh đệ họ dùng để không chế đối phương hay sao?” Chàng vội vàng lật sang tờ khác, chỉ thấy bên trên viết rằng:

”Khoái Hoạt Bát Thức:

Thức thứ nhất: Mi phi sắc vũ. Thức thứ hai: Tỉ giá liệt trầy. Thức thứ ba: Lạc bất khả chi. Thức thứ tư: Hoa chi loạn chiên. Thức thứ năm: Dầu vù tức giao. Thức thứ sáu: Tiền ngưỡng hậu hợp. Thức thứ bảy: Tước được tam trượng. Thức thứ tám: Hí cực nhi thế.” Xem xong Khoái Hoạt Bát Thức, trong lòng Liễu Hạc Đình vừa mừng lại vừa cảm thấy kỳ quái. Điều khiến cho chàng cảm thấy kỳ quái nhất là làm sao những chiêu thức này có thể đã thương được đối phương. Còn điều chàng vui mừng chính là bốn huynh đệ họ Thích này cả đời chỉ vui cười rồi tự mình sáng chế ra những chiêu thức kỳ quái này. Thậm chí ngay cả tên chiêu thức cũng cảm thấy kỳ lạ.

Liễu Hạc Đình trầm ngâm một hồi rồi lật xem tiếp. Chàng chỉ thấy càng xem Khoái Hoạt Bát Thức càng cảm thấy kinh người, càng xem càng thấy tức cười. Toàn bộ tám thức hoàn toàn không dùng đến hai tay, nhưng không có một thức nào mà không đã thương đối phương. Nếu như không phải là những bậc kỳ tài và dày công sáng chế thì không cách gì sáng chế ra được tám chiêu thức này. Khi xem được một nửa, Liễu Hạc Đình không khỏi vỗ bàn kinh ngạc, trong lòng bỗng sợ nhớ ra rằng:

“Lúc ấy mình đưa tay ra định chụp lấy vai Thích Đại Cơ, lập tức thân hình lão run lên liền tránh được thế chụp của mình. Không ngờ lúc đó lão đã dùng thức thứ tư: Hoa chi loạn chiên. Còn lúc lão đối phó với Linh Thi Cốc Quỷ xem ra nhất định dùng thức thứ sáu: Tiền ngưỡng hậu hợp. Hóa ra từng động tác, từng thế cười của bọn họ đều ngầm ngầm chứa môn võ công thượng thừa tâm pháp. Điều này thật ta nằm mơ cùng không nghĩ ra.” Phương đông trời đã bắt đầu hừng sáng, thế nhưng Liễu Hạc Đình vẫn ngồi cặm cúi đọc.

Bất ngờ bỗng nhiên chàng cất giọng cười lớn. Phần đầu quyển “bí cấp” tuy viết những chuyện không đâu vào đâu, nhưng phần sau lại là những tuyệt kỹ võ học kinh người. Điều kỳ quặc nhất là những tuyệt kỹ này hoàn toàn không sử dụng đến hai tay, việc này quả là Liễu Hạc Đình chưa từng nghe thấy qua bao giờ.

Những trang cuối cùng toàn viết về những bí mật khí công cùng cách vận khí. Cách vận khí này hoàn toàn không giống với cách vận khí của các môn phái khác trong võ lâm. Liễu Hạc Đình vốn có thiên chất tuyệt đỉnh, tuy chỉ cần xem qua một lần, nhưng chàng đã nhớ hết toàn bộ.

Xa xa đã có tiếng gà gáy chào đón bình minh. Liễu Hạc Đình cất quyển “bí cấp” lại cất vào trong người. Bất chợt tay chàng chạm vào một vật lạnh ngắt, khiến chàng nhớ ra chiếc bình ngọc màu đen mà thiếu nữ áo xanh đã giao cho chàng, lúc này vẫn còn trong người chàng.

Trong phúc chốc, hình ảnh thiếu nữ áo xanh chợt hiện ra trước mặt chàng. Hiện ra sau hình ảnh thiếu nữ áo xanh còn rất nhiều nghi vấn không thể giải thích được. Liễu Hạc Đình từ từ lấy chiếc bình ngọc màu đen ra. Dưới ánh sáng của buổi ban mai, chàng lẩm bẩm mấy chữ được viết trên chiếc bình:

“Giang Tô, Hồ Khưu, Tây Ôn Tiểu Âu là ai? Là ai?...” Chàng không tìm ra được đáp án cho câu hỏi này.

Liễu Hạc Đình từ từ đứng lên, đẩy cánh cửa sổ bên hướng đông ra. Một cơn gió lạnh lập tức ập vào trong phòng. Chàng liền hít sâu vào một hơi, mà trong lòng cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa. Đào Thuần Thuần từ ngoài bước vào mỉm cười nói:

- Xin chào!

Đưa mắt nhìn quanh, nàng phát hiện chăn nệm trên giường gọn gàng ngăn nắp, liền cất giọng hỏi:

- Cả đêm qua chàng không chợp mắt sao?

Liễu Hạc Đình khẽ thở dài, gật đầu nhẹ nhẹ.

Đào Thuần Thuần nhìn thấy chiếc bình ngọc trên tay chàng liền hỏi:

- Chàng đang trầm tư suy nghĩ gì?

Đào Thuần Thuần liền tiến đến bên cạnh, đưa tay ra ấn vai chàng nói tiếp:

- Hãy mau đi nghỉ một lát... Chẳng lẽ chàng không biết tự quý sức khỏe của mình sao chứ?

Dưới ánh nắng triều dương, chỉ thấy mái tóc Đào Thuần Thuần vẫn chưa chỉnh tề, hai mắt còn hơi mơ màng, càng nhìn càng cảm thấy nàng đẹp như bông hoa vừa mới nở. Liễu Hạc Đình tự nhiên cảm thấy trong lòng mình xao động khó tả. Chàng không tự chủ được liền đưa tay cầm lấy tay nàng, đồng thời đầu cúi thấp mà tình cảm trong lòng không ngừng dâng trào.

Cả hai đứng đối diện nhau với khoảng cách thật gần, lúc này Liễu Hạc Đình đầu càng cúi thấp hơn...

Đột nhiên phía ngoài cửa có những tiếng cười khúc khích. Rồi cánh cửa bỗng nhiên kêu “ầm” lên một tiếng mở toang ra. Liễu Hạc Đình trong lòng sửng sốt, liền cất giọng quát:

- Là ai?

Trong tiếng cười, chỉ thấy hai bóng người kéo kéo, đẩy đẩy nhau xông vào bên trong phòng. Hóa ra hai người kia không ai xa lạ, chính là hai thiếu nữ áo xanh môn hạ của Nam Hoang Đại Quân.

Liễu Hạc Đình không khỏi vừa cảm thấy ngạc nhiên vừa cảm thấy kỳ lạ, chỉ thấy hai thiếu nữ vừa cười vừa đùa giỡn với nhau. Người này nắm tóc người kia ngược lại kéo áo người này, người này đánh người kia một cái, người kia nhéo lại người này một cái... Thậm chí cả hai còn không thèm nhìn Liễu Hạc Đình và Đào Thuần Thuần. Liễu Hạc Đình liền tiếp quát lớn mấy tiếng, thế nhưng cả hai thiếu nữ dường như không hề nghe thấy.

Cả hai thiếu nữ càng giỡn càng hăng, sau đó từ từ họ tiến về phía chiếc bàn. Diệp Nhi bất ngờ chụp lấy ngọn đèn dầu trên bàn ném thẳng vào mặt Phong Nhi. Phong Nhi lập tức tránh sang bên, ngọn đèn liền bay thẳng về phía Liễu Hạc Đình.

Liễu Hạc Đình liền đưa tay lên phát nhẹ một cái, ngọn đèn liền lập tức bay ra ngoài cửa sổ, rồi rơi xuống đất vỡ tan tành. Phong Nhi thuận tay chụp lấy bình trà ném mạnh vào tường khiến cho xác trà cùng những mảnh vỡ bay đi tung tóe. Cả hai đánh nhau không đã, nên ném đồ lung tung. Liễu Hạc Đình vừa lấy làm lạ vừa lại tức giận, nhưng chàng lại không tiện đưa tay ra ngăn cản cả hai người lại, mà chỉ liên tiếp quát liên mấy tiếng:

- Như vậy là sao? Hai người bộ điên cả rồi sao?

Quay sang Đào Thuần Thuần, chàng nói:

- Thuần Thuần, nàng mau ngăn cản bọn họ lại, hỏi xem thật ra bọn họ...

Chàng chưa kịp dứt lời, Phong Nhi cùng Diệp Nhi đã cùng nhau vọt qua cửa sổ ra ngoài.

Một tên tiểu nhị vai khoác chiếc khăn, tay cầm bình trà mới từ bên ngoài bước vào phòng, đột nhiên nhìn thấy hai thiếu nữ phóng từ cửa sổ ra ngoài vừa cười giỡn vừa đánh nhau, hần không khỏi kinh hãi giật mình, liền đánh rơi chiếc bình xuống đất vỡ tan tành.

Liễu Hạc Đình không còn chịu được nữa, chàng nhanh như chớp phóng ra ngoài cửa sổ, đưa bàn tay cứng rắn như gọng kìm chụp lấy vai Phong Nhi giọng khê quát:

- Bộ cô nương điên rồi sao? Hãy còn mau không dừng lại...

Diệp Nhi miệng vẫn không ngừng cười khúc khích, đồng thời hai vai lắc qua lắc lại như muốn thoát ra khỏi bàn tay của Liễu Hạc Đình. Phong Nhi đột nhiên đưa chưởng lên đánh thẳng về phía chàng.

18. Trường Bại Cao Thủ

Liễu Hạc Đình nhanh như chớp đưa tay ra chụp lấy cổ tay Phong Nhi.

Phong Nhi dù mạnh tay nhưng không sao thoát ra khỏi tay Liễu Hạc Đình. Đột nhiên y thị ngồi bẹp xuống đất, miệng kêu to:

- Cứu mạng! Cứu mạng! Cướp! Cướp!

Trong lòng Liễu Hạc Đình vừa ngạc nhiên lại vừa vô cùng tức giận. Gã tiểu nhị thấy cảnh tượng kỳ lạ không khỏi đứng ngẩn người ra nhìn. Liễu Hạc Đình lúc này mỗi tay giữ chặt một thiếu nữ nhưng chàng không biết nên xử lý sao đây?

Đột nhiên từ phía bên ngoài có giọng một lão nhân quát lớn:

- Thanh thiên bạch nhật như vậy mà lại bắt nạt phụ nữ. Bằng hữu, hành động có thể xem là của bậc đại trượng phu sao?...

Liễu Hạc Đình không còn cách nào, đành buông cả hai ra. Nào ngờ vừa mới được thoát thân, Diệp Nhi cùng Phong Nhi lập tức chạy ra ngoài kêu lớn. Liễu Hạc Đình thấy tình hình hoàn toàn bất lợi cho mình, nên định phóng theo truy đuổi bọn họ.

Nào ngờ giọng lão nhân kia giận dữ quát:

- Bằng hữu chẳng lẽ định còn chưa chịu buông tha họ sao?

“Vù vù” hai tiếng, lão nhân kia đã tung ra hai quyền về phía Liễu Hạc Đình. Quyền pháp của lão mạnh mẽ khôn cùng, Liễu Hạc Đình chỉ có thể né tránh mà không trả đòn.

Đào Thuần Thuần này giờ vẫn đứng tựa cửa sổ xem tình hình thế nào. Lúc này nàng mới lướt qua cửa sổ, đồng thời miệng nói lớn:

- Ta ra ngoài truy đuổi bọn họ.

Liễu Hạc Đình định thận, liền tiếp né tránh những đòn tấn công của lão nhân, cùng lúc chàng cất giọng nói lớn:

- Lão tiên bối đã hiểu lầm rồi, có thể nào dùng tay lại nghe tại hạ giải thích không?

Không ngờ lão nhân kia chẳng thềm để ý đến lời chàng, ngược lại còn quát lớn:

- Những loại người như ngươi võ công càng cao càng tai hại hco giang hồ. Lão phu hôm nay cần phải dạy cho ngươi một bài học. Dứt lời lão nhân tung tiếp mấy quyền.

Trong lòng Liễu Hạc Đình cũng đã có chút nổi giận, cho rằng lão nhân kia tính khí thật hồ đồ, nhưng chàng lại nghĩ dầu sao lão ta cũng hành động vì chính nghĩa, nên chàng tự nhắc mình không được đánh trả lại mà chỉ liên tục né tránh. Quyền phong của lão nhân tuy thấy dũng mãnh, nhưng quyền pháp ngược lại không mấy cao minh. Đặc biệt trong chiêu thức có rất nhiều sơ hở. Trong giang hồ có thể xem là một cao thủ, nhưng nếu là đối thủ của chàng thì quả là còn kém xa.

Lão nhân vừa tung quyền vừa quát mắng Liễu Hạc Đình thậm tệ.

Gần như lão ta đã dùng hết tất cả những lời trên thế gian này để mắng chàng, giống như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chàng. Liễu Hạc Đình trong lòng vừa giận lại vừa tức cười. Lão nhân này quả là dễ bị người khác kích động như vậy. Tiếp thêm vài chiêu Liễu Hạc Đình liền lướt ra sau tránh xa hơn cả trượng. Chàng còn đang định dùng lời để giải thích, nào ngờ nghe thấy từ phía sau có tiếng gió rít.

Chỉ nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng dứt khoát:

- Phụ thân, hãy để tên tặc đồ này cho Yến Nhi.

Liễu Hạc Đình hơi bước tránh ngang sang bên né tránh thế kiếm. Đưa mắt lên nhìn, Liễu Hạc Đình thấy một thiếu nữ mình mặc thanh y, tay cầm trường kiếm liên tiếp tấn công ba thế kiếm. Mỗi chiêu thức thiếu nữ kia tung ra đều nhắm vào những yếu huyệt trên người chàng, giống y như thiếu nữ này có oán thù sâu nặng với chàng vậy.

Lão nhân kia lúc này đã dừng tay lại, đứng bên ngoài quát:

- Yến Nhi, tên tiểu tử này chỉ lo tránh né, ngươi chỉ cần sử dụng hết kiếm pháp là được.

Thiếu nữ kia đáp lại một tiếng, thanh kiếm trong tay lập tức biến chiêu. Chỉ trong tích tắc, khắp toàn thân chàng đều là kiếm quang. Liễu Hạc Đình lúc này trong lòng không khỏi vô cùng ngạc nhiên. Chàng thấy lão nhân kia võ công không cao, nên cho rằng kiếm pháp của thiếu nữ cũng chỉ vậy mà thôi. Không ngờ lúc này thiếu nữ thi triển kiếm pháp, không ngờ chiêu thức huyền ảo không lường, quả là trong giang hồ khó thấy. Trong đầu chàng chỉ mới lướt qua những suy nghĩ này, kiếm quang của thiếu nữ đã tấn công chàng bảy kiếm.

Bảy thế kiếm này liên tiếp nhau phủ kín toàn thân Liễu Hạc Đình như một bức màn vô hình.

Liễu Hạc Đình tuy có thể né tránh những thế kiếm của thiếu nữ, nhưng hoàn toàn không thông dong như vừa rồi. Né tránh thêm vài chiêu, chàng nghe thấy toàn thân đều có tiếng gió rít. Lúc này trong lòng chàng đã có chút khẩn trương, nếu như không ra tay đánh trả thì không biết đến bao giờ cục diện mới thay đổi.

Lão nhân giận dữ đứng một bên quan sát. Chỉ thấy tên tiểu tử kia tuy vẫn chưa ra tay đánh trả, thế nhưng thân pháp nhanh nhẹn và uyển chuyển khôn cùng. Trong lòng lão nhân vừa tức giận vừa ngạc nhiên, trên mặt không khỏi lộ vẻ kinh dị. Mắt lão nhân dõi quanh một vòng, đột nhiên miệng quát lớn:

- Các ngươi xem gì chứ?

Hóa ra lúc này bên ngoài cửa sổ đã có nhiều người tụ tập đứng xem. Bọn lữ khách này nghe thấy những tiếng la hét ồn ào nên đổ đến xem thử. Nghe thấy lão nhân kia quát, một số trong bọn họ không muốn gây ra chuyện phiền phức nên nhún vai bỏ đi.

Trong phút chốc, thanh y thiếu nữ đã tung ra liên tiếp mấy mươi thế kiếm, nhưng ngay cả vạt áo của đối phương cũng không hề chạm được. Liễu Hạc Đình không còn kiên nhẫn được nữa, chàng chỉ muốn xuất chiêu để đối phương kinh hãi bỏ chạy. Nào ngờ thiếu nữ này hoàn toàn không giống với lão nhân kia. Sau khi tung ra mấy mươi chiêu, kiếm pháp của thiếu nữ đột ngột thay đổi chiêu thức. Từ những thế kiếm linh hoạt nhanh nhẹn chuyển sang mạnh mẽ hùng hậu, trông giống như một kiếm thủ có mấy mươi năm công lực, chứ hoàn toàn không giống như một thiếu nữ yếu điệu.

Kiểm pháp vừa biến đổi, tình thế trận chiến cũng hoàn toàn thay đổi. Thanh y thiếu nữ biết rằng nếu như đối phương vẫn không chịu đánh trả, chỉ trong vòng mười chiêu nữa đối phương nhất định sẽ bại dưới kiếm của mình. Nghĩ vậy thiếu nữ liền nhếch mép mỉm cười.

Nào ngờ đúng ngay lúc thiếu nữ hơi xao lãng, đột nhiên thiếu nữ thấy đối phương phát mạnh tay áo thẳng về phía mũi kiếm mình. Thiếu nữ lập tức thay đổi chiêu thức đâm thẳng vào hai vai Liễu Hạc Đình. Nhưng cũng đúng ngay lúc ấy, thiếu nữ cảm thấy tay mình bỗng nhiên tê cứng, thanh kiếm trong tay lập tức phát ra một tiếng kêu khô khốc.

Thiếu nữ kia thất kinh liền rút nhanh tay về. Chỉ thấy thanh kiếm trong tay thiếu nữ lúc này chỉ còn một đoạn.

Lão nhân kia nhìn thấy ái nữ của mình đã sắp thắng, bỗng nhiên chàng thiếu niên phát mạnh tay áo, cùng lúc bắn mạnh vào một ngón tay. Thanh kiếm trong tay ái nữ lão lập tức biến thành hai đoạn. Lão nhân

nhìn thấy rõ toàn bộ diễn biến, không khỏi vọt miệng thốt lên:

- Bàn Cổ Phủ!

Liễu Hạc Đình vốn không muốn cùng hai cha con họ giao thủ, chàng không muốn để lộ thân phận của mình. Nhưng thật không ngờ lão nhân kia lại nhìn ra được lai lịch chiêu thức của chàng. Trong lòng Liễu Hạc Đình còn đang chưa hết ngạc nhiên, đã thấy lão nhân kia bước đến trước mặt mình trầm giọng nói:

- Bạn Liễu Tiên Sinh là gì của người?

Liễu Hạc Đình trầm ngâm giây lát, cuối cùng chàng cũng đáp:

- Gia sư!

Lão nhân kia hai mày hơi chau lại, thần sắc chợt thay đổi. Đột nhiên lão liên tiếp thối lui ra sau ba bước, ngửa mặt lên trời thở dài. Chỉ nghe lão lại cất giọng thở dài nói:

- Ông trời ơi là ông trời! Chẳng lẽ nào ông không có mắt sao chứ? Cả đời của Bạn Liễu Tiên Sinh hành động quang minh chính đại, không ngờ lại thu nhận một đồ đệ như vậy?

Liễu Hạc Đình ngẫm thở dài. Chàng biết lão nhân kia đã hiểu lầm mình và bản thân cũng không thể chỉ với hai ba câu là giải thích được rõ ràng chuyện này, chàng chỉ cung tay hành lễ, đồng thời miệng nói lớn:

- Văn bối tự biết mình thô lỗ bất tài, nhưng tuyệt đối không phải hạng người xấu xa như tiền bối tưởng tượng. Sự việc vừa rồi hoàn toàn là do ngộ nhận...

Lão nhân không để chàng nói hết, liền nhướng mày quát lớn:

- Giữa thanh thiên bạch nhật bắt nạt phụ nữ, chính mắt lão phu nhìn thấy còn là ngộ nhận sao?

Lão nhân vừa dứt lời, đột nhiên có một bóng người từ ngoài vọt vào.

Liễu Hạc Đình hết sức vui mừng:

- Thuần Thuần, có bắt được bọn họ không?

Đào Thuần Thuần mỉm cười, chậm rãi nói:

- Những sự việc chính mắt nhìn thấy có lúc cũng chưa hẳn là đúng.

Lão nhân hơi bất ngờ ngạc nhiên, rồi ngửa mặt cười lớn. Vừa cười lão nhân vừa nói:

- Những việc chính mắt nhìn thấy cũng không đúng, ha ha... Lão phu ngang dọc giang hồ mấy chục năm, đến nay vẫn chưa từng nghe qua những lời này.

Đào Thuần Thuần đưa tay vuốt lại mái tóc, nói:

- Tào Tháo lỗ đạp mạ non, y pháp tự xử. Vương Mãng kính trọng kẻ sĩ, thiên hạ ai ai cũng biết những chuyện này. Nếu lúc đó chính mắt nhìn thấy, cho rằng việc làm kia là thiện há chẳng sai lầm lắm sao?

Lão nhân lại không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Đào Thuần Thuần chậm rãi nói tiếp:

- Quan Công trong Tam Quốc trả lại tặng bào, qua ngũ quan, chém lục tướng. Nếu như lúc đó lão tiền bối cũng chính mắt thấy, há chẳng nói rằng ông ta bất nghĩa với Tào Tháo sao?

Tây Thi của nước Việt đã hiến mình cho Ngô Phù Sai, nếu lúc ấy lão tiền bối cũng chính mắt nhìn thấy, chắc cũng cho rằng bà ta bất trung chẳng?... Còn rất nhiều việc giống như vậy, văn bối có nói ra cả ngày cũng không hết. Nhất thời nhìn thấy chưa hẳn đã hoàn toàn là sự thật. Văn bối nói thế lão tiền bối thấy thế nào?

Lão nhân đứng đờ người ra như trượng gỗ. Lão cảm thấy những lời Đào Thuần Thuần vừa nói khiến cho người ta không biết phải đáp lại như thế nào. Ngần người một hồi lâu, lão nhân đột nhiên nói lớn:

- Những chuyện này làm thế nào có thể đem so sánh với những chuyện vừa rồi. Cho dù người có nói gì đi nữa, cũng khó mà khiến...

Đào Thuần Thuần gật đầu nhẹ nhàng, hai tay đưa lên vỗ nhẹ một tiếng. Từ bên ngoài cổng bước vào bốn tên tiểu nhị, trên tay có khiêng hai thiếu nữ. Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Hai thiếu nữ này đã phát điên, cho nên bọn vân bối mới khống chế họ, vì sợ rằng bọn họ sẽ sinh ra chuyện. Như vậy có gì không đúng sao?

Lão nhân liền bước tới trước mặt hai thiếu nữ dường như đã bị điểm huyết, cúi đầu xuống nhìn một hồi, lão nhân lật mi hai thiếu nữ lên nhìn, sau đó đưa tay ra bắt mạch xem thử. Đột nhiên lão nhân đứng thẳng người lên, bước tới trước mặt Liễu Hạc Đình thì lễ nói:

- Lão phu thật hồ đồ, xin các hạ bỏ qua cho.

Liễu Hạc Đình thấy lão nhân làm vậy, biết lão ta là người thẳng thắn, nên liền vội đáp lễ. Nào ngờ lão nhân sau khi hành lễ xong liền xoay người bỏ đi vào trong tiền sảnh. Vừa bước đi lão nhân vừa quay đầu lại nói:

- Mau khiêng hai cô nương kia vào trong, lão phu còn phải xem kỹ lại đây!

Liễu Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần nhìn nhau mỉm cười, rồi cùng nhau sánh bước vào trong. Thanh y thiếu nữ vẫn còn đứng ngẩn người ra ngạc nhiên. Lúc này nàng mới lướt đến bên cạnh, vỗ vai Liễu Hạc Đình một cái. Liễu Hạc Đình liền quay người sang, trong lòng còn chưa hết ngạc nhiên, đã nghe thiếu nữ cất giọng nói:

- Vừa rồi nếu như kiếm của ta không phải dùng “Tả Hữu Phân Hoa” mà là “Đảo Thái Thất Tinh”, sau đó dùng “Trừu Triệt Liên Hoàn” đâm vào đại huyết Thiên Linh của các hạ.

Tất nhiên lúc đó các hạ phải tự thủ trước như vậy kiếm của ta không bị các hạ bẻ gãy.

Liễu Hạc Đình còn trong ngạc nhiên không biết vì sao thiếu nữ kia vỗ vai mình, lúc này nghe nàng nói vậy mới biết rằng thiếu nữ bị thua nhưng vẫn không phục, chàng liền mỉm cười nói:

- Tại hạ sử dụng tả chưởng, chứ không phải hữu chưởng.

Thanh y thiếu nữ buông tay xuống, trong mắt tỏ ra đầy thất vọng, nhưng miệng vẫn nói:

- Thế thì ta sẽ dùng thân pháp “Thúc Xích Thành Thốn” lướt đến bên trái các hạ, đồng thời chém một kiếm vào chân các hạ. Nếu như các hạ lách mình né tránh, ta sẽ lập tức trở kiếm đâm vào huyết Dũng Tuyền. Còn nếu các hạ xoay người lui về phía sau, ta sẽ tung ra chiêu thức Thất Nguyệt Phi Hoa đâm vào ba đại huyết Ưng Song, Nhũ Căn và Kỳ Môn bên tay trái của các hạ.

Liễu Hạc Đình hơi nhíu hai mày, trong bụng nghĩ thầm:

- Thiếu nữ này tại sao lại ra chiêu hiểm ác như vậy chứ?

Nhưng ngoài miệng chàng lại nói:

- Tại hạ không tránh né sang bên, cũng không thối lui ra sau. Khi chân cô nương vừa di chuyển, tay phải tại hạ sẽ chụp lấy cổ tay phải cô nương trước, tiếp đó sẽ dùng khuỷu tay trái thúc vào Phán Thủy huyết của cô nương. Cho dù cô nương có tránh được tay phải của tại hạ, nhưng thanh kiếm trong tay vẫn bị bẻ gãy như thường.

Thanh y thiếu nữ đứng ngẩn người ra một hồi, như vẫn còn đang ngạc nhiên.

Liễu Hạc Đình mỉm cười, rồi xoay mình bước vào trong tiền sảnh. Đi được vài bước, Liễu Hạc Đình không nhận được liền quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy thanh y thiếu nữ vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ, đầu hơi cúi xuống. Dưới ánh nắng ban mai, Liễu Hạc Đình thấy rõ hai giọt lệ long lanh trên mắt nàng. Đột nhiên chàng cảm thấy không ổn, định dừng bước an ủi thiếu nữ vài câu, đột nhiên nghe thiếu nữ lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Cái gì mình cũng không thêm học, cái gì cũng không muốn, chỉ lo chuyên tâm một lòng luyện kiếm pháp. Nào ngờ mình đã khổ luyện hơn mười năm, nhưng bây giờ lại làm trò hề trước mặt người khác.

Hai tay buông thõng, đoạn kiếm trong tay thiếu nữ lập tức rơi xuống đất đánh một tiếng “keng”. Liễu Hạc Đình chợt hiểu: “Hèn chi kiếm pháp của cô ta tinh thuần đến vậy, hóa ra là thế.” Rồi chàng lại nghĩ tiếp:

“Cô ta đã luyện kiếm pháp nhiều năm như vậy, bây giờ lại dễ dàng bại dưới tay mình, trong lòng đương nhiên là khó chịu.” Nghĩ vậy chàng liền cất giọng nói:

- Cô nương không cần phải buồn bã. Nếu luận về kiếm pháp, theo như tại hạ thấy trong võ lâm cô nương quả là một địch thủ hiếm thấy.

Thanh y thiếu nữ cúi đầu im lặng thật lâu. Sau đó đột nhiên nàng ngẩng đầu lên, mỉm cười nói:

- Đúng vậy, tuy các hạ thắng ta, nhưng lại không phải bằng kiếm.

Đột nhiên thiếu nữ lướt đến bên cạnh, nắm lấy tay Liễu Hạc Đình nói:

- Các hạ nói thật cho ta biết xem, trong số những nhân vật mà các hạ đã từng gặp, có ai kiếm pháp cao hơn ta không?

Liễu Hạc Đình bị thiếu nữ nắm lấy tay, trong lòng chàng vừa cảm thấy bất an lại vừa cảm thấy tức cười, nghĩ thầm: “Hóa ra thiếu nữ này là một kiếm sĩ, ngoài kiếm ra cô ta chẳng hiểu chuyện đời là gì cả.” Tuy chàng muốn an ủi thiếu nữ, nhưng lại không muốn dùng những lời lẽ không chân thật trả lời. Trầm ngâm im lặng hồi lâu, cuối cùng chàng cũng lên tiếng:

- Không giấu gì cô nương, hôm qua tại hạ gặp phải một người, chỉ với một kiếm người kia đã đánh bại tại hạ. Nếu đem kiếm pháp so sánh, người kia quả là cao hơn cô nương một bậc. Nhưng cô nương vẫn còn trẻ, vẫn còn thời gian dài để luyện tập.

Thanh y thiếu nữ liền chau mày, cắt ngang giọng chàng:

- Người đó chỉ sử dụng một kiếm đã đánh bại các hạ sao? Thật vậy không?

Liễu Hạc Đình gật đầu nhẹ nhàng, đáp:

- Đúng như vậy!

Thanh y thiếu nữ sắc mặt buồn bã, từ từ buông tay Liễu Hạc Đình ra, chậm rãi bước đến bên cạnh lão nhân kia kêu lên:

- Phụ thân....

Chưa nói hết câu, nước mắt đã lăn dài trên hai má thiếu nữ.

Lão nhân kia đang khom người xuống quan sát Phong Nhi và Diệp Nhi đang được đặt trên ghế. Một lát lão kê tai nghe nhịp tim của hai người, một hồi lại lật hai bàn tay của họ ra xem. Đột nhiên lão nhân dùng tay bóp miệng hai thiếu nữ há ra, rồi lấy từ trong người ra một chiếc hộp bằng bạc nhỏ, sau đó quần nước bọt của họ bỏ vào trong hộp. Còn đối với những lời ái nữ của lão, ngược lại lão ta dường như không hề nghe thấy.

Liễu Hạc Đình chăm chú nhìn hai cha con họ, trong bụng nghĩ thầm: “Hai cha con họ tâm tính hoàn toàn giống nhau!” Chàng vừa cảm thấy tiếc cho họ, vừa cảm thấy tức cười.

Đưa mắt nhìn sang, chàng thấy Đào Thuần Thuần đang chăm chú nhìn không chớp mắt. Bất giác chàng đưa tay chỉ về phía sau lưng hai cha con lão nhân, giọng thất thanh nói:

- Nàng xem họ...

Đột nhiên chàng cảm thấy không nên bàn luận sau lưng người khác, nên liền lập tức im lặng rút tay về. Bất giác tay chàng chạm phải những sợi tóc phía trước, chàng mới sực nhớ tóc mình hai hôm nay vẫn chưa được tắm chải. Đột nhiên Đào Thuần Thuần bước đến cạnh chàng, thấp giọng hỏi:

- Thơm không?

Liễu Hạc Đình im lặng hồi lâu mới lãnh hội được câu nói của Đào Thuần Thuần. Có yêu mới đổ kị, không đổ kị tức là vô tình. Liễu Hạc Đình mỉm cười, cầm lấy mấy sợi tóc của Đào Thuần Thuần đưa lên mũi ngửi, lại mỉm cười nói:

- Rất thơm! Rất thơm!

Nào ngờ Đào Thuần Thuần đột nhiên “hứ” một tiếng đẩy tay chàng ra, rồi bước thẳng vào trong tiền sảnh, mà không thèm nhìn lại cái nào. Liễu Hạc Đình không khỏi ngạc nhiên, than thầm: “Lòng dạ nàng tại sao lại hẹp hòi như vậy chứ!” Rồi chàng nghĩ tiếp: “Nếu như nàng không có tình cảm với mình, chắc rằng sẽ không làm như vậy. Bây giờ nàng đã có cảm tình với mình, mình phải cảm kích chứ không được trách móc.” Chỉ trong giây lát trong lòng chàng cứ nhắm đi nhắm lại có hai câu: “Nếu như vô tình thì không như vậy. Còn nếu hữu tình thì không nên trách nàng...” Thở dài một tiếng, rồi chàng cũng cất bước tiến vào trong tiền sảnh. Đột nhiên lão nhân kia đứng thẳng người lên, thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Lợi hại! Lợi hại!

Liễu Hạc Đình liền vội dừng bước, ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì lợi hại?

Lão nhân đưa tay ra chỉ thiếu nữ trên ghế, trầm giọng nói:

- Các hạ gặp hai thiếu nữ này ở đâu?

Liễu Hạc Đình hơi nhú mày đáp:

- Hai vị cô nương này cùng đến với tại hạ từ Nghi Sơn, nhưng không biết tại sao đột nhiên phát điên lên như vậy...

Hai mắt lão nhân sắc lạnh, nghiêm giọng nói tiếp:

- Bọn họ và các hạ cùng một đường đến đây. Đêm qua bọn họ bị trúng kịch độc, tại sao các hạ lại không biết? Phải chăng các hạ đã hạ độc bọn họ?

Liễu Hạc Đình nhú hai mày lại, mặt biến sắc nói:

- Đêm qua bị trúng độc? Lão tiền bối, chẳng lẽ sự phát điên của họ không phải tự nhiên, mà do người khác hạ độc được sao? Hơn nữa lại là đêm qua hay sao?

Lão nhân dãn chặt mắt vào mặt Liễu Hạc Đình, giống như muốn xem câu nói của chàng có gì hư dối không. Im lặng nhìn chàng hồi lâu, lão nhân mới từ từ nói:

- Không những bọn họ bị trúng kịch độc, hơn nữa chất độc kia còn làm cho họ hoàn toàn mất hết bản tính. May mắn là khi bọn họ lên cơn có người bên cạnh khống chế, nếu không chẳng biết bọn họ sẽ còn gây ra những chuyện tày trời gì nữa!

Liễu Hạc Đình càng nghe càng biến sắc. Chàng cúi đầu im lặng thật lâu, sau đó lẩm bẩm nói:

- Đêm qua bị trúng độc? Tại sao tại hạ không hề hay biết gì? Tại sao tại hạ...” Đột nhiên chàng ngẩng đầu lên nói lớn:

- Lão tiền bối đã biết được được tính, phải chăng cũng biết phương pháp giải cứu?

Lão nhân buông tiếng thở dài:

- Năm xưa lão phu hành hiệp khắp thiên hạ, đối với tất cả mê dược và độc dược trong giang hồ, lão phu đây đều có cách chữa trị cả. Nhưng còn loại độc dược này, cả đời lão phu chưa từng gặp qua!

Liễu Hạc Đình ngạc nhiên hồi lâu, rồi ngồi “bịch” lên ghế mà trong lòng rối bời. Lát sau chàng từ từ nói:

- Loại độc dược này tuy đáng sợ, nhưng người hạ độc lại càng đáng sợ hơn. Hai cô nương này hôm qua ở cạnh phòng ngủ tại hạ. Cả đêm qua tại hạ không hề chớp mắt chút nào, nhưng khi bọn họ bị hạ độc tại sao tại hạ lại không hay biết tí gì, chẳng lẽ nào...

Đảo mắt nhìn quanh một vòng, chàng lại nói tiếp:

- Chẳng lẽ nào trong khách sạn này...

Lão nhân liền vội tiếp lời:

- Loại độc dược này trong thiên hạ khó mà gặp thấy. Chỉ e rằng loại mê hồn dược Vô Thiên Mi năm xưa cũng chưa lợi hại bằng loại độc dược này...

Dừng lại giây lát, đột nhiên lão nhân nhìn thấy hai giọt lệ còn đọng lại trên hai má ái nữ, liền ngạc nhiên hỏi:

- Yển nhi, con khóc gì vậy?

Thanh y thiếu nữ đưa tay ra lau nước mắt, miệng trả lời:

- Phụ thân, kiếm pháp của hài nhi... kiếm pháp của hài nhi...

Chỉ nói được bấy nhiêu, thiếu nữ liền phủ phục lên bàn khóc lớn.

Hai mày lão nhân hơi chau lại, lão đưa tay ra vuốt nhẹ tóc thiếu nữ:

- Yển nhi, con đau lòng vì kiếm pháp không bằng người ta phải không?

Thanh y thiếu nữ đang nằm gục đầu trên bàn, vừa khóc vừa gật đầu nhẹ nhẹ. Lão nhân thở dài một tiếng, rồi lại nói tiếp:

- Nếu luyện đến kiếm pháp vô địch việc này nói thì dễ chứ làm thì vô cùng khó. Từ xưa đến nay, có mấy người dám tự xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm chứ? Vì vậy con cứ tiếp tục luyện tập, sợ gì không thể thắng được người khác?

Liễu Hạc Đình nhìn thấy tình cảnh như vậy không khỏi thở dài, liền xen lời vào:

- Vừa rồi tại hạ cũng đã khuyên qua lệnh ái, nhưng mà...

Lão nhân gượng cười nói:

- Lão đệ không biết đâu, nó mê kiếm pháp đến như vậy, quả thật chuyện này phải trách lão phu.

Từ từ đưa mắt nhìn về phương xa, lão nhân lại thở dài nói tiếp:

- Năm xưa lão phu tự phụ mình thông minh tuyệt đỉnh, đối với bất cứ những chuyện ly kỳ gì trên đời, lão phu cũng đều muốn xem qua và học một ít. Trong thời gian mấy mươi năm, quả thật lão phu đã học được rất nhiều. Nhưng những học vấn ở đời thì vô cùng vô tận, mà trí lực con người ngược lại có hạn. Về võ công lão phu học được rất nhiều loại, nhưng chẳng có môn nào tinh thâm cả. Thế cho nên khi giao đấu, kẻ bị bại bao giờ cũng là lão phu.

Vì nguyên nhân này nên người trong giang hồ tặng cho lão phu biệt hiệu Thường Bại Cao Thủ.

Hơi dừng lại giây lát, đột nhiên trong mắt lão lộ vẻ giận dữ, nghiêng rằng:

- Đừng nói chỉ đến người ngoài, ngay cả gia huynh của lão phu cũng thường châm biếm trêu chọc lão phu. Lúc đó trong lòng lão phu vô cùng tức giận, nhưng không nghĩ ra được cách gì hay cả. Cho dù lão có muốn khổ công luyện tập đi nữa, nhưng tuổi tác đã cao đâu thể làm được việc này nữa.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai tay lão nhân nắm chặt, răng nghiến chặt nghe ken két. Liễu Hạc Đình thấy vậy trong bụng nghĩ thầm:

“Theo như lời lão nói thì thuở niên thiếu lão ta có thể xem như là một thần đồng, nên có phần kiêu ngạo tự phụ. Nào ngờ sở học của lão tuy rộng nhiều nhưng không tinh luyện một môn nào cả. Đến lúc hối hận thì tuổi đã về chiều, cho dù có muốn làm nhưng không đủ sức.” Nghĩ đến đây, chàng không khỏi liên tưởng đến mình và tự nhủ với lòng từ nay về sau phải hết sức cảnh giác khi hành sự.

Chỉ thấy lão nhân từ từ buông hai tay ra, mắt nhìn xuống, thở dài nói:

- Khi đã về già lão rất hối hận những sai lầm trong đời mình. Vì không muốn Yển nhi dẫm lên vết xe đổ của lão, nên ngay từ bé lão phu đã bắt Yển nhi chuyên tâm luyện tập kiếm thuật mà thôi. Thậm chí ngay cả những việc của nữ nhi lão phu cũng không cho nó học.

Không ngờ sau đó Yển nhi lại mê kiếm thuật đến cuồng si như vậy!

Nghe đến đây, trong lòng Liễu Hạc Đình không khỏi nghĩ thầm:

“Hóa ra thiếu nữ này trở thành một kiếm sĩ, nguyên nhân là do như vậy.” Đưa mắt lên nhìn, chỉ thấy lão nhân đưa tay vuốt mấy sợi tóc, cúi đầu im lặng. Sự oai phong khảng khái vừa rồi của lão, lúc này đã đi

đầu mất hết. Trong khi thanh y thiếu nữ vẫn gục đầu trên bàn nước nức nở khóc, cảnh tượng càng nhìn càng thê lương hơn.

Trong lúc này, Liễu Hạc Đình cũng cảm thấy lòng mình man mác buồn khôn tả...

Nào ngờ lão nhân im lặng một hồi lâu, đột nhiên ngửa mặt lên cười lớn nói:

- Tây Môn Âu ơi Tây Môn Âu! Cả đời người không có gì tài ba cả, duy chỉ có một chữ “hào” có thể xưng là bất bại. Nhưng tại sao hôm nay người cũng học theo thói thường tình của nữ nhi?

Bước nhanh đến giữa tiền sảnh lão cất giọng nói lớn:

- Tiểu nhị, mau mang rượu ra!

Ba chữ Tây Môn Âu vừa nghe qua tai, Liễu Hạc Đình trong lòng không khỏi chấn động.

Đột nhiên chàng lướt nhanh đến trước lão nhân, vọt miệng hỏi:

- Ba chữ Tây Môn Âu có phải là lại danh của lão tiền bối không?

Lão nhân cười lớn nói:

- Không sai! Thường Bại Quốc Thủ Tây Môn Âu chính là lão phu.

Liễu Hạc Đình hơi trầm ngâm giây ít rồi hỏi:

- Có một Tây Môn Tiểu Âu, không biết có liên hệ gì với lão tiền bối hay không?

Hai mắt Tây Môn Âu chợt sáng lên, lão nhìn chăm chăm vào người Liễu Hạc Đình từ từ nói:

- “Tây Môn Tiểu Âu”, bốn chữ này chính là tên hài nhi gia huynh của lão phu.

Đột nhiên lão ngửa mặt lên cười lớn:

- Cái gọi là “Tiểu Âu” chính là Tiểu Tây Môn Âu vậy. Gia huynh của lão cười lão vẫn chưa đủ, còn muốn hài nhi của mình cũng cười lão phu. Tây Môn Âu ơi Tây Môn Âu!

Người quả thật đáng cười như vậy sao?

Âm thanh từ từ yếu dần, giọng lão đồng thời cũng có vẻ rất đau khổ. Đột nhiên lão cất giọng gọi lớn:

- Mang rượu ra! Mang rượu ra!

Trong lòng có điều phiền muộn, lão dường như muốn dùng rượu để giải sầu.

19. Vào Vòng Thị Phi

Liễu Hạc Đình đứng lên, nhưng không biết dùng lời lẽ gì để an ủi lão. Trong lòng chàng chỉ nghĩ thầm:

“Hóa ra Tây Môn Tiểu Âu chính là cháu của người này. Xem ra dòng họ Tây Môn này cũng là dòng họ võ lâm thế gia.” Liễu Hạc Đình vừa bước chân vào giang hồ chưa được bao lâu, nên chưa từng nghe qua “Hổ Khẩu Song Phi, Cô Tô Song Hùng, Đông Phương Tây Môn oai chấn quan trung”, bốn câu truyền tụng trong giang hồ. Chàng càng không biết hai chữ Tây Môn trong câu truyền tụng kia chính là nói Tô Châu Hổ Khẩu Phi Hạc Sơn Trang và cũng chính là ý muốn nói thị tộc của Tây Môn Âu.

Nhưng ngược lại chàng biết giữa Tây Môn Âu và huynh trưởng của lão nhất định không hòa thuận với nhau. Liễu Hạc Đình vừa định đem sự việc của Tây Môn Âu ra hỏi, đột nhiên chàng thấy thanh y thiếu nữ chậm chậm đứng lên, từ từ bước đến bên Tây Môn Âu đưa tay lau nước mắt khẽ nói:

- Phụ thân, đại bá tuy ngoài mặt nhìn thấy không đối xử tốt với người, nhưng thật ra trong lòng vẫn quan tâm đến...

Tây Môn Âu nhúu mày, trừng mắt quát:

- Người hiểu gì chứ?

Đột nhiên thở dài một tiếng, Tây Môn Âu đưa tay vỗ nhẹ bờ vai thiếu nữ, ánh mắt lão bỗng nhiên trở nên hiền từ, giọng nói nhỏ nhẹ:

- Yên nhi, con hiểu gì chứ...?

Hai câu “hiểu gì chứ” hoàn toàn giống nhau, nhưng ngữ khí lại hoàn toàn khác nhau.

Chỉ trong giây lát, Liễu Hạc Đình cảm thấy tình thương của Tây Môn Âu dành cho thiếu nữ vô cùng vô tận, làm ấm áp cả căn phòng. Bất giác chàng nghĩ đến thân thể mình mà không khỏi buồn bã. Buông một tiếng thở dài, Liễu Hạc Đình bước ra ngoài cất giọng gọi lớn:

- Mang rượu! Mang rượu!

Lúc này mặt trời đã lên khá cao, nhưng vẫn còn nằm ở phía đông. Bầu trời mùa thu trong xanh vô tận.

Cho đến khi mặt trời đã ngả về tây, Liễu Hạc Đình cùng Tây Môn Âu vẫn còn ngồi đối diện nhau uống rượu, với bao điều phiền muộn trong lòng.

Gần cửa sổ, thanh y thiếu nữ ngồi lặng yên nhìn chăm chăm không nháy mắt vào hai chân mình như tượng gỗ.

Gian phòng phía trong cửa được đóng chặt. Đào Thuần Thuần làm gì ở bên trong chẳng ai biết cả, Liễu Hạc Đình đã nhiều lần muốn mở cánh cửa đóng chặt kia. Chàng đã nhiều lần đứng lên nhưng lại ngồi xuống và cứ thế tiếp tục uống cạn hết chung này đến chung kia.

Thế rồi chàng bắt đầu phát hiện ra rằng, rượu là một thứ vô cùng kỳ diệu, nó có thể khiến cho tất cả bao nhiêu phiền muộn trong lòng chàng tạm thời quên đi hết.

Chàng không biết phải chăng mình đã say, chỉ cảm thấy trong lòng lâng lâng dễ chịu và dường như tất cả mọi chuyện trên đời này đã cách chàng rất xa.

Tây Môn Âu nói từ những chuyện danh sơn trong thiên hạ, cho đến những sự kiện trọng đại trong võ lâm... Cuối cùng thì đèn cũng được thắp lên.

Màn đêm đã bao trùm khắp nơi!

Ánh sáng yếu ớt phát ra từ ngọn đèn, rọi lên trên mặt hai thiếu nữ bị điểm huyết bất động. Tây Môn Âu đột nhiên nhú mày trầm giọng nói:

- Mấy mươi năm qua, những việc lão phu gặp phải lão phu chưa hề chịu thúc thủ bao giờ.

Liễu lão đệ, nếu như lão đệ an tâm giao hai vị cô nương này cho lão phu. Sau ba tháng lão phu sẽ đến nơi này gặp lão đệ. Đến lúc đó lão phu nhất định có thể nói cho lão đệ biết loại độc được kia là gì? Và cách giải độc như thế nào.

Liễu Hạc Đình hơi nhú mày suy nghĩ giây lát, sau đó chàng mỉm cười nói:

- Cứ theo ý lão tiền bối vậy!

Tây Môn Âu đưa tay vuốt râu cười nói:

- Cả đời lão phu kính phục những bậc trượng phu quang minh lỗi lạc, mến yêu những kẻ kỳ tài thông minh. Còn đối với những tên ngu xuẩn ti tiện, dù có quì trước mặt lão phu ba ngày ba đêm, lão phu cũng không thèm nói đến nửa câu. Hôm nay lão phu cùng lão đệ có thể nói là bình thủy tương phù, nhưng lão phu có lời muốn khuyên...

Thanh y thiếu nữ đột nhiên đứng lên bước đến trước mặt Liễu Hạc Đình, khẽ nói:

- Vừa rồi các hạ nói người kia kiếm pháp tuyệt cao, không biết các hạ có biết người đó hiện giờ ở đâu không?

Khi nói chuyện, thanh y thiếu nữ không màng đến người khác đang làm gì, cũng như nói gì, mà chỉ cần trong lòng mình nghĩ sao là nói vậy, không hề suy nghĩ cặn kẽ. Đối với những qui tắc đạo đức và nhân tình thế thái dường như thiếu nữ chẳng hiểu gì cả và cũng không thèm để ý đến.

Liễu Hạc Đình chau mày cười nói:

- Phải chăng cô nương định đi tìm y chẳng?

Thanh y thiếu nữ đứng lên chăm chú nhìn vào chung rượu trong tay Liễu Hạc Đình, nàng không nói “phải” đồng thời cũng không nói “không”.

Liễu Hạc Đình cười ha ha nói:

- Bạch y nhân kia tuy tại hạ không biết hiện giờ y ở đâu, nhưng đám người này hành tung không mấy khó tìm. Nếu cô nương muốn tìm y, tại hạ nghĩ rằng việc này hoàn toàn có thể.

Tây Môn Âu đột nhiên “hừ” một tiếng đẩy bàn đứng dậy. Mắt nhìn trừng trừng ái nữ, sau đó lão xoay người lại nói:

- Rượu đã uống hết, bây giờ lão phu đi đây.

Nói đoạn lão bước đến bế lấy Phong Nhi đặt vào trong tay thanh y thiếu nữ đang đứng yên như tượng gỗ. Sau đó lão quay sang bế lấy Diệp Nhi bước ra khỏi sảnh đường. Đột nhiên lão dừng bước quay người lại cất giọng nói lớn:

- Liễu lão đệ, bình sinh lão phu chỉ có duy nhất một chỗ đáng tự hào, vậy ngươi có biết là gì không?

Liễu Hạc Đình chống tay xuống bàn, từ đứng lên:

- Rượu còn chưa uống hết, tại sao lão tiền bối đã nói muốn đi.

Đột nhiên chàng cất giọng cười lớn:

- Điểm yếu nhất trong đời của tại hạ chính là không biết phán đoán tâm sự của người khác. Trong lòng lão tiền bối đang nghĩ gì, tại hạ hoàn toàn không thể nào nói ra.

Tây Môn Âu chau mày nói:

- Mấy mươi năm qua, Tây Môn thế gia đều sản sinh ra những cao thủ xuất chúng, nhưng ngược lại lão phu là một người thấp nhất trong hạng người thấp nhất. Cả đời không thể trở thành cao thủ cao nhất, nhưng có thể trở thành cao thủ thấp nhất. Như vậy lão phu xem ra cũng không uổng đời này.

Đoạn lão ngửa mặt cười lớn, bước ra ngoài. Liễu Hạc Đình ngẩn người hồi lâu, chân loạn choạng bước về phía trước, đột nhiên chàng cười lớn nói:

- Tuyệt! Tuyệt, Tây Môn huynh... Tây Môn tiền bối, với câu nói vừa rồi tiểu đệ phải uống với tiền bối một chung... Tây Môn huynh, huynh đi đâu vậy?... Tây Môn tiền bối, tiền bối đi đâu vậy, này tiền bối đi đâu vậy?...

Hai chân mềm nhũn, lão đảo sang bên mấy bước, Liễu Hạc Đình ngồi bịch xuống ghế.

Một cơn gió thổi qua, vụn vặt trên đời đều biến thành một khối màu đen trong mắt chàng. Mũi chàng dường như ngửi thấy một mùi thơm nhẹ. Tai chàng dường như nghe thấy tiếng cười khúc khích và mặt chàng cơ hồ cũng hơi nhìn thấy một chiếc bóng yếu diệu...

Mùi thơm, tiếng cười, chiếc bóng. Chiếc bóng, tiếng cười, mùi thơm...

Hỗn loạn, đam mê!

* * * Nửa đêm!

Tất cả bốn bề đều im lặng. Xa xa có một điểm sáng đèn lấp lóe tựa hồ như muốn cùng tranh sáng với trăng sao. Gần đây đây có một tiếng thở dài. Tuy tiếng thở dài rất khẽ nhưng nghe rất náo nùng và cũng chỉ trong phút chốc tiếng thở dài kia đã tan vào trong ngọn gió.

Thế rồi ánh trăng cũng ngả về tây, sao trên trời cũng đã thưa dần.

Bình minh cuối cùng cũng lộ dạng, bắt đầu một ngày mới.

Ngày thứ hai, trong Tây Khoa viện gần như không có bất kỳ một âm thanh nào. Những lữ khách bước vào trong trang viện gần như không có một ai, mãi cho đến tận hoàng hôn...

Lại là hoàng hôn.

Đào Thuần Thuần từ từ bước ra bên ngoài trang viện, từ từ bước lên ngựa đã được tên tiểu nhị đã chuẩn bị sẵn bên ngoài cửa viện.

Liễu Hạc Đình đầu hơi cúi thấp bước ra theo sau Đào Thuần Thuần. Chàng chẳng mở miệng nói nửa câu mà chỉ vút mạnh ngọn roi vào hư không, nhưng vẫn không sao xua đuổi được sự hổ thẹn ấy này.

Cả hai con ngựa một trước, một sau chậm chậm cất bước trong đêm khuya. Chỉ một lát sau, thành Nghi Thủy đã lùi lại phía sau lưng họ, trăng từ từ lộ dạng lên khỏi đầu những ngọn cây.

Đào Thuần Thuần bỗng nhiên quay đầu lại, khẽ gọi:

- Này...

Liễu Hạc Đình ngẩng đầu lên, thúc ngựa tiến nhanh về phía trên đưa mắt nhìn Đào Thuần Thuần. Nhưng Đào Thuần Thuần ngược lại im lặng, không nói gì. Đưa bàn tay ngọc lên vuốt nhẹ mái tóc, cuối cùng Đào Thuần Thuần cũng thấp giọng nói:

- Chàng...

Chỉ nói được có một tiếng, rồi nàng lại im bặt.

Chỉ với hai chữ “này” và “chàng” rất đơn giản, nhưng bao hàm biết bao tình ý phức tạp bên trong. Ngoài Liễu Hạc Đình ra còn ai có thể lãnh hội được những ý vị này chứ?

Liễu Hạc Đình đưa tay vuốt bờm ngựa, cúi đầu hơi thấp nói:

- Tại hạ... tại hạ... Ánh trăng đêm nay dường như so với đêm qua...

- Đêm qua?...

Đào Thuần Thuần đột nhiên tra roi quất ngựa chạy lên phía trên. Liễu Hạc Đình ngơ ngác nhìn theo bóng dáng yếu diệu của nàng, trong lòng vừa cảm thấy thương yêu lại vừa cảm thấy khó chịu.

Cảnh phía trước không xa dưới ánh trăng tỏa sáng ẩn hiện một ngôi miếu hoang nằm cạnh bên đường. Con đường dẫn đến ngôi miếu là những bậc thang phủ đầy rêu xanh.

Đào Thuần Thuần đột nhiên xuống ngựa, từ từ bước lên những bậc thang vào bên trong ngôi miếu hoang. Dưới ánh trăng, bóng nàng trải dài trên đường, càng làm cho cảnh vật tiêu điều ở đây càng thêm thê lương hơn.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn theo Đào Thuần Thuần. Chàng do dự đứng trước những bậc thang. Cuối cùng chàng cũng xuống ngựa. Trong bóng đêm mông lung, Đào Thuần Thuần lúc này đang quỳ trước án tiền ngôi miếu, lưng hướng về phía chàng.

Nàng đưa tay buông tóc xuống, để tóc ôm lấy hai bờ vai. Sau đó nàng lâm râm khấn vái thật lâu, thậm chí ngay cả cử động nhẹ cũng không có.

Liễu Hạc Đình đứng gần người ra nhìn nàng, trong lòng tự nhiên dâng trào một cảm xúc khó tả. Đây là một ngôi miếu hoang phế, trong miếu thờ vị thần gì Liễu Hạc Đình cũng không biết. Nhưng ngay lúc này, tại nơi đây, trong ngôi miếu hoang đổ nát dường như có mặt sự thánh thiện khó tả, khiến cho chàng chỉ muốn quỳ xuống sám hối những ngày qua và cầu nguyện cho những ngày kế tiếp.

Trong khi trong lòng chàng đang miên man với bao ý nghĩ. Đột nhiên chàng cảm thấy trên đỉnh đầu hơi lạnh, giống như có nước đọng ở phía trên mái rơi xuống.

Chàng bất giác đưa tay lên phủi giọt nước, chỉ thấy Đào Thuần Thuần hai tay đang chấp lại, miệng lâm râm khấn vái...

“Cầu nguyện cho cả đời chàng được bình an, mọi việc đều như ý, gặp hung hóa kiết, cho dù tiểu nữ có phải chịu khổ, chịu nạn cũng không sao cả...” Những câu nói bình thường, trong ngôi miếu hoang phế, nhưng được phát ra từ miệng Đào Thuần Thuần, lọt vào tai Liễu Hạc Đình, trong giây lát tự nhiên chàng cảm thấy khắp người nóng ran lên. Lại có mấy giọt nước từ phía trên mái rơi xuống người chàng, nhưng chàng

cũng không màng đưa tay lên lau, mà vội bước xuống quỳ phía sau Đào Thuần Thuần, cung kính khấu đầu lạy ba vái lớn tiếng khấn:

- Cho dù đao kiếm có chém xuống thân, Liễu Hạc Đình này cũng xin cam chịu. Chỉ cầu nguyện cho cả đời này luôn được trẻ trung, vui vẻ dầu có phải làm khuyển mã Liễu Hạc Đình này cũng cam tâm.

Đào Thuần Thuần ngạc nhiên quay đầu lại khẽ hỏi:

- Chàng đang nói chuyện với ai vậy?

Liễu Hạc Đình ngạc nhiên đáp:

- Tại hạ đang khấn vái trước thần linh...

Đào Thuần Thuần khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Thế thì chàng hà tất phải nói lớn như thế làm gì? Chẳng lẽ chàng sợ thần linh không nghe thấy sao?

Liễu Hạc Đình cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, chỉ thấy Đào Thuần Thuần quay đầu lại, thâm khấn tiếp:

- Tiểu nữ thành tâm thành ý đều vì chàng cả. Chỉ cần chàng sống được vui vẻ, tiểu nữ cam chịu tất cả... Cho dù... cho dù có phải bắt tiểu nữ rời xa khỏi chàng, cũng... cũng...

Nàng đưa tay lên ôm lấy mặt, mà không sao nói tiếp được.

Liễu Hạc Đình lại cảm thấy toàn thân nóng ran lên, chàng không thềm để ý đến gì khác, lại lớn tiếng nói:

- Hết suốt kiếp này Liễu Hạc Đình sẽ không bao giờ rời xa khỏi nàng, cho dù đao kiếm có kề tận cổ cũng không rời khỏi nàng nửa bước. Nếu Liễu Hạc Đình này có sai lời xin trời tru đất diệt.

Chàng vừa mới dứt lời, chỉ nghe một âm thanh dịu dàng, hơi run khẽ nói bên tai mình:

- Chàng thật sự có lòng như vậy... Ai! Chỉ cần chàng có lòng như thế, thiếp... thiếp không còn mong muốn gì nữa!

Liễu Hạc Đình đột nhiên đưa tay nắm lấy tay Đào Thuần Thuần. Trong bóng tối, cả hai người nắm chặt lấy tay nhau và gần như quên mất nơi này là đâu.

Một hồi lâu sau, Đào Thuần Thuần khẽ thở dài một tiếng, nói với giọng buồn buồn:

- Sự phụ của chàng... Ai! Chàng nhất thiết không cần phải vì thiếp mà khó xử. Chỉ cần chàng sống được vui vẻ, cho dù thiếp có thể nào cũng không sao?

Liễu Hạc Đình không nói gì, chỉ ngậm thở dài một tiếng. Lại một hồi lâu sau, đột nhiên chàng đứng lên, rồi nhẹ nhàng dìu Đào Thuần Thuần đứng dậy, khẽ nói:

- Bất luận ra sao ta cũng...

Đào Thuần Thuần liền vội tiếp lời:

- Tâm ý của chàng không cần nói ra thiếp cũng đã biết... Ai! Không biết hiện giờ đã canh hai chưa? Nơi đây thật vô cùng yên tĩnh, chúng ta tại sao không nghỉ thêm giây lát chứ?

Liễu Hạc Đình ôm lấy bờ vai nàng, gục đầu nói:

- Không hiểu sao ta vẫn cảm thấy nơi đây vô cùng âm u, hơn nữa phía trên mái lại có nước tích tụ...

Chàng vẫn chưa dứt lời, lại một giọt nước từ trên rơi xuống trúng ngay vào vai chàng.

Liễu Hạc Đình đưa tay lên vai phải, bỗng nhiên miệng chàng kêu “ý” lên một tiếng. Đào Thuần Thuần chau mày ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Liễu Hạc Đình trong lòng nghi hoặc liền bước ra bên ngoài ngửa bàn tay ra xem...

Dưới ánh trăng, chỉ thấy bàn tay Liễu Hạc Đình có nhiều vết máu.

Giữa đêm khuya hoang vắng. Trên mái ngói miếu hoang kia tại sao lại có máu nhỏ giọt xuống?

Liễu Hạc Đình tự nhiên cảm thấy trong lòng ớn lạnh. Hai con tuần mã đứng bên đường nhìn thấy chủ nhân bước ra, liền cất giọng hí vang.

Tiếng hí vẫn chưa kịp dứt!

Đột nhiên có ánh đèn từ xa bay vụt đến. Liễu Hạc Đình liền cất giọng quát:

- Ai?

Ánh đèn lóe sáng lên rồi tắt lịm. Bốn bề trở lại tối đen.

Liễu Hạc Đình thối lui ra sau ba bước, trầm giọng nói:

- Thuần Thuần! Nàng mau ra đây!

Chàng vừa mới dứt lời, đột nhiên có một ánh sáng từ phía cánh rừng bay thẳng lên không. Sau khi lóe sáng giữa màn đêm, ánh sáng kia liền tắt lịm.

Chỉ trong nháy mắt, đã nghe thấy có tiếng người cùng tiếng y phục sột soạt đang từ xa tiến đến gần. Liễu Hạc Đình đưa tay nắm lấy cổ tay Đào Thuần Thuần, ánh mắt chàng quét ngang khắp nơi một lượt. Trong bóng đêm mập mờ như có quỷ mị từ tứ phía sắp bổ nhào vô phía hai người.

“Xoạt” một tiếng, một bóng đen lướt nhanh lên mái ngói miếu hoang. Lại “xoạt” một tiếng, một bóng đen rơi xuống phía sau cánh rừng rậm. Hai con tuần mã bỗng nhiên ngẩng đầu lên liên tục hí vang. Cuối cùng chúng đã bỏ chạy, nhưng vừa chạy được một đoạn ngắn, cả hai con tuần mã lập tức ngã ngang xuống đất.

Liễu Hạc Đình hai mày hơi chau lại, cất giọng nói lớn:

- Bằng hữu là ai? Ẩn thân ám toán súc vật, hành động này được xem là hảo hán sao?

Tứ bề im lặng không một tiếng đáp lại. Phía trên mái ngói miếu hoang đột nhiên có tiếng quát lớn:

- Chiếu!

Lập tức, ánh sáng của mấy chục ngọn đèn khổng lồ từ trong bốn phía cánh rừng nhất loạt cùng chiếu ra, chiếu thẳng đến người Liễu Hạc Đình. Đào Thuần Thuần nói khẽ vào tai chàng:

- Thận trọng coi chừng bọn chúng ám toán.

Liễu Hạc Đình “hừ” một tiếng, ngực ưỡn về phía trước, hai tay dang rộng, cất giọng lớn tiếng nói:

- Các hạ làm như vậy là có ý gì, xin nói rõ ra, nếu không...

Từ phía trên mái ngói miếu hoang bỗng nhiên cất lên một tràng cười dài. Liễu Hạc Đình quay người lại nhìn về phía phát ra tiếng cười. Chỉ thấy dưới ánh trăng, trên nóc ngói miếu hoang có một lão nhân đang đứng. Lão nhân kia mình mặc áo ngắn, râu tóc bạc phơ, hai mắt sáng quắc, lão nhân vốn có thân hình cao to, hơn nữa từ dưới nhìn lên càng cảm thấy lão nhân kia như một pho tượng thần.

Tiếng cười của lão nhân kia ngân nga như chuông đồng, làm cho Liễu Hạc Đình nghe lòng bùng cả tai. Sau khi những ngọn đèn chiếu sáng, bao quanh lấy Liễu Hạc Đình, chàng mới thấy rõ có nhiều bóng người trong tay đều có cầm binh khí, nhưng không biết số khoảng bao nhiêu. Trong tiếng cười chỉ nghe lão nhân kia nói:

- Bọn ba theo người mấy trăm dặm, xem lần này người còn chạy đi đâu.

Đột nhiên lão nhân ngừng cười, cất giọng quát lớn:

- Người còn chưa chịu tự trói, chẳng lẽ định đợi lão phu ra tay sao?

Liễu Hạc Đình ngậm than thầm trong bụng, biết rằng lần này mình đã bị cuốn vào trong những chuyện thị phi.

Trầm ngâm hồi lâu, chàng còn đang tìm lời để đáp, bỗng nhiên phía trong ngói miếu phát ra hai tiếng kêu kinh hãi, tiếp theo có người gọi lớn:

- Biên lão gia! Ha nhị tử và Mai tứ đệ, đều... đều... đều...

Người kia liên tiếp nói ba tiếng “đều”, chưa kịp dứt câu, trong đám người kia đã có tiếng quát lớn. Một gã đại hán râu tóc rối bởi lập tức phóng nhanh vào bên trong ngôi miếu. Tiếp theo là một tiếng thét kinh thiên động địa, gã đại hán phóng mình trở ra, miệng mắng lớn:

- Tên súc sanh, ta sẽ thí mạng với ngươi!

Dứt lời, gã tung quyền đánh thẳng về phía Liễu Hạc Đình. Quyền pháp của gã đại hán uy pháp quả kinh người.

Lão nhân râu tóc bạc phơ đứng trên nền ngôi miếu hơi nhú hai mày lại, cất giọng khê quát:

- Tam Tư ngươi không cần phải liều mạng với hân. Chẳng lẽ nào đêm nay hân còn thoát được sao?

Lão nhân vừa dứt lời, gã đại hán râu tóc rối bởi đã liên tiếp tung ra bảy quyền. Thế nhưng không có quyền nào chạm được vào áo của Liễu Hạc Đình. Những bóng người xung quanh liền phát ra người tiếng kêu vang dậy và từ từ khép chặt vòng vây lại. Mấy chục ngọn đèn khổng lồ chiếu sáng cả khoảng đất trống trước ngôi miếu như ban ngày. Nhưng những bóng người đứng sau các ngọn đèn, ngược lại càng không nhìn thấy rõ. Liễu Hạc Đình trong lòng trách thầm, bọn người này chưa phân trắng đen đã vội liều mạng. Nhưng chàng cũng không muốn vô duyên vô cớ dă thương người. Vì vậy chàng chỉ né tránh quyền pháp của gã đại hán mà không hề đánh trả lại. Gã đại hán đã dốc hết toàn lực tung ra bảy quyền, nhưng không hề chạm được vào áo đối phương, trong khi đối phương chỉ tránh né mà thôi. Dường như hơi ngạc nhiên, gã đại hán bỗng nhiên quát lớn một tiếng, lao mình thẳng về phía Liễu Hạc Đình. Quả là hân ta muốn thí mạng với chàng.

Lão nhân râu tóc bạc phơ đứng trên nóc ngôi miếu thấy vậy, liền chau mày quát:

- Dừng tay!

Gã đại hán đánh tiếp ba quyền mới chịu dừng tay lại. Gã giận dữ nghiêng răng ken két.

Sau khi hít sâu vào một hơi, gã đại hán liền quay người lại nói lớn:

- Sư phụ!... Dung Nhi đã bị người ta hại chết rồi.

Hai tay ôm lấy mặt, gã đại hán khóc lớn như một đứa trẻ nít. Hai vai gã đại hán rung lên liên hồi, chứng tỏ trong lòng gã đang vô cùng đau khổ. Lão nhân râu tóc bạc phơ đưa tay vuốt râu, chân giẫm mạnh xuống. Chỉ nghe tiếng ngói vỡ lách cách, rồi rơi xuống bên dưới.

Liễu Hạc Đình hai mày nhú lại, cung quyền nói:

- Các hạ...

Chàng chưa kịp nói hết câu, lão nhân râu tóc bạc phơ đã quát lớn một tiếng, tung người nhảy xuống đất. Từ bên trong ngôi miếu hoang có hai người cúi đầu bước ra nhìn Liễu Hạc Đình với ánh mắt căm phẫn. Trong đó có một người cất giọng nói:

- Hạ nhị tử cùng Mai tam đệ toàn thân mỗi người bị chém bảy vết kiếm, hiện giờ xác của họ vẫn còn bị treo trên trần nhà.

Lão nhân râu tóc bạc phơ quát lớn:

- Biết rồi!

Hai tay nắm chặt lại, lão từ từ tiến tới trước mặt Liễu Hạc Đình. Lão quan sát chàng từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên rồi cười nhạt nói:

- Xem ngươi có vẻ hỉ mũi chưa sạch, thật không ngờ thủ đoạn lại ác độc như vậy. Bọn họ thất ra có thù oán gì với ngươi, ngươi nói cho lão phu nghe thử xem?

Lão bóp chặt hai tay lại, lập tức nghe thấy những tiếng kê “rắc rắc”. Liễu Hạc Đình ngậm thở dài một tiếng, chàng nghĩ đến lão nhân cùng với Tây Môn Âu mà chàng gặp phải sáng sớm hôm qua, tính khí hoàn toàn giống nhau. Sự nóng giận của bọn họ còn hơn cả bọn thiếu niên trẻ tuổi. Miệng tuy bảo người khác không

nên liều mạng, nhưng bản thân mình thì lại không phân biệt được trắng đen, tự vu khống tội cho người khác. Chàng nghĩ đến bản thân mình mấy ngày qua liên tiếp bị hiểu lầm, nhất thời không biết là nên tức giận hay nên buồn cười? Nghĩ vậy, nhưng chàng vẫn ôn tồn đáp:

- Tại hạ chỉ là vô ý đến được nơi đây, quả thật không biết ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Những lời các hạ vừa nói, tại hạ thật sự không hiểu gì cả!

Lão nhân quắc mắt nhìn chàng, đột nhiên ngửa mặt lên trời, cười lớn:

- Rất tốt! Rất tốt! Không ngờ một tên tiểu tử như ngươi mà cũng dám dùng những lời giả dối trước mặt lão phu. Vết máu trên người ngươi vẫn còn chưa khô, trên tay ngươi vẫn còn vết máu, như vậy còn giả hay sao? Trong thành Nghi Thủy ngươi liên tiếp sát thương bảy mạng người, cộng thêm ba oan hồn ở đây. Giết người phải thưởng mạng, nợ máu trả bằng máu. Tiểu tử, ngươi hãy mau nộp mạng cho lão phu!

Gã đại hán đầu tóc rối bời nắm chặt hai tay lại, toàn thân chồm về phía trước giống như chỉ mong sao sư phụ của gã một quyền đánh chết ngay Liễu Hạc Đình.

Mấy mươi cặp mắt xung quanh cũng đều nhìn chàng với ánh mắt căm hờn. Ánh đèn lúc này tuy vẫn sáng như ban ngày, nhưng bóng đêm phía sau những ngọn đèn càng lạnh lùng thê lương hơn. Đào Thuần Thuần bỗng nhiên cười khúc khích, giọng nhỏ nhẹ nói:

- Biên lão gia, gần đây lão gia có khỏe không?

Lão nhân vô cùng ngạc nhiên. Lão chỉ thấy thiếu nữ trước mặt có gương mặt đẹp tựa một bông hoa, nụ cười thân thiện đầy vẻ quan tâm. Tuy trong lòng lão không muốn trả lời, nhưng miệng vẫn khe khẽ một tiếng đáp:

- Lão phu lâu nay vẫn khỏe mạnh!

Đào Thuần Thuần lại tươi cười hỏi tiếp:

- Những thuộc hạ của lão tiền bối vẫn đều tốt chứ?

Lão nhân lại không khỏi ngạc nhiên. Im lặng giây lát, lão nhân gật đầu nhẹ nhẹ đáp:

- Bọn chúng vẫn tốt cả, đa tạ...

Lão định nói: “Đa tạ cô nương đã quan tâm.” Nhưng vừa nói được hai tiếng đa tạ, đột nhiên lão cảm thấy có điều gì đó bất ổn nên không nói tiếp. Bọn người kia đưa mắt nhìn nhau chẳng hiểu thiếu nữ này hỏi vậy là có ý gì. Thậm chí ngay cả Liễu Hạc Đình cũng cảm thấy trong lòng nghi hoặc.

Chỉ nghe Đào Thuần Thuần giọng buồn buồn nói:

- Thế thì thật là kỳ quái!

Nói xong câu này, nàng không nói thêm gì nữa. Lão nhân kia chau hai mày lại, không nhận được liên hồi:

- Kỳ quái điều gì?

Đào Thuần Thuần đưa tay lên che lấy mắt, giọng khẽ nói:

- Ánh đèn quá sáng làm cho người ta thật khó chịu.

Lão nhân từ từ thả tay ra, đột nhiên xua tay nói:

- Đèn sáng quá như vậy làm gì? Chẳng lẽ lão phu bị mù hay sao chứ? Còn không mau tắt bớt vài ngọn!

Liễu Hạc Đình trong bụng cười thầm:

“Lão ta tuy tóc đã bạc đầu, nhưng tính khí rất còn trẻ nít.” Chỉ thấy lão nhân vừa dứt lời, những ngọn đèn bốn phía đã được tắt đi hơn nửa.

Lúc này Liễu Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần mới nhìn thấy rõ. Dưới ánh trăng là những gã đại hán lực lưỡng, tất cả như đang trong tư thế sắp lâm trận.

Đào Thuần Thuần đưa tay vuốt tóc, chẳng mở miệng nói thêm lời nào.

Lão nhân ho khê một tiếng, lại tiếp tục hỏi:

- Cô nương kỳ quái điều gì chứ?

Đào Thuần Thuần chậm chậm bước đến trước mặt lão, từ từ nhìn lão với ánh mắt đầy vẻ quan tâm. Cho dù là người có lòng dạ sắt đá, một khi nhìn thấy cử chỉ và thần thái của nàng như vậy cũng khó mà không động lòng. Huống hồ lão nhân này bề ngoài tuy có vẻ oai phong凛冽, lời nói như sắt thép, nhưng trong lòng lại nhu hòa hiền từ. Nếu không phải là như vậy thì lúc này lão đâu thân thiết nói chuyện với Đào Thuần Thuần.

20. Vạn Thắng Kim Dao

Liễu Hạc Đình trong lòng cảm thấy rất kỳ quái. Người của lão nhân kia bị hại, vậy mà lúc này lão ta còn có lòng dạ nói chuyện với Đào Thuần Thuần sao?

Đang mãi lo suy nghĩ, đột nhiên lại nghe Đào Thuần Thuần thở dài buồn bã, từ từ cất giọng nói:

- Tiểu nữ cảm thấy kỳ lạ là thân thể lão tiền bối cường tráng, gia trạch bình an, như vậy có thể nói là phúc thọ song toàn, vì vậy đầu óc tỉnh táo mới phải. Đầu thể nào giống với những hạng người dễ bị kích động làm những chuyện hồ đồ và chuyên đi vu oan cho người tốt... quả thật là kỳ quái.

Giọng nàng nói nhỏ nhẹ, không nhanh cũng không chậm. Khi nàng nói được một nửa, sắc mặt lão nhân đã bắt đầu thay đổi. Đợi cho đến khi nàng nói hết, lão nhân quát một tiếng giận dữ như muốn vỡ bụng. Đào Thuần Thuần mỉm cười, từ từ nói tiếp:

- Tiểu nữ xưa nay nói chuyện rất thẳng thắn, xin lão tiền bối đừng trách!

Đảo mắt một vòng, nàng lại nói:

- Tiểu nữ và vị công tử đây nếu như là hung phạm giết người, như vậy vừa rồi bọn tiểu nữ cũng có ít nhất mười cơ hội để đào tẩu, chứ đâu có lý đứng đây chờ các vị bắt. Lão tiền bối nói xem có đúng không?

Gã đại hán đầu tóc rối bời cất giọng quát lớn:

- Người thử đào tẩu xem!

Đào Thuần Thuần mỉm cười xoay người lại, rồi bước đến trước mặt gã mỉm cười nói:

- Người cho rằng ta chạy không thoát sao?

Đột nhiên nàng vung tay lên, dùng song chỉ đâm thẳng vào mặt gã đại hán như hai mũi dao. Gã đại hán thấy nàng tươi cười, đâu ngờ rằng nàng ra tay tấn công. Đợi đến khi trong lòng thất kinh, song chỉ của Đào Thuần Thuần đã sắp chạm vào hai mắt gã. Lúc này trong lòng gã vô cùng hỗn loạn, liền cúi đầu xuống né tránh. Nào ngờ tự nhiên gã cảm thấy trên đầu hơi lạnh lạnh, chiếc khăn quần trên đầu gã lúc này nằm gọn trong tay Đào Thuần Thuần.

Ngẩng đầu lên nhìn, gã chỉ thấy thiếu nữ kia mỉm cười rồi xoay lưng bước đi. Lão nhân râu tóc bạc phơ quét ngang ánh mắt, dường như trong lòng lão mắng thầm:

- “Đúng là đồ vô dụng”.

Đào Thuần Thuần tươi cười nói:

- Lão tiền bối nói thử xem, bọn tiểu nữ có thể đào tẩu thoát không chứ?

Lão nhân lạnh lùng “ừ” một tiếng, Đào Thuần Thuần giả vờ như không nghe thấy, nói tiếp:

- Những chuyện này tạm thời chúng ta không nói đến. Tiểu nữ chỉ xin hỏi lão tiền bối một câu, lão tiền bối nói bọn tiểu nữ giết người, vậy thật ra có ai chính mắt nhìn thấy không?

Sự việc mà không có người nhìn thấy, làm sao có thể ngấm máu phun người được chứ?

Lão nhân quay đầu đi nơi khác, không nhìn nàng, giọng lạnh lùng nói:

- Bình sanh lão phu không thích nhiều lời với những phụ nữ miệng lưỡi.

Liễu Hạc Đình sự nhớ đến câu nói hôm qua của Đào Thuần Thuần với Tây Môn Âu:

- “Những việc tận mắt nhìn cũng chưa hẳn đã là thật”.

Chàng không khỏi ngẫm than thầm, lại nghĩ đến vừa rồi lão nhân dè nén cơn giận để truy hỏi Đào Thuần Thuần: “Kỳ quái điều gì”, ngược lại bây giờ lại nói: “không thích nhiều lời với phụ nữ.” Trong giây lát, chàng nghĩ đi nghĩ lại chỉ cảm thấy những lời nói ở đời thường là trước sau mâu thuẫn với nhau. Đột nhiên lão nhân hai tay vỗ mạnh, miệng quát:

- Mang đao đến đây!

Gã đại hán đầu tóc rối bời, vốn cúi đầu im lặng, lúc này đột nhiên tinh thần gã phấn chấn hẳn lên, liền vẩy tay quát lớn:

- Mau mang đao đến đây!

Trong bóng tối bỗng nhiên xuất hiện một gã đại hán có thân hình vạm vỡ, hai tay xách lấy một ngọn trường đao. Gã đại hán này thân hình cao to, bước đi vững vàng. Thế nhưng hai tay gã xách ngọn đao trông có vẻ rất gắng sức. Lão nhân đưa tay ra cầm lấy cán đao, đồng thời tay trái lão đưa ra nâng lấy thân đao. Sau khi lật thân đao qua lại vài lần, lão nhân chăm chú nhìn ngọn đao từ cán đến mũi rồi từ mũi đến cán. Dưới ánh sáng của những ngọn đèn, thanh đao phát ra những tia sáng trắng sắc lạnh. Lão nhân đột nhiên thở dài một tiếng, đầu hơi lắc nhẹ:

- Bảo đao ơi là bảo đao!

Tay trái chợt đưa lên vuốt râu, lão nhân quay đầu lại nói:

- Tam Tư, lão phu đã nhiều năm không dùng đến thanh đao này, người có nhớ hay không?

Gã đại hán đầu tóc rối bời trầm ngâm một hồi, rồi ngẩng đầu lên cất giọng nói lớn:

- Chín năm trước sư phụ đã chém chết Kim Xuyên Ngũ Hồ tại đại hội quần hào ở Nam Phú. Kể từ sau đại hội đó, người chưa từng đụng lại thanh đao này. Tính đến này, có thể nói thời gian vừa đúng chín năm.

Đào Thuần Thuần cười khúc khích, nói:

- May mà chỉ có chín năm.

Lão nhân vẻ giận dữ quát:

- Như vậy là ý gì?

Đào Thuần Thuần cười nói:

- Hai bàn tay có tất cả mười ngón. Nếu thêm vài năm nữa, chỉ sợ rằng một cao thủ như lão cũng không đếm rõ.

Liễu Hạc Đình không khỏi cười thầm trong bụng, trong khi lão nhân hừ một tiếng:

- Phụ nữ quả là lắm chuyện nhiều lời.

Quay đầu lại nhìn ngọn đao trong tay, trong mắt lão ta ánh lên vẻ tự đắc. Đột nhiên lão nhân vung đao lên, ánh đao sáng chói cả vùng. Lão nhân bước lên trước một bước, cất cao giọng nói:

- Thanh đao này nặng chín mươi chín cân, người giang hồ gọi là Vạn Thắng Thần Đao.

Chỉ cần người có thể tiếp được ba mươi chiêu của lão phu, như vậy mười mạng người kia xem như không có gì. Người thấy thế nào?

Liễu Hạc Đình đảo mắt nhìn một vòng, chỉ thấy những ngọn đèn khổng lồ vừa dập tắt lúc nãy bây giờ đã được thắp sáng lên. Dưới ánh sáng rạng rỡ huy hoàng là vô số những bóng người. Chàng không biết có tất cả bao nhiêu người. Cũng không biết đám người này vô công cao thấp thế nào. Chàng chỉ biết một điều là cục diện hôm nay hoàn toàn bất lợi cho mình. Trong tình thế cấp bách này không cho phép chàng nghĩ ngợi lâu. Miệng hơi mỉm cười, chàng liền cung quỳ lên nói:

- Chỉ ba mươi chiêu thôi sao?

Cùng lúc đó chàng bất ngờ tung một quyền về phía lão nhân.

Lão nhân ngửa mặt lên trời cười lớn. Đợi đến khi quyền pháp của Liễu Hạc Đình gần tới nơi, lão nhân mới vung đao lên chém thẳng vào cổ tay chàng.

Lão nhân này tuy tính khí vẫn còn trẻ nít, nhưng đao pháp thì vừa chuẩn xác lại vừa hiểm ác. Nụ cười trên môi Liễu Hạc Đình lập tức biến mất, tay phải chàng từ từ đưa ra...

Chỉ nghe “keng” một tiếng, thân hình cao to như ngọn núi của lão nhân, đột nhiên thối lui liên tiếp về sau ba bước. Tuy tay vẫn còn nắm chặt thanh đao, nhưng lão nhân cảm thấy cả bàn tay đau buốt.

Đám người đứng xung quanh không hện mà cùng “ồ” lên một tiếng, tiếp theo sau là những tiếng bàn tán xì xầm. Tuy không nhìn thấy sắc mặt của đám người đứng sau nhưng qua lời bàn tán của bọn họ có thể thấy được sự kinh hãi của chúng. Gã đại hán đầu tóc rối bời bất giác thối lui ra sau ba bước. Liễu Hạc Đình vẫn đứng nguyên chỗ cũ, cung quyền nói:

- Đa tạ đã nương tay!

Chỉ thấy lão nhân hai tay buông xuôi, toàn thân đứng yên như tượng gỗ nhìn chăm chăm Liễu Hạc Đình không chớp mắt. Một hồi lâu sau, lão nhân giơ cao thanh đao lên nhìn kỹ hồi lâu, rồi quát lớn một tiếng vút thanh đao xuống, sau đó bỏ nhào về phía chàng.

Trong lòng Liễu Hạc Đình hơi kinh ngạc, nghĩ rằng lão ta quá xấu hổ nên liều lĩnh.

Liễu Hạc Đình hơi chau mày, định lách người sang bên né tránh, nhưng bất chợt chàng nhìn thấy sắc mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng của lão, hoàn toàn không có một chút gì là căm hờn cả. Đặc biệt là hai tay của lão giơ rộng ra nhưng hoàn toàn không có lực. Lẽ nào cùng người thí mạng mà lại như vậy sao. Trong lòng còn đang chưa hết ngạc nhiên, lão nhân đã lao đến chụp lấy hai tay Liễu Hạc Đình.

Đào Thuần Thuần kinh hãi kêu lên một tiếng, cùng lúc nhanh tay như chớp điểm vào đại huyệt Thiên Trì của lão nhân. Nào ngờ lão nhân ngược lại vui mừng kêu lên:

- Hóa ra là người, lão phu quả thật không ngờ!

Đào Thuần Thuần không khỏi ngạc nhiên, trong lòng chợt nghĩ thầm: “hóa ra bọn họ nhận ra...” Nghĩ đến đây nàng liền dừng tay lại. Tuy lúc này tay của nàng đã chạm vào áo lão nhân, nhưng nàng vẫn chưa sử dụng đến nội lực, nên không hề làm tổn thương đến huyệt đạo của lão.

Bọn người đứng ngoài nhìn thấy đều cả kinh, cho rằng lão nhân đã trúng chiêu của Đào Thuần Thuần. Gã đại hán đầu tóc rối bời nổi giận đùng đùng hét lớn một tiếng, tung mạnh một quyền vào giữa lưng Đào Thuần Thuần. Đồng thời chân gã tung ra một cước nhằm vào đầu gối trái của nàng.

Đào Thuần Thuần né người tránh sang một bên, trong khi chân trái nàng hơi giơ cao lên tránh cú đá. Nhanh như chớp, tay trái nàng đưa ra chụp lấy Mạch Môn tay phải của gã đại hán, trong khi tay phải vẫn giữ lấy khuỷu tay của lão nhân. Gã đại hán lập tức thu quyền về chuẩn bị tung tiếp chiêu thứ hai. Nào ngờ gã cảm thấy đại huyệt Dũng Tuyền hơi đau buốt, thì ra đã bị Đào Thuần Thuần đá trúng. Toàn thân gã đại hán không còn đứng vững được nữa. Sau khi lão đảo vài cái, gã đại hán đã ngồi “bịch” xuống đất.

Đào Thuần Thuần quay đầu lại chậm rãi nói:

- Các người đang định làm gì?

Tất cả đều ngơ ngác ngạc nhiên, tuy có tên đã giơ cao binh khí trong tay nhưng không tên nào dám bước về phía trước một bước. Tất cả những chuyện này xảy ra trong một thời gian rất ngắn. Hai bàn tay của lão nhân lúc này đã đặt lên hai vai của Liễu Hạc Đình, hai mắt lão nhìn chăm chăm vào mặt chàng. Tất cả mọi chuyện vừa xảy ra, cơ hồ như lão không nghe thấy gì.

- Hóa ra là người, lão phu quả thật không ngờ.

Lão nhân lập lại câu nói này một lần nữa. Liễu Hạc Đình trong lòng cảm thấy ngạc nhiên và nghi hoặc. Chàng nghĩ không ra mình có quan hệ gì với lão nhân này. Chỉ thấy lão nhân mặt mày phần khởi, ánh mắt

chân thành, hai tay nhiệt tình đặt lên vai chàng giống như gặp lại cố hữu. Nhìn lão nhân hoàn toàn không có một chút ý thù hận giống như vừa rồi.

Tình huống tuyệt diệu này kéo dài khoảng thời gian nửa tuần trà, Liễu Hạc Đình lúc này không còn nhin được nữa, liền lên tiếng hỏi:

- Lão tiên bối xin thứ tội tại hạ vô lễ, nhưng tại hạ quả thật nhớ không ra.

Lão nhân phá lên cười ha ha, nói:

- Lão phu biết ngươi nhận không ra lão phu, nhưng lão phu ngược lại nhận ra ngươi.

Lão nhân lắc mạnh vai Liễu Hạc Đình, vẻ thân mật cười nói:

- Hơn mười năm không gặp, không ngờ ngươi đã trưởng thành, quả là ngươi đã trưởng thành...

Rồi đột nhiên giọng lão trở nên buồn bã, nói tiếp:

- Hơn mười năm không gặp, ân huynh của ta chắc đã già lắm rồi. Ai... Cho dù có là tuyệt đỉnh anh hùng cũng không thể nào thoát khỏi lưỡi kiếm thời gian...

Ngửa mặt nhìn trời im lặng hồi lâu, đột nhiên lão cười ha ha nói:

- Nhưng ông trời quả không bạc đãi lão phu, để lão phu có thể gặp được ngươi ở đây.

Nếu lão phu còn thở ngắn than dài, như vậy há chẳng phải biến thành một lão hồ đồ hay sao?

Lão nhân đột nhiên kích động, cảm thán, cười lớn, và liên tiếp nói không nghỉ, làm cho Liễu Hạc Đình không sao xen lời vào được.

“Chẳng lẽ lão nhân này là cố hữu ngày xưa của ân sư?” Liễu Hạc Đình nghĩ thầm như vậy. Nên biết rằng từ nhỏ đến lớn chàng đã được nghe sư phụ kể rất nhiều chuyện trong giang hồ. Nhưng Bạn Liễu Tiên Sinh tuyệt đối không nói gì về mình, dù chỉ là một lời.

Trong lòng Liễu Hạc Đình hiện giờ vừa ngạc nhiên lại mừng rỡ. Nếu như lão nhân này là cố hữu của ân sư, như vậy những chuyện của ân sư trước đây mình có thể biết được từ lão.

Nghĩ đến đây chàng buột miệng hỏi:

- Chẳng lẽ lão tiên bối cùng với gia sư vốn là...

Chàng chưa nói hết câu, lão nhân đã vội cướp lời:

- Đúng vậy, đúng vậy. Ân huynh của ta gần đây có được khỏe mạnh không?

Lão nhân không hề hỏi xem sư phụ của chàng là ai, mà cứ mở miệng là gọi ân huynh.

Đào Thuần Thuần mỉm cười nhẹ nhàng buông khuỷu tay lão ta ra, chậm rãi nói:

- Lão biết sư phụ người ta là ai không chứ?

Lão nhân liền quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng giống như trách móc việc này cần gì phải hỏi. Đào Thuần Thuần giả làm ngơ như không hề biết, mỉm cười nói tiếp:

- Nếu như ân huynh của lão không phải là sư phụ của Liễu công tử đây thì sao?

Lão nhân lại vô cùng ngạc nhiên, xoay đầu lại nhìn Liễu Hạc Đình hồi lâu. Đột nhiên lão phá lên cười ha ha nói:

- Hỏi rất hay, hỏi rất hay, nhưng khắp trong thiên hạ, ngoài ân huynh của ta ra còn ai có thể luyện được tuyệt kỹ “Bàn Cô Phủ” danh chấn khắp thiên hạ? Ngoài đệ tử của ân huynh ta ra, còn ai có thể được truyền tuyệt kỹ kinh người này? Tiểu cô nương, câu hỏi của cô nương rất hay, nhưng có một chút hơi quá đáng.

Liễu Hạc Đình chỉ cảm thấy có một luồng máu nóng chạy khắp người và tất cả nghi hoặc trong lòng không còn nữa. Chàng liền quỳ sụp người xuống đất hành lễ, miệng vui mừng nói:

- Lão tiền bối, người là cố hữu của ân sư, xin thứ tội đệ tử không biết!

Lão nhân ngửa mặt lên trời cười lớn. Trong đêm khuya, tiếng cười của lão cười càng lớn, càng cười càng vang dài như không bao giờ dứt. Liễu Hạc Đình và Đào Thuần Thuần đưa mắt nhìn nhau, rồi sau đó đưa ánh mắt đi nơi khác. Chỉ thấy hai hàng lệ lăn dài trên má lão nhân, trong khi lão vẫn đang cười vang.

Thế rồi chàng cũng bắt đầu nghe ra, trong tiếng cười vang kia ẩn chứa một sự bi ai, sâu thẳm. Đám người xung quanh tuy không nhìn thấy lệ rơi trên má của lão, nhưng bọn chúng nhìn thấy tình huống bất thường trong lòng không khỏi kinh ngạc và nghi ngờ. Gã đại hán đầu tóc rối bởi cất cao giọng nói:

- Sư phụ!

Ướt người đứng lên, gã quên hẳn chân phải đã bị điểm huyết. Thân hình gã vừa nhồm dẫy khoảng nửa thước thì liền ngồi “bịch” xuống trở lại. Hai mắt gã mở tròn, răng nghiến nghe ken két, hai tay bò trên đất đến trước mặt lão nhân. Lão nhân còn đang cười nhưng âm thanh đã có phần nhỏ dần. Cuối cùng lão đưa tay lên lau nước mắt, rồi ngửa mặt lên trời nói:

- Cố hữu, cố hữu...

Chụp lấy vai Liễu Hạc Đình lắc mạnh, lão nhân lại nói:

- Biên Vạn Thắng ta há không đáng làm cố hữu của ân sư người sao?...

Giọng nói chưa dứt, nước mắt lại lăn dài trên má của lão. Liễu Hạc Đình đứng ngạc nhiên như tượng gỗ. Trong lòng chàng tuy có nhiều lời muốn nói nhưng không sao thốt ra được lời nào. Cho đến tận lúc này, chàng vẫn chưa biết được lai lịch của lão nhân kia. Và càng không biết được quan hệ của lão cùng với gia sư. Chỉ thấy gã đại hán đầu tóc rối bởi hai tay ôm lấy chân lão nhân, không ngớt lời hỏi:

- Sư phụ, tại sao người lại...

Lão nhân bỗng nhiên ngưng cười, cúi đầu xuống nhìn gã đại hán rồi hơi khom người đỡ hán ta dậy. Đào Thuần Thuần đưa tay phát nhẹ giải huyết đạo cho gã. Chỉ nghe lão nhân cất giọng nói:

- Nếu như ta gặp phải chuyện vô cùng khó khăn kêu người lập tức vì ta mà chết, vậy người có đồng ý hay không?

Gã đại hán vô cùng ngạc nhiên, ướt ngực đáp:

- Đừng nói là đi chết, cho dù đệ tử có tan xương nát thịt cũng xin cam tâm tình nguyện.

Lão nhân thở dài một tiếng, lại nói:

- Sinh mệnh vốn là thứ quý nhất trên đời. Vậy tại sao người lại vì ta mà bỏ đi chứ?

Gã đại hán ngạc nhiên hồi lâu, cuối cùng trả lời:

- Thâm ân của sư phụ đối với đệ tử như trời cao biển rộng. Đệ tử vì sư phụ mà chết vốn là chuyện thường tình, đệ tử cảm thấy việc gì sư phụ cũng không kêu đệ tử làm... đệ tử... đệ tử... ngược lại cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu...

Đưa tay ra dụi lấy mắt, giọng gã đại hán đã nghẹn ngào không nói thêm được lời nào.

Lão nhân buông một tiếng thở dài, từ từ buông tay gã đại hán ra:

- Tuy người theo ta luyện võ, đồng thời ta cũng đối xử tệ bạc với người, nhưng đó chẳng qua chỉ là tình nghĩa giữa thầy trò phải có mà thôi. Làm thế nào có thể coi như trời cao đất rộng được. Thế vậy mà người lại cam chịu vì ta mà chết. Có một người đối xử với ta thâm ân sâu nặng hơn ta đối xử với người không biết bao nhiêu lần. Thế mà cho đến tận bây giờ, ngoài việc trong lòng cảm kích ra ta chưa từng làm được một việc nhỏ gì cho người đó.

Người nói thử xem trong lòng ta phải chăng cũng khó chịu hơn người cả trăm lần?

Nói đến đây, giọng lão cũng bỗng nhiên nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Liều Hạc Đình đưa tay lên vuốt mặt rồi bỏ tay xuống. Sau đó lại đưa tay mân mê vạt áo rồi lại thả vạt áo xuống, tựa như chàng không biết nên bỏ tay ở đâu cho phù hợp. Lúc này qua lời nói của lão nhân, chàng đã phần nào biết được sự cảm kích sâu nặng của lão đối với ân sư của mình, mặc dù chàng chưa tường tận lắm sự tình bên trong. Mặt đối diện với lão nhân, tình cảm nhiệt thành như vậy, chàng không biết mình nên nói gì cho phải. Nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, thế nhưng chàng vẫn không tìm được lời lẽ phù hợp nào để nói. Chỉ thấy lão nhân đột nhiên quay người lại, chậm rãi nói:

- Bốn mươi năm về trước, lúc ấy ta còn trai trẻ, tự cho rằng mình là ghê gớm. Nhưng cuối cùng cũng gây ra cái họa mất mạng. Ân huynh ngược lại đã vì ta... vì ta... Từ đấy về sau ta liền đi theo ân huynh, với hy vọng có cơ hội báo đáp được thâm ân của người. Nhưng nào ngờ... ta chẳng những không thể báo ân, ngược lại còn gây ra không biết bao nhiêu điều phiền muộn cho người. Ân huynh trước sau vẫn xem ta như huynh đệ thủ túc. Cho đến lúc ân huynh sắp ẩn cư, người vẫn còn quan tâm đến ta. Ân huynh ơi ân huynh! Hiện giờ người đã có truyền nhân coi như tâm nguyện đã thành. Nhưng ân huynh có biết Biên nhị đệ bất tài của người hối tiếc với người cả đời hay không?

Đào Thuần Thuần miệng mỉm cười, giọng khê nói:

- Người thi ân vốn không cầu báo, ngược lại người cầu báo tức là không có ân tình. Lão tiền bối cùng với ân huynh của người tương giao đã mấy mươi năm. Nếu như lão tiền bối trước sau vẫn có ý báo đáp ân tình. Ân huynh lão tiền bối nếu như biết được, không chừng người còn khó chịu hơn lão tiền bối.

Lão nhân nghe vậy đứng ngẩn người ra thật lâu. Trong lòng lão không biết là nên vui mừng hay giận dữ. Liều Hạc Đình rón rén bước đến bên cạnh gã đại hán đầu tóc rối bời, khê nói:

- Không biết huynh đài có thể nói cho tại hạ biết cao danh đại tánh của lệnh sư hay không?

Gã đại hán hơi chau mày, dường như trong lòng rất ngạc nhiên.

- Ngay cả danh tánh của sư phụ ta các hạ cũng không biết sao?

Liều Hạc Đình thấy gã đại hán lưng rộng, vai to, dáng vẻ oai dũng vô cùng. Nhưng lời nói và cử chỉ của gã ngược lại như có phần trẻ nít thì không nhịn được cười nói:

- Lệnh sư tuy cùng gia sư tương giao đã lâu, nhưng tại hạ ngược lại đây là lần đầu tiên mới gặp...

Gã đại hán vội tiếp lời:

- Vừa rồi sư phụ ta nói đã có hơn mười năm không gặp các hạ. Như vậy có nghĩa là mười năm trước đây sư phụ đã từng gặp qua các hạ. Thế thì tại sao các hạ nói đây là lần đầu tiên mới gặp? Chẳng lẽ các hạ muốn gạt ta sao?

Gã đại hán nhìn chàng từ trên xuống dưới, rồi miệng bỗng nhiên “ồ” lên một tiếng, như chợt nhớ ra điều gì đó, không ngừng gật đầu nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi, hơn mười năm trước các hạ chẳng qua chỉ là một đứa trẻ nít chưa hỉ sạch mũi mà thôi.

Đột nhiên dường như cảm thấy câu nói của mình rất khôi hài, gã đại hán không ngừng lặp lại:

- Các hạ chẳng qua chỉ là một đứa trẻ nít chưa hỉ sạch mũi mà thôi.

Cuối cùng gã không nhịn được phá lên cười lớn. Sau đó gã kê sát tai chàng nói khê:

- Sư phụ ta lời lẽ tuy cứng nhắc, nhưng ta ngược lại thì rất khôi hài. Một hôm có mấy vị tiêu đầu của tiêu cục Khai Phong Trung Châu, chẳng hỏi chẳng rằng đến bái kiến sư phụ của ta. Đúng lúc sư phụ của ta đang đi du ngoạn sơn thủy. Lúc ấy ta lấy hết dũng khí tiếp bọn họ. Nói chuyện với họ một hồi lâu, ta đã làm cho bọn họ đều cười ngặt ngoẽo, gần như muốn chảy cả nước mắt. Còn có một lần...

Liều Hạc Đình nghe gã dùng những từ “chẳng nói chẳng rằng”, và “bái kiến” dùng chung với nhau, trong lòng đã không nhịn được cười. Nghe gã nói “còn có một lần”, chàng sợ gã nói ra những chuyện đắc ý của gã, nên vội vàng tiếp lời:

- Rất phải! Rất phải! Huynh đài nói chuyện rất khôi hài.

Gã đại hán phá lên cười ha ha, chỉ trong giây lát tất cả những chuyện thống khổ vừa rồi gã đều quên hết.

Gã đại hán cười một hồi, đột nhiên thở dài nói:

- Lão đệ, người có biết trên thế gian này những người tuyệt đỉnh thông minh thường không trường thọ hay không? Ta thường vì chuyện này mà lo lắng.

Liễu Hạc Đình nhìn thấy gã nói nghiêm túc như vậy, trong lòng chàng tuy cảm thấy tức cười nhưng ngược lại không sao cười ra được. Chỉ nghe Đào Thuần Thuần bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Các hạ tuy nói năng to tiếng, khẩu khí có phần hơi nóng nảy, nhưng những chuyện ở đời hành sự rất có đạo nghĩa. Các hạ nói có đúng không?

Gã đại hán vỗ mạnh tay cười nói:

- Chí phải, chí phải, một chút cũng không sai!...

Đột nhiên gã nhíu mày nhìn Đào Thuần Thuần cơ hồ như rất ngạc nhiên, rồi nói tiếp:

- Tại hạ cùng cô nương chưa... chưa...

Gã nói liên tục hai chữ “chưa” cuối cùng cũng nghĩ ra nói tiếp:

- Chưa bao giờ quen biết, nhưng cô nương nói về tại hạ không sai một câu, giống như tại hạ và cô nương đã từng là một cặp thanh mai trúc mã, đây quả là thật kỳ quái!

Bốn chữ “Thanh mai trúc mã vừa vọt ra khỏi miệng gã, Liễu Hạc Đình không còn nhịn được liền bật cười. Ngược lại Đào Thuần Thuần vô cùng nghiêm túc nói:

- Các hạ hành sự đạo nghĩa như vậy chẳng những không đoản mạng, hơn nữa còn sống lâu trăm tuổi. Chỉ cần đến năm chín mươi bảy tuổi phải đặc biệt cẩn thận một chút. Tốt nhất là đừng nên tiếp cận với phụ nữ. Nếu qua được năm này, ta bảo đảm các hạ có thể sống trên một trăm tuổi.

Liễu Hạc Đình ngạc nhiên định mở miệng nói, nào ngờ gã đại hán đã cười ha ha nói:

- Chín mươi bảy tuổi, ha ha, không nên tiếp cận với phụ nữ, ha ha, khi chín mươi bảy tuổi cho dù có vì phụ nữ mà chết, tại hạ cũng cam tâm tình nguyện, chỉ sợ...

Gã đại hán chưa kịp dứt lời, Liễu Hạc Đình mặt đã lạnh như băng, lên tiếng cắt ngang giọng gã:

- Thuần Thuần, nàng có biết vừa rồi mình nói gì không?

Đào Thuần Thuần chớp chớp mắt, trên mặt đột nhiên lộ vẻ hổ thẹn cúi đầu im lặng không nói gì. Gã đại hán còn định đùa cợt với Đào Thuần Thuần thêm vài câu, chỉ thấy Liễu Hạc Đình nghiêm sắc mặt nói:

- Thuần Thuần, mấy huynh đệ họ Thích sở dĩ chuyên chọc phá thiên hạ, bởi vì cuộc sống của họ có phần đặc thù. Nếu như nàng cũng học giống như bọn họ thì quả là không phù hợp chút nào.

Đào Thuần Thuần càng cúi đầu thấp hơn. Liễu Hạc Đình vốn là người tính tình bộc trực, nhìn thấy Đào Thuần Thuần có ý trêu chọc gã đại hán như vậy, trong lòng chàng cảm thấy không ổn.

Gã đại hán nhìn Liễu Hạc Đình một hồi lâu, rồi cười lớn:

- Nói chuyện cùng với cô nương đây rất là thú vị. Lão đệ đứng ngoài xen giọng vào làm gì? Hừ! Mấy huynh đệ họ Thích là ai? Tại sao lại đem so sánh với vị cô nương đây?

Liễu Hạc Đình quay đầu đi như không nghe thấy gì. Lúc này chàng mới phát hiện ra lão nhân kia không biết đã đứng sau lưng chàng từ bao giờ. Lão nhân đang nhìn chàng mỉm cười, chậm rãi nói:

- Những người trẻ tuổi thường hay nói cười phá phách. Người hà tất phải quá khắt khe như vậy!

Liễu Hạc Đình gượng cười mấy tiếng dường như định muốn nói gì. Quay đầu lại nhìn Đào Thuần Thuần một cái, tự nhiên chàng lại thôi. Lão nhân đưa mắt nhìn xung quanh, một hồi lão nhìn Liễu Hạc Đình, rồi một hồi lại quay sang nhìn Đào Thuần Thuần. Tự nhiên sắc mặt lão càng lúc càng hớn hớn, miệng chậm rãi hỏi:

- Vị cô nương này là...

Liều Hạc Đình ho khê một tiếng, đáp:

- Vị cô nương này là...

Rồi lại ho khê một tiếng.

Lão nhân bỗng nhiên cười ha ha, liên tiếp nói:

- Tốt, tốt...

Liều Hạc Đình liền cúi đầu xuống, trong lòng tự nhiên cảm thấy hạnh phúc khó tả. Gã đại hán cũng cười lớn, một tay chỉ Liều Hạc Đình, một tay chỉ Đào Thuần Thuần, miệng cười ha ha nói:

- Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, hóa ra các ngươi là... ha ha!

Bước một bước đến bên cạnh Liều Hạc Đình, gã đại hán vỗ mạnh vai chàng nói tiếp:

- Vừa rồi ta cùng vị cô nương đây nói chuyện, làm cho lão đệ ghen phải không? Lão đệ, thật tình nói cho người biết, thật ra ta cũng có... cũng có...

Giọng gã từ từ nhỏ dần, rồi đột nhiên ha tay đưa lên ôm lấy mặt, gọi lớn:

- Dung Nhi... Dung Nhi...

Cuối cùng gã cất giọng khóc lớn, Liều Hạc Đình thấy thần thái gã như vậy, tự nhiên cũng cảm thấy mũi lòng. Chỉ thấy gã đại hán hai tay ôm lấy mặt, bước đến trước thì thể vừa rồi gã mang từ bên trong ngôi miếu ra, rồi quỳ xuống khóc thảm thiết. Lão nhân buông tiếng thở dài, nói:

- Tam Tư, ngươi làm gì mà xúc động đến như vậy? Chẳng lẽ ngươi quên câu “Tam Tư nhi hành” rồi sao? Cho dù có muốn khóc cũng không phải tại đây...

Đột nhiên lão quay người đi, trong khi hai vai không ngừng run lên. Liều Hạc Đình và Đào Thuần Thuần cùng ngẩng đầu lên im lặng nhìn nhau.

Gió đêm lạnh lẽo, tứ bề vắng lặng, cảnh vật nơi đây dường như tất cả đều bị bao trùm bởi tiếng khóc thống thiết của gã đại hán. Đột nhiên từ bên trong ngôi miếu phát ra một tràng cười. Trong tiếng cười dường như vừa hơi run, lạnh lùng và khô khốc. Lão nhân bỗng nhiên quay người lại. Đám người đứng ngoài ngôi miếu tim đập thình thịch, hai mắt đều mở to. Tiếng cười bên trong ngôi miếu càng lúc càng cao, khiến cho người nghe không biết đây là tiếng cười hay là tiếng khóc. Liều Hạc Đình hơi cau mày, liền bước lên những bậc thang dẫn vào bên trong ngôi miếu. Gã đại hán liền quát lớn một tiếng định vọt người vào trong.

Lão nhân bỗng nhiên quát khê một tiếng:

- Khoan đã!

Nói đoạn, lão quơ tay một vòng, mấy chục ngọn đèn khổng lồ minh đều quét ánh sáng vào trong ngôi miếu. Liều Hạc Đình ngậm vận chân khí, tay đưa lên ngang ngực, từng bước từng bước tiến vào bên trong. Chỉ thấy phía trước án tiền có một bóng đen đang ngồi xếp bằng, không ngừng phát ra tiếng cười chói tai kia. Nhờ có ánh đèn, bên trong ngôi miếu càng sáng tỏ hơn. Lão nhân liền lướt nhanh người vào bên trong. Chỉ thấy người đang cười kia toàn thân mặc y phục màu đen, trên mặt cũng được che một mảnh vải đen. Lão nhân vừa nhìn thấy người kia, không khỏi vọt miệng nói:

- Ô Y Thần Ma!

Tiếng cười chói tai kia vẫn không ngừng. Lão nhân vội đưa tay ra cản Liều Hạc Đình lại. Chỉ nghe hắc y nhân kia cười nói:

- Hồ đồ ơi là hồ đồ! Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên, ngươi quả thật là vô cùng hồ đồ.

Giọng nói hắc y nhân không được rõ ràng, giống như trong y đang ngậm vật gì. Lão nhân vẻ giận dữ quát:

- Án mạng bên trong thành Nghi Thủy phải chăng là do bằng hữu gây ra...?

Hắc y nhân tựa hồ như không nghe thấy lão ta nói gì, chỉ lớn tiếng nói:

- Người rồi bỏ gia trang đến đây, chẳng lẽ người chưa từng nghĩ trong nhà còn có người nào sống sót hay sao? Chẳng lẽ người không biết Ô Y Thần Ma xưa nay hành sự ngay cả gà chó trong nhà cũng không tha hay sao? Ha ha..... ha ha...

Lão nhân nghe y nói vậy trong lòng sững sờ kinh hãi, trên trán toát cả mồ hôi. Liễu Hạc Đình khẽ đẩy tay lão nhân Biên Ngạo Thiên ra. Chỉ nghe tiếng cười của hắc y nhân dường như đã biến thành tiếng khóc. Trong phúc chốc, máu nóng trong người Liễu Hạc Đình bỗng nhiên dâng lên. Chàng quát lớn một tiếng bỏ nhào về phía trước.

21. Biên Gia Thọ Nạn

Hắc y nhân tuy vẫn ngồi nguyên tại chỗ, nhưng y đã ngưng cười.

Biên Ngạo Thiên cả đời ngang dọc giang hồ, tuy đang trong lúc phần nộ, nhìn thấy hắc y nhân bình tĩnh như vậy trong lòng lão không khỏi vô cùng ngạc nhiên. Thế nhưng ý nghĩ này chỉ lóe qua trong đầu lão, thân hình hơi chững lại, lão liền tung ra song quyền nhanh như chớp đánh vào hai huyệt đạo Kỳ Môn và Ung Song của hắc y nhân.

Biên Ngạo Thiên biết hắc y nhân kia thân đầy tuyệt kỹ, nên không dám dốc hết toàn lực mà chừa lại một chút lợi hại.

Nhưng khi tay lão vừa đưa ra, không ngờ hắc y nhân đột nhiên ngẩng đầu lên kêu lớn:

- Xin tha mạng!

Tiếng kêu “xin tha mạng” quả thật làm cho Liễu Hạc Đình cùng Biên Ngạo Thiên đều sững sốt ngạc nhiên. Trong giây lát, Biên Ngạo Thiên có ý tưởng lóe qua trong đầu. “Hừ” khẽ một tiếng, lão liền đổi hướng quyền pháp đánh về phía trên đầu hắc y nhân, cùng lúc lướt mình thối lui ra sau ba bước. Lão không muốn vô cớ giết người vô tội, nhưng lại sợ hắc y nhân dùng câu “xin tha mạng” làm kế hoãn binh, nên mới làm như vậy.

Chỉ thấy hắc y nhân hai tay ôm lấy đầu, toàn thân run rẩy, đáng vẻ vô cùng khiếp sợ.

Biên Ngạo Thiên trong lòng cảm thấy kỳ lạ, liền trầm giọng quát:

- Bằng hữu thật ra là ai? Và đang định giở trò gì đây?

Ngược lại, giọng gã hắc y run run nói:

- Hảo hán gia xin tha mạng, tiểu nhân...

Đột nhiên toàn thân y mềm nhũn, rồi ngã từ trên án tiền rơi xuống đất. Tiếp theo là một tiếng “keng”, phía trên án tiền rơi xuống một thanh đao sáng loáng.

Liễu Hạc Đình liền vội lướt đến trước nhặt thanh đao lên cầm tay. Chỉ thấy trên bức tường phía sau tượng thần có một lỗ hổng tròn lớn. Gió lạnh từ lỗ hổng thổi vào từng cơn.

Phía trước miệng lỗ có hai thanh gổ bắt chéo nhau chặn miệng lỗ lại.

Liễu Hạc Đình đảo mắt nhìn một lượt. Chỉ thấy hắc y nhân kia đang phủ phục trên đất, toàn thân không ngừng run lên liên hồi. Linh Đài huyệt phía sau lưng hắc y nhân đã bị điểm và dường như còn có cả vết máu. Biên Ngạo Thiên hai mày hơi nhíu lại, một tay nắm gã hắc y dựng đứng dậy.

“Xoạt” một tiếng, Biên Ngạo Thiên kéo chiếc khăn che mặt của gã hắc y xuống, miệng khẽ quát:

- Thật ra ngươi là ai?

Nào ngờ gã hắc y run lên hai cái, rồi hôn mê.

Liễu Hạc Đình cùng Biên Ngạo Thiên đưa mắt nhìn nhau. Lúc này cả hai trong lòng đã hiểu được phần nào sự tình. Liễu Hạc Đình dư tay vỗ lên lưng gã hắc y giải huyệt cho gã.

Sau khi được giải huyệt, gã hắc y từ từ thở ra một hơi dài, hai mắt mở to. Đột nhiên gã run giọng kêu lên:

- Hảo hán gia xin tha mạng. Tiểu nhân không biết gì cả!

Gã hắc y vùng vẫy quay đầu lại nhìn lỗ hổng phía sau lưng tượng thần, trên mặt khỏa lộ vẻ kinh hãi tột cùng, giống như bên trong có ma quỷ vậy.

Biên Ngạo Thiên buông tay ra, gã hắc y lại ngồi “bịch” xuống đất, luôn miệng nói:

- Những lời nói vừa rồi là do những hắc y gia gia kêu tiểu nhân nói. Tiểu nhân chỉ là một nông dân, mọi chuyện không biết gì cả.

Biên Ngạo Thiên thấy sắc mặt gã hắc y tái nhợt như tài lá, môi run lập cập, hoảng sợ đến mức nói không thành lời. Đưa tay ra sau chụp lấy tay gã hắc y, lão cảm thấy tay người này chai cứng, hoàn toàn đúng như lời gã nói. Khẽ hơ mấy tiếng, Biên Ngạo Thiên dịu giọng nói:

- Thật ra là việc này như thế nào, người từ từ kể lại cho lão phu nghe thử. Nếu người không liên can đến chuyện này, lão phu sẽ không hề khó dễ người.

Gã hắc y thấy lão có vẻ ôn tồn nên trong lòng hơi yên tâm, nhưng sắc mặt vẫn chưa hết sợ hãi, giọng nói vẫn còn chưa hết run:

- Tiểu nhân vốn là một nông dân. Cả ngày hôm nay làm việc ngoài đồng. Đến tối mới trở về nhà ăn cơm tối, sau đó rửa chân và cùng với thê tử của tiểu nhân...

Gã đại hán tên Tam Tư đứng bên cạnh chú ý lắng nghe. Nghe đến đây, gã không nhịn được liền cất giọng quát lớn:

- Ai cần nghe những lời này của người!

Giọng của Tam Tư vang như chuông đồng, khiến cho gã hắc y hoảng sợ như muốn nhảy lên khỏi mặt đất.

Biên Ngạo Thiên chau mày nói:

- Tam Tư, để cho hắn ta từ từ nói ra. Làm cho hắn sợ như vậy có ích gì?

Tam Tư im lặng không dám nói gì, nhưng trong gã ngược lại cảm thấy không phục, ngược nhìn thâm nghĩ:

“Nếu để cho gã nói ra những chuyện ăn uống, ngủ, nghỉ. Chẳng lẽ chúng ta cũng có thời gian nghe sao?” Tam Tư đưa mắt nhìn gã hắc y mấy cái. Gã hắc y nhìn thấy Tam Tư đang nhìn mình với ánh mắt giận dữ, trong lòng hoảng sợ liền nói:

- Tiểu nhân đang cùng thê tử của mình ngủ say, đột nhiên chiếc chăn đắp trên người bị kéo mất. Lúc đó tiểu nhân giật mình liền vội nhảy xuống khỏi giường. Chỉ thấy trên đầu giường có mấy đại gia mình mặc hắc y đang đứng. Thê tử của tiểu nhân vừa định mở miệng kêu, nào ngờ có một đại gia phất tay một cái, thê tử của tiểu nhân liền cứng đờ không nhúc nhích.

Trong lòng gã hắc y khẩn trương nên giọng nói run rẩy khó nghe. Nếu như không phải Liễu Hạc Đình chú ý lắng nghe, chắc có lẽ không nghe ra gã nói gì.

Chỉ thấy gã hắc y đưa tay quệt mũi, nói tiếp:

- Nhìn thấy vậy tiểu nhân vô cùng khẩn trương, định mở miệng mắng cho bọn họ vài câu. Nào ngờ tiểu nhân chưa kịp mắng câu nào thì đã bị ăn một bạt tay vào mặt như trời giáng. Trong số đó có một đại gia nói với tiểu nhân rằng: Nếu nhà người nói thêm một câu nào nữa, trước tiên ta sẽ cắt tai người, sau đó sẽ móc mắt người ra. Giọng nói của đại gia kia lạnh như băng giống như không phải giọng nói của người. Đại gia kia vừa dứt lời, toàn thân của tiểu nhân cũng đã mềm nhũn. Sau đó đại gia kia cho tiểu nhân nằm quan tiền, tiểu nhân không dám mở miệng nói thêm gì nữa.

Nói đến đây, gã bất giác đưa tay lên sờ lấy tai, rồi nói tiếp:

- Những đại gia mặc y phục đen kia... cùng với những thuộc hạ của họ đã kéo tiểu nhân dậy. Ban đầu tiểu nhân ngỡ rằng bọn họ là cường đạo. Thế rồi tiểu nhân nghĩ mình đâu có thứ gì để cho họ cướp chứ! Nào ngờ bọn họ đã mặc y phục đen cho tiểu nhân, rồi dạy tiểu nhân nói những câu nói vừa rồi, sau đó mang tiểu nhân đến đây. Bọn họ còn bắt tiểu nhân giả cười, đợi đến khi nào có người bước vào đây tiểu nhân phải nói những câu giống như vừa rồi.

Gã hắc y thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Tiểu nhân phải học một hồi lâu mới nhớ được mấy câu này. Bọn họ đã bắt tiểu nhân phải chui vào trong lỗ hổng kia. Ban đầu tiểu nhân định bỏ chạy, nhưng họ kè đao vào lưng tiểu nhân nói, nếu tiểu nhân bỏ chạy sẽ ăn một đao ngay. Tiểu nhân quá sợ hãi còn tâm trí để cười, nhưng lại không thể không cười. Quả thật mùi vị này không dễ chịu chút nào.

Liễu Hạc Đình nghĩ thầm:

“Hèn gì giọng cười vừa rồi thật là khó nghe, hóa ra là vậy!” Chàng lại nghĩ tiếp:

“Đám người Ô Y Thần Ma không biết làm như vậy là có ý gì?” Chỉ nghe gã hắc y kia nói tiếp:

- Cho đến khi các đại gia đến, tiểu nhân không dám nói những lời ấy nữa. Nhưng lại không dám không nói. Không ngờ đám tiểu tặc kia thấy các đại gia tiến vào bên trong, bọn chúng lập tức liền bỏ chạy.

Biên Ngạc Thiên này giờ vẫn chau mày, chú ý lắng nghe. Đến đây, đột nhiên lão trầm giọng hỏi:

- Đám người kia diện mạo ra sao? Người có còn nhớ hay không?

Gã hắc y đáp:

- Đám tiểu tặc kia trên mặt đều có che khăn đen, vì vậy tiểu nhân không biết được diện mạo của chúng ra sao cả.

Gã hắc y suy nghĩ hồi lâu, lại nói:

- Trong số bọn chúng có người nói giọng nam, cũng có người nói giọng bắc, và một số không biết nói giọng địa phương nào.

Biên Ngạc Thiên suy nghĩ hồi lâu, miệng lẩm bẩm nói:

- Thật là kỳ quái!

Cúi đầu im lặng giây lát, lão lại tự lẩm bẩm:

- Hay là muốn dụ bọn ta đến đây, sau đó...

Nghĩ đến đây, lão liền xoay người phóng nhanh trở ra ngoài.

Liễu Hạc Đình vừa quay ánh mắt ra ngoài, đã thấy ánh sáng của những ngọn đèn khổng lồ chiếu thẳng vào bên trong miếu. Đám hán tử kia đã tiến vào đây chật cả cửa miếu.

Đưa mắt nhìn một lượt, chàng không thấy bóng dáng Đào Thuần Thuần đâu cả, trong lòng không khỏi ngạc nhiên:

- Nàng đã đi đâu rồi kia?

Sau đó chàng liền vội lướt nhanh ra khỏi miếu hoang.

Liễu Hạc Đình và Biên Ngạc Thiên cùng lúc vội mình ra khỏi ngôi miếu, nhưng Liễu Hạc Đình nhanh hơn lão một bước. “Xoẹt” một tiếng, toàn thân chàng đã lướt ngang đầu đám hán tử đứng ngoài cửa. Chỉ thấy bên ngoài trắng sáng như ban ngày, gió đêm thổi qua làm những đám cỏ cúi rạp xuống, nhưng dưới ánh trăng không hề có bóng người.

Liễu Hạc Đình trong lòng không khỏi chợt dạ, liền cất giọng gọi lớn:

- Thuần Thuần, nàng ở đâu vậy!

Bốn bề vẫn im lặng không một tiếng đáp lại, ngoài những tiếng côn trùng.

Trong lòng Liễu Hạc Đình không khỏi khẩn trương.

Chàng lập tức phóng người lên trên nóc ngôi miếu, cất giọng gọi tiếp:

- Thuần Thuần, nàng ở đâu vậy?

Lần này dường như chàng dùng nội lực để gọi. Tiếng gọi của chàng tuy không cao lắm, nhưng từng lời từng chữ được truyền đi rất xa.

Tiếng gọi của chàng vừa dứt, đã nghe giọng nói Đào Thuần Thuần phát ra từ phía sau ngôi miếu:

- Chàng gọi gì vậy? Không phải thiếp đang ở đây sao?

Liều Hạc Đình mừng rỡ nói:

- Thuần Thuần, nàng đang ở đâu vậy?

“Xoạt” một tiếng, chàng đã nhảy từ trên nóc ngôi miếu xuống đất.

Chỉ thấy Đào Thuần Thuần đứng cạnh cây bạch dương sau miếu, tay đang vuốt tóc.

Vào thời điểm này cây bạch dương đã rụng hết lá, chỉ còn trơ lại những cành không.

Liều Hạc Đình nhẹ nhàng rơi người xuống cạnh Đào Thuần Thuần. Đưa mắt nhìn nàng một hồi lâu, nhưng chàng không mở miệng nói câu nào.

Chỉ thấy Đào Thuần Thuần khẽ mỉm cười nói:

- Chàng đang trách thiếp không nên chạy lung tung đó phải không?

Liều Hạc Đình nói:

- Nếu như nàng nghĩ thay cho người ta...

Chàng không nhịn được buông tiếng thở dài:

- Nàng có biết ta lo lắng cho nàng lắm không?

Đào Thuần Thuần bỗng nhiên cười nói:

- Chàng thật sự lo lắng cho thiếp sao?

Liều Hạc Đình chăm chú nhìn nàng thật lâu, nhưng ngược lại không nói gì.

Đào Thuần Thuần chớp chớp mắt, cúi đầu nói:

- Thế tại sao vừa rồi chàng mắng thiếp trước mặt người khác?

Liều Hạc Đình thở dài một tiếng, từ từ nói:

- Thời gian lâu dần, từ từ nàng sẽ ắt biết lòng dạ của ta.

Đào Thuần Thuần khẽ nói:

- Chẳng lẽ chàng cho rằng hiện giờ thiếp không biết hay sao?

Đột nhiên nàng ngửa mặt lên cười:

- Chẳng lẽ chàng cho rằng thiếp vì giận chàng mà lẩn tránh ở đây sao?

Từ từ đưa tay ra chỉ về phía góc ngôi miếu, nàng nói tiếng:

- Chàng thử nhìn xem phía bên ấy chất những thứ gì?

Nhìn theo hướng tay Đào Thuần Thuần chỉ. Chàng chỉ thấy phía góc miếu có chất những vật gì mà chàng không nhìn thấy rõ, do khoảng cách quá xa. Lướt nhanh đến cúi đầu xuống nhìn, Liều Hạc Đình không khỏi toát mồ hôi tay.

Chỉ nghe giọng Đào Thuần Thuần từ phía sau nói:

- Chàng có biết đây là gì không?

Liều Hạc Đình gật đầu nhè nhẹ, đột nhiên quay người lại thở dài:

- Thuần Thuần, lần này nếu như không phải là nàng, chỉ sợ rằng tất cả mọi người đều đã mất mạng với số thuốc nổ lưu huỳnh này rồi.

Chỉ thấy từ xa có một người đang bước nhanh đến, miệng nói lớn:

- Cái gì thuốc nổ lưu huỳnh?

Người kia không ai khác hơn chính là Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên, chỉ trong nháy mắt, lão đã lướt đến nơi.

Liễu Hạc Đình nói:

- Bọn Ô Y Thần Ma kia thủ đoạn quả là ác độc. Bọn chúng bày bố dụ chúng ta vào bên trong ngôi miếu, trong khi bên ngoài chất đầy thuốc nổ.

Nên biết rằng thuốc nổ đã được phát hiện từ lâu, nhưng đa phần đều dùng trong quân trận, trong giang hồ rất ít khi thấy đến. Biên Ngạo Thiên vừa nghe đến hai chữ “thuốc nổ”, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Chỉ nghe Liễu Hạc Đình khẽ ho một tiếng, nói tiếp:

- Nếu như không phải là cô ta, chỉ sợ...

Chàng cảm thấy dùng hai chữ “cô ta” dường như không thỏa đáng, nên vội im ngay.

Ngược lại Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Việc này đâu có gì. Chỉ đáng tiếc lúc tiểu nữ đến nơi bọn Ô Y Thần Ma đã bỏ chạy hết. Bởi vì lo ngại nơi đây, cho nên tiểu nữ không đuổi theo bọn chúng. Nếu không tiểu nữ đã có thể bắt được một tên, để xem thật ra Ô Y Thần Ma hình dạng ra sao?

Vạn Thắng Kim Dao thi lễ chào Đào Thuần Thuần, bỗng nhiên thở dài nói:

- Cả đời lão phu, ngoài ân sư của Liễu lão đệ đây, chưa từng chịu ân một ai. Đêm nay, đại ân đại đức của cô nương khiến cho lão phu suốt đời khó quên.

Lão vừa nói vừa thở dài, tựa như trong lòng rất nhiều phiền muộn. Liễu Hạc Đình biết trong lòng lão đang nghĩ gì, liền lên tiếng nói:

- Phải chăng lão tiền bối đang lo lắng cho quý phủ? Ở đây lúc này đã hết chuyện, văn bối có thể cùng với lão tiền bối trở về quý phủ trợ giúp lão tiền bối một tay.

Biên Ngạo Thiên thở dài một tiếng:

- Việc này đương nhiên khiến cho lão phu lo lắng, nhưng cũng không đến nỗi nào. Bọn Ô Y Thần Ma kia chắc cũng không đến nỗi nào nhanh như vậy. Chỉ cần chúng ta sớm lên đường trở về, e rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Lão tiền bối có tâm sự gì xin cứ nói ra, biết đâu bọn văn bối có thể gánh vác bớt được một hai phần.

Biên Ngạo Thiên đưa tay vuốt râu, giọng nghiêm túc nói:

- Cả đời lão phu ân oán phân minh. Nếu có thù mà chưa báo, lão phu ăn uống chẳng thấy ngon. Có ân mà chưa báo, càng khiến cho lão phu trong lòng khó chịu hơn.

Đột nhiên lão quay về hướng Đào Thuần Thuần, hành lễ nói:

- Nếu cô nương muốn lão phu trong lòng không cảm thấy khó chịu, xin cứ căn dặn lão phu một chuyện để lão phu thực hiện, nếu...

Dứt lời lão không ngớt thở dài.

Đào Thuần Thuần vội vàng hành lễ, lại nói:

- Văn bối làm được điều gì đó cho lão tiền bối, trong lòng cảm thấy rất là vui sướng.

Nếu lão tiền bối nói như vậy, há chẳng phải khiến cho văn bối cảm thấy xấu hổ lắm sao?

Biên Ngạo Thiên ngạc nhiên hồi lâu, rồi thở dài mấy tiếng im lặng không nói gì. Liễu Hạc Đình nhìn thấy lão vẻ mặt trầm ngâm, hai mày chau lại, trong lòng không khỏi vừa khâm phục, lại cảm thấy kỳ quái. Chàng

khâm phục vì người này ân oán phân minh. Còn ngạc nhiên vì người ân oán phân minh trong giang hồ rất nhiều. Nhưng báo ân cấp thời như lão thì quả là hiếm thấy.

Chàng đâu biết rằng lão nhân này rất xem trọng hai chữ “ân, oán”. Nếu ai có thù với lão, cho dù đến tận chân trời góc biển lão cũng tìm cho ra. Bởi thế cho dù có là tuyệt đỉnh cao thủ trong giang hồ cũng đều không muốn kết oán với lão. Còn người có ân với lão, lão càng đứng ngồi không yên, chỉ mong sao lập tức báo ân ngay. Trong giang hồ gần như ai ai cũng biết câu nói nổi tiếng của Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên. Câu nói đó là: “Báo thù rất dễ, nhưng báo ân vô cùng khó. Thà để người kết oán, chứ đừng để người thi ân.” Vì thế trong cuộc đời của lão rất ít khi mang ân huệ của người khác.

Đột nhiên Biên Ngạo Thiên ngửa mặt lên trời thở dài, nói:

- Nếu như cô nương thật sự không muốn lão phu...

Liễu Hạc Đình không nhịn được liền lên tiếng:

- Thuần Thuần, nài nỉ cứ việc yêu cầu lão tiên bối một việc đi!

Chàng thấy lão lúc này vẫn chưa chịu lên đường, nghĩ đến lời của bọn Ô Y Thần Ma trong lòng chàng không khỏi vô cùng lo lắng. Nên chàng mới gợi ý Đào Thuần Thuần cứ nêu ra một việc gì cũng được.

Đào Thuần Thuần chớp chớp mắt, nói:

- Thế thì cung kính bắt như từng mệnh.

Đào Thuần Thuần lướt mặt nhìn Liễu Hạc Đình một cái, bỗng nhiên nàng cúi đầu xuống nói:

- Lão tiên bối kêu Liễu công tử nói đi!

Biên Ngạo Thiên ngạc nhiên đi qua đi lại mấy bước, đột nhiên lão vỗ tay kêu lên:

- Lão phu biết rồi, lão phu biết rồi, quả là không uổng lão phu sống mấy mươi năm nay.

Câu đổ của cô nương lão phu đã đoán ra.

Bước đến trước mặt Liễu Hạc Đình, lão lớn tiếng nói:

- Vị cô nương này, Liễu lão đệ có thích không?

Liễu Hạc Đình không khỏi ngạc nhiên, lắp bắp không nói thành lời. Biên Ngạo Thiên ngược lại cười lớn:

- Lão phu biết Liễu lão đệ rất thích cô nương đây, nhưng chỉ tiếc không có lệnh của phụ mẫu, cũng không có lời của bà mai, nên không thể kết hợp thành đôi, mặc dù hai bên đều thích nhau, phải vậy không?

Liễu Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần đều cúi đầu xuống thật thấp. Những lời của Biên Ngạo Thiên đều nói trúng tim cả hai người.

Biên Ngạo Thiên quan sát cả hai từ trên xuống dưới một hồi, rồi cười lớn nói:

- Vậy thì để lão phu làm người mai mối cho!

Liễu Hạc Đình liền lắp bắp nói:

- Nhưng...

Biên Ngạo Thiên nhướng mày nói:

- Nhưng cái gì, vị cô nương này huệ chất lan tâm, diện mạo như tiên nữ như vậy há chẳng xứng với lão đệ sao? Chẳng lẽ lão đệ còn có chút không vừa lòng?

Liễu Hạc Đình liền khấn trương, giọng càng lắp bắp hơn:

- Không phải...

Biên Ngạo Thiên cười ha ha nói:

- Không phải thì tốt. Thôi mọi việc cứ như vậy. Tất cả mọi chuyện cứ để lão phu lo cho.

Lão phu nhất định sẽ làm cho ngày vui này thật là rình rang, hai người cứ yên tâm đi.

Không đợi cho cả hai kịp mở miệng, lão lên lập tức xoay người phóng đi, chỉ còn lại Liễu Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần vẫn đứng đực đầu. Bất chợt cả hai cùng ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Ánh mắt hai người gặp nhau, trong lòng mỗi người tự nhiên cảm thấy ấm áp. Họ cảm thấy ánh trăng đêm nay đặc biệt sáng hơn mọi đêm. Mãi lo thả theo những cảm giác dễ chịu, cả hai gần như quên mất đi tất cả mọi thứ xung quanh, cho đến khi giọng của Biên Ngạo Thiên từ xa vọng đến:

- Liễu lão đệ, đã đến lúc đi thôi!

Lão liên tục kêu đến ba tiếng, Liễu Hạc Đình mới nghe thấy.

Bình minh đã ló dạng!

* * * Trên đại lộ bên ngoài thành Lâm Nghi, một đoàn người đang tiến về phía thành. Trong số họ có người sắc mặt đăm chiêu trầm tư, có người hớn hở như mùa xuân, cũng có người ưu sầu buồn bã. Bước chân của đoàn người như vừa chậm lại vừa nhanh, trang phục không giống là những kẻ hiệp nghĩa cũng không giống cường đạo. Có người nói cười vui vẻ, có người cúi đầu lầm lũi đi. Những người đi trên đường đều đưa mắt nhìn đoàn người, nhưng không một ai dám tỏ vẻ nghi ngờ hoặc khinh tiệt. Bởi vì bọn họ đều biết rằng lão nhân đi đầu chính là Vạn Thắng Kim Đào Biên Ngạo Thiên, một đại hào trong thành.

Liễu Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần đi hai bên Biên Ngạo Thiên. Cả hai chẳng ai dám ngẩng đầu lên nhìn. Nhưng khi bất chợt ngược mắt nhìn, cả hai đều phát hiện đối phương đều đang nhìn mình.

Biên Ngạo Thiên vừa cất bước, vừa đưa tay vuốt râu cười nói:

- Mấy mươi năm qua, hôm nay có thể nói là ngày lão phu vui sướng nhất.

Đột nhiên lão chau mày:

- Đám thuộc hạ Ô Y Thần Ma chắc không nhanh như vậy. Hôm nay chúng ta về kịp đến nơi, nhất định sẽ không xảy ra chuyện.

Liễu Hạc Đình và Đào Thuần Thuần đưa mắt nhìn nhau, rồi lại cúi đầu xuống. Cả hai trong lòng đều biết, lão nhân này tuy ngoài miệng nói thế, kỳ thật trong lòng lão đang lo lắng.

Nhưng lúc này trời đã sáng hẳn, người đi trên đường cũng đã nhiều, cho nên họ không thể thi triển khinh công. Tam Tư đi phía sau, không nhịn được liền lên tiếng:

- Sư phụ, đệ tử xin chạy về trước xem thử.

Biên Ngạo Thiên quay đầu lại nhìn gã, nói:

- Người trở về trước có lợi ích gì! Chi bằng chúng ta cùng mau trở về, nhất định sẽ không xảy ra chuyện.

Nói đoạn, lão không ngừng ho lên và không ngừng thở dài. Thở rồi lão đột ngột cười lớn, nói:

- Hôm nay lão phu quả thật cảm thấy rất vui vẻ!

Vừa vào trong thành, đoàn người do Biên Ngạo Thiên dẫn đầu liền rẽ về phía con đường bên trái. Càng đi bọn họ càng cảm thấy người trên đường càng ít.

Liễu Hạc Đình lần đầu tiên đến đây, nên trong lòng không khỏi cảm giác xa lạ, chỉ thấy những ngôi nhà hai bên đường đều là tường đỏ ngói xanh, trông rất đẹp mắt.

Khi đến gần cuối con đường, chàng đột nhiên nhìn thấy hai con sư tử đá nằm hai bên cánh cửa sơn đen lớn. Ánh nắng ban mai chiếu vào hai chiếc khoen cửa phát ra những tia sáng chói mắt. Biên Ngạo Thiên đột nhiên chau mày lướt nhanh lên phía trước, miệng lẩm bẩm nói:

- Tại sao vẫn còn chưa thức dậy chứ!

Đưa tay lên liên tục đập mạnh vào cửa, nhưng bên trong không một tiếng đáp trả.

Liễu Hạc Đình trong lòng thất kinh, nói:

- Bọn Ô Y Thần Ma đã đến trước chúng ta rồi sao?

Biên Ngạo Thiên đã hơi biến sắc mặt, đột nhiên quát lớn:

- Mở cửa!

Cùng với tiếng quát là tiếng đập cửa mạnh nghe “thình thịch”.

Thế nhưng bên trong vẫn im lặng như tờ. Tam Tư liền quát khẽ một tiếng, vọt mình qua bờ tường vào bên trong. Tiếp theo là cánh cửa đại môn được mở ra. Biên Ngạo Thiên lập tức bước nhanh vào trong. Chỉ thấy một con đường được trải đá xanh dẫn đến một cửa khác.

Sau khi vào cửa, hai bên chính và hai hành lang, chánh giữa là xuyên đường. Một tấm bình phong bằng đá đứng án trước cửa tiền sảnh.

Biên Ngạo Thiên vội bước nhanh về phía trước, mắt nhìn một lượt, miệng lại quát lớn một tiếng.

Liễu Hạc Đình chợt liếc mắt về phía bức bình phong. Chỉ thấy phía trên có viết hai hàng chữ lớn, mà vừa nhìn thấy chàng phải kinh người:

“Nếu như không phải là giáo chủ truyền dụ, tất cả nơi đây đều đã biến thành lò lửa!” Chữ viết màu đỏ giống như được viết bằng máu, lại giống như chu sa. Biên Ngạo Thiên tóc, râu như muốn dựng ngược. Lão lập tức tung một chưởng về phía bức bình phong.

Chỉ nghe một tiếng “ầm” lớn vang lên. Tấm bình phong liền vỡ vụn từng mảnh rơi xuống đất, để lộ ra ba gian chánh sảnh ở bên trong.

Liễu Hạc Đình định thần nhìn kỹ vào trong, chỉ thấy trên mấy mươi chiếc ghế trong ba gian chánh sảnh đều có người ngồi. Có người là lão phụ tóc bạc trắng, có người là những thiếu nữ tuổi độ đôi mươi. Tất cả họ đều ngồi yên bất động như tượng gỗ.

Tuy mặt trời đã ló dạng. Nhưng Liễu Hạc Đình nhìn vào bên trong không khỏi cảm thấy ớn lạnh. Ý niệm khủng khiếp cứ dâng lên trong lòng chàng.

Hai mắt Biên Ngạo Thiên đều đỏ, lão liền kêu lớn:

- Vân Nương, nàng sao rồi?

Nhưng mọi người trong phòng dường như đều không nghe thấy gì.

Biên Ngạo Thiên lập tức bỏ nhào về phía lão bà phục sức hoa lệ ngồi ở chánh giữa?

Lúc này, những động tác của vị võ lâm cao thủ đây vô cùng vụng về. Sự việc bất ngờ này đã kích động lão vô cùng lớn, giống như có ngàn mũi kim đâm vào da thịt lão vậy.

Liễu Hạc Đình cũng lướt nhanh theo sau vào bên trong. Đảo mắt nhìn một lượt, chàng thở phào một tiếng rồi mỉm cười nói:

- Thật may mắn...

Chàng chưa kịp nói hết câu, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng chưởng phong đánh tới. Liễu Hạc Đình trong lòng hơi thất kinh, liền lách người sang bên né tránh. Chỉ thấy Tam Tư như một người điên liên tục tung chưởng về phía chàng, hơn nữa mỗi chiêu đều hiểm ác vô cùng.

Liễu Hạc Đình trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa cảm thấy kỳ quái, chàng uyển chuyển né tránh liên tiếp năm chiêu của Tam Tư, đồng thời miệng nói lớn:

- Huynh đài làm gì vậy?

Tam Tư mặt mày phẫn nộ, lớn tiếng quát:

- Tên tiểu tử như ngươi không thể không đánh chết!

Dứt lời, lại thêm mấy quyền nữa tung về phía Liễu Hạc Đình. Tuy chiêu thức của gã hiểm ác nhưng uy lực thì dừng mảnh vô song. Trong khi ra quyền, đột nhiên chân gã tung lên đá vào bên dưới huyệt Quan Nguyên của Liễu Hạc Đình.

Bên dưới huyết Quan Nguyên vốn là tử huyết. Nếu như bị đá trúng, nhất định trong năm ngày sẽ chết.

Liễu Hạc Đình hai mày nhíu lại, trong lòng đã hơi nổi giận. Đột nhiên lại nghe Tam Tư nói rằng:

- Cả nhà sư phụ của ta bị người sát hại, tên tiểu tử người lại nói rất tốt. Hôm nay ta thế phải giết bằng được người!

Liễu Hạc Đình chợt hiểu rõ sự tình: “Hóa ra là như vậy!” Chỉ thấy quyền phong của đối phương đã đến trước ngực mình, nhưng Liễu Hạc Đình miệng vẫn mỉm cười nói:

- Huynh dài đã hiểu nhầm rồi!

Vừa nói chàng vừa lách người sang tránh né.

Tam Tư nhìn thấy Liễu Hạc Đình đang mỉm cười nhìn mình, trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Vì thế quyền pháp vừa định tung ra gã lập tức thu về ngay.

Liễu Hạc Đình mỉm cười nói:

- Người nhà của lệnh sư chỉ bị điểm huyết đạo mà thôi, tuyệt đối không hề gì, cho nên...

Liễu Hạc Đình như cười nói tiếp:

- Cho nên tại hạ mới nói may mắn.

Nói rồi chàng xoay người bước đến bên cạnh Biên Ngạo Thiên đang phủ phục bên ghế khóc, vỗ nhẹ lên vai lão nói:

- Biên lão tiền bối...

Chàng chưa kịp nói hết câu, Tam Tư đã lớn tiếng tiếp lời:

- Sư phụ, mọi người chưa có chết, họ chỉ bị điểm huyết mà thôi.

Liễu Hạc Đình trong lòng vừa cảm thấy tức cười vừa cảm thấy cảm phục, nghĩ thầm:

“Hai thầy trò này đều là những người lỗ mãng vô cùng. Tam tư thì có thể không nói, nhưng còn Biên lão tiền bối cả đời ngang dọc giang hồ, sự việc còn chưa phân biệt rõ ràng đã vội khóc lóc như vậy.” Rồi chàng lại nghĩ tiếp:

“Người ta thường nói những người lỗ mãng tính thường cương cường, câu nói này quả là không sai. Hai thầy trò đáng cười thì cười, đáng khóc thì khóc vẫn còn chưa mất đi tính trẻ con. Tuy tính tình họ lỗ mãng, nhưng lỗ mãng rất đáng yêu. Nếu người trong giang hồ đều như họ cả, há chẳng phải là chuyện đáng mừng hay sao?” Đưa mắt nhìn, chỉ thấy lệ trên má Biên Ngạo Thiên vẫn còn chưa khô, nhưng lão hơi mỉm cười.

22. Sống Khổ Hơn Chết

Liễu Hạc Đình nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi cười thầm trong bụng. Đột nhiên chàng nhìn thấy có ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình. Thì ra đó là ánh mắt của đứa bé đã bị điểm huyết ngồi trên ghế bên cạnh chàng. Sắc mặt đứa bé vô cùng kinh hãi, nhưng hai mắt không hề chớp hay chuyển động.

Liễu Hạc Đình trong bụng nghĩ thầm:

“Tất cả những thủ pháp điểm huyết trên đời này đa phần đều là chế ngự mạch máu, làm cho người ta không cử động được, miệng không thể nói được. Nhưng đứa bé gái này ngược lại ngay cả hai mắt cũng bị chế ngự. Thủ pháp độc môn điểm huyết này ngoài phái Côn Luân ra, các bang phái khác gần như không thể làm được...” Rồi chàng lại nghĩ:

“Nhưng phái Côn Luân xưa nay môn quy rất nghiêm ngặt, tuyệt đối không có những môn đệ hư hỏng. Đám người Ô Y Thần Ma này không hiểu bằng cách nào có thể làm môn hạ của phái Côn Luân?” Nghĩ đến đây, trong lòng Liễu Hạc Đình cảm thấy rất lấy làm lạ, liền đưa mắt nhìn đứa bé thật kỹ. Tuy tính tình chàng phóng khoáng, nhưng hành sự lại rất quy củ. Đứa bé gái này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng chàng cũng không đưa tay ra giải huyết. Đào Thuần Thuần lúc này đang đứng tựa ngoài cửa, nàng liền vội bước vào trong

đến trước đứa bé gái. Đào Thuần Thuần giải huyết cho đứa bé gái tổng cộng bảy chỗ trước ngực, sau lưng, trên và dưới. Liễu Hạc Đình trong lòng vừa cảm kích lại vừa tự hào. Bởi vì những chuyện chàng suy nghĩ trong lòng, không cần chàng phải nói ra, nàng cũng làm thay cho chàng.

Đứa bé gái rên khê một tiếng, rồi chợt tỉnh lại. Mắt vừa nhìn quanh, đứa bé chợt “oa” lên một tiếng, sau đó khóc lớn, chạy đến ngã vào lòng Tam Tư.

Tam Tư đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc đứa bé, giọng ôn tồn bảo:

- Nguyên Nhi, đừng sợ, đại ca ở đây!

Tướng mạo Tam Tư tuy đáng sợ, nhưng lúc này cử chỉ cùng lời nói của gã vô cùng nhẹ nhàng và ôn tồn. Đứa bé gái ngẩng đầu lên, khóc thút thít hỏi:

- Đại ca... tí tí của muội... đã trở về chưa?

Tam Tư sững người ra, đột nhiên gượng cười nói:

- Dung tí tí đã đến chỗ cô cô của muội rồi, ít nhất vài ba tháng nữa mới trở về.

Ngoài miệng gã tuy cười, nhưng trong lòng tan nát. Vì sợ đứa bé thương tâm nên gã đành phải nói dối như thế. Đây quả thật là việc khó nói, khó làm đối với gã.

Chỉ thấy Đào Thuần Thuần đã giải huyết đạo cho một tiểu nữ khác. Liễu Hạc Đình hai mày hơi chau lại, vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Thuần Thuần, nàng dùng thủ pháp Song Phụng Thư và Long Đài Đầu để giải huyết cho cô nương kia. Chẳng lẽ nào cô nương kia bị điểm huyết bằng thủ pháp độc môn của phái Nga Mi?

Đào Thuần Thuần quay đầu lại nói:

- Kiến thức của chàng cũng thật là uyên bác!

Liễu Hạc Đình cảm thấy trong lòng rất ngạc nhiên:

- Độ tử của phái Nga Mi tại sao cũng làm Ô Y Thần Ma?

Bước đến bên một a hoàn mặc thanh y, chàng cúi xuống quan sát kỹ, hai mày càng chau lại nhiều hơn:

- Thuần Thuần, nàng mau đến đây xem thử, cô nương này có phải bị điểm huyết bằng thủ pháp của phái Không Động không?

Đào Thuần Thuần bước đến, đưa tay lên điểm vào Nhân Trung, Ngọc Chấn cùng hai bên Thái Dương của thanh y a hoàn, đợi đến khi thanh y a hoàn hồi tỉnh, nàng mới thấp giọng nói:

- Không sai, chính là thủ pháp của phái Không Động.

Liễu Hạc Đình không khỏi bàng hoàng ngạc nhiên, liền vội bước nhanh đến trước mặt những tên gia đình giải huyết cho bọn chúng. Chỉ thấy một số tên gia đình bị điểm huyết bằng thủ pháp thông thường hay gấp, còn một số lại bị điểm huyết bằng cách điểm huyết độc môn của các bang phái.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Biên Ngạo Thiên đang cố giải huyết cho lão bà phục sức hoa lệ. Lão bà kia miệng không ngớt rên rĩ, nhưng huyết đạo vẫn chưa được giải hết. Nên biết rằng giải huyết bao giờ cũng khó hơn điểm huyết. Để có thể giải huyết được thủ pháp điểm huyết độc môn của các bang phái, lại càng vô cùng khó hơn. Năm xưa, Bạt Liễu Tiên Sinh đã đi chu du khắp thiên hạ, nên võ công của các bang phái trong võ lâm ít nhiều lão cũng biết. Bởi thế cho nên lúc này Liễu Hạc Đình mới có thể nhận ra được lai lịch của các thủ pháp kia và không mất nhiều thời gian để hoá giải.

Cho dù là vậy, nhưng phải một thời gian trải qua mấy tuần trà, Đào Thuần Thuần cùng Liễu Hạc Đình mới giải huyết hết cho mấy mươi người. Cả hai vừa mới thở phào ra một tiếng, đột nhiên nghe thấy Biên Ngạo Thiên cất giọng kêu lớn:

- Vân Nương, nàng sao rồi?

Liễu Hạc Đình và Đào Thuần Thuần không hẹn mà cũng lướt nhanh đến bên cạnh lão.

Cả hai chỉ thấy lão bà phục sức hoa lệ, huyết đạo chẳng những chưa được giải, hơn nữa lúc này hai mắt còn nhắm chặt.

Liễu Hạc Đình vô cùng ngạc nhiên, nói:

- Thuần Thuần...

Đào Thuần Thuần gật đầu ra chiều hiểu ý. Nàng bước lên trước cầm lấy ngón tay trỏ và ngón giữa bàn tay trái của lão bà đưa lên quan sát một hồi, sau...

(thiếu một đoạn trang 87 tới 90) Dừng lại giây lát, Liễu Hạc Đình nói tiếp:

- Phương thuốc này gọi là Đoạt Mệnh Đơn rất thường thấy trong võ lâm. Chắc có lẽ lão tiền bối cũng đã biết qua rồi chứ!

Biên Ngạo Thiên ngơ ngác một hồi, lẩm bẩm nói:

- Thường thấy trong võ lâm? Tại sao lão phu lại không biết kìa.

Liễu Hạc Đình trầm ngâm giây lát, từ từ nói:

- Tinh chết Địa Biến năm tiền, Đồng tự nhiên hai tiền, Nhũ hương một tiền, Mộc dược một tiền năm phân, tất cả đem tẩm dầu ăn. Huyết Kiệu hai tiền năm phân, Cổ Tiền một tiền năm phân. Tất cả đem sào với dấm. Hồng Hoa hai tiền, Qui Vĩ hai tiền, Bì căn hai tiền. Tất cả mọi thứ đem nghiền nhỏ, nấu với rượu uống.

Đào Thuần Thuần khẽ mỉm cười nói:

- Chàng nói như vậy ai mà nhớ cho kịp!

Liễu Hạc Đình cũng mỉm cười nói:

- Nếu như có giấy bút...

Chàng chưa kịp dứt lời, Tam Tư đã cất giọng đọc:

- Tinh chết Địa Biệt năm tiền, Đồng tự nhiên hai tiền...

Gã đọc một hơi không thiếu một chữ nào trong phương thuốc Đoạt Mệnh Đơn.

Liễu Hạc Đình vô cùng ngạc nhiên, chàng không thể nào ngờ rằng một gã hán tử thô lỗ như Tam Tư lại có một trí nhớ kinh người như vậy. Chàng không khỏi buột miệng thốt lên khen ngợi:

- Trí nhớ của huynh dài quả là hơn người.

Tam Tư nhướn mày nói:

- Việc này đâu có gì.

Tuy miệng nói thế, nhưng trong gã cảm thấy rất đắc ý. Nên biết rằng phàm những người tuyệt đỉnh thông minh, trong lòng tạp niệm cũng nhiều nhất. Còn những người trực tâm trực tính, nếu như họ chuyên tâm ghi nhớ một việc nào đó, thông thường sẽ siêu việt hơn những người bình thường. Đạo lý này tuy không phải hoàn toàn đúng, nhưng xem ra cũng không mấy sai.

Biên Ngạo Thiên trong lòng lúc này đã cảm thấy nhẹ nhàng, nhưng miệng vẫn không khỏi thở dài:

- Liễu lão đệ, lão phu lão... Ai! Lão phu lại mang đại ân của người rồi!

Liễu Hạc Đình mỉm cười nói:

- Việc này đâu có gì!

Tam Tư cười ha ha nói:

- Tuy y nói như vậy, nhưng trong lòng rất là đắc ý.

Biên Ngạo Thiên khẽ quát:

- Người đừng có hồ đồ, làm sao người biết được?

Tam Tư ngơ ngác người một hồi, lắp bắp nói:

- Vừa rồi, đệ tử nói câu này trong lòng lúc ấy rất đắc ý. Vì thế đệ tử nghĩ rằng lão đệ đây cũng giống như vậy thôi.

Liễu Hạc Đình phá lên cười lớn.

Đào Thuần Thuần cười nói:

- Suy bụng ta ra bụng người. Vị huynh đài này quả là giỏi hiểu ý người...

Chợt thấy ánh mắt Liễu Hạc Đình có vẻ trách móc, nàng lập tức im ngay.

Tam Tư cất giọng hỏi:

- Cô nương vừa rồi xem tướng cho tại hạ, phải chăng chính xác như vậy không?

Đào Thuần Thuần đưa mắt nhìn Liễu Hạc Đình một cái. Chỉ nghe Tam Tư cất giọng nói tiếp:

- Lâu nay tại hạ vẫn thường lo lắng, chỉ sợ rằng người thông minh thường không trường thọ.

Gã chưa kịp dứt lời, Đào Thuần Thuần đã phi cười. Những cảm giác âm u đáng sợ vừa rồi, lúc này đã được thay thế bằng những tiếng cười. Duy chỉ có đứa bé gái vẫn nhìn bọn họ với ánh mắt ngạc nhiên. Đứa bé không hiểu bọn họ cười gì và trong lòng cũng không thể tưởng tượng ra được điều họ cười.

Cô bé chỉ biết rằng đêm qua tỉ tỉ của mình cùng đi với mọi người, nói là đi bắt cường đạo nhưng cho đến giờ vẫn chưa trở về. Mai đại ca tuy nói rằng tỉ tỉ đã đến nhà cô cô, nhưng có vẻ không thật lắm. Cô bé tự ngầm hỏi chính mình:

“Những lời Mai đại ca nói với mình xưa nay không bao giờ giả cả. Tại sao lần này mình không mấy tin Mai đại ca chứ?” Cô bé muốn tìm Mai tam ca hỏi thử, nhưng Mai tam ca, Mai tứ ca đều không có mặt ở đây. Suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cô bé rón rén bước đến bên Biên Ngạo Thiên, đưa tay kéo áo lão hỏi:

- Đại bá, đại tỉ của con đi đâu rồi, người có biết hay không?

Biên Ngạo Thiên sững sốt hồi lâu, trong lòng đột nhiên thấy đau đớn, rồi gượng cười khẽ nói:

- Đại tỉ của con sẽ lập tức trở về ngay, đại tỉ đến... đến... Thái An mua dưa cho con rồi!

Hai mắt cô bé tròn xoe:

- Mai đại ca nói đại tỉ đến chỗ đại cô cô. Đại bá lại nói đại tỉ đến...

Chưa nói dứt câu, cô bé òa lên khóc nói:

- Con không cần ăn dưa, con chỉ cần tỉ tỉ thôi.

Nói rồi, cô bé xoay người bỏ chạy ra bên ngoài.

Biên Ngạo Thiên, Liễu Hạc Đình, Đào Thuần Thuần cùng Mai Tam Tư đứng nhìn theo chiếc bóng cô bé khuất dạng, mà trong lòng không cười được nữa.

Biên Ngạo Thiên im lặng hồi lâu, rồi cất giọng nói:

- Tam Tư, người đi xem thử coi Nguyên Nhi có sao không?

Mai Tam Tư đứng yên bất động, mặt đờ đẫn như không hề nghe thấy lão ta nói gì.

Đào Thuần Thuần khẽ nói vào tai Liễu Hạc Đình:

- Tỉ tỉ của cô bé kia có phải là tiểu nữ bị sát hại bên trong ngôi miếu hoang không?

Liễu Hạc Đình gật đầu nhỏ nhẹ:

- Hình như là vậy!

Đào Thuần Thuần khẽ thở dài:

- Cô bé thật là tội nghiệp... Cho đến bây giờ đột nhiên thiếp chợt phát hiện ra rằng, người sống có khi còn đáng thương hơn cả người chết.

Liễu Hạc Đình lại gật đầu nhẹ, trong lòng chàng lẩm nhẩm lại câu nói:

- “Người sống có khi còn đáng thương hơn cả người chết!” Nhìn vẻ đau khổ trong mắt Mai Tam Tư, chàng ít nhiều biết được câu này có phần không sai.

Chàng biết rằng Mai Tam Tư cùng tiểu nữ đã chết kia nhất định là một đôi tình lứa.

Đồng thời chàng cũng hiểu được nỗi đau khổ trong lòng gã lúc này. Tuy rằng chàng chưa nếm thử qua mùi ly biệt, nhưng tình cảm càng nồng thắm bao nhiêu, sự biệt ly cũng càng đau khổ bấy nhiêu.

Chàng cúi đầu xuống, lòng tự hỏi:

“Nếu như Thuần Thuần chết, ta...” Tự nhiên một dòng máu nóng dâng lên trong người chàng. Bất giác chàng quay đầu lại nhìn Đào Thuần Thuần, mà trong lòng không muốn rời xa nàng một giây.

Biên Ngạo Thiên từ từ thối lui ra sau ba bước, ngồi “bịch” xuống ghế, thở dài một tiếng, lẩm nhẩm:

- Dung Nhi! Quả là khổ... Ai! Hồng nhan bạc mệnh, đúng là hồng nhan bạc mệnh.

Đột nhiên lão đưa mắt nhìn Đào Thuần Thuần một cái, chỉ nghe Mai Tam Tư bỗng nhiên kêu lớn lên:

- Dung Nhi! Dung Nhi!

Mai Tam Tư bất ngờ xoay vọt nhanh ra bên ngoài như một cơn lốc. Những tiếng kêu thống thiết liên tiếp truyền từ bên ngoài vào trong phòng, mỗi lúc một xa dần.

Biên Ngạo Thiên cúi ánh mắt xuống, tay trái lão đồng thời nắm chặt, liên tục thở dài:

- Tam Tư cũng thật đáng thương, Dung Nhi vừa mới chấp thuận đồng ý, không ngờ lại...

Ai! Nếu lão phu biết trước như thế thì đã làm lễ thành hôn cho chúng rồi. Như thế khiến cho Tam Tư không cảm thấy hối tiếc cả đời. Ai!... Ý trời như vậy, lão phu... lão phu...

Lão ta chợt ngược mắt lên nhìn chăm chăm Liễu Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần, tự nhiên trong mắt ánh lên một tia sáng.

* * * Một trận bụi mịt mù nổi lên. Từ xa, ba con tuấn mã xếp thành hàng ngang đang lướt đến. Những kỵ sĩ trên ngựa tay đều cầm roi, trông đáng vẻ oai phong lẫm liệt, giống như những danh tướng vừa thắng trận trở về.

Người kỵ sĩ đi giữa là một chàng thiếu niên, mình mặc y phục toàn màu trắng. Chàng thiếu niên mặt mày rạng rỡ, quay sang bên cất cao giọng nói:

- Đại ca, tuy huynh gắng trở về nhà thăm thê tử, nhưng đệ thiết nghĩ cũng nên ghé lại thành Lâm Nghi thăm Biên lão gia một chuyến.

Gã đại hán mặc y phục màu vàng ở bên trái mỉm cười, nói:

- Điều này đương nhiên rồi. Không ngờ lần này huynh đệ chúng ta ra đi thời gian không đến nửa tháng, trong giang hồ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Điều kỳ quái nhất chính là “gian nhà bí mật trong khu rừng” không hề có một bóng người nào cả. Nếu như không phải chính miệng Vương tam đệ ở Chư Thành nói ra, chắc có lẽ ta khó lòng mà tin!

Bạch y thiếu niên cười lớn nói:

- Sự việc này đã qua nhưng không biết Nhập Vân Long Kim Tứ gia thế nào rồi. Nếu biết trước trong “gian nhà bí mật” kia không có người và Thạch Quan Âm đã bỏ đi, huynh đệ chúng ta tốt nhất là nên đi cùng với Kim Tứ gia. Biết đâu như vậy bốn chữ Kinh Sở Tam Tiên càng nổi danh thêm trong giang hồ.

Chàng thiếu niên này chính là Ngân Tiên Bạch Chấn.

Gã đại hán mặc y phục màu vàng có tên là Kim Tiên Đồ Lương liền cười lớn nói:

- Mọi chuyện trên đời này con người không thể nào đoán trước được. Ta vốn tưởng rằng Tây Hạ Tam Tiên rất khó đầu, nào ngờ cũng chỉ là vậy. Nhị đệ, không phải đại ca nịnh đệ.

Võ công của đệ gần đây tiến bộ rất nhiều. Chiêu thức Thiên Phong Cuồng Tiêu của đệ uy mãnh và tuyệt diệu vô cùng. Cho dù là sư phụ năm xưa cũng không thi triển chiêu thức này bằng đệ. Nếu cứ như vậy, e rằng đại ca cũng không đuổi theo kịp đệ.

Ngân Tiên Bạch Chấn giơ roi vút một cái, cười lớn không nói gì.

Kim Tiên Đồ Lương lại nói:

- Biên Ngạc Thiên xưa nay lúc nào cũng nhìn cao hơn đầu. Nhưng không hiểu tại sao lần này lại đứng ra chủ hôn cho một đôi nam nữ không hề có chút tiếng tăm? Đây quả là chuyện ta không bao giờ ngờ tới.

Ngân Tiên Bạch Chấn nhướn mày nói:

- Đôi nam nữ kia võ công cũng không đến nỗi tệ... Tam đệ, ngươi còn nhớ chàng thiếu niên kia tên gì không?

Cuồng Tiên Phí Chân là người thứ ba trong Kinh Sở Tam Tiên. Người này mặt vàng như nghệ, không nói không cười, ngồi ngay thẳng trên lưng ngựa. Hai mày y dường như chau lại, đáp gọn:

- Liễu Hạc Đình!

Ngân Tiên Bạch Chấn cười lớn nói:

- Liễu Hạc Đình, ba chữ này tuy hôm nay không ai biết đến, nhưng ngày mai không chừng sẽ chấn động khắp giang hồ. Đại ca, đệ nói vậy đúng không?

Kim Tiên Đồ Lương mỉm cười nói:

- Người trong thiên hạ giống như những ngọn sóng sông Trường Giang, cứ sóng sau đè sóng trước. Nhưng theo như ta thấy, trong hàng cao thủ thiếu niên, nếu muốn tìm những người giống như nhị đệ và tam đệ đây, e rằng không phải dễ.

Nói đoạn y cất tiếng cười lớn.

Cuồng Tiên Phí Chân đột nhiên tiếp lời với giọng lạnh lùng:

- Chỉ sợ không phải là vậy!

Đồ Lương nghe nói vậy không khỏi vô cùng ngạc nhiên. Bạch Chấn ngược lại cười ha ha nói:

- Tam đệ, đệ không nên đề cao kẻ khác mà tự hạ thấp mình. Huynh đệ chúng ta không phải đã ngang dọc khắp giang hồ, nhưng chẳng mấy khi gặp được đối thủ đó sao?

Phí Chân lạnh lùng nói:

- Chúng ta chưa gặp được đối thủ, bởi vì những người chúng ta gặp không phải là cao thủ mà thôi.

Đồ Lương cùng Bạch Chấn đều ngưng cười đưa mắt nhìn nhau, như rất ngạc nhiên với câu nói này.

Phí Chân lại nói:

- Đừng nói là ai khác, nếu như chúng ta gặp phải bạch y nhân mà Vương lão tam đã kể, e rằng chúng ta đối phó cũng không lại.

Ngân Tiên Bạch Chấn nhướn mày nói:

- Hôm đó ở Nghinh Phong Lâu ta uống quá nhiều nên đã hơi say, cho nên những lời về sau của Vương lão tam ta nghe được không rõ. Người bạch y đeo mặt nạ kia thật là như thế nào. Tam đệ vui lòng kể lại cho ta nghe thử.

Cuồng Tiên Phí Chân nói:

- Huynh hãy nhờ đại ca nói cho nghe!

Kim Tiên Đồ Lương chậm rãi nói:

- Liệt Mã Kim Thương Đồng nhị gia và Khoái Thương Trương Thất của Song Thương Tiêu Cục ở Tề Nam phủ, áp tải một chuyến hàng từ Tề Nam phủ đến Trấn Giang. Chuyến hàng này cả hai huynh đệ Tề Nam Song Thương đều cùng áp tải. Không hỏi cũng biết đây là chuyến hàng vô cùng quý giá. Nhưng không ngờ khi vừa đến Túc Thiên lại xảy ra chuyện.

Ngân Tiên Bạch Chấn chau mày nói:

- Khoái Thương Trương Thất có thể không nói tới, nhưng Liệt Mã Kim Thương Đồng Chánh Nhân xưa nay hành sự rất cẩn thận, hơn nữa sông Trường Giang đã đi qua lại cả mấy chục lần. Chẳng lẽ nào lại để xảy ra chuyện như vậy sao?

Kim Tiên Đồ Lương chậm rãi nói:

- Không những xảy ra chuyện, mà còn nghiêm trọng nữa là khác. Đệ còn nhớ khách sạn Quảng Nhon ở Túc Thiên mà lần trước đến hay không?

Bạch Chấn trầm ngâm giây lát, rồi hỏi:

- Là khách sạn có gã chủ quầy nói giọng hơi bị ngọng phải không?

Đồ Lương đáp:

- Đúng vậy!

Bạch Chấn ngạc nhiên nói:

- Khách sạn ấy xem ra rất đàng hoàng, chẳng lẽ lại có những chuyện như vậy sao?

Kim Tiên Đồ Lương hơi mỉm cười nói:

- Trương Thất, Đồng nhị gia đều là những nhân vật rất tinh tường. Nếu như khách sạn kia không an toàn chắc gì bọn họ đã chịu nghỉ lại ở đấy. Hơn nữa Liệt Mã Kim Thương Đồng Chánh Nhân rất cẩn thận và có quy củ. Trong khi trên đường áp tải y không bao giờ uống rượu và không bao giờ chạm tay vào hàng hóa. Vì vậy tuyệt đối không có khả năng xảy ra chuyện. Nào ngờ đến nửa đêm...

Nói đến đây bỗng nhiên gã dừng lại, Bạch Chấn sốt ruột liền hỏi:

- Đến nửa đêm rồi sao?

Kim Tiên Đồ Lương nói tiếp:

- Đến nửa đêm, khi Đồng Chánh Nhân tỉnh dậy chợt phát hiện bản thân cùng bọn tùy tùng cả thảy mười bảy người, đều bị trói chặt tống vào trong phòng. Bốn gã đại hán che mặt đang mở rương ra tìm kiếm báu vật. Chắc có lẽ do vì khẩn trương và Đồng Chánh Nhân cất giấu nghiêm ngặt, nên bốn gã đại hán vẫn chưa tìm thấy.

Ngân Tiên Bạch Chấn cười hì hì nói:

- Không ngờ Liệt Mã Kim Thương bị người trói lại mà cũng không hay biết. Đây quả là chuyện kỳ lạ.

Cuồng Tiên Phí Chân lạnh lùng nói:

- Người quanh năm bắt chim, sớm muộn cũng có ngày bị chim mổ mắt. Đây là chuyện rất thường tình, có gì đâu là lạ!

Kim Tiên Đồ Lương giả vờ như không nghe thấy, cất giọng nói tiếp:

- Trong đó có một gã hán tử nhìn thấy Đồng Chánh Nhân tỉnh dậy, liền vội quát hỏi.

Nhưng đời nào Đồng Chánh Nhân chịu nói ra. Gã đại hán liền hù dọa tiếp vài câu, sau đó đưa tay lên tát thẳng vào mặt Đồng Chánh Nhân. Liệt Mã Kim Thương cả đời xưng hùng, không ngờ bây giờ lại bị người ta tát vào mặt. Cho dù y không bị đánh chết đi nữa, nhưng từ đây về sau làm sao còn có thể làm người. Thở dài một tiếng, Đồng Chánh Nhân chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.

23. Kiết Nhật Cường Thân

Ngân Tiên Bạch Chấn ho khẽ một tiếng, nói:

- Giữ được rừng xanh, sợ gì không có củi đốt. Đồng nhĩ gia quả là suy nghĩ nông cạn.

Dừng lại giây lát, đột nhiên y lại tiếp:

- Nhưng nếu không làm vậy, còn có cách nào nữa chứ?

Tuy nói vậy nhưng giọng nói của y không hề có chút biểu hiện sự đồng tình.

Kim Tiên Đồ Lương nói tiếp:

- Liệt Mã Kim Thương lúc ấy như rồng mắc cạn, hổ xuống đồng bằng, không còn cách chi. Nào ngờ đúng lúc Đồng Chánh Nhân vừa hơi nhắm mắt lại, trong phòng đột nhiên xuất hiện thêm một bóng người mặt y phục trắng. Với nhãn lực của Đồng Chánh Nhân cùng với mọi người có mặt ở đây, nhưng không một ai nhìn thấy bạch y nhân kia từ đâu xuất hiện và xuất hiện từ lúc nào.

Bạch Chấn cười nhạt nói:

- Đồng Chánh Nhân lúc ấy có nhìn thấy hay không, Vương lão tam làm sao biết được?

Xem ra Vương lão tam cố ý nói quá sự thật rồi!

Kim Tiên Đồ Lương mỉm cười nói tiếp:

- Vương lão tam cũng không phải là hạng người hay ba hoa. Ta nghĩ rằng trong chuyện này y cũng không mấy ngoa.

Ngân Tiên Bạch Chấn cười hì một tiếng, ý vẻ không phục. Chỉ nghe Kim Tiên Đồ Lương nói tiếp:

- Trong bóng đêm, dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn dầu, chỉ thấy bạch y nhân mặc y phục trắng như tuyết, thần thái cực kỳ oai phong, nhưng trên mặt ngược lại đeo một chiếc mặt nạ vô cùng xấu xí, trông chẳng khác gì ma quỷ. Gã đại hán kia vừa nhìn thấy bóng bạch y nhân vội dừng tay, quay phắt người lại quát lớn một tiếng. Gã đại hán rút đao ra, nào ngờ đao chưa kịp rút chỉ nghe thấy một tiếng cười nhạt, tiếp theo là những tia sáng lóe lên cùng với bốn tiếng kêu thảm thiết. Đồng Chánh Nhân chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên. Khi định thần nhìn lại, Đồng Chánh Nhân thấy bốn gã đại hán đều nằm trên đất. Toàn thân bọn chúng không hề có một vết thương, ngoại trừ một vết kiếm trên trán. Cả bốn thi thể có cùng một vết kiếm giống y như nhau.

Ngân Tiên Bạch Chấn trong lòng rất cao ngạo, nghe người khác khen ngợi võ công của bạch y nhân kia trong lòng y không phục chút nào. Nhưng khi nghe Đồ Lương nói đến đây, y không khỏi thất kinh giật mình.

Kim Tiên Đồ Lương hơi dừng lại giây lát, rồi lại nói tiếp:

- Lúc ấy trong lòng Đồng Chánh Nhân ngạc nhiên và vui mừng lẫn lộn. Ngạc nhiên vì võ công của bạch y nhân kia vô cùng cao siêu, thủ đoạn lại ác độc. Vui mừng vì tự nhiên có cứu tinh xuất hiện kịp thời. Chỉ thấy bạch y nhân tay cầm kiếm từng bước từng bước tiến về mình, Đồng Chánh Nhân liền mở miệng nói lời cảm ơn. Nào ngờ bạch y nhân kia lạnh lùng nói:

- Người không cần phải cảm ơn ta. Ta giết bốn tên này vì hành vi bọn chúng tàn bạo hoàn toàn không phải vì người. Nếu như bọn chúng không sử dụng Mông Hãn dược, cho dù có giết tất cả mười bảy mạng các người, ta cũng không màng để ý đến.

Giọng bạch y nhân lạnh như băng khiến cho Đồng Chánh Nhân mở miệng hồi lâu vẫn không nói thành lời.

Bạch Chấn hai mày hơi chau lại như định muốn nói gì.

Nhưng Kim Tiên Đồ Lương đã cất giọng nói tiếp:

- Toàn bộ những việc này đều do chính Liệt Mã Kim Thương Đồng Chánh Nhân kể lại hết.

Ngân Tiên Bạch Chấn cười nhạt:

- Thật vậy không?

Kim Tiên Đồ Lương lại nói tiếp:

- Chỉ nghe bạch y nhân nói tiếp: “Nhưng các người áp tải hàng hóa mà lại bất cẩn như vậy, tội cũng đáng chết.” Nghe hai tiếng “đáng chết”, Đồng Chánh Nhân trong lòng rã rời.

Chỉ thấy bạch y nhân từ từ đưa tay trái ra chụp lấy trước ngực Đồng Chánh Nhân đẩy sang một bên. Sau đó bạch y nhân đưa tay lấy gói hàng từ bên dưới giường phía sau Đồng Chánh Nhân.

Kim Tiên Đồ Lương dừng lại giây lát, rồi cất giọng kể tiếp:

- Đồng Chánh Nhân cả đời ngang dọc giang hồ, nên rất biết rõ nhược điểm của con người. Phàm những nơi không kín đáo con người ta thường ít chú ý đến. Vừa rồi bốn tên đại hán kia tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không sao tìm ra sổ hàng hóa. Không ngờ bạch y nhân kia chỉ đưa tay ra một cái, sổ hàng hóa lập tức lọt vào tay y. Đồng Chánh Nhân vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi kêu lên một tiếng.

Bạch y nhân thấy vậy cười nhạt một tiếng nói:

- Người tiếc sao?

Đột nhiên ánh kiếm lóe lên. Đồng Chánh Nhân vừa không thể né tránh vừa không thể chống đối. Mắt trông thấy ánh kiếm đã đến gần, Đồng Chánh Nhân chỉ còn biết nhắm mắt lại mà thôi.

Ngân Tiên Bạch Chấn “hừ” khẽ một tiếng nói:

- Tay cầm bảo kiếm để giết một người không có sức phản kháng. Hành động này xem ra cũng là hảo hán hay sao?

Kim Tiên Đồ Lương không trả lời, chỉ cất giọng kể tiếp:

- Chỉ nghe “xoạt” một tiếng bên mình, bạch y nhân lại cười nhạt nói: “Tội chết có thể tha, nhưng tội sống thì không.” Nói dứt câu này, bạch y nhân dường như đã rời xa hơn mười trượng ngoài. Đến lúc này Đồng Chánh Nhân mới dám mở mắt ra, và không ngờ mình vẫn còn sống. Chỉ thấy sợi dây trói trên người đã bị đứt thành mười mấy đoạn.

Ngân Tiên Bạch Chấn chau mày, trầm giọng hỏi:

- Mười mấy đoạn cơ à?

Kim Tiên gạt đầu không đáp. Im lặng hồi lâu Ngân Tiên Bạch Chấn khẽ nói:

- Đây là loại kiếm pháp gì?

Cuồng Tiên Phí Chân lạnh lùng nói:

- Đây là loại kiếm pháp gì, tạm thời không cần thiết nói đến. Nhưng người này hành sự kỳ lạ và vô công cao siêu, khiến cho đệ vô cùng khâm phục.

Quay sang nhìn Bạch Chấn một cái. Nào ngờ Bạch Chấn đang cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, như không hề nghe Cuồng Tiên Phí Chân nói gì.

Bất ngờ, Ngân Tiên Bạch Chấn ngẩng đầu lên nói:

- Chỉ trong nháy mắt mà bạch y nhân có thể sát thương một lúc bốn người, xem ra vô công cũng không tệ.

Cuồng Tiên Phí Chân nói:

- Đúng vậy!

Ngân Tiên Bạch Chấn nhướng mày cười nói:

- Nhưng bốn người này là ai? Vô công như thế nào? Nếu như bọn chúng chỉ là những tên tiểu tặc biết sử dụng Mông Hãn dược mà thôi, hừ, như vậy cũng đâu có gì đáng nói.

Cuồng Tiên Phí Chân lạnh lùng nói:

- Nếu chỉ là Mông Hân được thường thấy trong giang hồ, vậy tại sao Liệt Mã Kim Thương Đồng Chánh Nhân lại không nhận ra.

Ngân Tiên Bạch Chấn cũng lạnh lùng nói:

- Không phải là Mông Hân được thông thường, chẳng lẽ là của Nữ Oa Ngũ Sắc Thiên Thạch Tán sao?

Cuồng Tiên Phí Chân sắc mặt càng lạnh lùng hơn. Ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, gã khẽ đáp:

- Không sai!

Ngân Tiên Bạch Chấn chợt chợt dạ, vội hỏi:

- Không lẽ bốn gã đại hán chính là môn hạ của Chư Thần Sơn Trang sao?

Cuồng Tiên Phí Chân đáp gọn:

- Đúng vậy!

Ngân Tiên Bạch Chấn không khỏi ngạc nhiên hồi lâu, chỉ nghe Kim Tiên Đồ Lương kể tiếp:

- Sau khi cưỡi trời hết cho bọn thuộc hạ, Đồng Chánh Nhân đã dùng hết cách nhưng vẫn không sao làm cho bọn họ tỉnh trở lại. Trong lòng vừa khẩn trương lại vừa giận dữ, Đồng Chánh Nhân quay lại lục soát trên người bốn gã đại hán để tìm thuốc giải, mới phát hiện bọn chúng có giấu thẻ bài của Chư Thần Sơn Trang. Đến lúc này, Đồng Chánh Nhân gần như hồn phi phách tán, không còn tâm trí đâu để tìm thuốc. Đợi đến ngày hôm sau, tất cả bọn thuộc hạ vừa tỉnh lại, Đồng Chánh Nhân lập tức dẫn bọn họ trở về Tề Nam. Sau đó y bán hết gia tài đền bù cho chủ hàng. May mà bấy lâu nay Đồng Chánh Nhân sống cẩn thận và không lãng phí, nên vẫn còn lại một số tài sản sau khi bồi thường hết cho chủ hàng. Đồng Chánh Nhân ngâm rửa tay giải nghệ, chuẩn bị một cuộc sống bình yên đạm bạc, không muốn dính líu đến chuyện đao kiếm nữa.

Kim Tiên Đồ Lương vừa nói vừa than dài, không biết là vì đồng tình với Liệt Mã Kim Thương Đồng Chánh Nhân hay là vì cảm khái cho bản thân mình.

Nên biết rằng những đám hào sĩ trong võ lâm, quanh năm ngang dọc khắp giang hồ gây kết ân oán khắp nơi. Trong mắt người khác bọn họ rất được hâm mộ, nhưng trong lòng họ lại rất ngưỡng mộ những người có cuộc sống yên bình. Chỉ vì khi đã dấn thân vào giang hồ thì khó lòng mà thoát ra được. Cho dù có một số người chán ghét cuộc sống giang hồ, nên rửa tay quy ẩn. Nhưng như vậy cũng không yên thân. Những người có ân thì họ luôn tìm cách báo ân. Còn những kẻ có thù luôn nghĩ cách phục thù. Thậm chí sau khi họ chết, những ân oán kia vẫn còn chưa dứt.

Những kẻ hào sĩ võ lâm này tựa như người uống nước, nóng lạnh tự biết, mà người khác không thể nào biết đến được.

Lúc này Kim Tiên Đồ Lương cũng có cảm giác như vậy. Nhưng đợi đến khi đầu óc gã tỉnh táo lại, những cảm giác này gã lập tức quên đi ngay.

* * * Trong thành Lâm Nghi, trước cửa Biên phủ, ngựa xe đông đúc, người qua lại vô số. Các anh hùng hào khách khắp mọi nơi đều đã ngồi chật trong gian chánh sảnh của Biên phủ.

Thậm chí cả trong hoa viên, hành lang cũng đều được bày những bàn tiệc. Từ trong ra ngoài khắp nơi đều được trang hoàng vô cùng lộng lẫy. Phía ngoài cửa treo hai phông pháp dài, càng làm cho không khí ngày cưới càng hào hứng hơn.

Sau tiếng pháp nổ, mọi người đều cất tiếng chúc mừng. Vạn Thắng Kim Dao phục sức hoa lệ ngồi ngay giữa gian chánh sảnh, chốc chốc lại cất lên những tiếng cười vang giống như hơn cả hôn lễ của ái nữ mình.

Lúc này đã đến giờ bái thiên địa. Tân nương đã vào trong phòng hoa chúc. Tân lang Liễu Hạc Đình mình mặc lễ phục, mặt mày rạng rỡ, được mọi người vây quanh chúc mừng.

Nhưng những quý khách này không hề quen biết, vì thế Mai Tam tư đứng bên dẫn kiến với chàng từng người một. Thỉnh thoảng Mai Tam Tư cũng cất giọng cười lớn.

Ba huynh đệ Kinh Sở Tam Tiên ngồi ở bàn đầu phía đông gian chánh sảnh. Ngân Tiên Bạch Chấn đã có mấy phần say. Chỉ vì trong gian chánh sảnh toàn là những nhân vật lừng danh trong thiên hạ, nên y không dám có những cử chỉ tùy tiện.

Sau khi đi hết mọi bàn ra mắt với mọi người, Liễu Hạc Đình quay trở lại gian chánh sảnh. Biên Ngạo Thiên một tay vuốt râu, một tay cầm chung rượu, mặt hướng về phía Liễu Hạc Đình cười lớn:

- Liễu hiền đệ, nhân ngày vui của hiền đệ, lão phu xin tặng hiền đệ hai câu.

Mai Tam tư cười ha ha nói:

- Hai câu của sư phụ, không nói đệ tử cũng biết.

Biên Ngạo Thiên mỉm cười, nói:

- Đâu vậy người nói ra thử xem?

Mai Tam Tư nhìn xung quanh về đắc ý, rồi cười lớn đọc:

- Ít đánh thê tử, mau sanh quý tử!

Tám chữ này vừa được nói ra, mọi người đều vui vẻ cười ầm lên.

Biên Ngạo Thiên khê quát:

- Ai nói như thế chứ!

Miệng tuy nói vậy, nhưng lão vẫn không nhịn được liền bật cười.

Mọi người được thể càng cười lớn theo. Liễu Hạc Đình đứng yên cúi đầu, trong lòng không biết là có nên cười hay không.

Nào ngờ đúng lúc ấy, những tiếng cười bỗng nhiên nhỏ dần rồi im hắng. Trong cái yên lặng bốn bề, đột nhiên từ phía hành lang, có một người từ từ đang tiến vào gian chánh sảnh.

Ngân Tiên Bạch Chấn giơ chung rượu lên cười “hì hì” hai tiếng. Nhưng khi ánh mắt y chạm phải ánh mắt sắc lạnh của người kia thì không sao cười nổi.

Dưới ánh đèn rực rỡ, chỉ thấy người kia bước đi vững chắc, mình mặc trường bào trắng như tuyết, trên mặt có đeo một chiếc mặt nạ vô cùng xấu xí.

Trong sự im lặng, bạch y nhân kia từ tiến vào gian chánh sảnh. Ánh mắt quét ngang nhìn mọi người, như muốn nhìn thấu mọi người đang suy nghĩ gì.

Bọn quần hùng tuy đa phần mới nhìn thấy người này lần đầu. Nhưng những sự việc liên quan đến y, gần đây đã truyền khắp trong võ lâm. Lúc này trong lòng mọi người đều cảm thấy bất an, không biết người này đến đây có ý gì?

Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên đột nhiên cất giọng cười lớn. Tiếng cười của lão xé tan sự yên lặng cùng nỗi bất an của con người. Chỉ nghe Biên Ngạo Thiên cười lớn nói:

- Lại thêm một quý khách quan lâm, lão phu xin rất hoan nghinh!

Nói đoạn, lão liền rời khỏi chỗ ngồi, bước ra nghinh tiếp bạch y nhân.

Nào ngờ ánh mắt của bạch y nhân vẫn sắc lạnh, chậm rãi tiến về phía trước, cơ hồ như không nghe thấy lão nói gì và cũng không thèm nhìn lão.

Liễu Hạc Đình hơi chau mày lại rồi nhẹ nhàng lướt đến chắn phía trước Biên Ngạo Thiên, sau đó từ từ tiến lên phía trước. Khi ngược mắt nhìn lên, chàng thấy bạch y nhân kia đang dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn mình.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, thân hình mỗi lúc một tiến gần hơn. Tiếng cười của Biên Ngạo Thiên mỗi lúc một nhỏ dần và cuối cùng không còn cười ra được nữa.

Chỉ thấy bạch y nhân bỗng nhiên dừng bước, tay trái cầm lấy hũ rượu trên bàn lên, tay phải cầm chung rượu. Sau đó y tự châm rượu uống cạn liền ba chung, rồi đặt tất cả xuống bàn rồi nói:

- Chúc mừng, chúc mừng...

Bốn tiếng bạch y nhân nói ra vừa trầm lại vừa chậm rãi, ngữ khí hoàn toàn khác với ngày thường. Liễu Hạc Đình cũng không ngờ y lại có thể nói ra được những lời như vậy, nên trong lòng vô cùng sửng sốt ngạc nhiên. Biên Ngạo Thiên đứng phía sau Liễu Hạc Đình cất giọng nói lớn:

- Các hạ từ xa đến đây, xin mời ngồi xuống uống vài chung rượu.

Bạch y nhân lạnh lùng “hừ” một tiếng, quay người lại bỏ đi, làm cho Biên Ngạo Thiên đứng lặng người tại chỗ không biết phải nên nói gì. Hai mắt Liễu Hạc Đình hơi chớp, vừa định mở miệng. Nào ngờ từ phía sau trong góc tiền sảnh phát ra một tràng cười. Bạch y nhân nghe thấy tràng cười kia, lập tức dừng bước lại.

Chỉ thấy trong góc gian chánh sảnh bước ra một bạch y thiếu niên với dáng đi hơi loạng choạng. Bạch y thiếu niên quan sát bạch y nhân từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên một hồi lâu, chậm rãi nói:

- Các hạ đến đây để chúc mừng sao? Tại sao vừa mới đến đây đã vội đi ngay chứ? Các hạ đeo mặt nạ làm gì, chẳng lẽ sợ người ta nhìn thấy mặt thật sao?

Bạch y nhân vẫn đứng yên lặng không đáp một lời. Biên Ngạo Thiên ho khẽ một tiếng, gượng cười nói:

- Bạch nhị hiệp ta đã say rồi.

Quay sang ra hiệu cho Mai Tam Tư, Biên Ngạo Thiên nói tiếp:

- Mau đưa Bạch nhị hiệp vào trong nghỉ ngơi.

Mai Tam Tư “dạ” một tiếng, nhưng ngược lại bước thẳng đến trước mặt bạch y nhân, lớn tiếng nói:

- Các hạ đeo mặt nạ như vậy, không cảm thấy khó chịu sao chứ?

Bạch y nhân vẫn không hề nhúc nhích, ánh mắt quét ngang một lượt, gần từng tiếng một:

- Đi ngay!

Mai Tam Tư vô cùng ngạc nhiên, hỏi:

- Đi đâu?

Bạch y nhân “hừ” một tiếng, quét ánh mắt sắc lạnh về phía Mai Tam Tư cùng bạch y thiếu niên, nhưng không hề nói một lời.

Trong gian chánh sảnh, những người võ công hơi cao và hơi say thấy thái độ của bạch y nhân như vậy đều không khỏi giận dữ. Biên Ngạo Thiên vội đưa hai tay lên, lớn giọng nói:

- Hôm nay là ngày vui, xin các vị hãy nể mặt Biên mỗ này, hãy uống nhiều rượu vào, bớt gây ra chuyện chẳng hay.

Ngân Tiên Bạch Chấn đã hơi say, nên mượn rượu giả điên. Y đưa tay ra chỉ bạch y nhân cười lớn mấy tiếng, nhưng vẫn không nói gì. Biên Ngạo Thiên cất giọng nói tiếp:

- Các hạ đã là bằng hữu của Liễu hiền đệ, lại có ý tốt đến đây chúc mừng, hy vọng rằng các hạ đừng...

Bạch y nhân lại “hừ” một tiếng, chậm rãi nói từng tiếng một:

- Nếu các ngươi không muốn đi, chết ở đây cũng vậy thôi!

Giọng nói của bạch y nhân lạnh lùng như băng giá, khiến cho không khí náo nhiệt vừa rồi bây giờ bỗng nhiên trở nên ngột ngạt.

Mai Tam Tư ngạc nhiên, đưa tay ra chỉ vào mũi mình, hỏi:

- Muốn bọn ta chết?

Liếc mắt sang nhìn Ngân Tiên Bạch Chấn một cái, đột nhiên y ngửa mặt lên cười lớn:

- Muốn bọn ta chết? Đây, các hạ nói thử xem, tại sao?

Bạch y nhân tính tình vốn ngạo mạn. Những người chết dưới kiếm của y không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng chưa có một ai hỏi y câu này cả.

Một gã đại hán mặc cẩm bào ngồi ở bàn gần đấy dường như không nén được cơn giận dữ, đột nhiên đẩy ghế đứng dậy. Nào ngờ gã chưa kịp trút cơn giận ra đã nghe “xoạt” một tiếng. Thanh trường kiếm đeo ở thắt lưng của gã đã bị bạch y nhân rút ra khỏi vỏ nhanh như chớp. Gã đại hán mặc cẩm bào không khỏi thất kinh hồn vía, tay chân lạnh ngắt. Cơn giận dữ trong người gã bỗng chốc tan biến mất.

Tay bạch y nhân lúc này đang cầm kiếm nhưng vẫn chưa thi triển chiêu thức. Chỉ thấy ánh mắt bạch y nhân nhìn chăm chú vào mũi kiếm, như không chú ý gì đến xung quanh.

Tiếng cười của Mai Tam Tư từ từ tắt hẳn. Thanh trường kiếm trong tay bạch y nhân từ từ hướng xuống đất.

Ngân Tiên Bạch Chấn đưa mắt nhìn chung quanh, trong lòng tự nhiên cảm thấy sợ hãi.

Y đưa tay lên vuốt mặt để giấu đi sự bất an, đồng thời gượng cười hì hì nói:

- Hôm nay là ngày vui của Liễu huynh đài. Tại hạ không cần phải sanh chuyện với các hạ.

Nói đoạn, gã quay người lại bỏ đi.

Ngân Tiên Bạch Chấn quả là đầu hổ đuôi thỏ, hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người.

Biên Ngạo Thiên hai mày hơi chau lại, ban nãy lão giả vờ khuyên Bạch Chấn nên lui ra, nhưng không ngờ lúc này y lại nhất gan đến thế, nên trong lòng không khỏi bất mãn. Mai Tam Tư ngạc nhiên quay đầu lại hỏi:

- Các hạ bỏ đi như vậy sao?

Gã vừa dứt lời, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, một luồng hơi lạnh lướt qua mũi gã. Thanh kiếm trong tay bạch y nhân đã chìa thẳng vào sau gáy Bạch Chấn. Đồ Lương và Phí Chân đưa mắt nhìn nhau, nhất tề đứng phắt dậy, lướt người đến trước.

Bạch y nhân cười nhạt, từ từ hạ kiếm xuống nói:

- Hèn nhất như vậy, nếu có giết chỉ dơ kiếm mà thôi.

Đưa mắt nhìn Mai Tam tư từ trên xuống dưới một lượt, bạch y nhân mắng:

- Ngu tài!

Nói xong, bạch y nhân không thèm để ý đến hai người họ, xoay người từ từ tiến về phía gã đại hán mặc cẩm bào đang đứng ngạo nhiên nãy giờ, nói:

- Thanh kiếm này có tên là Bất Tu, có từ thời Tần Hán. Tuy không phải là thánh kiếm, nhưng có thể xem là một bảo kiếm. Võ công của ngươi không cao nhưng có được thanh kiếm này. Như vậy có thể nói là duyên phận, nhưng ngươi cần phải khổ công luyện tập thêm, có như vậy mới không uổng phí thanh bảo kiếm.

Ngón trỏ và ngón tay trái của bạch y nhân kẹp lấy mũi kiếm, trong khi tay phải chìa về phía trước. Đột nhiên chuôi kiếm bắn mạnh ra.

Gã đại hán mặc cẩm bào đứng ngăn người ra như tượng gỗ, trên mặt lộ vẻ hổ thẹn. Gã vừa định đưa tay ra đón lấy chuôi kiếm, chuôi kiếm đột nhiên bất ngờ vọt khỏi tay. Gã đại hán vô cùng ngạc nhiên, ngược mắt lên nhìn bạch y nhân. Chỉ thấy toàn thân bạch y nhân không hề nhúc nhích, cổ tay phải hơi chuyển động, chuôi kiếm lập tức bắn ra phía sau lưng y.

Chỉ nghe mấy tiếng “tì tang” kêu lên. Chuôi kiếm dường như có mắt, đúng lúc đánh văng nắm điểm sáng đen đang bay đến sau lưng bạch y nhân.

Bạch y nhân mắt vẫn nhìn về phía trước, đầu không hề ngoái lại, giọng nói lạnh như băng:

- Sau lưng ám toán, tội không thể tha.

Từ từ xoay người lại, bạch y nhân từng bước từng bước tiến về phía Ngân Tiên Bạch Chấn.

Vừa rồi trong lúc bạch y nhân hoàn kiếm lại cho gã đại hán mặc cẩm bào. Tất cả mọi người đều chú ý nhìn và lắng nghe y nói gì. Duy chỉ có Phí Chân và Đồ Lương là không để ý đến. Cả hai bước đến bên cạnh Bạch Chấn, Đồ Lương cau mày thấp giọng nói:

- Nhị đệ, tại sao lại hành sự lỗ mãng như vậy? Cho dù không phục người ta, đệ cũng không nên đợi ngay lúc này ra tay chứ?

Phí Chân sắc mặt nghiêm nghị, giọng lạnh lùng nói:

- Huống hồ huynh có ra tay, cũng không hề đắc thủ!

Cả hai người, một khuyên, một châm biếm chẳng những không làm cho Bạch Chấn dừng lại, mà còn càng thêm giận dữ. Y chẳng nói chẳng rằng, xoay người lại vung mạnh tay lên. Năm điểm sáng đen lập tức bay ra, bắn về phía lưng và sau gáy của bạch y nhân.

Nào ngờ bạch y nhân ngay cả đầu cũng không thêm ngoái lại, chỉ nháy mắt đã có thể đánh rơi Tiên Vĩ Hắc Sát, Vô Phong Ô Châm từng xúng bá trong võ lâm.

Bạch Chấn thấy thế không khỏi thất kinh. Trong lúc đó y chỉ thấy bạch y nhân đang tiến từng bước về phía mình. Thanh kiếm trong tay bạch y nhân lúc này đã hướng xuống đất.

24. Ngạo Khí Kinh Thiên

Ngân Tiên Bạch Chấn đảo mắt nhìn quanh, trước tiên y nhìn Đồ Lương, sau đó quay sang nhìn Phí Chân. Đột nhiên y phá lên cười lớn nói:

- Người thật là ngông cuồng, chẳng lẽ ba huynh đệ Kinh Sở Tam Tiên ta lại sợ người sao, ha ha...

Nói đoạn y lại phá lên cười. Nhưng khi ngược mắt lên nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của bạch y nhân, y không sao còn cười được nữa.

Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên nhìn thấy hai người họ càng lúc càng gần nhau, trong lòng vô cùng khẩn trương. Vừa rồi tuy lão đã kéo được Mai Tam Tư ra khỏi nguy hiểm.

Nhưng lúc này lão không có cách gì để giải cứu cho Ngân Tiên Bạch Chấn. Điều khó khăn nhất của lão là cả hai đều là khách. Tuy bạch y nhân ngạo mạn vô lễ, nhưng Ngân Tiên Bạch Chấn lại gây sự trước, hơn nữa còn ngầm ám toán người ta, phạm vào điều đại kỵ của võ lâm. Tất cả quần hào có mặt trong gian chánh sảnh đều bàng quan đứng nhìn, không tỏ thái độ ủng hộ ai.

Nhưng trong tình cảnh này nếu như Biên Ngạo Thiên cũng không để ý tới, sau này truyền ra ngoài, thiên hạ sẽ cho rằng lão ta sợ bạch y nhân. Suy đi nghĩ lại nhiều lần nhưng lão cũng không nghĩ ra được cách giải quyết nào cho thỏa đáng. Ngân Tiên Bạch Chấn gượng cười một tiếng, chân liên tiếp thối lui ra sau ba bước, trong tay đã cầm một ngọn roi bạc dài ba thước, thường được đeo bên mình. Đột nhiên tay Bạch Chấn vung lên, ngọn roi lập tức xé gió quất về phía bạch y nhân như một con giao long. Nên biết rằng Ngân Tiên Bạch Chấn tính tình tuy kiêu ngạo, nhưng phải thừa nhận rằng y sử dụng roi vô cùng tinh xảo và uy mãnh.

Ngọn roi bạc trong tay Bạch Chấn vừa thi triển. Đồ Lương cùng Phí Chân đưa mắt nhìn nhau. Sau đó cả hai cùng phân ra hai hướng vây lấy bạch y nhân vào giữa.

Trong mắt bạch y nhân đã hiện lên những tia sát khí, bước chân y càng nặng nề chậm chạp hơn. Ngân Tiên Bạch Chấn lại gượng cười tiếp mấy tiếng.

Đúng ngay lúc này, đột nhiên một tiếng “keng” vang lên. Đầu ngọn roi trong tay Bạch Chấn liền bị đánh văng xuống đất. Bạch Chấn không khỏi thất sắc, đảo mắt sang nhìn. Chỉ thấy Liễu Hạc Đình từ trong đám quần hào bước ra. Tất cả quần hào đều nhìn thấy Liễu Hạc Đình tay không đánh văng ngọn roi của Bạch Chấn, trong lòng vô cùng khâm phục.

Một số người vốn không biết võ công chàng cao thấp thế nào, lúc này đã có thái độ hoàn toàn khác với chàng.

Bạch y nhân lập tức dừng bước, giọng lạnh lùng nói:

- Việc này hoàn toàn không liên quan đến ngươi, ngươi ra tay làm gì?

Bạch Chấn hứ một tiếng, tiếp lời:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Việc này không hề liên quan đến huynh đài. Tốt nhất huynh đài nên vào động phòng đi!

Liễu Hạc Đình nhìn Bạch Chấn với ánh mắt sắc lạnh, ngược lại hành lễ bạch y nhân nói:

- Hôm nay các hạ đến đây, quả thật tại hạ vô cùng vui sướng. Tại hạ không thể nào để thất lễ cùng các hạ.

Bạch y nhân chậm rãi nói:

- Nếu các hạ không phải đối xử với mọi người như vậy, tại hạ đã không cất công đến đây.

Liễu Hạc Đình miệng hơi mỉm cười, nói:

- Tại hạ ra tay không phải vì...

Bạch y nhân tiếp lời:

- Tại hạ biết các hạ ra tay như vậy tuyệt đối không phải vì hạng ngông cuồng kia.

Chẳng qua vì không muốn tại hạ ra tay tại đây mà thôi!

Liễu Hạc Đình càng cười tươi hơn, gật đầu nói:

- Bình sanh tại hạ ghét nhất những hạng người ngông cuồng, ngạo mạn. Huống hồ sự việc ngày hôm nay tại hạ không có lý gì để khuyên giải người ta. Hơn nữa, dẫu sao người ta vẫn là khách mời.

Ngừng lại giây lát, Liễu Hạc Đình nói tiếp:

- Tư chất các hạ cao hơn tại hạ, nhưng tại hạ có lời muốn khuyên cùng các hạ, hành sự...

Bạch y nhân không đợi chàng nói hết câu, vội tiếp lời:

- Hành sự không nên quá ác độc, không nên vì những chuyện nhỏ nhặt mà giết người.

Những lời mà các hạ muốn khuyên, có phải là hai câu này không?

Chỉ thấy Liễu Hạc Đình mỉm cười đáp:

- Quả là tại hạ có ý này.

Bạch y nhân hai mắt nhìn thẳng vào Liễu Hạc Đình, nói:

- Nếu như hôm nay tại hạ nhất định ra tay thì sao?

Nụ cười trên miệng Liễu Hạc Đình lập tức biến mất, chàng chậm rãi nói:

- Nếu như các hạ hôm nay muốn động thủ tại đây...

Đột nhiên chàng xoay người hướng về phía Ngân Tiên Bạch Chấn nói:

- Hoặc giả nếu như các hạ cũng có ý không phục, vậy thì xin hai vị cứ tìm Liễu Hạc Đình này.

Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên liền cất giọng xen vào:

- Hôm nay tuy là ngày vui của Liễu hiền đệ. Nhưng lão phu lại là chủ nhân ở đây.

Nếu như thật sự có người muốn gây sự ở đây, vậy tốt nhất hãy tìm lão phu.

Mai Tam Tư vừa rồi bị sự phụ kéo ra sang một bên. Lúc này gã liền tiến lên phía trước liên tiếp vỗ vào ngực mình, lớn tiếng quát:

- Nếu như ai muốn tìm sự phụ ta tính chuyện, trước tiên hãy ném thử thiết chương này đã.

Nói đoạn, gã nắm chặt hai tay lại nghe “rắc rắc”. Quả là ngoại môn công phu của gã đã đạt được bảy phần hỏa hầu.

Quần hào có mặt tại đây vốn đều là hảo bằng hữu của Biên Ngạo Thiên. Lúc này mọi người thấy lão ra mặt đều lập tức rời chỗ đứng dậy. Gian chánh sảnh vốn yên lặng, nhưng lúc này đã trở nên hỗn loạn.

Ngân Tiên Bạch Chấn gương cười mấy tiếng, rồi nói:

- Hôm nay huynh đệ bọn tại hạ đến đây mục đích là để chúc mừng Biên lão gia. Nếu như Biên lão gia đã ra mặt, vậy huynh đệ tại hạ còn gì để nói.

Hai tay xoay một vòng, gã lập tức thu roi về giắt vào bên mình, rồi xoay người trở về chỗ ngồi. Sau đó gã rót rượu uống cạn, miệng gương cười nói:

- Tại hạ đã làm cản trở cuộc vui của các vị, theo lý phải phạt trước một chung.

Đồ Lương cùng Phí Chân lại đưa mắt nhìn nhau, trong mắt họ đều biểu lộ sự bất mãn với vị huynh đệ của mình.

Liều Hạc Đình mỉm cười, ánh mắt từ từ quay sang bạch y nhân. Tuy chàng chưa nói ra nửa lời, nhưng trong mắt đã biểu lộ đầy đủ. Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên cất tiếng cười ha ha, lớn tiếng nói:

- Chuyện lớn hóa giải thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa giải thành không. Rất tốt, rất tốt, các vị mau ngồi xuống để Biên mỗ này kính chúc vị một chung.

Tiếng nói vừa dứt thì thấy bạch y nhân lại dừng bước trước Bạch Chấn. Bạch Chấn đột nhiên mặt mày trắng bệch, ánh mắt cố nhìn vào đĩa thịt gà ở trên bàn. Gã giờ đưa ra gấp một miếng thịt gà, nhưng vì trong lòng hoảng loạn, nên gấp mãi vẫn không được. Bạch y nhân đã đứng bên cạnh gã. Đột nhiên bạch y nhân đưa tay ra tát cho gã liên tiếp bảy cái tát, chỉ nghe “bốp bốp bốp...” liên tiếp bảy tiếng.

Mọi việc xảy ra rất nhanh, giống như là cùng xảy ra một lúc.

Bảy cái tát này đánh nhanh như chớp. Ngân Tiên Bạch Chấn bị đánh ngất cả người ra.

Gã vừa định quát lớn một tiếng, nhúm người đứng dậy, thế nhưng bạch y nhân đã xoay người bỏ đi, cơ hồ như bảy tát tai vừa rồi không phải y ra tay vậy.

Đồ Lương và Phí Chân lập tức lướt người về phía trước năn cản bạch y nhân lại, đồng thời miệng quát lớn:

- Bằng hữu, người làm vậy...

Chưa dứt lời, đã thấy bạch y nhân vẫn cất bước tiến tới về phía trước và lướt qua khoảng cách giữa Đồ Lương cùng Phí Chân, mà không hề chạm nhẹ vào vạt áo họ. Trong khi Ngân Tiên Bạch Chấn hét lớn một tiếng, phóng người đuổi theo và gần như đâm sầm vào Đồ Lương cùng Phí Chân.

Bạch y nhân vẫn ung dung bước đi. Đồ Lương và Phí Chân ngược lại không khỏi thất kinh. Đồ Lương cất giọng quát khê:

- Nhị đệ, hãy bình tĩnh một chút!

Trong khi Phí Chân quay người đi, chỉ thấy bạch y nhân đã ung dung bước ra đến bên ngoài gian chánh sảnh. Phí Chân đột nhiên hướng về phía Biên Ngạo Thiên hành lễ nói:

- Biên lão gia, nhị ca của tại hạ đã nhẫn nhịn quay về chỗ ngồi, vì lẽ gì...

Dừng lại giây lát, y cười nhạt nói tiếp:

- Hiện giờ nhị ca tại hạ bị người ta làm nhục, như vậy, theo như lời Biên lão gia nói vừa rồi, huynh đệ tại hạ quả thật không biết Biên lão gia xử lý sao đây? Xin Biên lão gia bảo huynh đệ tại hạ phải làm sao?

Bạch Chấn đưa tay đẩy Đồ Lương ra bước nhanh về phía trước quát lớn:

- Lão tam...

Gã chưa kịp nói dứt câu, Phí Chân đã cướp lời:

- Nhị ca, huynh đừng nên vội nóng giận. Dầu sao hôm nay chúng ta cũng đang ở chỗ Biên lão gia. Biên lão gia nhất định không để chúng ta phải thiệt thòi trước các bằng hữu võ lâm đồng đạo đâu.

Những lời nói này quả là chẳng khác gì lưỡi gươm sắc bén, cắt vào từng thớ thịt của Biên Ngạo Thiên.

Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên sắc mặt chợt đỏ bừng, đột nhiên lão quát lớn:

- Đứng lại!

Lúc này bạch y nhân đã ra đến hành lang. Đột nhiên y dừng bước, cất giọng lạnh lùng hỏi trong khi đầu không thèm ngoảnh lại:

- Chuyện gì?

Lời nói của y vô cùng ngắn gọn, không hề dư thừa một chữ nào.

Biên Ngạo Thiên đưa tay vuốt râu, tiến về phía trước, trầm giọng nói:

- Nơi đây tuy không phải là hang hùm miệng sói, nhưng các hạ không thể muốn đến là đến, muốn đi là đi. Chẳng lẽ các hạ thật sự không xem lão phu ra gì sao?

Bạch y nhân cười nhạt một tiếng, tay trái hơi giơ lên, từ từ xoay đầu lại nói:

- Nếu như ta muốn đi, đâu có lý mang theo kiếm của người khác phải không?

Hơi dừng lại, bạch y nhân lại nói tiếp:

- Nhưng nếu ta thật sự muốn đi, trên đời này không ai có thể ngăn ta lại được.

Dứt lời, bạch y nhân lại tiếp tục tiến bước ra phía ngoài, giống như không màng đến một ai và bất cứ chuyện gì.

Biên Ngạo Thiên cả đời ngang dọc khắp giang hồ, nhưng chưa từng gặp qua một nhân vật nào như vậy cả. Chỉ nghe thấy một tiếng quát lớn, Mai Tam Tư đã phóng người tới, quát lớn:

- Cả gan cho tên cuồng tử, không ngờ người dám vô lễ với sư phụ ta!

Liên tục mấy quyền lập tức tấn công vào sau lưng bạch y nhân.

Mấy quyền Mai Tam Tư vừa đánh ra uy mãnh kinh người, nhưng bạch y nhân chỉ hơi giơ chân thì tất cả đều đánh vào khoảng không. Thậm chí cả vạt áo của bạch y nhân cũng không hề bị chạm vào.

Mai Tam tư vô cùng ngạc nhiên, lại cất tiếng quát lớn:

- Tên cuồng tử, người mau quay đầu lại để ta đánh ba quyền. Nếu bỏ chạy như vậy còn gì là hảo hán?

Đột nhiên có người kéo áo gã lại, khiến cho gã mất tự chủ thối lui liên tiếp ra sau ba bước.

Bạch y nhân hai mắt phát ra những tia giận dữ, từ từ xoay người lại. Y không ngờ người đang đứng trước mặt y lại là Liễu Hạc Đình.

Cả hai người mặt đối diện, toàn thân đứng thẳng, ánh sáng từ những ngọn đèn rọi lên gương mặt anh tuấn cùng đôi mày kiếm của Liễu Hạc Đình. Ngược lại ánh đèn chiếu lên chiếc mặt nạ của bạch y nhân càng làm nó xấu xí và gớm ghiếc hơn.

Cả hai cùng nhìn nhau chăm chăm không chớp, như muốn nhìn thấu tận tim gan của đối phương để tìm ra nhược điểm. Từ đó càng khiến cho mình chàng chiếm được ưu thế.

Xung quanh lần nữa lại trở nên im lặng. Đột nhiên “keng” một tiếng, thanh kiếm trong tay bạch y nhân đã hướng xuống dưới chạm phải mặt đất.

Âm thanh này làm cho bọn quần hào thất kinh hồn vía. Chỉ nghe bạch y nhân lạnh lùng nói:

- Tại hạ thấy các hạ vốn là thiếu niên anh hùng, võ công lại không tệ nên đã kính nhường các hạ, chẳng lẽ các hạ không biết điều này sao?

Liễu Hạc Đình trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ tại hạ đây không kính nhường các hạ sao?

Hai mắt bạch y nhân hơi sáng lên:

- Cả đời tại hạ hành sự, những kẻ nào cản trở tại hạ đều phải chết. Các hạ đã năm lần bảy lượt cản trở ta. Chẳng lẽ nào các hạ cho rằng ta không dám giết các hạ sao?

Liễu Hạc Đình cười lớn nói:

- Không sai, võ công của các hạ cao hơn tại hạ. Nếu như các hạ muốn giết tại hạ việc này không hề khó. Nhưng với người võ lâm, các hạ chỉ là kẻ “thất phu chi dũng”, đâu thể xem là hành vi của bậc đại trượng phu.

Hơi dừng giây lát, chàng lại nói tiếp:

- Nếu như người ta xúc phạm mình, mình liền giết họ. Còn giả dụ như mình xúc phạm người khác, chẳng lẽ nào mình lại không đáng bị người khác giết sao?

Bạch y nhân bỗng nhiên ngửa mặt lên cười một tràng dài, tiếng cười không ngớt phát ra từ phía sau chiếc mặt nạ xấu xí, khiến cho người nghe có cảm giác như đó không phải là tiếng cười.

Tiếng cười kia như nước sông Trường Giang cuộn cuộn sóng. Ban đầu nghe như tiếng chim kêu, vượn hú. Sau đó lớn dần như tiếng chuông đồng đang gào thét. Tất cả bằng hữu quần hào đều cảm thấy tim mình đập nhanh và gần như muốn đưa tay lên bịt tai lại.

Liễu Hạc Đình cất cao giọng nói:

- Ở đây tất cả mọi người đều biết võ công của các hạ rất cao cường, các hạ hà tất còn phải dùng đến “tiểu pháp”!

Giọng chàng chậm rãi, nói từng chữ một rõ ràng.

Bạch y nhân vẫn không ngớt cười nói:

- Kể mạnh lúc nào cũng có lý, kể yếu bao giờ cũng chịu thiệt thòi, đây là chân lý không đổi từ ngàn xưa đến nay, bộ các hạ không biết sao? Võ công của ta cao hơn bọn các ngươi chỉ vì tài trí, dũng khí, nghị lực của ta đều hơn các ngươi, tự nhiên có quyền không để các ngươi xúc phạm đến ta. Nếu như có người tài trí, dũng khí, nghị lực đều hơn ta thì y cũng có quyền bắt ta không được xúc phạm y. Chân lý này không phải rất rõ ràng lắm sao?

Liễu Hạc Đình đứng ngó người ra, chàng nghĩ không ra nên dùng những lời gì để phản bác lại.

Chỉ nghe bạch y nhân lạnh lùng nói:

- Bình sanh ta chỉ hận bọn ngu si kém trí và ngông cuồng ngạo mạn. Bọn người này một khi rơi vào tay ta...

Bạch y nhân chưa dứt lời, Liễu Hạc Đình chợt nghĩ ra điều gì vội cắt ngang:

- Trên đời này tuy có hai hạng người thông minh và ngu dốt. Nhưng hạng người thông minh lại có mấy loại. Có người giỏi về võ, lại có người giỏi về văn. Các hạ dựa vào tài trí thông minh cùng võ công cao siêu của mình mà so sánh với người trong thiên hạ, thì quả là không đúng. Thậm chí càng không thể so sánh nghị lực với người trong thiên hạ.

Bạch y nhân ngừng cười, giọng lạnh lùng nói:

- Nếu như có ai hơn tại hạ, tại hạ sẽ cung kính người đó mười phần.

Liễu Hạc Đình nói:

- Có lẽ xưa nay những người chết dưới kiếm các hạ không một ai có điểm nào hơn các hạ sao?

Bạch y nhân lạnh lùng cười nói:

- Đúng vậy! Tại hạ chưa bao giờ giết qua những người có điểm nào hơn mình. Những người giống như các hạ, tại hạ đây cũng động lòng mến tiếc tài trí. Thậm chí cho dù đó là những hạng vạ ác chi đồ, tại hạ cũng chưa cho một con đường sống, về điểm này các hạ không phải biết rất rõ hay sao!

Trong lời nói của bạch y nhân tuy mang đầy vẻ nguy hiểm, nhưng người nghe lại khó mà phản bác lại.

Nào ngờ Liễu Hạc Đình cười lớn nói:

- Sự nguy hiểm của các hạ quả là cao minh, tại hạ vô cùng khâm phục.

Bạch y nhân lạnh lùng nói:

- Bình sanh tại hạ chưa từng nói dối một chữ, huống hồ là đối với các hạ.

Liễu Hạc Đình cười nói:

- Nhưng người ta vừa mạo phạm các hạ, các hạ liền lập tức giết chết ngay. Thế thì làm sao các hạ biết được bọn họ không có điểm nào hơn các hạ. Chẳng lẽ nào bọn họ có bao tài trí, dùng khí đều đem ra treo trước mặt cho các hạ biết hay sao?

Tuy không ai nhìn thấy sắc mặt lúc này của bạch y nhân, nhưng dáng vẻ y dường như rất đang ngạc nhiên. Bạch y nhân lạnh lùng nói:

- Lời nói cử chỉ và thái độ đều biểu hiện rõ sự tài trí thông minh của một người. Dưới ánh kiếm của tại hạ cũng phản ánh chính xác sự dũng khí của bọn họ.

Liễu Hạc Đình trầm giọng nói:

- Nếu như là người đại trí nhưng họ lại giả ngu, như thế các hạ làm sao biết được?

Bạch y nhân cười nhạt một tiếng:

- Nếu là những nhân vật này, ta không xúc phạm họ, họ lại há xúc phạm ta sao? Còn họ không xúc phạm ta, ta đâu có lý gì đã thương họ. Đạo lý này không phải rất rõ ràng sao?

Lần này kẻ ngạc nhiên là Liễu Hạc Đình. Trầm ngâm một hồi lâu, chàng mới cất giọng nói:

- Trong võ lâm vốn lấy võ làm đầu. Các hạ võ công đã cao, những thứ khác có nói hay không cũng vậy thôi, hà tất phải vì...

Bạch y nhân giọng lạnh như băng:

- Nếu các hạ thật sự có thể dùng lý trí để làm cho ta phục, hôm nay ta sẽ cho gã họ Bạch kia đánh trả lại bảy cái tát, sau đó lập tức đi ngay. Nếu không các hạ có thể dùng đến võ công để cho ta phục. Như thế ta đây không còn gì để...

(thiếu một đoạn trang 179 tới 183 - cuốn 5) ... bước vội ra ngoài.

Liễu Hạc Đình bỗng nhiên quay người đi, lạnh lùng nói:

- Các hạ hà tất phải nóng giận như thế!

Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên nghiêm giọng quát:

- Lẽ nào lại để cho y đến đi tự tại như vậy? Hôm nay cho dù thế nào đi nữa lão phu cũng quyết thí mạng một phen.

Liễu Hạc Đình than thầm trong bụng, nhưng ngoài miệng lại cười nói:

- Các vị cứ việc ở đây ăn uống, để tại hạ ra ngoài cùng y giao đấu cho.

Ngừng lại giây lát, chàng lại nói tiếp:

- Nếu như có ai đó ra tay giúp sức cho tại hạ, như vậy tức là có lỗi với tại hạ.

Nói rồi ung dung bước ra ngoài.

Vừa rồi chàng đã suy nghĩ, biết rằng bọn quần hào ở đây không có ai là địch thủ của bạch y nhân, trừ khi lấy đông thắng ít. Nhưng như vậy là điều đại kỵ của võ lâm. Nếu để cho Biên Ngạo Thiên xuất thủ, tình hình sẽ trở nên hỗn loạn. Vì thế chàng mới ngăn cản tất cả mọi người.

Lúc này ánh mắt chàng nhìn theo chiếc bóng của bạch y nhân bước ra khỏi hành lang.

Chàng biết rõ hôm nay mình cùng giao tranh với bạch y nhân, trong tay không nắm tới nửa phần thắng. Chợt chàng nghĩ đến Đào Thuần Thuần đang ngồi chờ đợi chàng trong phòng hoa chúc. Nếu như hôm nay chàng bước ra bên ngoài, có thể nàng sẽ ngồi như thế chờ đợi chàng suốt đời.

Từ trong tận đáy lòng, chàng cảm thấy vô cùng xốn xang, nhưng hiện tại chàng còn cách lựa chọn nào khác. Điều duy nhất khiến cho chàng cảm thấy đau khổ là không cách gì gặp mặt Đào Thuần Thuần lần cuối cùng. Hiện giờ mỗi bước đi của chàng đều chứa đầy tâm sự.

Thế nhưng ngoài bản thân chàng ra, không có ai hiểu được điều gì cả.

Trong phòng hoa chúc, Đào Thuần Thuần đầu đội mũ phụng, bên trên có trùm một mảnh vải đỏ. Trong lòng nàng bây giờ vô cùng hạnh phúc, toàn thân ngồi im không hề nhúc nhích.

Nơi đây không hề nghe thấy tiếng ồn ào cười nói từ phía gian chánh sảnh. Bên tai nàng chỉ nghe những lời căn dặn đạo lý tam tông tứ đức của hai vị hồng nương. Nàng chăm chú nghe họ nói mà không có ý buồn chán. Chốc chốc cả ba lại vui cười đắc ý. Sự huyền ảo bên trong phòng hoa chúc này cùng gian chánh sảnh phía trước hoàn toàn là hai thế giới khác nhau. Gian chánh sảnh phía trước xảy ra chuyện gì bọn họ đều hoàn toàn không biết. Bọn họ chỉ nhẫn nại chờ đợi tân lang tiếp đãi khách khứa xong sau đó quay về phòng hoa chúc.

Một vị hồng nương bước đến dùng kéo cắt bớt tim hai ngọn nến long phụng đang cháy cao, sau đó không nhìn được quay đầu lại nói:

- Tân lang làm gì giờ này vẫn chưa trở lại phòng hoa chúc kìa?

Vị hồng nương thứ hai che miệng cười khúc khích, nói:

- Người xem người kia, tân nương còn chưa sốt ruột, người sốt ruột làm gì kìa chứ.

Vị hồng nương vừa giậm chân một cái, nhưng dường như nhớ đến thân phận của mình lúc này, nên chỉ liếc nhìn vị hồng nương thứ hai một cái rồi khẽ nói:

- Ta chỉ sợ tân lang bị bọn họ chuốc say mà thôi, người cần gì phải nói những lời như vậy.

Vị hồng nương thứ hai trộm nhìn Đào Thuần Thuần một cái, đổi giọng nói:

- Nói thật, tân lang sau khi đã động phòng hoa chúc, vốn không nên quay trở ra kính rượu mọi người. Chỉ vì bọn họ đều là đại anh hùng, đại hào kiệt, nên những việc làm cũng không giống với những người khác. Người không cần phải sợ tân lang uống say. Bởi vì những người võ công cao siêu không những uống rượu không say, hơn nữa họ còn có thể uống ở bên trên, rồi đẩy rượu ra bên dưới chân.

Lại không biết thời gian trải qua bao lâu, tim ngọn nến đã được cắt đi mấy lần, nhưng tân lang vẫn không thấy quay trở lại. Đào Thuần Thuần tuy vẫn ngồi yên bất động, trong lòng ngược lại không khỏi ngấm sốt ruột, cả hai vị hồng nương chốc chốc lại đưa mắt nhìn nhau, như ngầm hỏi tân lang tại sao vẫn chưa đến, chẳng lẽ nào đã xảy ra chuyện rồi sao?

Nhưng vì thân phận của họ là hồng nương, tự nhiên không thể đem những chuyện này ra hỏi. Bên ngoài phòng hoa chúc bên trong trang viện, từng cơn gió đêm thổi qua, đột nhiên có mấy bóng đen từ trên cao rơi xuống.

Trong lòng Liễu Hạc Đình tuy nặng trĩu, nhưng bước chân vẫn nhẹ nhàng đi theo bạch y nhân ra khỏi hành lang.

Vạn Thắng Kim Dao trong lòng vô cùng bức dọc, trừng mắt nhìn Mai Tam Tư nói:

- Tất cả đều tại người gây ra cả.

Mai Tam Tư đứng ngăn người ra, không hiểu tại sao sư phụ lại mắng mình câu này.

Trong lòng gã cảm thấy không vui, định truy đuổi theo bạch y nhân. Đột nhiên vạt sau của áo gã bị giật ngược, gã lập tức quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy đứa bé gái tên Hạ Nguyên không biết đã đứng ở phía sau từ lúc nào. Hạ Nguyên khẽ cất giọng nói:

- Mai đại ca, mau qua đây, muội có mấy lời muốn nói cùng với đại ca.

Mai Tam Tư cho dù có đang nộ khí xung thiên, nhưng vừa nhìn thấy Hạ Nguyên gã liền cúi đầu xuống thật thấp. Hạ Nguyên liền nói khẽ vào tai gã:

- Người mặc y phục trắng làm nhục đại ca vừa rồi, đại ca có muốn đuổi hắn ta đi không?

Mai Tam Tư nhú mày nói lớn:

- Đương nhiên là muốn, chẳng lẽ muội có cách...

Hạ Nguyên đưa tay lên ra hiệu, cướp lời gã:

- Nói khẽ một chút! Đương nhiên là muội có cách.

Mai Tam Tư liền vội thấp giọng hỏi ngay:

- Cách gì? Mau nói ra cho Mai đại ca nghe thử xem?

Tuy Mai Tam Tư đã cố gắng nói thật nhỏ nhưng vẫn oang oang khắp phòng. Quần hùng đều tập trung ánh mắt về phía họ. Hai mắt tròn xoe của Hạ Nguyên chớp chớp, thấp giọng nói:

- Đợi một lát đại ca đuổi theo y ra ngoài, chỉ cần hỏi y hai câu, bảo đảm y lập tức cúi đầu bỏ đi ngay.

Hai mắt Mai Tam Tư chợt sáng lên, gã không nhịn được hỏi:

- Là hai câu gì?

Hạ Nguyên đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó kéo người Mai Tam Tư thấp xuống nói khẽ vào tai y vài câu.

Sắc mặt Mai Tam Tư quả nhiên hiện lên vẻ vui mừng.

25. Thiên Võ Thần Kinh

Ra đến trước tiền viện rộng rãi, bạch y nhân đột nhiên dừng bước lại, lạnh lùng nói:

- Hôm nay là ngày tốt, ta không muốn cùng các hạ động thủ.

Liễu Hạc Đình mặt vẫn bình thản, trầm giọng nói:

- Hôm nay các hạ đến đây vì có ý tốt, tại hạ cũng đâu muốn cùng các hạ động thủ, chỉ cần các hạ trả lại thanh kiếm trong tay cho chủ của nó...

Bạch y nhân đột nhiên quay phắt lại, ánh mắt sắc như đao nhìn thẳng vào Liễu Hạc Đình.

Liễu Hạc Đình giả như không hề nhìn thấy, chậm rãi nói tiếp:

- Và không làm khó dễ quý khách của tại hạ, tại hạ nhất định sẽ dùng đại lễ tiếp đãi các hạ.

Bạch y nhân cười nhạt một tiếng, tiếp lời:

- Nếu không như vậy, các hạ nhất định xuất thủ phải không?

Liễu Hạc Đình đáp gọn:

- Đúng vậy!

Bạch y nhân đột nhiên nhắm hai mắt lại rồi sau đó mở ra. Mắt y phát ra những tia nhìn như đang bày tỏ sự hối tiếc cho Liễu Hạc Đình.

Liễu Hạc Đình ngậm thở dài một tiếng, trên mặt không khỏi hơi bị xúc động. Chỉ nghe chàng lạnh lùng nói tiếp:

- Nơi đây không phải chỗ tại hạ cùng các hạ động thủ. Bên ngoài thành không xa có chỗ rất thích hợp. Ở đây tuy vắng bóng người, nhưng có trăng sao làm chứng cũng đủ. Sự việc hôm nay do một mình tại hạ gánh chịu. Bất luận trận đấu này ai thắng ai bại, các hạ cũng không được ra tay giết bọn họ.

Bạch y nhân nói:

- Rất tốt!

Hai tiếng này y nói rất danh giọng. Nhưng đột nhiên y lại thở dài, chậm rãi nói:

- Nhưng các hạ vốn đâu cần phải làm vậy.

Cử chỉ, lời nói của bạch y nhân cực kỳ lạnh lùng và vô tình. Nhưng với câu nói này đủ thấy trong lòng y ẩn chứa sự thương tiếc, thán phục, khâm phục đối với Liễu Hạc Đình.

Đợi đến khi tiếng thở dài của bạch y nhân lọt vào tai Liễu Hạc Đình, trong lòng y lúc ấy cũng dâng lên một cảm xúc khóc tả. Trong lòng y nghĩ thầm:

“Ta vốn cũng đâu cần phải làm vậy?” Thế rồi cả hai lại tiếp tục cất bước đi xuyên qua đám quần hùng ở phía trước. Tuy cả hai cùng đi chung với nhau, nhưng thái độ xử thế lại hoàn toàn khác nhau.

Đột nhiên từ phía sau có tiếng kêu lớn:

- Khoan đã!

Cả hai cùng dừng bước, chỉ thấy Mai Tam Tư đang chạy nhanh đến.

Bạch y nhân đưa mắt nhìn Liễu Hạc Đình, Liễu Hạc Đình ngạc nhiên nhìn về phía Mai Tam Tư.

Nhưng Mai Tam Tư không đợi cho chàng kịp mở miệng hỏi đã vội cười ha ha nói:

- Bạch y huynh, người tự cho mình võ công cao siêu, học vấn uyên bác. Vậy bây giờ tại hạ hỏi người ba câu, nếu người có thể trả lời được tất cả thì sự ngông cuồng kiêu ngạo của người có thể tha thứ được. Ngược lại không thì xin mời người rời khỏi đây mau, đừng gây ra thêm chuyện.

Dừng lại giây lát, thần sắc Mai Tam Tư đột nhiên trở nên nghiêm nghị, chậm rãi nói:

- Lĩnh vực võ học có thể nói là vô cùng rộng. Từ xưa đến nay chỉ có Nho giáo, Đại giáo, và Phật giáo là có thể so sánh với nhau. Đặc biệt là Phật giáo từ lúc sau khi Đại Đường Tây Thổ thỉnh kinh về càng được hưng thịnh hơn. Nhưng riêng Phật giáo chia làm mười tông với hai phái là Đại thừa và Tiểu thừa.

Nói đến đây bỗng nhiên gã dừng lại. Quần hào xung quanh nghe vậy đều sững sốt ngạc nhiên. Sự cao ngạo trong ánh mắt bạch y nhân cũng tự nhiên biến mất.

Chỉ nghe Mai Tam Tư hít vào một hơi dài, nói tiếp:

- Phật giáo có Đại thừa và Tiểu thừa, võ học cũng phân biệt “Thượng thừa” và “Hạ thừa”, cái gọi là nội gia, ngoại gia, bắc phái, nam phái, tuy chia thành nhiều chủng loại nhưng chẳng qua chỉ luẩn quẩn trong cái vòng lớn là hạ thừa mà thôi. Vậy mà thiên hạ cứ tự vui mừng cho rằng mình đã đạt được “Thượng thừa”. Đây há chẳng phải là chim sẻ mơ thành phượng hoàng hay sao?

Sắc mặt nghiêm trang, lời nói tho tho bất tuyệt từng câu từng chữ đều hợp lý. Tất cả mọi người không ai ngờ rằng một người thô lỗ như gã lại có thể nói ra được như thế.

Liễu Hạc Đình ngậm thở phào một tiếng ra chiều thán phục.

Bạch y nhân đứng yên như tượng đá, trong mắt y lộ vẻ đang hết sức tập trung lắng nghe.

Chỉ nghe Mai Tam Tư khẽ ho một tiếng, cất giọng nói tiếp mà không cần phải suy nghĩ:

- Võ công “Thượng thừa” lấy đạo làm thể, lấy pháp làm dụng, thể dụng đầy đủ thì tự tu sửa được tâm tính. Ngược lại “Hạ thừa” võ công vẫn chưa rõ được chân lý, hễ gặp chuyện là dùng quyền dùng cước, đây chỉ có thể xem là cái dừng của kẻ thất phu thôi, cho dù có dương danh với thiên hạ, cũng chỉ nhất thời mà thôi, đâu thể coi là thâm hiểu đạo lý cao sang của bậc hiền thánh.

Liễu Hạc Đình càng nghe càng nhìn, những lời Mai Tam Tư nói ra lời nào cũng đáng như châu ngọc. Liếc mắt nhìn sang bạch y nhân, chàng thấy y đã cúi đầu xuống. Mai Tam Tư ưỡn ngực nói tiếp:

- Hai vấn đề ở trên ta đã giải thích thay cho các hạ. Bây giờ ta hỏi các hạ vấn đề thứ ba, nếu như các hạ không giải đáp được, hừ hừ hừ...

Lạnh lùng hừ một tiếng, gã lại nói tiếp:

- Kiểm pháp của các hạ có thể nói là đạt được đỉnh cao của “Hạ thừa” võ học. Nhưng hết cuộc đời của các hạ, chỉ sợ rằng cứ đứng mãi vị trí này. Sau này muốn tiến thêm một bước, có thể nói là vô cùng khó khăn. Thế vậy mà các hạ không biết hối cải, ngược lại còn lấy đó mà kiêu ngạo, lời nói ngông cuồng, trong mắt xem thiên hạ chẳng ra gì, khiến cho mọi người vừa than vừa cười.

Bạch y nhân càng cúi đầu thấp hơn. Mai Tam Tư cười nhạt nói:

- Ta hỏi các hạ, võ học “Thượng thừa” và “Hạ thừa” phân biệt ở chỗ nào, các hạ có biết không?

Bạch y nhân im lặng không nói gì. Mai Tam Tư trầm giọng giải thích:

- Võ học có phân biệt “Thượng thừa” và “Hạ thừa” giống như quân tử và tiểu nhân vậy.

Bậc quân tử lúc nào cũng trung quân ái quốc, phân biệt rõ chánh tà, đem sức giúp đời để lưu danh hậu thế. Còn những kẻ tiểu nhân thì chuyên làm việc xằng bậy, trong lòng ẩn chứa nhiều điều xấu xa. Cho dù có đem bút mực khắp trong thiên hạ, cũng không ghi lại hết những việc ác do bọn tiểu nhân gây ra.

Lúc này lời nói, ngữ khí, thần thái của Mai Tam Tư đều khác hẳn với thường ngày, giống như hai con người hoàn toàn khác biệt nhau. Quần hùng một mặt vừa kinh ngạc, mặt khác lại nín thở tập trung lắng nghe. Có người ngồi ở vị trí hơi xa, không khỏi đứng lên bước ra bên ngoài cửa lắng nghe.

Mai Tam tư dừng lại giây lát, rồi nói:

- Những điều tuyệt mật của võ học có tổng cộng tám pháp. Các hạ có thể kể ra một trong số đó không?

Bạch y nhân liền ngẩng đầu lên, nhưng bỗng nhiên lập tức cúi đầu xuống ngay.

Mai Tam tư cười nhạt một tiếng:

- Cái gọi là “Thượng thừa” võ học tuyệt mật bát pháp tức là cương, nhu, thành, tín, hòa, tịnh, hư, linh. Trong đó “cương” giống như một cột nhà. Căn nhà nếu như ngay thẳng không xiên không vẹo, không bị lắc lư tất cả đều do cột nhà quyết định.

Ngừng lại giây lát, đột nhiên gã ngửa mặt lên cười lớn nói:

- Ngay cả một trong bát pháp các hạ cũng không đơn cử được, vậy còn mặt mũi nào ở đây lo tranh thắng bại. Ta quả thật hổ thẹn dùm cho các hạ đấy.

Tất cả ánh mắt quần hùng ngược lại đều tập trung về phía bạch y nhân. Chỉ thấy bạch y nhân đứng yên như đã hóa đá. Một hồi lâu sau y mới từ từ cúi người đặt thanh kiếm trong tay xuống đất. Sau đó từ từ đứng thẳng người dậy. Đột nhiên y đưa tay ra, nhanh như chớp tháo chiếc mặt nạ xuống. Trong tích tắc chỉ nghe thấy mấy tiếng “bốp bốp”, bạch y nhân đã tự đưa tay tát lấy mặt mình bảy cái. Đợi đến lúc quần hùng nhìn kỹ lại thì bạch y nhân đã mang xong chiếc mặt nạ vào. Mấy trăm cặp mắt có mặt lúc đó, không ai nhìn thấy mặt thật của bạch y nhân.

Mọi người xung quanh đều “ồ” lên kinh ngạc. Nhưng không biết bọn họ thán phục cách làm của y, hay là kinh ngạc vì thủ pháp nhanh lẹ của y.

Chỉ thấy ánh mắt bạch y nhân quét ngang xung quanh một lượt, cuối cùng dừng lại trên mặt Mai Tam Tư.

Thời gian trải qua thật lâu!

Bạch y nhân vẫn đứng yên bất động như thế. Cuối cùng y cũng quay người đi, phất nhẹ tay áo rộng. Một cơn gió thổi qua, toàn thân bạch y nhân lướt đi cùng cơn gió tựa như một làn khói nhẹ. Chỉ trong một nháy mắt, không ai còn thấy bóng dáng bạch y nhân đâu nữa.

Duy chỉ có tiếng thở dài còn lưu lại bên mình Liễu Hạc Đình.

Mai Tam Tư ngạc nhiên một hồi, đột nhiên gã phá lên cười lớn, quay đầu lại nói:

- Nguyên Nhi, y quả thật đã bỏ đi rồi!

Liễu Hạc Đình trong bụng nghĩ thầm:

- Người này cực kỳ thông minh nhưng lại giả ngu. Mình cùng với y tiếp xúc mấy lần, nhưng chưa từng nghe y luận đến những điều tuyệt mật trong võ học.

Nghĩ đến đây chàng liền chậm rãi bước đến trước mặt Mai Tam Tư nghiêng mình thi lễ.

Nào ngờ Mai Tam Tư bỗng nhiên ngưng cười, dáng vẻ dường như rất ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ cảm ơn điều gì?

Liễu Hạc Đình thở dài một tiếng, nghiêm sắc mặt nói:

- Hôm nay nếu không phải Mai huynh, cục diện đâu thay đổi tốt như thế này. Sở dĩ tiểu đệ hành lễ Mai huynh vì để biểu lộ sự cảm kích bội phục của tiểu đệ với huynh. Tiểu đệ cùng huynh tương giao bấy lâu nhưng không biết huynh vốn là người phi thường. Cho đến hôm nay tiểu đệ mới thấy được Mai huynh làm ra chuyện phi thường như vậy, mới biết huynh có chỗ vượt qua người bình thường...

Tính tình Liễu Hạc Đình vốn cương trực, thẳng thắn. Lúc này trong lòng chàng thật sự cảm phục Mai Tam Tư không chút giả dối. Từ cử chỉ đến lời nói đều tỏ ra vô cùng cung kính.

Nào ngờ chàng chưa nói dứt câu, Mai Tam Tư đã phá lên cười ha ha.

Liễu Hạc Đình không khỏi lấy làm ngạc nhiên, chỉ nghe Mai Tam Tư cười lớn nói:

- Lão lão đệ, đệ không cần phải ca ngợi ta như vậy. Thật ra những lời nói vừa rồi ngay cả một câu ta cũng chẳng hiểu.

Liễu Hạc Đình trong lòng càng ngạc nhiên hơn, nhưng giọng vẫn chậm rãi nói:

- Nếu huynh ngay cả một câu cũng không hiểu, vậy tại sao có thể nói được lưu loát vậy chứ?

Mai Tam Tư vẫn không ngớt cười, nói:

- Đây đâu có gì kỳ lạ, từ nhỏ đến giờ ta đều như vậy cả mà.

Liễu Hạc Đình ngạc nhiên một hồi, đột nhiên chàng chợt nhớ đến việc Mai Tam Tư đã nhớ phương thuốc lần trước ra sao. Trong lòng liền chợt hiểu, người này có trí nhớ siêu phàm, nhưng sức lý giải rất kém. Chẳng những y có thể nhìn qua một lần là sẽ nhớ mà còn có thể sẽ nói lại rất lưu loát.

Chỉ nghe Mai Tam Tư vừa cười vừa nói:

- Những lời vừa rồi chính là do Nguyên Nhi dạy cho ta đấy. Trong đó có một số được lấy ra từ một quyển sách...

Gã chưa kịp nói hết câu, Liễu Hạc Đình đã có vẻ xúc động, hỏi:

- Là sách gì?

Mai Tam Tư cười ha ha, nói tiếp:

- Đó chính là Thiên Võ Thần Kinh!

Bốn chữ Thiên Võ Thần Kinh vừa được nói ra tất cả mọi người xung quanh đều “ồ” lên một tiếng. Chỉ có điều ý thất vọng trong tiếng ồ dường như nhiều hơn là kinh ngạc.

Tuy trong lòng cũng cảm thấy mọi người rất kỳ lạ, nhưng Liễu Hạc Đình vẫn không nhin được nên vọt miệng hỏi:

- Quyển Thiên Võ Thần Kinh hiện giờ ở đâu?

Chàng vốn là người yêu thích võ thuật. Nghe thấy trên đời này có một quyển sách ghi lại các tuyệt mật của võ học, trong lòng chàng không khỏi hiếu kỳ, muốn lập tức được xem ngay.

Nào ngờ chàng vừa mới hỏi xong, mọi người lại “ồ” lên một tiếng rồi đột nhiên biến thành một trận cười, giống như đang cười chàng vô công tuy cao nhưng kiến thức nông cạn.

Trong lòng Liễu Hạc Đình càng ngạc nhiên hơn. Chàng dùng ánh mắt nhìn Mai Tam Tư về thăm dò. Chỉ thấy Mai Tam Tư vẫn không ngớt cười. Ngược lại, Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên sắc mặt vẻ nôn nóng lướt nhanh đến, đưa tay chụp lấy vai Mai Tam Tư lắc mạnh, nói:

- Tam Tư, người đã lấy quyển sách đó xem qua rồi sao?

Giọng nói tuy nghiêm khắc, thần thái lại khấn trương, nhưng ý tứ không có gì là trách móc Mai Tam Tư cả.

Đến lúc này Liễu Hạc Đình hoàn toàn mơ hồ, chẳng hiểu gì cả. Mai Tam Tư được quyển bí cấp đó, làm sự phụ vốn vì đệ tử vui mừng mới phải, vậy tại sao lão lại có thái độ như thế chứ? Vừa rồi mình hỏi câu ấy cũng hợp với thường tình, thế vì sao bọn họ lại cười mình?

Chàng nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, nhưng vẫn không tìm ra được câu trả lời chính xác.

Chỉ thấy Mai Tam Tư đột nhiên ngưng cười, thấp giọng nói như một kẻ có lỗi:

- Đệ tử chỉ xem sơ qua mà thôi...

Biên Ngạo Thiên cau mày, thở dài một tiếng, giậm chân nói:

- Tại sao người lại hồ đồ như vậy chứ?

Mai Tam Tư đầu hơi cúi xuống nói:

- Tuy đệ tử nhớ hết những chữ trong quyển sách ấy, nhưng hàm ý bên trong đệ tử hoàn toàn không hiểu gì cả...

Biên Ngạo Thiên sắc mặt bớt căng thẳng, trầm giọng hỏi:

- Thật vậy không?

Mai Tam Tư đáp:

- Đệ tử đâu dám nói dối sư phụ.

Biên Ngạo Thiên thở dài ra một tiếng, chậm rãi nói:

- Người đã không hiểu, vậy còn xem làm gì?

Liễu Hạc Đình quả thật không thể hiểu nổi. Quyển võ lâm bí cấp kia, nếu như ai có duyên đọc được thì quả là việc đáng mừng. Mai Tam Tư may mắn có được nhân duyên đó, ngược lại Biên Ngạo Thiên tỏ ra không hài lòng chút nào. Liễu Hạc Đình càng suy nghĩ càng cảm thấy khó hiểu hơn. Trong bụng chàng nghĩ thầm:

”Trong quyển sách này nếu như ghi lại những môn võ công tà ác, Biên Ngạo Thiên không muốn đệ tử mình đi lạc vào con đường tà đạo, như vậy việc này còn có thể giải thích được. Đằng này ngược lại, quyển sách kia ghi lại toàn là những tuyệt kỹ võ học đường đường chính chính.

Lúc này, tuy quần hào đã trở về chỗ ngồi, nhưng không khí náo nhiệt như vừa rồi không thể tiếp tục được nữa sau khi xảy ra chuyện.

Kinh Sở Tam Tiên lúc này đang đứng tại hành lang. Cuồng Tiên Phí Chân mắt nhìn Ngân Tiên Bạch Chấn giọng lạnh lùng nói:

- Lão đại, lão nhị, nên đi thôi!

Kim Tiên Đồ Lương thở dài một tiếng, nói:

- Đúng thế, nên đi thôi, lão nhị...

Quay sang nhìn, chỉ thấy Ngân Tiên Bạch Chấn tuy giả bộ như không để ý gì cả, nhưng sắc mặt gã lộ vẻ hổ thẹn. Cả ba cùng bước ra khỏi hành lang đang định chào từ biệt chủ nhân một tiếng. Nào ngờ lúc này Biên Ngạo Thiên trong lòng đang khấn trương. Còn Liễu Hạc Đình đáng vẻ vẫn chưa hết ngạc nhiên và đường

như không hề để ý đến họ. Ba huynh đệ Kinh Sở Tam Tiên đưa mắt nhìn nhau, rồi vội vàng bước nhanh ra khỏi cửa.

Ba huynh đệ Kinh Sở Tam Tiên vừa đi khỏi, trong số bọn quần hào cũng có người bỏ ra về. Biên Ngao Thiên cùng Liễu Hạc Đình bị tiếng ồn ào của họ làm cho sự tĩnh. Thân phận chủ nhân, nên họ không thể không tiễn khách ra cửa. Thế rồi những thối nát trong lòng Liễu Hạc Đình không cách chi bày tỏ được.

Mùi hoa cỏ thơm ngát, gió đêm hiu hiu thổi, xa xa có tiếng mõ sang canh vọng lại...

Những đám mây đen đang từ từ kéo đến. Tiếp theo là những trận cuồng phong bắt đầu nổi lên. Những ngọn đèn khổng lồ treo trước cửa bị gió thổi lắc lư liên tục không ngừng.

Cuối cùng một trận mưa to đổ xuống, kèm theo những trận cuồng phong dữ dội và tiếng sấm vang trời.

Số khách khứa đã ra về gần hết, chỉ còn một số ít bị cơn mưa giữ chân lại nên chưa ra về được. Trong gian chánh sảnh đã được thay rượu mới, những ngọn nến cũng được thắp sáng hơn, nhưng không khí vui vẻ của buổi tiệc thì sao? Chẳng lẽ cũng đã bị những trận cuồng phong kia thổi đi rồi sao?

Những thắc mắc trong lòng Liễu Hạc Đình vẫn chưa cởi ra được. Cuối cùng chàng cũng đã tìm được cơ hội, âm thầm kéo Mai Tam Tư ra một nơi. Liên tiếp hỏi liền ba câu:

- Quyển Thiên Võ Thần Kinh kia Mai huynh làm cách nào có được? Tại sao bọn quần hào nghe đến quyển Thần Kinh này đều có biểu hiện kỳ lạ như vậy? Hơn nữa, Biên đại thúc biết được huynh đã xem qua quyển Thần Kinh này, tại sao lại hoảng hốt như thế?

Chàng hỏi một mạch liên tiếp ba câu. Sau đó chăm chú nhìn thẳng vào mặt Mai Tam Tư, yên lặng đợi câu trả lời.

Ngược lại chỉ thấy Mai Tam Tư cười ha ha nói:

- Lai lịch của quyển Thiên Võ Thần Kinh vốn là bí mật nhưng không phải là bí mật, chẳng lẽ Liễu lão đệ chưa từng nghe qua sao?

Liễu Hạc Đình ngẩn người ra ngạc nhiên một hồi, hai mày chàng hơi chau lại hỏi:

- Vốn là bí mật nhưng không phải là bí mật? Như vậy là thế nào?

Mai Tam Tư cười nói:

- Việc này nói ra rất dài. Nếu như lão đệ có ý muốn nghe, ta có thể kể cho nghe, chỉ có điều ha ha, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, lão đệ làm sao để tân nương cô đơn một mình trong phòng cho được. Cho nên bây giờ ta không thể đáp ứng được yêu cầu của lão đệ.

Vậy lão đệ nên mau quay về phòng hoa chúc đi.

Gã thao thao bất tuyệt làm cho Liễu Hạc Đình không cách gì chen lời vào và cũng không tìm ra được lý lẽ nào để thuyết phục gã.

Những giọt mưa men theo mái nhà rơi xuống nền đá xanh, phát ra những âm thanh “bộp bộp”.

Hai tên a hoàn tay cầm đèn đi phía sau Liễu Hạc Đình. Cả ba cùng đang tiến về phía hậu viện. Trong phòng hoa chúc đèn vẫn còn sáng. Càng tiến gần đến phòng hoa chúc, trong lòng Liễu Hạc Đình tự nhiên có cảm giác âm lạnh, mặc dù bên ngoài trời vẫn đang mưa gió lạnh lẽo. Bởi vì chàng biết rằng kể từ đêm nay, chàng và nàng mãi mãi sẽ thuộc về nhau.

Đến trước cửa phòng hoa chúc, Liễu Hạc Đình mỉm cười đưa tay lên gõ cửa. Sau đó chàng đứng chờ đợi giọng nói ấm áp trả lời.

Nào ngờ!

Bên trong không một tiếng đáp lại. Nụ cười trên môi Liễu Hạc Đình lập tức biến mất, hơi thở chàng trở nên gấp gáp. Chàng lại đưa tay ra gõ, nhưng lần này thì mạnh hơn.

Thế nhưng, bên trong vẫn im lìm, không một âm thanh nhỏ. Liễu Hạc Đình không còn kiên nhẫn dùng lực đẩy mạnh cửa vào. Một cơn gió mạnh thổi ập vào trong phòng hoa chúc làm tung cả những bức màn. Phía

sau bức màn kia đúng ra là tân nương Đào Thuần Thuần đang ngồi, thế nhưng lúc này không thấy bóng dáng nào cả.

Trong lòng chàng không khỏi thất kinh. Một cảm giác lo sợ tự nhiên dâng lên trong đầu chàng. Đảo mắt nhìn quanh, chàng chỉ thấy hai ả hồng nương đang đứng yên như trời trồng bên cạnh giường. Cả hai đều cứng đờ, hai mắt mất thần, không biết bọn họ bị điểm huyết từ bao giờ.

Liều Hạc Đình đứng sững sờ người ra, quên cả việc giải huyết cho hai ả hồng nương.

Trong khi lòng chàng đã ngẫm hỏi:

- Nàng đã đi đâu? Nàng đã đi đâu?

Bên ngoài mưa vẫn không ngừng rơi. Dưới cơn mưa độ tnhien có mấy bóng đen vọt tường phóng ra ngoài. Mấy bóng đen kia hành tung thật là mờ ám. Không ai biết được mục đích của chúng đến làm gì? Hai tên a hoàn vẫn cầm đèn đứng bên ngoài cửa, nên không hề hay biết bên trong đã xảy ra chuyện.

Hai tên a hoàn cùng nhìn nhau, cùng hỏi nhau, nhưng bên trong phòng vẫn im lặng. Đột nhiên dường như có một bóng người, cùng một mùi thơm phớt ngan qua trước mặt họ. Đợi khi bọn họ định thần nhìn kỹ thì bóng người cùng mùi thơm kia đã biến mất. Ngược lại bên trong phòng lúc này có tiếng hỏi vọng ra:

- Thuần Thuần, vừa rồi nàng đi đâu vậy?

Một giọng nói dịu dàng khác lại vọng ra:

- Thiếp đợi chàng quá lâu, nên không nhịn được lên mở ra xem thử.

Giọng nói hơi dừng lại, ngữ khí bỗng trở nên kinh ngạc:

- A! Hai người họ làm thế nào bị điểm huyết vậy?

Hai tên a hoàn nghe thấy giọng nói của tân lang cùng tân nương, không khỏi nhìn nhau che miệng cười, không dám lưu lại lâu ở bên ngoài. Đào Thuần Thuần chưa nói hết câu, bọn họ đã vội bỏ đi, trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị.

Bọn họ không nghe hết câu nói cuối cùng của Đào Thuần Thuần, nên tự nhiên cho rằng trong phòng vẫn bình thường. Nhưng trong phòng thật sự có bình thường không?

Liều Hạc Đình đứng bên dưới bức rèm, vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Bọn họ bị ai điểm huyết, chẳng lẽ nàng cũng không biết hay sao?

Đào Thuần Thuần lắc đầu nhẹ nhẹ. Chiếc mào phụng của nàng lúc này dính đầy nước.

Liều Hạc Đình nhẹ nhàng giúp nàng phủi đi những giọt nước đọng lại trên mũ. Sau đó chàng bước đến trước mặt hai ả hồng nương quan sát kỹ một hồi, trầm giọng nói:

- Đây chỉ là thủ pháp điểm huyết thường thấy trong võ lâm. Có điều kỳ quái là những nhân vật võ lâm này đến đây gây chuyện vì mục đích gì?

Đào Thuần Thuần nói:

- Giải huyết cho họ xong, mọi chuyện không phải đều rõ hay sao?

Cả hai lập tức đưa tay lên vỗ nhẹ vào lưng hai ả hồng nương. Nào ngờ Liều Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần vừa chạm vào lưng họ, họ liền kêu lên thảm thiết.

Trong đêm mưa lạnh lẽo, hai tiếng kêu thảm thiết kia làm cho người nghe cảm thấy ghê sợ.

Liều Hạc Đình không khỏi kinh ngạc, hơi thối lui ra sau một bước. Chỉ thấy sau tiếng kêu, cả hai ả hồng nương đều ngã dúi ra đất, không hề nhúc nhích động đậy. Liều Hạc Đình thử chạm tay vào người họ, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, cứng đờ. Hai ả hồng nương chẳng người huyết đạo chưa được giải, ngược lại lúc này đã tắt thở.

Liều Hạc Đình đứng ngẩn người ra, sững sờ nhìn chằm chằm vào hai cái xác. Một hồi lâu sau chàng mới buông một tiếng thở dài, nói:

- Ta lại sai nữa rồi... Ai! Quả là thủ pháp độc ác!

Đào Thuần Thuần đứng cúi đầu, sau đó từ từ quay sang nhìn Liễu Hạc Đình với ánh mắt của người có lỗi, rồi nàng khẽ nói:

- Thiếp cũng đã sai... thiếp cũng đã không nhìn ra thủ pháp điểm huyết này. Không ngờ thủ pháp điểm huyết này vừa lợi hại vừa ác độc.

Nàng thở dài một tiếng, rồi lại cúi đầu im lặng.

Liễu Hạc Đình lại tiếng một tiếng, nói:

- Ta không thể nào ngờ rằng, thủ pháp điểm huyết này lại là “Đoạn huyết nghịch kinh, bế huyết tuyệt thủ” đã được truyền miệng trong võ lâm. Nghe nói người bị điểm huyết bằng thủ pháp này, tự nhiên bên ngoài không có biểu hiện khác thường. Thế nhưng chỉ cần có một lực nhẹ tác động từ bên ngoài vào lập tức sẽ bị chết ngay. Trước đây ta đã có nghe qua nhưng không hề tin. Bây giờ tận mắt nhìn thấy... Ai! Đã quá muộn, quả là đã quá muộn.

Đào Thuần Thuần cúi đầu nói:

- Bọn họ bị điểm huyết bằng thủ pháp này thì sớm muộn gì cũng không tránh khỏi...

tránh khỏi mất mạng. Vậy chàng cần gì phải tự trách mình như vậy!

Liễu Hạc Đình thở dài:

- Tuy là như vậy, nhưng bọn họ đã vì ta mà chết. Ta đâu thể không cảm thấy hổ thẹn.

Dừng lại giây lát, chàng nói tiếp:

- “Đoạn huyết nghịch kinh, bế huyết tuyệt thủ” vốn là thủ pháp độc ác nhất trong những môn võ công. Những người sử dụng thủ pháp này trong võ lâm gần đây không có một ai.

Vậy người này thật ra là ai? Tại sao lại hạ độc thủ với hai thiếu nữ này?

Đào Thuần Thuần trầm ngâm một hồi, nói:

- Hai thiếu nữ hồng nương này không phải là người võ lâm, như vậy tuyệt đối không có gây thù kết oán với người kia. Chàng cũng vừa mới ra giang hồ chưa được bao lâu.

Liễu Hạc Đình liền vội đáp lời:

- Nàng càng không phải. Theo như ta nghĩ, việc này có lẽ liên quan đến Biên lão gia.

Nhưng dù gì đi nữa, hai thiếu nữ đáng thương này vẫn bị chết một cách oan uổng!

Hai thiếu nữ này tuy không hề quen biết với họ. Nhưng vì họ chết một cách thê thảm như vậy, nên khiến heo Liễu Hạc Đình và Đào Thuần Thuần không khỏi vô cùng thương tâm.

Liễu Hạc Đình bước đến bên giường lấy tấm chăn nhẹ nhàng phủ lên hai cái xác, như sợ rằng hai cái xác bị đau vậy.

Xong xuôi, Liễu Hạc Đình quay sang Đào Thuần Thuần nói:

- Hai tiếng kêu lớn vừa rồi đáng lẽ ra đã làm kinh động những người ở phía trước gian chánh sảnh. Nhưng tại sao mãi cho đến bây giờ vẫn chưa thấy ai đến đây?

Chàng đâu biết rằng hai tiếng kêu vừa rồi tuy lớn nhưng truyền ra gian chánh sảnh phía trước đã không còn mấy lớn. Hơn nữa mọi người lúc này đang uống rượu, nói cười vui vẻ, đâu ai để ý đến phòng hoa chúc làm gì. Và cũng không ngờ rằng bên trong phòng hoa chúc lại xảy ra chuyện không thể như vậy.

Lúc này Liễu Hạc Đình một mình vác hai cái xác ra ngoài. Bọn quần hùng đang vui vẻ nói cười, lập tức hoảng loạn, ồn ào. Tất cả mọi người chia nhau ra đi lùng sục khắp mọi nơi, kết quả chẳng thu được gì.

Mưa bên ngoài vẫn nặng hạt!

Đêm động phòng hoa chúc của Liễu Hạc Đình trải qua như thế.

26. Thần Kinh Sơ Hiện

Trời đã bắt đầu sáng, mưa đã tạnh.

Mai Tam Tư kéo Liễu Hạc Đình lại trong khi chàng đang định quay trở về phòng nghỉ ngơi. Gã cười ha ha nói:

- Liễu lão đệ, đêm động phòng hoa chúc đã qua. Bây giờ cho dù lão đệ có chết cũng không uống chứ?

Liễu Hạc Đình gượng cười, thật sự chàng không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

Chỉ nghe Mai Tam Tư mỉm cười nói:

- Hôm nay ta đã có thể đem câu chuyện Thiên Võ Thần Kinh kể cho lão đệ nghe. Vậy lão đệ có muốn nghe hay không?

Liễu Hạc Đình nghe Mai Tam Tư nhắc đến chuyện Thánh Võ Thần Kinh, trong lòng chàng phấn chấn hẳn lên, gật đầu nhẹ nhẹ về đồng ý.

Ánh nắng ban mai chiếu lên những cây cỏ còn đọng lại những giọt mưa đêm qua. Mai Tam Tư cùng Liễu Hạc Đình ngồi xuống ghế đá, bên dưới một tán cây lớn.

Chỉ nghe Mai Tam Tư nói:

- Quyển Thiên Võ Thần Kinh này tuy bây giờ không còn bí mật, nhưng mấy mươi năm trước.

Đột nhiên gã dừng lại.

Liễu Hạc Đình tập trung lắng nghe gã nói tiếp những gì. Nhưng chỉ thấy Mai Tam Tư thất thần nhìn chăm chăm những cánh hoa nằm trên đất. Không biết trong lòng gã đang nghĩ gì, nhưng xem ra rất tập trung. Liễu Hạc Đình không muốn cả tngang dòng suy nghĩ của gã, ngồi im lặng chờ đợi.

Thời gian trải qua rất lâu, chỉ nghe Mai Tam Tư buông tiếng thở dài, nói:

- Lão đệ xem ánh nắng thật là công bằng. Nó chiếu lên người lão đệ, chiếu lên người và lên trên cây cỏ và tất cả vạn vật trên thế gian. Nó không hề phân biệt giàu nghèo sang hèn và không được thuận mắt. Nếu mọi người ai cũng có thể như vậy, ta nghĩ rằng trên đời này nhất định sẽ yên ổn thái bình.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn ánh nắng chiếu lên cảnh vật xung quanh, để thể nghiệm câu nói bình thường, nhưng hàm ý không bình thường của Mai Tam Tư. Nếu không phải là người có lòng bình đẳng, bác ái thì đâu thể nghĩ ra được những vấn đề này. Tuy rằng đây là đạo lý đơn giản, nhưng không phải ai cũng có thể hiểu được.

Một cơn gió thổi qua, làm rơi rụng những chiếc lá vàng úa. Mai Tam Tư im lặng hồi lâu, rồi bỗng nhiên cười lớn nói:

- Vừa rồi ta đã nói đến đây rồi kìa... à, Thiên Võ Thần Kinh tuy hiện giờ không còn là bí mật, nhưng mấy mươi năm trước không biết có bao nhiêu người đã mất mạng vì quyển sách này.

Mai Tam Tư dừng lại giây lát, dường như để nhớ lại, rồi nói tiếp:

- Liễu lão đệ, lão đệ có biết cứ cách khoảng mười năm lại có một quyển thần kinh võ học như vậy xuất hiện. Trước khi những quyển bí cấp này xuất hiện, người trong giang hồ nhất định đồn đại về nó rất nhiều. Mọi người cho rằng nếu ai đó được quyển bí cấp, có thể luyện thành võ công thiên hạ vô địch!

Mai Tam Tư ngửa mặt lên cười lớn mấy tiếng, rồi nói tiếp:

- Thế rồi người trong võ lâm không tiếc tánh mạng đi cướp đoạt những quyển võ học bí cấp như vậy. Thậm chí có nhiều bằng hữu, huynh đệ, phu thê đều vì những quyển bí cấp này mà trở mặt nhau. Nhưng còn việc có thể luyện thành võ công thiên hạ vô địch hay không, chuyện ấy có trời mới biết. Chỉ có điều sau một vài năm, những quyển bí cấp như vậy không biết đã đi về đâu, không còn nghe ai nhắc đến.

Mai Tam Tư lại nói tiếp:

- Khi quyển Thiên Võ Thần Kinh xuất hiện, tự nhiên trong giang hồ cũng vì thế mà náo loạn. Thậm chí ngay cả những vị chưởng môn nhân của một số môn phái bảo thủ như Võ Đang, Thiếu Lâm, Côn Luân, cũng vì nó mà kinh động, cùng kéo đến Kỳ Liên Sơn truy tìm tông tích nó.

Liều Hạc Đình không nhịn được, liền lên tiếng hỏi:

- Tin quyển Thần Kinh này xuất hiện tại Kỳ Liên Sơn làm thế nào lại lộ ra?

Mai Tam Tư thở ra một tiếng thật dài:

- Đầu tiên do ba người con trai của Lý Thanh Vân, người nổi danh trong giang hồ với cước pháp tại Sơn Đông, lấy được một bức Tàng Kinh Đồ. Trên bức bản đồ có ghi bất luận là ai có được bản đồ này, y theo sự chỉ dẫn trên bản đồ, nhất định sẽ tìm được quyển Thiên Võ Thần Kinh và luyện thành võ công vô địch thiên hạ. Sau khi ba huynh đệ họ Lý kia có được tấm bản đồ, tự nhiên là rất vui mừng không thể tả. Nhưng bọn họ đâu biết rằng tấm bản đồ này đã biến thành bản án tử hình của họ.

Dừng lại giây lát, gã lại thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Trên đời này có rất nhiều người quá ư thông minh, kỳ thật đều là những kẻ hồ đồ cả!

Liều Hạc Đình không khỏi ngậm thở dài, nghĩ:

“Câu này của y quả là đúng vào nhược điểm của con người.” Bụng nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng lại nói:

- Thiên hạ thường nói: “Hồ đồ là phúc”, chính là ý mà Mai huynh vừa nói.

Mai Tam Tư vỗ tay cười lớn:

- Hồ đồ là phúc, ha ha, câu này quả thật là tuyệt. Thiết nghĩ nếu như ba huynh đệ họ Lý kia không phải quá ư thông minh, như vậy đâu phải rước thảm họa vào thân.

Nói đến hai chữ “thảm họa”, gã không khỏi ngưng cười im lặng. Một hồi lâu gã mới chậm rãi nói tiếp:

- Ba huynh đệ họ Lý kia vốn không phải cùng chung một mẹ. Lão đại Lý Hội Quân cùng lão nhị Lý Dị Quân vốn rất đố kỵ và căm ghét lão tam Lý Thắng Quân, con của kẻ mẫu. Nên sau khi lấy được tấm bản đồ, cả hai liền dùng đá đập kín lối ra cửa hông giết chết lão tam Lý Thắng Quân.

Liều Hạc Đình hai mày hơi chau lại.

Chỉ nghe Mai Tam Tư lại nói tiếp:

- Lão tam Lý Thắng Quân kia ở trong băng động bị đói mấy ngày không còn một chút sức lực, thậm chí những băng tuyết động lại ở trong hang động đều bị y ăn hết. Lúc ấy trong lòng Lý Thắng Quân tự nhiên vô cùng căm hận hai vị đại ca của mình đến vạn lần. Sự thù hận này đã biến thành sức mạnh ham sống, khiến cho y khỏi bị chết do đói và lạnh.

Liều Hạc Đình liền xen vào hỏi:

- Sau đó có phải Lý Thắng Quân đã thoát ra được bên ngoài?

Mai Tam Tư gật đầu nhẹ nhàng, nói:

- Đó là một năm trời vô cùng lạnh. Trên ngọn Kỳ Liên Sơn đã xảy ra một trận băng sạt lớn chưa từng thấy. Chính trận băng sạt này đã cứu sống Lý Thắng Quân.

Liều Hạc Đình ngậm thở phào một tiếng.

Mai Tam Tư lại nói tiếp:

- Sau khi thoát ra được bên ngoài, vì bị đói mấy ngày nên y gần như không còn chịu đựng được nữa. May nhờ y là thiếu niên cường tráng cùng ý chí muốn báo thù, nên đã vùng vẫy lặn xuống lưng chừng núi. Tại đây đã có các thợ săn cư ngụ, vì thế y đã được ăn no một trận và ngủ một giấc thật ngon. Sáng ngày thứ hai người thợ săn kia vào rừng đi săn, bảo thê tử ở nhà bày ra rượu thịt tiếp đãi y. Nào ngờ tên tiểu tử này sau khi ăn uống no say bỗng sanh tâm làm bậy. Nhìn thấy thê tử của người thợ săn trẻ đẹp y liền có

ý chiếm đoạt. Y đã dùng công phu điểm huyết để khống chế thể tử của người thợ săn, sau đó ra sức cưỡng hiếp nàng.

Liễu Hạc Đình này giờ vẫn đồng tình với Lý Thắng Quân, nhưng nghe đến đây trong lòng chàng không khỏi bưng bưng nổi giận, mắng rằng:

- Nếu biết trước y là hạng người dám dăng, vong ơn bội nghĩa như vậy, chi bằng tốt nhất nên chết trong băng động.

Mai Tam Tư hai tay nắm mạnh vào nhau, hai mắt đỏ ngầu, răng nghiến nghe ken két, nói tiếp:

- Sau khi cưỡng hiếp xong vợ người ta, tên súc sanh này còn định giết chết cả hai vợ chồng người thợ săn để diệt khẩu. Thế rồi y ở trong nhà chờ đợi người thợ săn quay trở về.

Liễu Hạc Đình trong lòng hơi chột dạ quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy một mỹ nhân mình mặc y phục đỏ từ trong rừng cây uyển chuyển nhẹ nhàng bước ra. Ánh nắng ban mai chiếu lên bộ y phục đỏ của nàng càng tăng thêm vẻ diễm lệ cao sang. Thiếu nữ kia không ai khác hơn chính là Đào Thuần Thuần.

Lúc này nàng chẳng khác gì một đóa hoa mẫu đơn rực rỡ giữa muôn hoa.

Liễu Hạc Đình trong lòng không khỏi mất tự chủ, run lên nhẹ từng cơn. Cho đến bây giờ chàng mới phát hiện ra, y phục có sự thay đổi rất lớn đối với nữ nhân.

Chỉ thấy Đào Thuần Thuần mỉm cười, chậm rãi nói:

- Chỉ sợ không cần đợi đến sau này y mới gặp phải ác báo.

Liễu Hạc Đình ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao nàng biết!

Mai Tam Tư cũng lấy làm lạ:

- Đào cô nương làm sao biết được?

Cả hai câu hỏi lời lẽ tuy chẳng giống nhau, nhưng ý nghĩ hoàn toàn không có gì khác.

Đào Thuần Thuần đưa tay ra bẻ một chiếc lá trên cành, khẽ nói:

- Chàng cứ để Mai huynh nói tiếp, sau đó thiếp sẽ nói rõ cho chàng biết.

Câu nói này chỉ đơn độc trả lời cho Liễu Hạc Đình mà thôi.

Ánh mắt nàng cũng đang trêu mến nhìn chàng.

Mai Tam Tư nhìn qua nhìn lại hai cái, đột nhiên cười lớn nói:

- Ta đang nói chuyện với hai người, tại sao hai người lại không nhìn ta?

Liễu Hạc Đình cùng Đào Thuần Thuần nhìn nhau cười, hai má của cả hai liền đỏ bừng lên.

Mai Tam Tư cười ha ha kể tiếp:

- Lý Thắng Quân kia chờ đợi rất lâu, cho đến tận chiều tối mà người thợ săn vẫn chưa trở về. Nóng lòng y bèn giải huyết cho người thiếu phụ kia. Y lệnh cho người thiếu phụ đi chuẩn bị bữa tối và ngồi trên người y hầu rượu. Người thiếu phụ kia nào dám cãi lời, nhất nhất đều làm theo.

Liễu Hạc Đình và Đào Thuần Thuần đều nghiêm sắc mặt, tập trung lắng nghe.

Mai Tam Tư bỗng nhiên trầm giọng xuống:

- Nào ngờ đúng ngay lúc ấy, người thợ săn kia đột ngột quay trở về. Lý Thắng Quân tuy ngoài mặt chẳng xem người thợ săn kia ra gì. Nhưng vì trong lòng gã tâm tà bất chánh nên không khỏi hoảng hốt giết mình, lập tức xô người thiếu phụ ra. Người thiếu phụ trong lòng vừa đau khổ vừa xấu hổ, liền khóc lớn chạy đến bên người thợ săn.

Liễu Hạc Đình đưa tay ra đánh mạnh vào đầu gối mình, giọng căm phẫn, nói:

- Nếu ta là người thợ săn, cho dù có mất mạng cũng liều mình cùng với tên dân tộc kia.

Đào Thuần Thuần mỉm cười nhìn chàng một cái.

Mai Tam Tư thở dài nói tiếp:

- Nếu như ta là người thợ săn kia, có lẽ ta đã bước sang gần cho hán một cái vào cổ nhưng... Liều huynh đệ, người có biết người thợ săn kia lúc đó làm như thế nào không?

Liều Hạc Đình lắc đầu nhẹ, Mai Tam Tư lại nói tiếp:

- Ý cũng xô thê tử của mình ra, hơn nữa vẽ giận dữ quát lên: “Kêu người tiếp đãi khách cho chu đáo, người lại khóc như vậy làm gì? Người không mau sang bên ấy hầu rượu khách!” Miệng vừa quát, người thợ săn vừa đưa tay tát thê tử của mình hai tát, rồi “hừ” một tiếng sau đó im lặng.

Liều Hạc Đình nghe vậy trong lòng không khỏi máng gã thợ săn thật là hồ đồ mê muội.

Đào Thuần Thuần “hừ” khẽ một tiếng, cười nhạt nói:

- Đại trượng phu mà không thể bảo hộ được thê tử của mình, như thế thà chết quách đi cho rồi!

Liều Hạc Đình thở dài nói:

- Ta thật sự không hiểu, tại sao có một số người lại coi việc sống chết quan trọng đến như vậy chứ!

Mai Tam Tư chợt ngẹn ngào kêu lên hai tiếng:

- Dung Nhi, Dung Nhi...

Đột nhiên gã đổi giọng nói:

- Lúc đó người thiếu phụ vừa kinh ngạc lại vừa đau khổ phần nộ. Thậm chí ngay cả Lý Thắng Quân vốn đang định ra tay giết gã thợ săn cũng phải dừng tay ngạc nhiên. Gã thợ săn ngược lại còn cười ha ha giải thích nguyên nhân trở về trễ, vì gã muốn tìm trong băng tuyết vài con thú rừng để có món thịt tươi cho Lý Thắng Quân uống rượu.

Liều Hạc Đình thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Đãi khách như vậy, người thợ săn có thể nói là kẻ hán tử khảng khái, chỉ có điều... chỉ có điều...

Chàng không nói ra những suy nghĩ trong lòng, nhưng giọng nói khinh tiện của chàng đã thay thế cho phần kết thúc.

Chỉ nghe Đào Thuần Thuần và Mai Tam Tư cùng “hừ” một tiếng. Mai Tam Tư nói:

- Gã Lý Thắng Quân kia nếu như còn có chút nhân tính, nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng gã tự phải biết hổ thẹn mới đúng. Nhưng nào ngờ bản tính của gã vốn độc ác, thêm vào đó những ngày sống trong băng động càng khiến cho tâm lý gã mất đi trạng thái bình thường.

Gã đã đem việc cưỡng hiếp thiếu phụ nói lại cho người thợ săn nghe, nhằm muốn làm cho người thợ săn phần nộ, để gã dùng cơ đó giết chết người thợ săn!

Hai tay Liều Hạc Đình nắm chặt lại. Đào Thuần Thuần hai mắt cũng ánh lên những tia nhìn rất khác lạ. Miệng cười nhạt, Đào Thuần Thuần khẽ hỏi:

- Thế người thợ săn kia nói thế nào?

Mai Tam Tư cười nhạt, đáp:

- Gã thợ săn kia chẳng những không chút tức giận, ngược lại còn cười lớn nói: “Nam tử hán đại trượng phu không có thê tử cũng chẳng sao. Kẻ thô lỗ như tiểu nhân có thể được các hạ xem là bằng hữu mới là việc khó.” Nói đoạn gã liền chạy ra sau nhà lấy ra một hũ rượu, rót đầy cho Lý Thắng Quân một chung, cười lớn nói: “Các hạ đừng bận tâm để ý đến những việc ấy, tiểu nhân xin kính các hạ một chung.” Mai Tam Tư dừng lại một hồi, nói tiếp:

- Tên Lý Thắng Quân kia tuy lòng dạ hiểm ác, nhưng gặp phải hạng người như vậy y không sao ra tay được. Gã thợ săn kêu thê tử của mình bước sang hầu rượu cho Lý Thắng Quân. Người thiếu phụ quả nhiên lau nước mắt, miễn cưỡng, gượng cười bước sang...

Đào Thuần Thuần đưa tay lên vuốt nhẹ tóc, chậm rãi nói:

- Thế rồi Lý Thắng Quân uống cạn chung rượu đó chứ gì?

Mai Tam Tư gật đầu nói:

- Đúng vậy! Lý Thắng Quân bèn đưa chung rượu lên uống cạn.

Đào Thuần Thuần cười nhạt một tiếng:

- Y uống cạn chung rượu này xong, e rằng cái chết không còn bao xa!

Mai Tam Tư nhảy xuống khỏi ghế đá, giọng vô cùng ngạc nhiên hỏi nàng:

- Tại sao cô nương biết được? Tại sao việc gì cô nương cũng biết hết vậy?

Đào Thuần Thuần khẽ mỉm cười, nói:

- Ta chẳng những biết việc này mà còn biết gã thợ săn kia vốn là một tên giang dương đại tặc, không có việc ác gì mà không dám làm. Vì bị kẻ thù truy sát, nên hắn mới đến Kỳ Liên Sơn ẩn náu.

Thần sắc Mai Tam Tư càng ngạc nhiên hơn:

- Chẳng lẽ cô nương đã biết toàn bộ câu chuyện này rồi sao? Nhưng... Nhưng những người trong giang hồ biết về quyển Thiên Võ Thần Kinh này tuy nhiều, còn những người biết về câu chuyện này rất ít cơ mà.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn về phía Đào Thuần Thuần, ra vẻ thăm dò ngạc nhiên.

Chỉ thấy Đào Thuần Thuần mỉm cười, nói:

- Câu chuyện này ta chưa từng được nghe qua. Vừa rồi nghe các hạ kể, ta đã đoán được điều này.

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói tiếp:

- Thử nghĩ ở Kỳ Liên Sơn quanh năm băng giá như vậy làm gì có thú rừng. Cho dù có chồn, cáo đi nữa nhưng với địa hình hiểm trở như thế, một người thợ săn bình thường có thể săn bắt được sao? Ngược lại, cho dù có là một thợ săn bình thường sống ở đó, sinh hoạt cũng nhất định rất khó khăn, làm thế nào có rượu thịt để đãi khách và càng không thể yên tâm để thê tử mình ở cùng với người lạ một mình. Khi thấy thê tử mình bị người khác làm nhục mà y chẳng hề biến sắc và hành động gì. Thử nghĩ những việc như thế có thể xảy ra được không?

Nàng nói đến đây, Liễu Hạc Đình và Mai Tam Tư đều không ngừng gật đầu đến đây.

Nói đến đây nàng dừng lại giây lát, rồi lại nói tiếp:

- Dựa vào những điểm khả nghi này, ta có thể biết chắc rằng nhất định là một đại tặc đang lẫn trốn kẻ thù. Đối với họ mà nói, rượu thịt đâu thành vấn đề. Thê tử của y thiết nghĩ nhất định do y dùng thủ đoạn bất chánh mà được và giữa hai người cũng chẳng có tình cảm tốt đẹp gì. Vả lại y cũng là hạng người nham hiểm tà ác, nhìn thấy tình huống này sợ rằng mình không phải là địch thủ của Lý Thắng Quân, nên mới cố tình làm như vậy. Nếu đổi lại là một người bình thường nào khác. Một khi gặp phải tình huống như thế, cho dù có hàng thất phu cực kỳ nhu nhược, cũng không có cách gì nhịn nhục được.

Liễu Hạc Đình ngẫm thử dài một tiếng, chỉ cảm thấy trí tuệ của Đào Thuần Thuần quả thật vượt xa hơn những người bình thường. Thế nhưng bề ngoài nàng lại tỏ ra rất là ngây thơ và thật thà giống như không hề biết gì. Chàng nhận thấy rằng Đào Thuần Thuần vốn là người rất giỏi che giấu sự suy nghĩ của mình. Tự nhiên trong một thoáng, chàng cảm thấy hơi sợ nàng. Nhưng từ đáy lòng, chàng vô cùng thương yêu nàng, vì thế chàng không muốn nghĩ tiếp và tự cười châm biếm mình.

“Liễu Hạc Đình ơi Liễu Hạc Đình! Tại sao người lại có những suy nghĩ buồn cười đến như vậy chứ? Chẳng lẽ ngay cả sự thông minh, tài trí của thê tử người, người cũng đổ kỵ hay sao?” Mai Tam Tư mở to hai mắt, sắc mặt vừa kinh ngạc vừa tỏ ra khâm phục, đưa tay chỉ Liễu Hạc Đình nói:

- Liễu lão đệ, ngươi do có phúc tu ba đời nên mới cưới được một tân nương như vậy, phán đoán sự việc rõ ràng hơn người chính mắt nhìn thấy. Gã thợ săn kia quả thật là một tên gian dương đại tặc gọi là Song Thủ Hồ Cố Cự. Tên này gian ác xảo quyệt. Nên không cần nói cũng biết Lý Thắng Quân sau khi uống cạn chung rượu, quả nhiên la lên một tiếng, ngã xuống hôn mê ngay tại chỗ.

Liễu Hạc Đình thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Không ngờ rằng trong giang hồ lại có thứ mê hồn được lợi hại đến như vậy!

Đào Thuần Thuần mỉm cười không nói gì.

Mai Tam Tư lại nói tiếp:

- Đợi đến khi Lý Thắng Quân tỉnh lại, hẳn đã bị người ta trói chặt nằm dưới đất. Gã thợ săn đang nhìn hắn mỉm cười xảo quyệt, trong tay cầm một thanh đao sáng loáng. Gã thợ săn đưa đao lên rạch một đường dài trên vai Lý Thắng Quân. Người thiếu phụ kia lập tức cầm sẵn một chậu nước muối tưới lên trên người hắn. Lý Thắng Quân kêu lên đau đớn chẳng khác gì một con chó dại!

Đào Thuần Thuần mỉm cười hỏi:

- Lúc đó các hạ cũng chính mắt nhìn thấy chứ?

Mai Tam Tư hơi ngạc nhiên, lắc đầu đáp:

- Không có!

Dừng lại dây lát, gã mỉm cười nói:

- Lúc đó ta còn không biết đang ở đâu!

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Ta thấy các hạ biết sự việc còn rõ hơn những người chính mắt nhìn thấy.

Mai Tam Tư lại ngạc nhiên một hồi, mới chợt hiểu. Hóa ra cô ấy muốn phục thù câu nói vừa rồi mình đã nói cô ta. Đột nhiên Liễu Hạc Đình phát hiện một nhược điểm trong tính cách của nàng, đó chính là “có thù ắt báo!” Chỉ thấy Mai Tam Tư cười mấy tiếng, đột nhiên thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Một đao còn không nói gì, nhưng sau ba đao Lý Thắng Quân không còn chịu nổi liền hôn mê. Gã thợ săn kia nào chịu buông tha, liền dùng nước lạnh dội cho hắn tỉnh lại. Cho dù Lý Thắng Quân có là mình đồng da sắt, cũng phải lên tiếng cầu xin tha mạng. Gã thợ săn Song Thủ Hồ Cố Cự mỉm cười gian ác nói: “Ngươi cứ yên tâm, ta tuyệt đối không giết ngươi đâu!” Lý Thắng Quân vừa mới yên lòng, Hồ Cố Cự đã nói tiếp: “Đợi sau khi chém ngươi ba trăm sáu mươi đao ta mới giết ngươi. Mỗi ngày ta sẽ chém ngươi mười đao. Vì thế ít nhất ngươi còn sống hơn ba mươi ngày nữa.” Lý Thắng Quân vừa nghe xong câu này liền lạnh cả xương sống. Hắn thấy cảm giác này còn lạnh buốt hơn cả chậu nước lạnh vừa rồi.

Liễu Hạc Đình hai mày hơi chau lại, từ từ nói:

- Tên Lý Thắng Quân kia quả là đáng chết, nhưng Song Thủ Hồ Cố Cự có phần làm quá đáng.

Đảo mắt một lượt, chàng nhìn thấy Đào Thuần Thuần ngược lại đang mỉm cười.

Nàng mỉm cười chậm rãi nói:

- Với tình huống như vậy, chỉ sợ rằng Lý Thắng Quân sẽ đem bí mật của Thiên Võ Thần Kinh cùng bức bản đồ nói ra hết để chuộc tội.

Mai Tam Tư hai tay vỗ mạnh, vọt miệng khen ngợi:

- Lại bị cô nương đoán trúng nữa rồi. Đao thứ tư chưa kịp chém xuống, Lý Thắng Quân quả nhiên đã cất giọng van xin: “Nếu các hạ tha mạng cho ta, ta sẽ kể cho các hạ nghe một bí mật, để các hạ trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ.” Song Thủ Hồ Cố Cự vừa nghe những lời nói đó, lập tức bằng lòng ngay. Lý Thắng Quân liền bắt Cố Cự thề độc là không được giết mình. Song Thủ Hồ Cố Cự liền quỳ tại cửa, đưa tay lên thề rằng: “Sau khi Lý Thắng Quân nói ra bí mật kia, nếu như ta giết hắn, vĩnh viễn sẽ không được đầu thai.” Lý Thắng Quân thấy hắn thề độc như vậy, liền đem bí mật của bức bản đồ nói ra.

Liều Hạc Đình không khỏi thở dài cho sự tham sống sợ chết của người đời.

Chỉ thấy Mai Tam Tư nhướn mày, lớn tiếng nói:

- Nào ngờ sau khi hấn nói xong bí mật, Song Tử Hồ Cố Cự liền trói chặt hai tay chân hấn lại, miệng nhét giấy vào, rồi đem ném ra ngoài chỗ băng tuyết. Xong xuôi, Cố Cự cười nham hiểm nói: “Ta đã nói không giết ngươi thì nhất định không giết ngươi!” Nhưng kỳ thật hấn làm vậy đâu khác gì đã chính tay giết chết Lý Thắng Quân.

Liều Hạc Đình đưa mắt nhìn Đào Thuần Thuần, cả hai cùng nhìn nhau im lặng. Mai Tam Tư lại nói tiếp:

- Lý Thắng Quân bị bỏ lại trên núi toàn băng tuyết. Chỉ nghe thấy tiếng cười đắc ý của Song Tử Hồ Cố Cự mỗi lúc một xa dần. Đưa mắt nhìn, bốn bề toàn là băng tuyết trắng xóa, ngay cả một bóng chim cũng không thấy thì làm gì có người. Lý Thắng Quân biết rằng lần này chắc chắn sẽ chết, nên chỉ cầu mong được chết sớm một chút mà thôi. Nhưng với tình hình như vậy, cho dù hấn có muốn mau chết cũng không được.

Liều Hạc Đình hạ thấp ánh mắt xuống, bụng nghĩ thầm:

“Muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong. Đây quả là việc thê thảm nhất trên đời!” Chỉ nghe Mai Tam Tư thở dài một tiếng, lại nói:

- Lý Thắng Quân đã nằm như thế hết một ngày. Lúc ấy toàn thân hấn như bị đóng cứng, không còn cảm giác gì. Sự sống và cái chết của hấn chỉ còn cách nhau một đường tơ. Nào ngờ đúng ngay lúc ấy, hấn ta đã gặp được cứu tinh, mang hấn xuống núi, cứu sống hấn rồi đưa về nhà. Chỉ có điều hấn liên miên trải qua những ngày đau khổ, lại bị những vết đao chém, nên cho dù có là mình đồng da sắt cũng không thể chịu nổi. Sau khi trở về nhà, Lý Thắng Quân liền bệnh liệt giường không dậy nổi. Còn hai vị ca ca của hấn, nhân dịp hấn không có ở nhà đã sớm theo sự chỉ dẫn của bức bản đồ đi tìm Thiên Vô Thần Kinh rồi.

Mai Tam Tư dừng lại nghĩ giây lát, rồi mới nói tiếp:

- Trên giường bệnh, Lý Thắng Quân nghĩ đến hai vị ca ca của mình không bao lâu nữa sẽ lấy được Thần Kinh, luyện thành võ công thiên hạ đệ nhất. Còn mình không bao lâu nữa sẽ phải chết. Càng nghĩ hấn càng cảm thấy tức giận không sao chịu được. Nằm trên giường bệnh, hấn ngẫm viết mấy mươi bức mật thư, rồi sai những kẻ tâm phúc mang đến tận tay những cao thủ võ lâm mà hấn nhớ được. Nội dung của những bức mật thư là bí mật về tám bản đồ.

Lúc này mặt trời đã lên cao, ánh vật dường như cũng rõ hơn, giống như người đời thường nói: “Sau cơn mưa trời lại sáng.” Mai Tam Tư không ngừng nói tiếp:

- Sau khi lệnh cho bọn tâm phúc đi phân phát hết các mật thư, trong lòng Lý Thắng Quân tự cảm thấy sáng khoái và đạt được ý nguyện. Vì thế sau hai ngày, hấn tắt thở lìa trần.

Nói đến đây, Mai Tam Tư không khỏi thở dài một tiếng, dùng chân đá viên sỏi trên đất vắng mạnh đi xa. Im lặng hồi lâu, gã lại buông tiếng thở dài từ từ nói:

- Ngoại trừ bảy đại môn phái trong võ lâm là: Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Điểm Thương, Nga Mi, Hoa Sơn, Trường Bạch, còn lại cũng đều là những tuyệt đỉnh cao thủ đương thời cả. Những môn phái và cao thủ này sau khi nhận được mật thư đều không khỏi tỏ ra bán tín bán nghi. Thế nhưng những người luyện võ chỉ cần nghe trong giang hồ xuất hiện những bí cấp như vậy, cho dù bán tín bán nghi họ vẫn muốn thử.

27. Nghi Ân Năm Xưa

Lại một viên sỏi nữa bị Mai Tam Tư đá văng đi xa. Mai Tam Tư hai tay đánh mạnh vào nhau, mày hơi chau lại, cất giọng lớn tiếng tiếp:

- Thế rồi không quá mười hôm, trong Kỳ Liên Sơn đã tụ tập đầy đủ cao thủ khắp mọi nơi trên giang hồ. Nhưng các cao thủ võ lâm này sau khi gặp mặt nhau, cái được gọi là chân kinh càng được tăng thêm lòng tin. Nhưng ngoài mặt ngược lại không ai chịu nói ra, giống như họ đến đây chỉ để ngao sơn du thủy mà thôi.

Câu chuyện đến đây, Mai Tam Tư đã nói được hơn một canh giờ. Đào Thuần Thuần đưa mắt nhìn trời, miệng mỉm cười nói:

- Thế rồi những cao thủ võ lâm này, vì quyền Thần Kinh mà ra tay tàn sát lẫn nhau. Và Lý Hội Quân cùng Lý Dị Quân tự nhiên phải là hai người chết trước nhất. Thế rồi chưởng môn phái Thiếu Lâm hoặc Võ Đang đứng ra sau chấn áp cục diện này, đúng vậy không?

Mai Tam Tư vốn còn rất nhiều lời muốn nói, nghe Đào Thuần Thuần chỉ với mấy câu đã nói thay toàn bộ cho mình, không khỏi vô cùng ngạc nhiên tiếp lời:

- Sau khi hai huynh đệ họ Lý chết, quyền Thần Kinh còn trải qua mấy lần tàn sát đẫm máu nữa mới rơi vào tay phái Điểm Thương. Tin này đã bị mấy tay kiếm thủ phái Côn Luân biết được. Đợi đến khi phái Côn Luân ra tay cướp đoạt quyền Thần Kinh, giám tự đại sư Vô Tướng hòa thượng của Thiếu Lâm tự và chưởng môn nhân Li Tinh đạo trưởng của phái Võ Đang mới cùng ra mặt. Quyền Thần Kinh được đựng trong chiếc hộp ngọc vừa mới được đào lên đã bị Vô Tướng đại sư cùng Li Tinh đạo trưởng đoạt mất. Hơn nữa hai người họ còn nói, sau một năm sẽ mở đại hội đoạt kinh tại núi Thiếu Thất. Đến lúc đó võ công của ai cao siêu nhất, người ấy sẽ chính là chủ nhân của quyền Thần Kinh. Họ làm như vậy, tự nhiên là có thể tránh đi được một trận tranh cướp đẫm máu.

Liễu Hạc Đình trong bụng khen thầm:

- Xem ra hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm quả là có chỗ hơn người.

Chỉ nghe Mai Tam Tư nói tiếp:

- Li Tinh đạo trưởng và Vô Tướng đại sư đều là những nhân vật có uy tín đương thời.

Cộng thêm oai danh của Thiếu Lâm và Võ Đang, nên lời nói của họ mọi người tự nhiên không dám làm trái. Chỉ có điều bên trong sự việc này còn có một vấn đề.

Đào Thuần Thuần ngẩng mặt lên nhìn trời, mỉm cười chậm rãi nói:

- Trong thời gian một năm này, quyền Thần Kinh do ai bảo quản chứ?

Câu hỏi của nàng giống như đang hỏi Mai Tam Tư, nhưng cũng giống như hỏi chính bản thân nàng.

Đột nhiên nàng lại nói tiếp:

- Li Tinh đạo trưởng...

Mai Tam Tư vỗ tay một cái, lớn tiếng nói:

- Không sai, những cao thủ võ lâm có mặt lúc đó đều thống nhất để quyền Thần Kinh cho Li Tinh đạo trưởng bảo quản một năm. Vào thời ấy oai danh của Võ Đang rất cao. Nên cho dù có kẻ không phục nhưng cũng không dám nêu ra lời đề nghị khác.

Ngữ khí và thần thái của Mai Tam Tư đã hơi lộ vẻ đắc ý. Đào Thuần Thuần thấy vậy mỉm cười, nói tiếp:

- Vạn Thắng Kim Dao Biên lão gia chắc cũng là tục gia đệ tử của phái Võ Đang?

Mai Tam Tư mở to hai mắt ngạc nhiên. Đào Thuần Thuần cười tươi nói:

- Các hạ đang thắc mắc tại sao ta lại biết việc này phải không? Bởi vì nhìn thần thái và nghe ngữ khí của các hạ, dường như là đang rất đắc ý với phái Võ Đang của mình vậy!

Mai Tam Tư nhướn mày cười ha ha nói:

- Lần này thì cô nương đã đoán sai rồi.

Gã lại cười ha ha nói:

- Hóa ra một người thông minh giống như cô nương, cũng có lúc nhìn sự vật không đúng.

Liễu Hạc Đình trong lòng hơi ngạc nhiên. Đào Thuần Thuần không còn cười nữa. Mai Tam Tư nói tiếp:

- Lúc ấy nếu như mọi người mang quyển Thần Kinh giao cho Vô Tướng đại sư, như vậy sẽ bớt đi những việc chém giết trong võ lâm. Chỉ đáng tiếc lúc ấy, chương môn nhân của phái Thiếu Lâm ta không đến kịp. Nếu không thì làm gì đến phiên lão đạo trưởng kia.

Liễu Hạc Đình “ồ” lên một tiếng, Mai Tam Tư nói tiếp, trong khi Đào Thuần Thuần mỉm cười:

- Đến sau đó một năm, người trong võ lâm nghe tin đã ùn ùn kéo đến núi Thiếu Thất không biết bao nhiêu mà kể. Có một số vì muốn đoạt chân kinh, một số khác chỉ đến xem náo nhiệt mà thôi. Tuy chưa đến ngày chánh thức mở đại hội, nhưng khắp núi Thiếu Thất đâu đâu cũng là người.

Đột nhiên gã mỉm cười, đổi giọng nói:

- Nghe nói chỉ trong thời gian ngắn có mấy ngày, bọn quần hào có số kết giao được rất nhiều bằng hữu, trong khi số khác hóa giải được nhiều thâm thù. Điều kỳ diệu nhất là một số người đơn thân độc mã hoặc là thiếu niên, thiếu nữ đi cùng với phụ thân còn kết được lương duyên.

Liễu Hạc Đình trong bụng nghĩ thầm:

“Phàm những việc gì làm mà vì mục đích riêng đều chẳng đem lại kết quả tốt. Cho dù bọn họ có kết được lương duyên mỹ mãn, nhưng biết đâu chẳng sanh ra những chuyện thương phong bại tục chứ?” Nhưng ngoài miệng chàng lại nói:

- Đại hội đoạt kinh lần đó chắc hẳn là rất náo nhiệt. Chỉ đáng tiếc tiểu đệ cũng sinh ra muộn, nên không thể chính mắt nhìn thấy được.

Nói đoạn chàng liền thở dài mấy tiếng, dáng vẻ như là rất tiếc rẻ.

Nào ngờ Mai Tam Tư bỗng cười “hì hì” nói:

- Đại hội đoạt kinh lần đó ngược lại chẳng có chút gì là náo nhiệt cả. Đến đúng ngay lúc ngày đại hội được mở, tất cả những nhân vật tên tuổi trong võ lâm gần như đều có mặt đầy đủ, ngoại trừ chỉ thiếu vắng một người.

Dừng lại giây lát, gã cười nhạt nói tiếp:

- Vị này chính là Vô Đang chương môn Li Tình đạo trưởng, người bảo quản Thần Kinh.

Liễu Hạc Đình ngạc nhiên sững sờ, Mai Tam Tư cười nhạt nói tiếp:

- Lúc đó mọi người trong lòng đều khấn trương vô cùng, nhưng với thanh danh địa vị của Li Tình đạo trưởng, họ cho rằng ông ta tuyệt đối không làm ra những chuyện bất nhân bất nghĩa như vậy. Thế rồi một ngày trôi qua lúc này mọi người mới thật sự nổi giận. Nhưng vì đang đứng trên thánh địa núi Thiếu Thất, nên bọn họ chưa dám lỗ mãng hành động.

Đến tối ngày thứ ba, bốn vị đại tôn giả chương giáo tại núi Thiếu Thất, phi ngựa từ phái Vô Đang về báo tin. Lúc này mọi người mới biết Li Tình đạo trưởng đã vì quyển Thần Kinh mà không sợ làm cho mọi người nổi giận. Lão ta đã ôm quyển Thần Kinh trốn đi mất biệt.

Sau khi nghe được tin này, cả đời tu hành của Vô Tướng đại sư cũng không khỏi nổi giận, triệu tập chương môn các môn phái và các cao thủ cùng truy tìm tông tích Li Tình đạo trưởng.

Thế rồi bao nhiêu năm danh tiếng, tiếng tăm của phái Vô Đang chẳng mấy chốc bị rơi xuống cả ngàn trượng.

Liễu Hạc Đình ngậm thở dài một tiếng, ý tiếc rẻ. Ngược lại Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Trời đất bao la như vậy, cho dù tất cả cao thủ võ lâm chia nhau ra đi tìm, e rằng cũng chẳng tìm được manh mối gì của Li Tình đạo trưởng!

Mai Tam Tư vỗ tay nói:

- Một chút cũng chẳng sai. Sau bốn, năm tháng tìm kiếm, mọi người đã cảm thấy bắt đầu nản lòng. Còn số khác có công việc khác cần phải làm. Thế rồi công việc tìm kiếm từ từ lắng xuống, như trong võ lâm chưa từng xảy ra chuyện gì. Đông đi xuân đến, xuân tàn hạ lại, chẳng mấy chốc mùa thu lại đến. Bất ngờ phái võ công phát thiệp mời tất cả anh hùng trong thiên hạ, vào ngày rằm tháng tám đến núi Vô Đang tham

dự hội Hoa Cúc Vàng. Điều bất ngờ với mọi người là, người đứng ra mời không ai khác ngoài Li Tình đạo trưởng.

Liêu Hạc Đình vô cùng sửng sốt ngạc nhiên. Sự việc diễn biến đến đây, hoàn toàn xảy ra ngoài dự đoán của chàng. Ngay cả quần hùng võ lâm đương thời hay được tin này, đều không khỏi thất sắc. Không một ai có thể đoán ra được dụng ý của Li Tình đạo trưởng là gì?

Chỉ nghe Mai Tam Tư lại nói:

- Những thiệp mời này vừa được phát đi, bọn quần hùng trong võ lâm bất luận là ai, bất luận đang có việc quan trọng gì cũng đều lập tức bỏ hết, vội vã đến ngay núi Võ Đang.

Nghe nói lúc đó những con đường dẫn lên núi Võ Đang, người đi hàng hàng lớp lớp. Đây quả là việc chấn động nhất võ lâm trong vòng mấy trăm năm trở lại đây.

Càng kể Mai Tam Tư càng hưng phấn hơn:

- Trăng rằm tháng tám đặc biệt sáng nhất trong năm. Ngọn Giải Kiếm ngả mình nghiêng bóng cạnh hồ Giải Kiếm. Dưới ánh trăng, hàng toán hàng toán người đang tụm lại bên dưới ngọn Giải Kiếm. Trong số bọn họ có kẻ đứng người ngồi đủ cả. Thế rồi cả một khu núi yên tĩnh tự nhiên ồn ào đủ cả tiếng nói cười. Bất ngờ có tiếng chuông vang lên, ngân nga giữa màn đêm. Tất cả bọn quần hào liền lập tức im ngay tiếng nói cười. Trên đỉnh ngọn Giải Kiếm phía mờ mờ đá nhô ra, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đạo nhân râu tóc bay phất phới trong gió. Mọi người nhìn thấy cứ ngỡ rằng đây là một tiên nhân!

Mai Tam Tư khẽ ho một tiếng, lại nói:

- Người này đương nhiên chính là chủ môn nhân của phái Võ Đang, Li Tình đạo trưởng. Nhưng không hiểu tại sao bọn quần hào ở bên dưới tuy hận lão ta đến tận xương tủy, lúc này lại bị thần thái của ông ta làm cho khiếp sợ. Một hồi lâu sau, từ một góc xa có tiếng người nói lên mấy câu khinh tiện và bất mãn. Nào ngờ Li Tình đạo trưởng giả vờ như không hề nghe thấy gì, ngược lại còn cười lớn nói: “Đại hội tại núi Thiếu Thất năm ngoái, bản đạo do vì có việc hệ trọng phải đi xa, nên mới khiến cho mọi người không vui. Thật có lỗi, thật có lỗi.” Dứt lời Li Tình đạo trưởng đưa tay lên chào bốn phía, miệng vẫn mỉm cười.

Mai Tam Tư nói đến đây, đột nhiên cười nhạt một tiếng. Giọng cười của gã vô cùng lạnh lùng không giống như bình thường, khiến cho người nghe cảm thấy rất chói tai. Mai Tam Tư vẫn vừa cười vừa nói:

- Li Tình đạo trưởng định dùng mấy câu nói này, cùng tiếng cười để xóa đi lòng phẫn hận của bọn quần chúng. Lão ta chưa kịp dứt lời, những tiếng khinh tiện, mắng chửi ở bên dưới lại vang lên nhiều hơn. Nào ngờ lão ta vẫn thản nhiên như không có việc gì, cười lớn nói: “Bản đạo biết mình tội rất nặng, vì thế hôm nay mới mời chư vị đến đây để xin các vị...” Bên dưới đã có người lớn tiếng nói: “Xử tội như thế nào?” Li Tình đạo trưởng cười lớn nói:

”Trong thời gian qua, bản đạo đã đích thân mang quyển Thần Kinh chép ra thành ba mươi sáu phần. Hôm nay nhân ngày Trung Thu, bản đạo muốn đem ba mươi sáu phần Thiên Võ Thần Kinh này tặng lại cho ba mươi sáu vị võ lâm đồng đạo có đức cao vọng trọng và võ công cao siêu.

Liêu Hạc Đình vô cùng ngạc nhiên, không ngờ sự tình lại biến đổi đến tình huống này.

Điều này hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của chàng. Thế rồi chàng bắt đầu hiểu rằng kinh nghiệm giang hồ của mình quả là còn quá kém.

Chỉ nghe Mai Tam Tư lại nói:

- Li Tình đạo trưởng vừa nói ra những lời này, bọn quần hào bên dưới lập tức trở nên hỗn loạn. Sự hỗn loạn này bao gồm cả kinh ngạc và nghi ngờ. Thậm chí có người đã lớn tiếng nói: “Thật không?” Li Tình đạo trưởng lớn tiếng cười nói: “Bản đạo không hề nói sai lời.” Dứt lời lão vung tay áo lên. Từ phía sau núi, một hàng đạo sĩ bảy mươi hai người, xếp thành hàng hai từ từ bước ra. Một người tay cầm kiếm sáng loáng, người kia tay cầm cái tráp ngọc. Lúc này bọn quần hùng đều chắc rằng trong tráp kia nhất định là Thiên Võ Thần Kinh.

Đào Thuần Thuần chớp chớp mắt, chậm rãi nói:

- Những gã đạo sĩ kia có phải là Tử Y đệ tử rất nổi tiếng của phái Võ Đang?

Mai Tam Tư gật đầu:

- Không sai, nhóm Tử Y đệ tử này chính là những người bảo vệ núi Võ Đang. Lúc đó trong bọn quần hùng cho dù có một vài người muốn ra tay đoạt lấy Thiên Võ Thần Kinh, nhưng nhìn thấy những Tử Y đệ tử võ công cao cường này đều không dám manh động. LLi Tình đạo trưởng lại cất cao giọng nói: “Bên trong ba mươi sáu quyển này do chính ta bản đạo chép lại còn có một quyển chính bản. Nếu như chư vị không tin, có thể đối chiếu một lát, sẽ biết ngay!” Nghe như vậy bọn quần hùng mới hết nghi ngờ. Thế nhưng trong lòng bọn họ nảy sinh suy nghĩ, không biết ba mươi sáu quyển Thần Kinh này phải phân chia thế nào đây?

Đào Thuần Thuần chậm rãi lên tiếng:

- Chương môn thất đại kiếm phái mỗi người một quyển. Hai mươi chín quyển còn lại sẽ chia cho bọn quần hùng có mặt tại đó. Sau khi thi thố võ công, hai mươi bảy người có võ công cao nhất sẽ được...

Mai Tam Tư không khỏi kinh ngạc gật gật đầu. Gã còn chưa kịp cất giọng, Liễu Hạc Đình đã thở dài một tiếng nói:

- Chỉ có một quyển Thiên Võ Thần Kinh mà võ lâm đã nổi sóng gió như thế. Bây giờ lại có đến ba mươi sáu quyển, thiên hạ há chẳng phải đại loạn sao?

Mai Tam Tư cười hì hì nói:

- Đúng như lời Đào cô nương nói, ba mươi sáu quyển Thiên Võ Thần Kinh đã được phân chia như vậy. Hai mươi chín quyển Thần Kinh còn dư lại, lập tức dẫn đến cuộc đại chiến tàn sát đẫm máu giữa mấy ngàn võ lâm hào sĩ đương thời.

Tuy không muốn hỏi, nhưng cuối cùng Liễu Hạc Đình cũng không nhịn được:

- Kết quả thế nào?

Mai Tam Tư ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, từ từ nói tiếp:

- Sau trận thảm sát này, tự nhiên có hai mươi chín người được hai mươi chín quyển Thần Kinh. Danh tánh hai mươi chín người này, người kể cho ta nghe câu chuyện này chưa từng nói cho ta nghe, nên ta không thể nói cho Liễu lão đệ biết được. Nói chung hai mươi chín người này đều là những cao thủ trong võ lâm, nhưng ngược lại thành công của họ được xây dựng trên xương máu của người khác.

Mặt trời lên cao, gió thổi từng cơn, Mai Tam Tư thao thao bất tuyệt nói trong hai canh giờ, mới kể hết câu chuyện về Thiên Võ Thần Kinh.

Liễu Hạc Đình trước sau vẫn tập trung lắng nghe, nhưng đến lúc này, trong quyển Thiên Võ Thần Kinh thật ra có bí mật gì và mọi người đều biết trong quyển Thần Kinh có ghi lại người tuyệt học võ lâm, vậy tại sao không một ai dám luyện tập? Những thắc mắc này, Liễu Hạc Đình tự mình không sao giải thích được.

Đưa mắt nhìn, chàng thấy Đào Thuần Thuần và Mai Tam Tư dường như có gì muốn nói, chàng liền vội lên tiếng nói trước:

- Mai lão huynh nói này giờ, tiểu đệ vẫn không hề hiểu gì hết!

Mai Tam Tư mở to hai mắt hỏi:

- Lão đệ vẫn còn điều gì chưa hiểu. Chẳng lẽ ta nói vậy chưa rõ ràng lắm sao? Ta gần như nói lại đúng từng câu, từng chữ mà người ta đã kể lại cho ta nghe đấy!

Liễu Hạc Đình mỉm cười nói:

- Câu chuyện mà Mai huynh kể rất rõ ràng và sống động. Nhưng trong quyển Thần Kinh kia toàn là tuyệt học võ công, thế tại sao trong võ lâm không một ai dám luyện tập?

Nguyên nhân của sự việc này tiểu đệ đã nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, thế mà vẫn không sao hiểu được. Phải chăng Li Tình đạo trưởng kia đã hủy đi quyển Thần Kinh thật, đồng thời tùy ý sửa đổi những chỗ trọng

yếu bên trong, để ba mươi sáu người kia mắc mưu của lão. Hơn nữa, những người sa nhìn thấy những bậc tiền bối của họ bị như vậy, không một ai còn dám thử luyện tập nữa.

Mai Tam Tư cười ha ha nói:

- Lời lão đệ nói có phần đúng, cũng có phần sai. Ba mươi lăm quyển Thần Kinh được chép lại, từng câu từng chữ bên trong hoàn toàn giống với quyển Thần Kinh thật. Nhưng những người có được quyển Thần Kinh này, không được mấy năm, có người đột nhiên biến mất, có người không biết tông tích ở đâu, cũng có người chết dưới tay kẻ thù yếu kém của mình. Tại sao lại có nguyên nhân này, tất cả mọi người không một ai biết đến. Sau đó cuối cùng mọi người cũng biết được, những ai luyện võ công ghi bên trong quyển Thần Kinh, đều có kết quả bi thảm như thế.

Liễu Hạc Đình hai mắt mở to, giọng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Mai Tam Tư thở dài lắc đầu:

- Nguyên nhân này nói ra gần như khiến cho người ta không thể tin được.

Đột nhiên gã kêu lên một tiếng:

- Đào cô nương!

Trong mắt gã càng lộ sắc thái đau khổ khó tả.

Đào Thuần Thuần hai tay ôm lấy ngực, miệng mấp máy như định nói gì, nhưng không sao thốt ra được. Thân hình yếu điệu của nàng từ từ ngã ra đất.

Ánh nắng trưa gay gắt chiếu lên bộ y phục màu đỏ của nàng càng làm cho nó rực rỡ hơn, trong khi mặt mày nàng tái nhợt như không còn một giọt máu. Diễn biến sự việc xảy ra quá bất ngờ, khiến cho Liễu Hạc Đình sững sờ cả người. Một hồi sau, chàng mới hét lớn một tiếng, bổ nhào về phía Đào Thuần Thuần, miệng không ngừng gọi khẽ:

- Thuần Thuần mau tỉnh lại, Thuần Thuần, hãy mở mắt ra nhìn ta... Thuần Thuần, nàng tại sao... nàng... nàng... chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Chàng liên tiếp gọi tên nàng hoảng hốt. Liễu Hạc Đình thường ngày trầm tĩnh và lạnh lùng bao nhiêu, lúc này ngược lại hoàn toàn không biết phải làm gì. Chàng ôm lấy thân hình Đào Thuần Thuần, tay liên tục xoa mạnh lên các huyệt đạo. Mặc dù chàng đã dùng hết cách cấp cứu cũng không sao khiến cho sắc mặt nàng hồng hào trở lại.

Chàng chỉ cảm thấy thương ngày nàng diễm lệ và đáng yêu biết bao. Vậy mà lúc này nàng tiều tụy và nhợt nhạt vô cùng. Thân hình tràn đầy sức sống cùng nội công cao thâm của nàng không biết hiện giờ đã biến đâu mất.

Một cảm giác sợ hãi đánh mạnh vào người chàng như một tia sét. Chàng nghĩ mãi nhưng vẫn không nghĩ ra tại sao đột nhiên nàng lại như vậy. Chàng khẽ nhẹ nhàng ôm lấy toàn thân Đào Thuần Thuần, cấp tốc chạy về phòng hoa chúc. Chàng cẩn thận đặt nàng xuống giường, chỉ thấy Đào Thuần Thuần hai mắt nhắm lại, nhưng vẫn còn mở hi hí.

Liễu Hạc Đình mừng rỡ, liền vội gọi lớn:

- Thuần Thuần, nàng đỡ chút nào chưa? Mau kể cho ta...

Chỉ thấy hai mắt Đào Thuần Thuần hơi mở hi hí rồi lại nhắm nghiền. Đôi môi tái nhợt của nàng đang mấp máy cơ hồ như muốn nói: “Đừng... đừng... rời... khỏi... thiếp...” Liễu Hạc Đình gạt đầu lia lịa, liên tục lau mồ hôi trán, nói:

- Được, được ta sẽ không rời khỏi nàng...

Trong mắt chàng ánh lên nỗi khấn nguyện sợ hãi.

Lúc này Mai Tam Tư đã xông vào phòng hoa chúc, đứng sau lưng Liễu Hạc Đình, nhìn gương mặt tái xanh của Đào Thuần Thuần, ngăn người một hồi lâu, lẩm bẩm nói:

- Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ nào Đào cô nương cũng đã luyện qua võ công trong Thiên Võ Thần Kinh rồi sao?

Liễu Hạc Đình bỗng nhiên quay phắt người lại, giọng gấp rút hỏi:

- Mai huynh nói gì?

Mai Tam Tư hai mày nhíu lại, giọng thờ dãi nói:

- Phàm những ai luyện qua võ công trong Thiên Võ Thần Kinh, trong một năm, thường có ba bốn lần toàn bộ võ công tự nhiên bị mất đi hết. Tình trạng này xem ra hoàn toàn giống với tình trạng Đào cô nương lúc này.

Liễu Hạc Đình hai mắt mở to ngạc nhiên. Chàng chưa kịp nói gì, Mai Tam Tư đã vội nói tiếp:

- Những võ lâm hào sĩ luyện qua Thiên Võ Thần Kinh, sở dĩ đột nhiên mất tích, hoặc giả bị những kẻ võ công vốn thấp kém hơn họ giết chết, đều là do những ngày này gây ra cả.

Tình trạng này đột ngột ập đến mà không hề báo trước. Hơn nữa thời gian mất võ công dài hay ngắn cũng hoàn toàn không nhất định. Điều đáng sợ nhất là lúc mất võ công mà không thận trọng sẽ dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma. Điều càng đáng sợ hơn, phàm những người luyện qua Thiên Võ Thần Kinh đều phải luyện tập suốt đời, không được ngừng nghỉ.

Hơi dừng lại giây lát, gã lại lập tức nói tiếp:

- Sau này người trong võ lâm mới biết được, những người tự nhiên mất tích kia, sau khi luyện qua Thiên Võ Thần Kinh mới phát giác sự biến hóa đáng sợ này. Vì thế họ không thể không tìm một nơi thâm sơn cùng cốc để khổ công luyện tập. Còn những người bị kẻ thù vốn võ công thấp kém hơn mình sát hại, nguyên nhân cũng là do trong lúc đang giao đấu, võ công họ tự nhiên mất đi. Tình trạng này có thể kéo dài liên tục trong bốn mươi năm, mới có thể luyện thành Thiên Võ Thần Kinh. Bọn quần hào trong võ lâm tuy rất ngưỡng mộ tuyệt kỹ võ học trong Thiên Võ Thần Kinh, thế nhưng không một ai dám mạo hiểm luyện tập.

Ngoại trừ những người vô cùng đặc biệt.

Liễu Hạc Đình hai mắt nhìn chăm chăm vào Đào Thuần Thuần đang hôn mê, mà không biết trong lòng mình đang suy nghĩ gì. Mai Tam Tư lại chau mày nói:

- Li Tình đạo trưởng sau khi luyện qua Thiên Võ Thần Kinh mới phát hiện ra sự biến hóa đáng sợ này. Lão ta tự mình không tìm ra được câu giải thích cho nên mới đem quyển Thần Kinh chép ra thành ba mươi lăm quyển mới, phân phát cho ba mươi lăm cao thủ cao nhất trong võ lâm để họ cùng luyện tập. Sau đó xem họ luyện qua Thần Kinh phải chăng cũng có sự thay đổi đáng sợ này. Đồng thời lão muốn xem trong số họ có ai có thể tìm ra cách giải cứu sự biến hóa này không? Dụng tâm tuy hiểm ác, nhưng lão đã thất vọng. Bởi vì cho đến nay vẫn chưa có ai có thể bổ cứu được việc này. Chỉ có thể khổ công luyện tập bốn mươi năm, nhưng... Ai! Con người tổng cộng sống được mấy mươi năm, có mấy ai chịu gian khổ trong suốt bốn mươi năm chứ?

Hai mày Mai Tam Tư hơi bớt nhíu lại. Gã nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Đào Thuần Thuần nói tiếp:

- Chương môn nhân của bảy đại môn phái đương thời, trước lúc lâm chung, không hèn mà cùng đề di ngôn cho đệ tử rằng: “Nhất thiết không được luyện Thiên Võ Thần Kinh.” Cũng từ đây về sau, một số người trong giang hồ phát hiện tại những hang động trong thâm sơn cùng cốc có một vài thi thể hoặc xương khô. Tư thế và hình trạng của những thi thể và bộ xương này trông rất ghê sợ. Điều này chứng minh rằng những tử thi kia chết rất đau khổ.

Đồng thời bên cạnh họ còn lưu lại một câu. Câu ấy được viết rằng: “Nhất thiết không được luyện Thiên Võ Thần Kinh!” Gã thờ dãi một tiếng, từ từ nói tiếp:

- Những tử thi và xương khô kia không nói cũng biết, chính là những cao thủ sau khi đoạt được Thiên Võ Thần Kinh, đột nhiên biến mất trong giang hồ. Thế nhưng người trong giang hồ vẫn chưa từ bỏ ý định

tranh đoạt những quyển Thần Kinh, gây ra những cuộc tàn sát đẫm máu. Mãi cho đến hai mươi năm sau, Thủ Tọa đại sư Thiên Hỉ Thượng Nhân của Thiếu Lâm tự, đem quyển Thiên Võ Thần Kinh khắc thành bản in, in ra hơn mấy ngàn quyển, phân phát cho khắp trong thiên hạ. Kể từ đấy, bí mật này không còn được xem là bí mật nữa và không ai còn dám luyện tập nó nữa!

Vừa hơi dừng lại, gã liền bổ xung thêm:

- Không những không một ai dám luyện tập, thậm chí ngay cả nhìn, mọi người cũng không dám. Những người trong võ lâm đều cảnh giới đời sau của mình rằng: “Nhất thiết không được luyện Thiên Võ Thần Kinh.” Vừa rồi ta đã dùng những câu ghi trên quyển Thần Kinh để hù dọa gã bạch y nhân kia. Kỳ thật sau khi nói ra ta cũng hiểu chẳng qua chỉ vậy mà thôi.

Mắt Liễu Hạc Đình vẫn nhìn Đào Thuần Thuần với vẻ quan tâm lo lắng, trong lúc tai chàng trập trung lắng nghe Mai Tam Tư nói. Lúc này trong lòng chàng rối bời như tơ vò.

Chàng cùng Đào Thuần Thuần quen biết nhau càng lâu, sự nghi hoặc của chàng với nàng cũng càng nhiều. Cho đến tận bây giờ chàng vẫn không hề biết gì về lai lịch thân thế của nàng. Đối với tính cách của nàng, chàng cũng không rõ. Nhưng những điều này không hề làm giảm đi sự thương yêu của chàng dành cho nàng. Chàng nghĩ từ đây về sau, mình cùng sống chung với một người mà bản thân không hề hiểu rõ, tự nhiên từ đáy lòng chàng có cảm giác sợ sợ. Chàng không khỏi buột miệng thở dài một tiếng.

Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên và bọn quần hùng vẫn còn ở lại, nghe được phu nhân của Liễu Hạc Đình đột nhiên ngã trọng bệnh, liền vội vàng kéo nhau về phía phòng hoa chúc ở phía sau hậu viện. Trong số này đương nhiên cũng có những người tinh thông y lý, nhưng không một ai nhìn ra được nguyên nhân căn bệnh của Đào Thuần Thuần là gì.

Còn những lão giang hồ đã đi đây đi đó, có nhiều sự từng trải vừa nhìn thấy bệnh trạng của nàng, trong lòng đã nghi hoặc. Thế nhưng không một ai đem nghi hoặc trong lòng nói ra, mà chỉ dùng mắt ra hiệu mà thôi.

Mặt trời đã ngả về tây, sau hoàng hôn, trong phòng hoa chúc cuối cùng chỉ còn lại một mình Liễu Hạc Đình.

Trong phòng hoa chúc tuy vẫn bày biện hoa lệ giống như ngày hôm qua, nhưng không khí thì hoàn toàn khác hẳn. Sau khi cho hai tên a hoàn cuối cùng đi nghỉ, Liễu Hạc Đình vịn nhỏ cây đèn dầu xuống. Sau đó chàng đến ngồi cạnh Đào Thuần Thuần với dáng vẻ khấn trương, nghi hoặc và sợ hãi.

Ánh đèn yếu ớt rọi lên trên khuôn mặt trắng bệch của Đào Thuần Thuần. Đêm càng lúc càng khuya, không gian mỗi lúc một yên tĩnh, tim Liễu Hạc Đình đập càng lúc càng nhanh. Bởi vì cho đến lúc này, Đào Thuần Thuần vẫn chưa tỉnh lại.

Toàn thân Đào Thuần Thuần chợt hơi cử động. Trên mặt nàng đột nhiên hiện lên vẻ đau đớn. Liễu Hạc Đình không khỏi khấn trương dùng tay bóp nhẹ lấy tay nàng. Chỉ thấy vẻ đau đớn trên mặt Đào Thuần Thuần mỗi lúc một mãnh liệt hơn. Đồng thời miệng nàng không ngớt lẩm bẩm những tiếng mơ hồ: “Sư phụ... người thật là... thật là hiểm ác... Thuần Thuần... ta... ta xin lỗi... giết... giết...” Liễu Hạc Đình trong lòng không khỏi giật mình, tay chàng càng bóp chặt tay nàng hơn, giọng nhẹ nhàng nói:

- Thuần Thuần, nàng có khỏe lại chút nào không? Trong lòng nàng đang có đau khổ gì, cứ nói cho ta biết...

Nhưng hai mắt Đào Thuần Thuần vẫn nhắm nghiền, miệng vẫn lẩm bẩm không thôi:

- ... Giết... Giết... Thuần Thuần... ta xin lỗi...

Đột nhiên nàng thấp giọng cười nói:

- Thiên hạ đệ nhất... ha ha... võ lâm độc tôn... ha ha...

Liễu Hạc Đình kinh hãi nắm chặt tay nàng. Từ từ chàng cảm thấy tay mình lạnh ngắt cũng giống như tay nàng. Chàng bất giác ngậm tự hỏi:

“Nàng là ai? Thật ra nàng là ai? Nàng có bao nhiêu điều đã giấu mình? Trong lòng nàng còn có bao nhiêu bí mật? Nàng... nàng lẽ nào lại không phải là Đào Thuần Thuần?”

28. Kể Báo Tin Kỳ Lạ

Trong lòng chàng lúc này vô cùng đau khổ, chống tay trầm ngâm suy tư. Một cơn gió từ ngoài thổi vào. Bên ngoài cửa sổ dường như trời lại đổ mưa. Trong màn đêm, đột nhiên từ ngoài cửa sổ có một mảnh giấy bay vào. Vô tình, mảnh giấy kia nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Liễu Hạc Đình.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Thuận tay nhặt mảnh giấy lên xem, toàn thân chàng lập tức đứng phắt dậy, lướt nhanh đến bên cửa sổ, trầm giọng quát:

- Ai?

Bên ngoài quả nhiên trời đã đổ mưa. Gió đêm từng cơn thổi vào, mang theo hơi nước ẩm thấp. Bên ngoài cửa sổ nào có bóng người. Sau tiếng quát, Liễu Hạc Đình định vọt ra ngoài cửa sổ, nhưng ngoài đầu lại nhìn thấy Đào Thuần Thuần, chàng lại thôi. Đứng im lặng tại cửa sổ một hồi lâu, chàng mới từ từ mở mảnh giấy trong tay ra xem. Vừa xem, hai tay chàng vừa run lên liên hồi.

Chỉ thấy trên mảnh giấy ghi gọn như vậy:

”Các hạ có muốn biết bí mật về phu nhân của mình không?

Các hạ có muốn giải cứu cho ai ở Giang Tô Hồ Khẩu Tây Môn không?

Các hạ có muốn tự mình thoát khỏi khổ ải chăng?

Thế thì, các hạ hãy lập tức đi đến nhà Tây Môn ở Hồ Khẩu tại Giang Tô. Phía tây hậu viện, bên ngoài có một con tuấn mã đang chờ sẵn. Các hạ chỉ cần từ đây đi về hướng nam và cứ men theo quan đạo mà đi. Trên đường đi sẽ có người đến đổi ngựa cho các hạ. Giả sử các hạ có thể nội trong thời gian một ngày đến được Hồ Khẩu ở Giang Tô, thì các hạ có thể phát hiện ra bí mật khó mà có thể tin được và còn cứu được sinh mạng cả Tây Môn. Đồng thời các hạ cũng có thể tự mình thoát ly được khổ ải. Nếu không... may, rủi, họa, phước, tự mình gánh chịu!” Bên dưới mảnh giấy không hề để lại danh tánh. Liễu Hạc Đình ngạc nhiên xem xong, hai tay vẫn còn run lên liên hồi. Chàng liền quay về chỗ vừa rồi. Sắc mặt Đào Thuần Thuần lúc này vẫn còn trắng bệch và đau đớn.

“Bức thư này do ai viết? Những lời trong thư có thật hay không?” Những câu hỏi này tuy chàng không thể trả lời. Nhưng câu hỏi quan trọng mà chàng quan tâm là:

“Ta có nên theo những lời nói này mà lập tức đến Hồ Khẩu ở Giang Tô hay không?” Bỗng phút chốc, các sự việc trong những ngày qua chợt hiện ra trong đầu chàng: Tính tình thường thay đổi của nàng... Thân thế bí ẩn của nàng... Đột nhiên xuất hiện trong đường hầm... cơn bệnh đột ngột lúc buổi sáng... Trong đường hầm thiếu nữ áo xanh đột ngột biến mất... Chiếc bình ngọc đen có đựng máu và tóc... cùng những câu nói vừa rồi trong lúc nàng hôn mê...

Liễu Hạc Đình không nhịn được liền đứng phắt dậy. Bởi vì theo những điều này khiến cho chàng chỉ muốn lập tức đến ngay Hồ Khẩu. Nhưng khi nhìn gương mặt đau đớn của Đào Thuần Thuần, lòng chàng không khỏi trào dâng niềm thương yêu mãnh liệt, chàng lẩm bẩm tự nói:

“Ta không nên đi, ta phải ở lại bảo vệ nàng. Bất luận là như thế nào, nàng cũng đã là thê tử của ta!” Chàng không ngừng lặp đi lặp lại câu nói:

“Bất luận là thế nào, nàng cũng đã là thê tử của ta! Bất luận là thế nào, nàng cũng đã là thê tử của ta!” Sự ám áp và mê loạn trong khi say tại khách điểm đêm đó, khiến cho chàng một lần nữa cảm thấy sự ngọt ngào cùng hồ thẹn. Đêm qua, dưới ánh ngọn nến, chàng đã vén chiếc khăn che mặt lên nhìn trộm nàng.

Tuy chỉ một đêm ám áp và mê loạn, cũng đủ để cho chàng có một ấn tượng ngọt ngào khó quên. Đủ khiến cho chàng trầm tĩnh lại, ngồi xuống lúc này. Thế nhưng những từ “giết, giết” vừa rồi của Đào Thuần Thuần lại vang lên bên tai chàng.

“Giết! Giết!”, đây quả là những chữ đáng sợ và tàn khốc. Từ trong câu “Thiên hạ đệ nhất, vô lâm độc tôn” chàng đã bắt đầu hiểu được dã tâm và sự tàn khốc từ tận đáy lòng nàng.

Sự tàn khốc và dã tâm này, tuy cũng từng biểu lộ qua ánh mắt của nàng, nhưng đều được nụ cười ngọt ngào của nàng khéo léo che giấu. Mãi đến lúc này...

Hai mày Liễu Hạc Đình hơi chau lại. Bỗng nhiên chàng lại đứng thẳng người dậy, đưa tay sờ lại thắt lưng. “Bất luận là thật hay giả, ta cũng phải đến Hồ Khưu tại Giang Tô xem thử. Nàng ở đây nhất định sẽ không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn” Chàng đã nhất quyết quyết định như vậy, bởi vì chàng biết mình bắt đầu có sự nghi ngờ không thể kháng cự lại đối với nàng. Chàng biết rõ sự nghi ngờ vốn là kẻ thù lớn nhất của hôn nhân và hạnh phúc.

Chỉ nghe đột nhiên nàng lẩm bẩm nói:

- Hạc Đình... đừng rời bỏ thiếp... chàng... chàng nếu như không muốn bảo vệ thiếp...

Thiếp... hà tất phải gả cho chàng... thiếp muốn độc tôn vô lâm...” Liễu Hạc Đình sững sờ giây lát, bỗng chàng nghiêng rặng ken kết, lập tức vọt mình qua cửa sổ ra ngoài. Sau khi nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, chàng liền lướt đến cạnh cửa sổ gian nhà nhỏ phía bên trái, gõ nhẹ mấy tiếng. Đợi đến khi bên trong có tiếng ngạc nhiên hỏi, chàng mới liền trầm giọng nói:

- Hãy trông coi Đào cô nương cẩn thận. Nếu như có gì bất thường thì cứ đi thông báo cho Biên đại gia biết.

Bên trong vẫn còn chưa có tiếng đáp lại, thân hình của Liễu Hạc Đình đã vọt đi hơi mấy mươi trượng ngoài. Những hạt mưa đêm liên tục đập vào mặt chàng. Đưa mắt nhìn ánh đèn trong phòng hoa chúc mỗi lúc một xa dần, lòng chàng bỗng dâng lên một cảm xúc vô cùng khó tả.

Vừa vọt người ra khỏi bờ tường, Liễu Hạc Đình đã thấy ngay một con ngựa đen đang đứng gần đấy. Không một chút chần chừ do dự, chàng lập tức phóng người lên ngựa. Con tuần mã cất tiếng hí dài, lao vút đi như một mũi tên trong đêm. Chỉ thoáng một cái, chàng đã ra khỏi thành.

Trên quan đạo không một bóng người. Liễu Hạc Đình thúc ngựa phóng nhanh về phía trước, trong khi những hạt mưa cứ đập vào mặt chàng. Hai hàng cây bên đường thi nhau chạy lùi về phía sau nhanh như bay. Bên tai chàng liên tục nghe những tiếng “vù vù”.

Không biết chàng đã đi được bao lâu, con tuần mã chàng đang cưỡi tuy là một con ngựa tốt, nhưng lúc này cũng đã hơi chậm bước. Trong lòng chàng đang gấp rút nên không thương tiếc quát liên hồi vào mông con tuần mã. Con tuần mã đau đớn hí vang một tiếng, rồi phóng nhanh về phía trước, chạy được thêm một đoạn, con tuần mã gần như không còn chịu đựng được nữa, sắp muốn ngã quỵ.

Mưa đã nhỏ hạt, nhưng gió lại mỗi lúc một mạnh hơn. Y phục Liễu Hạc Đình lúc này đã ướt sũng. Đưa mắt nhìn chàng chỉ nghe trong bóng đêm dày đặc, từ phía rừng cây bên quan đạo không người có tiếng nói lớn:

- Đổi ngựa!

Tiếng nói kia vừa dứt, Liễu Hạc Đình đã thấy một gã hán tử thân hình gầy ốm, nhìn không rõ mặt, ngồi trên lưng ngựa từ trong cánh rừng từ từ tiến ra. Chàng liền cất giọng hỏi lớn:

- Bằng hữu là ai? Có thể nói cho tại hạ biết được danh tánh được không?

Nào ngờ chàng vừa mới dứt lời, gã hán tử đã nhảy xuống đất, dùng tay đánh mạnh vào mông ngựa, quát lớn:

- Đổi ngựa!

Liễu Hạc Đình tay trái chống nhẹ trên lưng ngựa, vọt mình lên không. Chỉ bằng một động tác xoay người, chàng đã nhẹ nhàng rơi xuống lưng một con ngựa khác. Chỉ nghe gã hán tử phía sau nói lớn:

- Thời gian không còn nhiều, các hạ mau lên đường kéo không kịp!

Chỉ trong nháy mắt, con tuần mã vừa đổi đã mang Liễu Hạc Đình lao vút đi trong đêm.

Mưa đã tạnh hẳn, mây đen cũng đã tan dần, để lộ ra những ngôi sao chiếu sáng lấp lánh.

Thế nhưng mây đen trong lòng chàng mỗi lúc một dày đặc. Chàng không thể nào nghĩ ra người báo tin kia thật ra là ai? Người này không những hành tung kỳ dị, hành sự bí mật, hơn nữa nhất định còn rất có thể lực trong giang hồ và môn nhân đệ tử cũng nhiều. Nếu không tại sao lại bố trí cho mình đổi ngựa một cách

tinh tế như vậy. Chàng cố suy nghĩ đến những người chàng đã gặp, nhưng hoàn toàn không nghĩ ra một ai đáng nghi ngờ. Cuối cùng chàng tự an ủi mình:

“Biết người đó là ai làm gì? Dẫu sao người này không hề có ác ý với ta.” Liễu Hạc Đình vẫn tiếp tục cuộc hành trình. Chỉ cần ngựa của chàng vừa yếu sức, lập tức có một gã hán tử từ trong rừng xuất hiện đổi ngựa cho chàng. Hơn nữa mỗi lần đều là một con ngựa ô cực kỳ tốt và những gã hán tử kia không đợi cho chàng nhìn thấy diện mạo, đã lập tức ẩn mất.

Suốt cả đêm chàng đã bốn lần đổi ngựa. Trong bóng đêm chàng không biết mình đã đi ngang qua bao nhiêu thôn, và cũng không biết mình đã vượt qua bao nhiêu chặng được.

Chàng chỉ cảm thấy lúc này phương đông trời đã hừng sáng, trên các cánh đồng đã bắt đầu có những nông phu cày cấy.

Mặt trời từ từ lộ dạng, xua đuổi đi những bóng đen tăm tối. Liễu Hạc Đình trong lòng nghĩ thầm:

“Con tuấn mã này cũng đã bắt đầu mỏi mệt. Nếu tính thời gian, người đổi ngựa ắt đã phải đến. Nhưng không biết giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, y che dẫu hành tung mình thế nào đây?” Trong lúc còn đang suy nghĩ, đột nhiên từ phía sau có tiếng vó ngựa đang lướt nhanh lên trên. Liễu Hạc Đình trong lòng hơi giật mình, cho ngựa đi chậm lại. Chàng vừa định quay đầu lại nhìn, đã thấy hai con tuấn mã chạy lên ngang mình. Một con trên yên hoàn toàn không có người, con còn lại trên lưng là một gã hán tử mặc toàn y phục màu đen. Tay phải gã hán tử cầm cương ngựa, trong khi tay trái giữ lấy chiếc nón rộng vành che quá nửa mặt.

Liễu Hạc Đình cười nhạt, không đợi cho gã hán tử kia lên tiếng, chàng đã vội phóng sang yên con ngựa trống. Đồng thời tay chàng nhanh như chớp chụp lấy chiếc nón che mặt của gã hán tử.

Gã hán tử hắc y chưa kịp nói ra hai tiếng “đổi ngựa” đã cảm thấy tay mình bị kéo mạnh.

Chiếc nón che mặt của gã lúc này đã nằm gọn trong tay Liễu Hạc Đình. Gã hán tử giật mình hoảng hốt đưa tay lên che lấy mặt, cùng lúc điều khiển con tuấn mã rẽ nhanh về hướng con đường bên phải tại một ngã ba. Nhưng Liễu Hạc Đình đã nhìn thấy sơ diện mạo của gã hán tử. Hóa ra đó là một thiếu nữ.

Điều này khiến cho Liễu Hạc Đình không khỏi vô cùng ngạc nhiên. Nhưng rồi chàng chợt hiểu, nghĩ thầm:

“Hèn gì những người này đều không muốn mình nhìn thấy mặt. Không ngờ bọn họ đều là nữ cả, phải chăng ta và bọn họ đều biết nhau, nếu không họ đâu cần phải che mặt lại làm gì!” Tại ngay ngã ba đường, Liễu Hạc Đình hơi dừng ngựa lại giây lát. Con tuấn mã chàng vừa cưỡi đến, lúc này đã ngã lăn ra bên đường.

Những nông phu trên cánh đồng cứ đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn Liễu Hạc Đình. Cuối cùng chàng cũng đưa roi lên quất mạnh vào mông ngựa tiến thẳng về phương nam. Chàng đi liên tục không dám dừng lại nghỉ ngơi, dù chỉ một lần. Khi đến lần đổi ngựa sau, chàng cũng không dám tìm cách nhìn diện mạo của đối phương. Chỉ thấy trên lưng con tuấn mã vừa mới được đổi, có một túi thức ăn cùng một bình rượu nóng.

Đi dưới ánh nắng mỗi lúc một gay gắt hơn, thêm vào còn phải chú ý né tránh những người đi trên đường, nên tự nhiên tốc độ của Liễu Hạc Đình giảm một cách đáng kể.

Nhưng số lần đổi ngựa của chàng ngược lại không hề giảm. Lại thêm ba lần đổi ngựa nữa thì trời đã bắt đầu tối. Chỉ nghe phía trước có tiếng nước chảy cuộn cuộn.

Đang định tìm thuyền sang sông, chợt Liễu Hạc Đình nghe phía sau có người cười nói:

- Đã đến Trường Giang, Tô Châu sẽ chẳng còn bao xa nữa. Trên đường đi huynh đài chắc hẳn rất vất vả lắm!” Liễu Hạc Đình lập tức xoay người lại, chỉ thấy một gã trung niên văn sĩ mặt mày trắng trẻo, mập mạp đang đứng phía sau mình mỉm cười. Gã trung niên văn sĩ mỉm cười nói:

- Mặt sông rộng lớn khó mà có thể phi thân bay qua được. Xin mời huynh đài hãy xuống ngựa lên thuyền vượt sông.

Liễu Hạc Đình mỉm cười liền xuống ngựa, trong lòng chàng ngược lại không có chút ý gì là muốn cười cả. Tuy vô công tuyệt thế, nhưng trên hành trình trải qua nhiều mưa gió, nắng hạn. Vì thế đến lúc này hai chân của Liễu Hạc Đình đã cảm thấy mỏi nhừ.

Gã trung niên vẫn sĩ mím cười nói:

- Huynh dài quả là siêu phàm. Nếu như đổi lại là tại hạ, chỉ e rằng đã ngã quỵ giữa đường rồi!

Vừa mím cười gã vừa nhường chỗ cho chàng lên thuyền.

Liều Hạc Đình không nói gì chỉ mím cười, bước lên thuyền ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ. Sau đó chàng thả lỏng tay chân cho thoải mái. Chàng nghĩ rằng gã trung niên vẫn sĩ sẽ lập tức rời khỏi thuyền ngay.

Nào ngờ gã lại bước đến ngồi xuống chiếc ghế đối diện chàng. Hai mặt gã nhìn chăm chăm vào chàng, trong khi miệng vẫn mím cười.

Liều Hạc Đình đưa chung trà vừa được mang đến lên uống một ngụm, rồi quay ra cửa sổ ngắm nhìn những cơn sóng trên mặt sông, mà không thèm nhìn gã một cái.

Chỉ một lát sau chiếc thuyền đã rời khỏi bờ. Liều Hạc Đình bỗng nhiên quay người lại, trầm giọng nói:

- Các hạ có ý tốt báo tin cho tại hạ biết, nhưng cho đến bây giờ tại hạ vẫn chưa được biết cao danh đại tánh của các hạ là gì?

Gã trung niên vẫn sĩ mím cười nói:

- Tiện danh của tại hạ, các hạ hà tất phải để ý làm gì. Còn việc tại hạ đến đây, chẳng qua cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh mà thôi!

Liều Hạc Đình nhìn gã một hồi, bụng nghĩ thầm:

“Người này ánh mắt gian xảo, lời nói trôi chảy, cử chỉ vững vàng, thần thái tao nhã, nước da trắng như bảo ngọc, hiển nhiên là kẻ có công phu thâm hậu. Nếu một nhân tài như vậy mà là thủ hạ của người khác, vậy thì kẻ chủ nhân kia sẽ là ai?” Chàng nghĩ đến cái kiểu an bày trên đường đi, cùng những nữ hắc y che mặt, mà trong lòng cảm thấy không khỏi lưu tâm cảnh giác đối với đối thủ của chàng sẽ gặp lần này.

Chỉ thấy gã trung niên vẫn sĩ mím cười, lại nói:

- Trong lòng các hạ hiện giờ đang nghĩ rằng, không biết người ra lệnh cho tại hạ là ai phải không?

Liều Hạc Đình chớp mắt mấy cái, gật đầu nói:

- Đúng vậy! Trong lòng tại hạ đang cảm thấy kỳ quái, một nhân tài giống như các hạ, không biết còn có ai có thể ra lệnh được chứ!

Gã trung niên vẫn sĩ liền ngưng cười, nghiêm giọng nói:

- Người này uy đức cao như thái sơn, rộng như Đông Hải, sang như mặt trời. Tại hạ nghe theo lời người này trong lòng hoàn toàn vui vẻ tự nguyện.

Thần sắc gã đột nhiên trở nên trang nghiêm, lời nói vẻ rất thanh thản giống như đang cầu nguyện vậy.

Liều Hạc Đình ngạc nhiên hồi lâu, thở dài nói:

- Người mà có thể khiến cho các hạ kính phục như vậy chắc hẳn là một tuyệt thế cao thủ trong võ lâm? Không biết sau này tại hạ có duyên gặp được người này hay không?

Trên mặt gã trung niên vẫn sĩ nở một nụ cười, nói:

- Chỉ cần huynh dài mau mau đến được Hồ Khuru tại Giang Tô, thì không những có thể gặp mặt người này, mà còn có thể phát hiện ra một vài bí mật cho dù huynh dài có nằm mơ cũng không thể nghĩ tới.

Liều Hạc Đình hai mày hơi nhíu lại, mắt nhìn về phương tây chậm rãi nói:

- Nếu lỡ như tại hạ không đến kịp thì sao?

Gã trung niên vẫn sĩ nghiêm sắc mặt, im lặng thật lâu, rồi mới buông tiếng thở dài nói:

- Nếu như huynh dài không đến kịp... à!

Gã lại buông tiếng thở dài, im lặng không nói gì.

Trong tiếng thở dài của gã đường như có ẩn chứa sự tiếc rẻ và đau khổ, khiến cho Liễu Hạc Đình không khỏi nhìn về phương tây liên tục. Chàng vốn là người tuyệt đối không hề lãng phí sức lực, đối với những việc không thể thực hiện được. Chàng biết hiện giờ không thể khai thác được gì từ gã trung niên văn sĩ, nên không mở miệng nhắc tới chuyện này nữa.

Nhưng trong lòng chàng vẫn còn đang suy nghĩ đến việc này.

Thuyền đã qua hơn được nửa sông và dần dần đang tiến vào bờ. Nãy giờ gã trung niên văn sĩ vẫn im lặng. Đột nhiên gã từ từ đứng lên bước đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh bên Liễu Hạc Đình, thở dài nói:

- Vì huynh đài, tại hạ đã tổn không biết bao nhiêu tâm huyết. Những thứ khác không nói, chỉ riêng việc để huynh đài mau chóng được đến Giang Tô đã là một việc vô cùng khó rồi.

Hơi dừng lại giây lát, gã lại nói tiếp:

- Tại hạ nói ra những lời này không phải vì để kể công, hay có ý muốn oán trách gì. Ý của tại hạ chỉ muốn huynh đài hãy cố gắng vượt qua mọi khó khăn để đến được Hồ Khứ.

Như vậy những nỗ lực của tại hạ, mới không bị uổng phí.

Những lời này của gã trung niên văn sĩ vô cùng thành khẩn. Liễu Hạc Đình đang cúi đầu suy nghĩ, lúc này mới từ từ ngẩng đầu lên. Tuy miệng chàng không nói gì, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ:

“Nghe giọng của gã đường như từ đây đến Hồ Khứ, trên đường còn xảy ra rất nhiều biến cố và nguy hiểm.” Chàng chỉ cười nhạt đưa mắt nhìn ra cửa sổ thuyền. Ánh chiều tà đã yếu dần mà chàng không cách nào ngăn cản nó lại được. Tuy bề ngoài tỏ vẻ vẫn thản nhiên, thế nhưng trong lòng chàng hiện đang vô cùng nôn nóng.

Thuyền vừa đến bên kia bờ, gã trung niên văn sĩ đã tiễn chàng lên bờ. Trong ánh chiều tà yếu ớt, chỉ thấy bên bờ sông đã có chuẩn bị sẵn một con ngựa ô.

Gió thu hiu hiu thổi, khiến cho Giang Nam đệ nhất cảnh vật càng trở nên hữu tình hơn.

Gã trung niên văn sĩ cẩn thận chỉ đường cho Liễu Hạc Đình đến hai ba lần.

- Nhớ đừng để vì bất cứ chuyện gì làm mất thời gian. Nếu lỡ thời gian, huynh đài sẽ ân hận cả đời!

Liễu Hạc Đình vừa gật đầu phóng lên ngựa, rồi quay đầu lại nói lớn:

- Hôm nay gặp nhau xem ra cũng có duyên. Chỉ đáng tiếc cho đến tận bây giờ tại hạ vẫn chưa biết được danh tánh của các hạ. Nhưng hy vọng rằng lần sau tương ngộ, khi ấy các hạ có thể nói ra cao danh đại tánh cho tại hạ biết.

Những lời nói này chàng đều nói ra thật lòng, không hề có chút giả dối!

Lời nói vừa dứt, chàng đã quát ngựa phóng như bay về phía trước.

Gã trung niên văn sĩ nhìn theo bóng dáng Liễu Hạc Đình từ từ khuất dần, miệng lẩm bẩm nói:

- Tạo hóa... tạo hóa, một chàng thiếu niên anh tuấn như thế, không ngờ cũng rơi vào hố sâu tình ái. Xem ra thủ đoạn của nữ ma đầu này quả là đáng để cho người ta suy nghĩ!

Gã trung niên đứng chấp tay ra sau, miệng vẫn còn lẩm bẩm điều gì đó. Xa xa, cách đó chừng một trượng ngoài, có một gã đại hán thân hình cao to, đầu đội chiếc nón rộng vành che khuất cả khuôn mặt, dường như đang canh giữ chiếc thuyền, đột nhiên bước đến lớn tiếng nói:

- Kim nhị gia, ngài xem tên tiểu tử kia lần này có bảo toàn được tính mạng hay không?

Vừa nói gã đại hán vừa đưa tay đẩy chiếc nón ra sau, để lộ ra một gương mặt quen thuộc. Hóa ra gã đại hán kia không ai khác hơn chính là Thần Dao Tướng Quân Thắng Khuê Anh.

Gã trung niên được gọi là Kim nhị gia hơi mỉm cười, trầm giọng nói:

- Hắn ta đi lần này tuy có nguy hiểm, nhưng không có gì đáng bận tâm. Nếu hắn cứ ở chung với thiếu nữ kia... hừ, như thế mới quả là đáng bận tâm!

Thần Đạo Tướng Quân Thắng Khuê Anh hít sâu vào một hơi, nói:

- Thiếu nữ kia tại hạ cũng đã gặp qua, nhưng... nhưng tại hạ quả thật không nhìn ra được cô ta là nhân vật như vậy. Kim nhị gia, tuy tại hạ bây giờ vẫn tham dự vào việc này, nhưng cốt lõi của nó cho đến nay tại hạ vẫn không biết, ví dụ như Tây Môn thể gia những năm gần đây tuy tiền của và thế lực không bằng ngày trước, nhưng vẫn đường đường chính chính, không hề kết oán gây thù với một ai, thế tại sao lại có liên quan đến chuyện này? Lại còn thiếu nữ kia nếu là nhân vật như vậy, tại sao còn gả cho Liễu Hạc Đình, hơn nữa... thiếu nữ này cho dù có lợi hại đến đâu, nhưng dấu sao vẫn là một nữ nhân. Vậy làm sao có thể khống chế bọn Ô Y Thần Ma hung ác kia? Những việc này... khiến cho người ta quả là khó tin!

Kim nhị gia hai mày hơi nhíu lại, trầm giọng nói:

- Có nhiều sự việc mới nhìn vào chẳng thấy có liên quan gì, nhưng kỳ thật chúng đều có quan hệ với nhau cả. Chỉ cần người bỏ mất một chi tiết thì không cách nào tìm ra được chân tướng thật sự của nó.

Hơi mỉm cười, gã lại nói tiếp:

- Nếu không có trí tuệ và lực lượng như lão gia đứng ra lo liệu chuyện này, quả thật ta không tin còn ai có thể vạch trần được âm mưu của nữ ma đầu kia!

Thắng Khuê Anh mỉm cười gật đầu nói:

- Kim nhị gia, ngài còn nhớ nhiều năm trước đây có một sự việc. Đây là đại công tử của nhà họ Tây Môn là Tây Môn Tiểu Âu đột nhiên kết hôn, rồi đột nhiên biến mất tông tích đi đâu không ai biết.

Thắng Khuê Anh không nhin được, liền nói tiếp:

- Chẳng lẽ những chuyện đó cũng có liên quan đến những chuyện này hay sao?

Kim nhị gia gật đầu, nói:

- Theo như ta đoán, đối tượng mà Tây Môn Tiểu Âu kết hôn cũng chính là thiếu nữ thần bí kia. Sau khi gã nhìn ra được một vài chân tướng của y thị, liền bị y thị giết chết, còn...

còn việc tại sao y thị thường dụ dỗ những thiếu gia xuất thân từ những nhà hào kiệt và có võ công cao siêu kết hôn cùng ả? Việc này ta nghĩ đi nghĩ lại, nhưng chỉ có mỗi một lý do mà thôi. Đó là y thị muốn mượn thân phận của những người này để che đậy hành tung của mình.

Thế nhưng lý do này lại không mấy thuyết phục.

Thắng Khuê Anh chau mày nói:

- Chẳng lẽ chân tướng thật sự trong việc này, Kim nhị gia vẫn còn chưa rõ sao?

Kim nhị gia thở dài một tiếng:

- Đừng nói là ta chưa hiểu thấu hết tất cả, e rằng ngay cả lão gia cũng vậy thôi. Cho đến tận bây giờ, tất cả mọi chuyện về thiếu nữ kia đa phần ta đều phán đoán ra cả, mà chưa hề có chứng cứ chính xác nào. Cũng không chừng chân tướng thật sự của sự việc, hoàn toàn không giống với những phán đoán của chúng ta!

Thần Đạo Tướng Quân Thắng Khuê Anh chau mày, trầm giọng nói:

- Nếu như đoán sai... ại!

Kim nhị gia mỉm cười nói tiếp:

- Nếu như đoán sai, chỉ e rằng từ nay về sau không một ai có thể biết được chân tướng thật của “ngôi nhà bí ẩn cùng với ”Thạch Quan Âm”!

Hơi dùng lại một chút, gã chợt nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Tuy những sự việc này đa phần đều do ta phán đoán, nhưng có rất nhiều việc ta rất chắc chắn. Lúc ở khách điểm, Diệp Nhi và Phong Nhi đột nhiên phát khùng. Ta cho rằng bọn họ đích thực đã bị trúng mê dược kịch độc của thiếu nữ kia. Loại mê dược này rất mạnh, nó không những khiến cho con người ta tạm

thời mất đi lí trí, nếu dùng nhiều có thể vĩnh viễn sẽ quên đi bản tính. Hơn nữa, cho đến bây giờ loại mê được này vẫn chưa có người giải được.

29. Đào Thuần Thuần Là Ai?

Thắng Khuê Anh trong lòng chợt sức nhớ điều gì, chỉ nghe Kim nhị gia nói tiếp:

- Trong việc này điều cần giải thích nhất chính là lai lịch của bọn Ô Y Thần Ma.

Đám người này võ công đều cao siêu, trong thời gian cùng một đêm, chúng có thể đồng xuất hiện nhiều nơi trên giang hồ. Bọn chúng không thể nào từ trên trời rơi xuống, càng không thể từ dưới đất chui lên. Thế thì bọn chúng từ đâu đến chứ? Điều này khiến ta suy nghĩ mãi không ra. Nhưng từ lúc sau khi Diệp Nhi và Phong Nhi bị trúng mê được, ta cũng đã đoán ra được một ít manh mối!

Thắng Khuê Anh hai mắt mở to, liền vọt miệng hỏi:

- Manh mối gì?

Kim nhị gia quay lưng bước đến bên gần bờ sông, dừng bước lại nói:

- Những manh mối này vẫn chưa được rõ ràng, lúc này nói ra e rằng còn quá sớm.

Vừa nói gã vừa ung dung bước lên thuyền.

Thần Đào Tướng Quân Thắng Khuê Anh đứng im lặng hồi lâu, miệng lẩm bẩm:

- Lúc này nói ra e rằng còn quá sớm... Ai! Phải đến lúc nào mới có thể nói ra được chứ?

Chuyện này tuy chẳng liên quan gì đến gã, do vì hiếu kỳ, nên gã nóng lòng muốn biết ngay.

Chiếc thuyền lại rời khỏi bờ. Lúc đến nó vô cùng gấp gáp, lúc quay trở lại từ từ thong thả. Kim nhị gia ngồi trong khoang thuyền trầm ngâm suy nghĩ, nhưng không khẩn trương.

Bởi vì một số việc cần an bày gã đã an bày. Còn một số việc không cách gì lo liệu được, cho dù gã có khẩn trương cũng vô dụng.

Thuyền đến giữa sông thì trời đã tối hẳn. Trên bầu trời, sao đã mọc khá nhiều. Đột nhiên có một chiếc thuyền nhỏ từ bờ đối diện lướt nhanh như bay đến. Hai bên mạn thuyền nước bắn tung tóe, trong khoang thuyền có ánh đèn nhưng không hề có bóng người. Kim nhị gia đảo mắt một lượt, miếng “í” lên một tiếng, quay đầu lại hỏi:

- Người có biết đây là thuyền ở đâu không? Tại sao lại đi gấp như vậy?

Thần Đào Tướng Quân Thắng Khuê Anh thò đầu ra ngoài nhìn một hồi, trầm ngâm nói:

- Chiếc thuyền này mũi nhọn, đuôi cao nhất định là thuyền của Thiết Ngư Bang. Đám người này kiếm ăn trên sông, đi lại thường rất khẩn trương.

Kim nhị gia miệng “ồ” lên một tiếng, chỉ nghe Thắng Khuê Anh thở dài nói tiếp:

- Trường Giang Thiết Ngư Bang, từ sau khi bang chủ Thiết Ngư Du Thắng Ngư đột nhiên mất tích, tình hình trong bang không còn như trước nữa. Cuộc sống trên sông nước tất nhiên mỗi lúc một khó khăn hơn.

Trong giọng nói của gã có vẻ rất cảm khái. Nên biết rằng Thắng Khuê Anh cũng đã từng là một nhân vật thành danh trong võ lâm. Nhưng hiện tại lại đi làm thuộc hạ cho người, vì thế trong lòng gã tất nhiên không mấy dễ chịu.

Kim nhị gia hơi mỉm cười không nói gì. Hai chiếc thuyền cùng lướt qua, trong nháy mắt đã cách nhau thật xa. Hai gã đại hán đứng trên đầu thuyền nhỏ nhìn thấy chiếc thuyền Kim nhị gia đang ngồi, trong đó có một người lên tiếng nói:

- Này! Người nhìn gã hán tử đang đứng cạnh cửa sổ chiếc thuyền kia. Gã có phải là Thắng Khuê Anh đã từng cùng tiền bang chủ lên thuyền mấy năm về trước không?

Gã hán tử thứ hai không thềm ngẩng đầu lên, hai mày chau lại nói:

- Cần gì quan tâm hán ta là ai. Dẫu sao hiện giờ ta cũng đã không nhìn thấy hán.

Gã hán tử thứ nhất nhún vai tỏ ý hết cách. Trong lúc vô ý gã đã lướt mắt nhìn vào trong khoang thuyền có cửa sổ đóng chặt, đột nhiên thấp giọng kêu lên:

- Người có nhìn thấy không? Thiếu nữ trong khoang thuyền mặt mày vàng như nghệ, dung mạo lại tiêu tụy giống như người bệnh đã lâu ngày, nhưng lúc cô ta đến...

Nói đến đây gã dừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Cưỡi một con tuấn mã rất khỏe mạnh, nhưng đã chạy hết muốn nổi. Khi đến gần bờ sông con tuấn mã không ngưng chảy nước bọt, ngã đùng ra đất, vậy mà thiếu nữ không hề gì, nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi ngựa.

Gã hán tử thứ hai bất ngờ ngẩng đầu lên, trên mặt chợt lộ vẻ kinh hãi nói:

- Việc này nói ra thật kỳ quái. Ta đã lặn lội bao năm trong giang hồ, ai cũng không thể qua mặt được ta, dù là chuyện nhỏ, vậy... vậy mà ta không thể nhìn ra lai lịch của thiếu nữ này.

Hơi dừng lại giây lát, gã quay đầu nhìn vào cửa sổ khoang thuyền nói tiếp:

- Điều kỳ quái nhất là thuyền của Thiết Ngư Bang chúng ta đã có nhiều năm không cho người khác mượn thuyền. Thế vậy mà thiếu nữ kia lên thuyền nói hai ba câu, lập tức thuyết phục được Gia Các tiên sinh ngay. Ta thấy...

Đột nhiên cửa khoang thuyền hé mở, một cái bóng khô gầy lộ ra. Trong bóng tối chỉ thấy hai ánh mắt bóng đen trừng mắt nhìn hai gã hán tử phía trước, nói:

- Mau liên lạc với bờ, để huynh đệ ở trạm thứ tư chuẩn bị ngựa!

Hai gã đại hán cúi đầu “ạ” một tiếng. Bóng đen khô gầy kia lập tức thực vào trong khoang, đóng cửa lại. Chỉ nghe phía bên trong có mấy tiếng ho khê, cùng một giọng nói dịu dàng:

- Thiên hạ nói rằng: Trường Giang Thiết Ngư, thuyền chạy như bay, hôm nay nhìn chẳng qua cũng chỉ vậy mà thôi sao! Người trong võ lâm quả thật khó tin, khó tin!

Hai gã đại hán phía trước mũi nhìn nhau, tập trung lắng nghe. Chỉ nghe tiếng của bóng đen khô gầy vừa rồi không ngớt “ạ! ạ!”, vẻ rất cung kính đối với giọng nữ kia.

Ánh đèn tuy mờ ảo nhưng vẫn đủ để bày tiệc rượu phía trên khoang thuyền thô xấu.

Dưới ánh đèn, ngồi trên ghế là một thiếu nữ tuyệt sắc, mình mặc hồng y, sắc mặt tiêu tụy nhưng ánh mắt ngược lại sáng long lanh. Dáng vẻ thiếu nữ dường như hơi khấn trương bất an. Thiếu nữ chỉ ngồi trên một chiếc ghế gỗ bình thường, thế nhưng trông giống như phi tử đang ngồi trên bảo tọa có khảm châu ngọc.

Gã hán tử khô gầy ngồi đối diện với thiếu nữ, hai tay gã buông xuôi, mắt nhìn không chớp vào con cá bằng sắt trong tay thiếu nữ.

Thiếu nữ tuyệt sắc hơi mỉm cười, từ từ đưa con Thiết Ngư về phía trước mặt gã hán tử nói:

- Trường Giang Thiết Ngư này có thể làm minh chủ trên sông Trường Giang. Người có biết việc này không?

Gã hán tử khô gầy biến sắc mặt, hai mắt chớp chớp vẻ hâm mộ, miệng lẩm bẩm nói:

- Trường Giang Thiết Ngư, hiệu lệnh Trường Giang...

Hơi dừng lại, đột nhiên gã lớn tiếng nói:

- Đào cô nương, Du tổng đà chủ mất tích đến nay đã ba năm. Trong ba năm qua, người trong giang hồ không một ai biết được tin tức về tổng đà chủ cả. Tại hạ mạo muội dám hỏi Đào cô nương một câu, Thiết Ngư lệnh này từ đâu cô nương có được?

Thiếu nữ ngồi đối diện với gã hán tử không cần hỏi cũng biết chính là Đào Thuần Thuần, người đã đột nhiên hôn mê, rồi đột nhiên tỉnh lại, chạy đến nơi này. Nàng mỉm cười, chậm rãi nói:

- Du tổng đà chủ không có tin tức, việc này đối với người càng không tốt hơn sao?

Gã hán tử khô gầy thần sắc ngạc nhiên biến sắc. Chỉ nghe Đào Thuần Thuần mỉm cười nói tiếp:

- Người cứ yên tâm, Du Thắng Ngự từ nay về sau vĩnh viễn không còn trở lại đây nữa.

Trước lúc lão ta chết ta đã giúp lão một chuyện rất hệ trọng, bởi thế lão ta mới mang Thiết Ngự Lệnh này giao cho ta, để ta làm tổng đà chủ của năm mươi hai trại Thiết Ngự Bang.

Sắc mặt vốn xanh xao của gã hán tử khô gầy lại biến đổi. Đào Thuần Thuần cười nhạt, lại nói:

- Nhưng dầu sao ta vẫn là nữ nhi làm sao dám có dã tâm này. Huống hồ Gia Các tiên sinh người gần đây đã ra công chinh lại thanh thế Trường Giang thủy bang, ta làm sao sánh kịp. Ta làm thế nào nữ đứng nhìn cơ nghiệp Trường Giang thủy bang bị tiêu hủy trong tay ta, người nói có phải đúng vậy không?

Gã hán tử được gọi là Gia Các tiên sinh mỉm cười, thở phào ra một tiếng nói:

- Đào cô nương đã quá lời, tại hạ đâu dám nhận. Sợ rằng mấy huynh đệ Trường Giang thủy bang đều là những hảo hán thô lỗ, khiến cho cành vàng lá ngọc như cô nương đây...

Đào Thuần Thuần mỉm cười cắt ngang:

- Thật ra ta thích nhất là những gã thô lỗ...

Sắc mặt của Gia Các tiên sinh lập tức trở nên khẩn trương.

Đào Thuần Thuần thấy sắc mặt Gia Các tiên sinh liên tục biến đổi, trong lòng cảm thấy rất buồn cười. Một tay nàng đưa lên sửa lại mái tóc, trong khi tay kia lật qua lật lại Thiết Ngự Lệnh, chậm rãi nói:

- Ta tuy thích những gã hán tử thô lỗ, nhưng những gã có chí khí, gan dạ cơ trí và võ công cao siêu, ta lại càng thích hơn.

Gia Các tiên sinh vừa nhồm người dậy, lại ngồi xuống nói:

- Võ lâm đương thời quả thật rất khó tìm ra những người có chí khí, gan dạ, cơ trí và võ công siêu phàm. Tại hạ hầu như chưa gặp qua được một người như vậy.

Gia Các tiên sinh hai mày hơi nhíu, trong lòng tuy vô cùng mừng rỡ, nhưng ngoài mặt vẫn cố ý như không có ý.

Chỉ nghe Đào Thuần Thuần mỉm cười nói tiếp:

- Ta ban đầu vốn không biết nên xử lý Thiết Ngự Lệnh ra sao? Nhưng sau khi gặp người mới phát hiện Trường Giang Thập Nhị trại phái do người thống lãnh. Ta mong rằng người đừng quá khiêm nhường mà từ chối việc này!

Gia Các tiên sinh phấn chấn hẳn lên, giọng lấp bắp nói:

- Không... Tại hạ sẽ không bao giờ chối từ, Đào cô nương cứ việc yên tâm!

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Thế thì quá tốt!

Nụ cười trên mặt nàng chợt biến mất:

- Nhưng mà ta có được Thiết Ngự Lệnh không phải dễ chút nào.

Nói đến đây nàng bỗng im hẳn.

Gia Các tiên sinh hiểu ý nàng muốn nói gì, liền tiếp giọng nói:

- Đào cô nương có việc gì cứ căn dặn. Tại hạ xin hứa nhất quyết sẽ làm bằng được.

Đào Thuần Thuần gạt đầu về hai bên, trên miệng lập tức nở nụ cười. Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào gã hán tử khô gầy trước mặt, giống như nữ thần từ trên cao nhìn xuống một đệ tử cung kính cầu khẩn van lơn.

Đào Thuần Thuần nhẹ nhàng đưa ra ba ngón tay ngọc, chậm rãi nói:

- Hiện tại ta muốn tới gấp Hồ Khứ tại Giang Tô, để làm một chuyện vô cùng quan trọng. Hy vọng người có thể dùng hiệu lệnh để liên lạc với các huynh đệ ở trên bờ, kêu họ chuẩn bị sẵn cho ta ngựa tốt. Hơn nữa cứ mỗi một trăm dặm phải đổi ngựa cho ta.

Gia Các tiên sinh trầm ngâm hồi lâu, trên mặt hiện lên vẻ khó xử.

Đào Thuần Thuần chợt chau mày hỏi:

- Việc này người làm không được sao?

Gia Các tiên sinh liền vội gượng cười:

- Việc chuẩn bị trên bờ không có gì, hơn nữa tại hạ đã căn dặn xong xuôi rồi. Còn việc mỗi một trăm dặm phải có người đổi ngựa...

Gã chưa kịp dứt lời, Đào Thuần Thuần đã cười nhạt một tiếng, cắt ngang giọng:

- Ta chỉ dùng một cây Như Ý Thanh Tiền là được sự giúp đỡ của Giang Bắc Lạc Mã Bang, từ Hà Nam một mạch đến thẳng đây. Chẳng lẽ nào Trường Giang Thiết Ngự bang cai quản mấy trăm dặm trên bờ, lại không bằng một bang nhỏ như Lạc Mã bang hay sao?

Gia Các tiên sinh hai mày chau lại, thở dài một tiếng cúi đầu nói:

- Không phải không thực hiện được. Chỉ có điều thời gian e rằng không kịp.

Đào Thuần Thuần từ từ đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ người không muốn Thiết Ngự Lệnh này sao?

Gia Các tiên sinh không dám ngẩng đầu lên, hai mày nhíu lại càng sâu hơn:

- Việc này quả thật ngoài sức của tại hạ. Bởi vì các trạm của Thiết Ngự Bang chỉ cách bờ sông khoảng chừng năm mươi dặm. Hơn nữa thời gian cấp bách như thế, tại hạ cũng không cách chi hạ lệnh cho thủ hạ ra ngoài vài trăm dặm trước được. Nếu như Đào cô nương có thể tạm hoãn lại một ngày, việc này tại hạ nhất định sẽ lo liệu xong.

Hai mắt Đào Thuần Thuần sắc lạnh, giọng cộc cằn đã giận dữ:

- Tạm hoãn một ngày!

Gia Các tiên sinh càng cúi đầu thấp hơn.

Đào Thuần Thuần thở dài một tiếng:

- Người đừng nói là tạm hoãn một ngày, cho dù chậm trễ một canh giờ cũng không được.

Gia Các tiên sinh biến sắc mặt. Ánh mắt gã không dám ngược lên nhìn Đào Thuần Thuần dù một cái, đầu vẫn cúi, nói:

- Thế thì tại hạ chỉ còn cách cáo lỗi mà thôi!

Đào Thuần Thuần sắc mặt lạnh như tiền, ngồi im lặng thật lâu. Đột nhiên nàng chợt mỉm cười nói:

- Nếu đã là như vậy, người cũng không cần phải xin lỗi làm gì.

Vừa cười nàng vừa đưa tay lên, như muốn sửa lại mái tóc. Nào ngờ tay nàng đột ngột thay đổi, chém mạnh thiết chưởng về phía yết hầu Gia Các tiên sinh nhanh như chớp.

Gia Các tiên sinh hai mắt lờ ra ngoài, toàn thân lão đảo ngã “đùng” xuống, không kịp kêu lên một tiếng.

Trong ánh mắt cuối cùng của gã, hàm chứa không biết bao sự ngạc nhiên, hoài nghi và oán hận. Nhưng Đào Thuần Thuần ngược lại không thêm nhìn gã một cái, chỉ chăm chăm lo nhìn chiếc Thiết Ngự Lệnh trong tay. Bất chợt miệng nàng khẽ mỉm cười đầy thâm ý.

Đào Thuần Thuần từ từ bước đến trước cửa sổ, đưa tay lên. “Tôm” một tiếng, nàng đã ném chiếc Thiết Ngự Lệnh xuống lòng sông. Sau đó nàng thở dài một tiếng, miệng lầm bầm nói:

- Làm thế nào đây... làm thế nào đây...

Bước ngang qua thi thể của Gia Các tiên sinh, nàng tiến đến cửa khoang thuyền. Sau đó nàng mở cửa khoang thuyền ra, nhìn hai tên đại hán mặt mày đang kinh hãi nói:

- Các người đã nghe và thấy rồi chứ?

Hai đại hán bốn mắt nhìn nhau rồi cả hai cùng nhìn bàn tay ngọc của Đào Thuần Thuần.

Bàn tay ngọc kia đã giết chết một mạng người trong nháy mắt vừa rồi. Sắc mặt cả hai gã đại hán lúc này xanh như tã lá và toàn thân chúng không ngừng phát run lên.

Đào Thuần Thuần đột nhiên ngừng cười, từ từ bước về phía hai gã đại hán. Chiếc thuyền lúc này mỗi lúc một gần bờ hơn. Phía trên bờ sương mù mập mờ có thể nhìn thấy một gã đại hán hắc y tay dắt một con tuần mã đứng cạnh bờ sông.

Hai gã đại hán đứng yên như hai tượng gỗ, thậm chí ngay cả động đậy cũng không dám.

Đào Thuần Thuần đảo mắt nhìn quanh, khẽ mỉm cười.

Hai gã đại hán nhìn thấy Đào Thuần Thuần mỉm cười trong lòng tự nhiên cảm thấy ớn lạnh, nhất tề cất giọng run run nói:

- Cô nương... ngựa đã... chuẩn bị sẵn.

Đào Thuần Thuần mỉm cười nói:

- Ngựa đã chuẩn bị xong...

Tiếng cười của nàng càng dịu dàng hơn.

Hai gã đại hán ngược lại lập tức quỳ xuống, giọng lập cập nói:

- Bọn tiểu nhân không hề đắc tội với cô nương, xin cô nương tha mạng cho!

Đào Thuần Thuần cười khúc khích, từ từ nói:

- Trường Giang Thiết Ngư Bang đều hèn nhát như bọn người, chẳng trách gì chẳng làm lỡ chuyện của ta.

Ngừng lại hồi lâu, đột nhiên nàng cười nói:

- Các người xem dáng vẻ sợ hãi của các người kìa! Chết không phải là càng bớt đau khổ hơn sao?

Hai gã đại hán toàn thân đều chấn động. Bọn chúng chưa kịp ngẩng đầu lên thì Đào Thuần Thuần đã lướt đến trước mặt bọn chúng. Nhanh như chớp, nàng đưa tay lên đánh mạnh xuống đỉnh đầu bọn chúng.

Động tác của nàng nhẹ nhàng, nụ cười hiền hòa, giống như người mẹ hiền đang vuốt đầu những đứa con ngoan.

Gã đại hán bên trái vừa định kêu lên, đã bị thiết chưởng của Đào Thuần Thuần đánh trúng đỉnh đầu ngã ngang bên bất động.

30. Bạch Y Nhân

Gã đại hán bên phải vừa nhìn thấy Đào Thuần Thuần lướt đến đã vội ngã người xuống sàn thuyền liên tục dùng chân và khuỷu tay bò đi. Thế nhưng vẫn không tránh được nắm móng tay của nàng. Gã đại hán cảm thấy toàn thân đau buốt và nóng ran lên, giống như bị một con độc xà cắn phải.

Đào Thuần Thuần bỏ mặc gã đại hán bên trái, quay sang phía gã đại hán bên phải đang bò dưới sàn “a” lên một tiếng, khẽ nói:

- Người định bỏ chạy sao?

Gã đại hán chưa chết, tay chân run lấy bầy, định nhảy xuống sông đào tẩu.

Lúc này gã đã đến gần mạn thuyền, chỉ cần bò qua mạn thuyền là gã có thể phóng người xuống dòng sông. Nào ngờ gã chưa kịp thực hiện ý định thì mũi đã ngửi thấy mùi thơm, đồng thời bên tai nghe thấy một giọng nói dịu dàng:

- Người Bỏ trốn tuy nhanh, nhưng vẫn không thoát khỏi ta.

Gã đại hán toàn thân run lên cầm cập, không dám cử động nhẹ. Gã trộm nhìn bàn chân Đào Thuần Thuần, cất giọng run sợ nói:

- Cô nương, tiểu nhân cầu xin cô nương tha mạng.

Đào Thuần Thuần liền nói:

- Tha mạng người...

Nhéch mép mỉm cười, đột nhiên giọng nàng trở nên lạnh lùng và tàn khốc:

- Các người đã làm lỡ chuyện quan trọng của ta. Cho dù có giết hết bọn người Thiết Ngư Bang các người ta cũng chưa hết hả giận.

Gã đại hán nằm phủ phục dưới đất, toàn thân vẫn không hề dám nhúc nhích. Bởi vì gã sợ chỉ cần động dậy là có thể mất mạng như chơi. Hít sâu vào một hơi, giọng gã run run nói:

- Trường Giang Thiết Ngư Bang vốn sống trên sông nước, nếu muốn dùng đến ngựa, tất nhiên là không tiện lợi bằng Giang Bắc Lạc Mã Bang.

Đào Thuần Thuần cười nhạt một tiếng, từ từ đưa tay lên, nói:

- Thật vậy sao?

Tay Đào Thuần Thuần vừa cử động, gã đại hán đã hồn phi phách tán, liền vội nói:

- Nhưng tiểu nhân có một cách, có thể giúp cô nương đến được Tô Châu chỉ trong một đêm mà thôi...

Đào Thuần Thuần vội dừng tay lại, trầm giọng nói:

- Vậy người hãy mau nói ra xem...

Đến lúc này, gã đại hán mới dám nhòm người dậy, nhưng gã vẫn quỳ dưới đất nói:

- Sau khi tiểu nhân nói ra cách này, cô nương sẽ tha mạng tiểu nhân chứ?

Đào Thuần Thuần đột nhiên mỉm cười, giọng dịu dàng nói:

- Chỉ cần cách của người nói ra có thể sử dụng được, ta chẳng những không giết người, hơn nữa...

Nàng chợt mỉm cười, rồi im lặng.

Tinh thần gã đại hán đột nhiên phấn chấn hẳn lên. Ánh mắt gã nhìn Đào Thuần Thuần một cách ngây ngất. Dục niệm tự nhiên hiện ra trong đầu gã, sau câu nói của Đào Thuần Thuần.

Ánh mắt sắc lạnh, nhưng mặt Đào Thuần Thuần vẫn mỉm cười, giọng vẫn dịu dàng:

- Mau nói đi chứ!

Gã đại hán liền mạnh dạn nói:

- Tiểu nhân tuy thô lỗ, nhưng thuở thiếu niên đã đi hết khắp bắc nam, qua không biết bao nơi. Phía nam tiểu nhân đã đi đến tận Miêu Sơn. Phía bắc đã đi qua khỏi Ngoc Môn Quan đến tận Mông Cổ. Lúc đó tiểu nhân rất khỏe mạnh, cường tráng và trên lộ trình cũng đã làm nên nhiều chuyện lẫy lừng ai cũng biết đến.

Trước mắt Đào Thuần Thuần không ngờ gã lại dám ba hoa như vậy.

Đào Thuần Thuần hai mày hơi nhíu lại, vẻ không mấy nhẫn nại. Gã đại hán ngược mắt lên thấy vậy, trong lòng chợt thất kinh, đổi giọng nói:

- Chắc cô nương cũng biết, khắp trong thiên hạ duy chỉ có người Mông Cổ giỏi về việc cưỡi ngựa nhất.

Đào Thuần Thuần hai mắt sáng lên, cười khê một tiếng. Tiếng cười này đương nhiên xuất phát từ tận đáy lòng nàng. Nếu ai có thể đưa nàng đến được Hồ Khứu nội trong đêm nay, nàng thậm chí không tiếc hy sinh cả bản thân mình.

Gã đại hán xảo quyết nhìn ra nụ cười này của Đào Thuần Thuần. Gã cố ý ngừng lại trầm ngâm thật lâu, rồi đột nhiên đổi giọng nói:

- Có một số việc trong mắt mọi người tưởng chừng như không bao giờ thực hiện được.

Nhưng sau khi nói ra thực hiện lại vô cùng dễ. Thế nhưng làm thế nào học được cách làm đấy mới là việc khó. Người lao động chân tay bao giờ cũng thấp kém hơn những lao động trí óc. Nhưng trong mỗi hoàn cảnh sống không giống nhau, ngược lại sẽ thể nghiệm cũng không giống nhau.

Gã đại hán lại cố ý thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Thí dụ trong khoảng thời gian tiểu nhân ở trong sa mạc tại Mông Cổ quả là muôn vàn gian khổ. Nhưng trong những chuỗi ngày gian khổ đó, những thứ tiểu nhân học được không chỉ là một phương pháp kỳ diệu này mà thôi.

Đào Thuần Thuần lập tức ngừng cười, dùng ánh mắt khinh tiện nhìn gã đại hán đang quỳ trước mặt. Sau đó nàng lại tươi cười khê nói:

- Người vẫn còn quỳ đó làm gì?

Nàng đưa bàn tay ngọc ra đỡ gã đại hán đứng dậy, cười nói:

- Ta cũng biết cần phải học một vài điều mà nhiều người không biết đến... ta quả thật rất hâm mộ người. Người có được những học vấn này, so ra còn đáng tự hào hơn cả những kẻ có võ công tuyệt đỉnh hoặc ngọc ngà châu báu.

Đào Thuần Thuần mỉm cười, từ từ đưa tay lên phủi bụi cho gã đại hán tuy nguy muội nhưng lại rất xảo quyết.

Thế rồi trên gương mặt xấu xí của gã đại hán vốn ngu muội như lợn, nhưng xảo quyết như hồ ly liền chợt nở một nụ cười đắc ý. Thế nhưng miệng gã lại nói:

- Tiểu nhân làm sao dám đụng vào bàn tay ngọc của cô nương. Như thế thật là đắc tội, đắc tội!

Đào Thuần Thuần tươi cười, dùng đầu móng tay vạch nhẹ trên gò má gã, giọng dịu dàng bảo:

- Người không cần phải nói những lời này, bình sinh ta thích nhất... thích nhất những người có kiến thức. Vừa rồi ta biết như vậy, ta... ta đã không đối xử với người như vậy.

Nàng mỉm cười vẻ thẹn thùng, càng khiến nàng trở nên nhu mì hấp dẫn hơn. Gã đại hán gần như quên hết thủ đoạn độc ác vừa rồi của nàng. Gã gượng cười, thừa cơ chụp lấy bàn tay của nàng, nói:

- Bàn tay... của cô nương... thật là... trắng...

Giọng gã đã bắt đầu run lên. Nhưng gã run không phải vì sợ hãi, mà vì dục vọng đang dâng lên trên người gã.

Thế vậy mà Đào Thuần Thuần lại im lặng chấp nhận Một hồi lâu sau, Đào Thuần Thuần mới “á” lên một tiếng kinh ngạc, thấp giọng nói:

- Người xem, thuyền đã đến bờ, trên bờ còn có người...

Sắc mặt vốn đang ngây ngất của gã đại hán chợt biến sắc. Nhìn gã đại hán đang dắt ngựa đứng trên bờ, gã hỏi Đào Thuần Thuần với giọng lo lắng:

- Hắn ta có nhìn thấy không? Không xong rồi, nếu bị hắn ta nhìn thấy... phải trừ khử hắn ta thôi...

Hóa ra trong tính cách của gã, ngoài sự ngu muội của lợn và gian xảo của hồ ly, còn có thêm sự tàn bạo của sói và nhất gan của hổ.

Đào Thuần Thuần chau hai mày lại, trầm giọng nói:

- Người muốn giết hán ta sao?

Gã đại hán gật đầu liên tục, nói:

- Không thể không giết hán ta... nếu để hán nhìn thấy tử thi trên thuyền cùng với tiểu nhân và cô nương... thế thì sao được thế thì sao được!

Đào Thuần Thuần vẽ đồng tình nói:

- Thôi được, nếu như người đã muốn giết hán, ta cũng đành để người giết mà thôi!

Nàng dường như tỏ ra rất nhân từ, ý muốn giết người chẳng qua là của gã mà thôi. Gã đại hán ngu xuẩn cho rằng nàng giết người vừa rồi cũng là ý của mình, liền mở miệng nói:

- Đúng thế, hãy nghe lời ta giết chết hán đi.

Gã chưa dứt lời, thân hình Đào Thuần Thuần đã nhẹ nhàng lướt nhanh lên bờ. Trong bóng đêm, chỉ thấy tay nàng hơi đưa lên, tiếp đó là một tiếng kêu khẽ. Sau đó nàng quay trở lại, ném gã đại hán kia xuống sàn thuyền “ầm” một tiếng.

Thần thái nàng vẫn ung dung, giống như nàng vừa ra tay với một con thỏ chứ không phải với một con người.

Gã đại hán mặt mày rạn rở hán lên. Đào Thuần Thuần nói:

- Ta đã điểm huyết đạo của hán. Nếu như người muốn giết hán, tốt nhất là người nên tự ra tay.

Gã đại hán liền hiện vẻ hung bạo lên trên mặt. Gã rút “xoạt” thanh đao đeo ở lưng ra, chỉ thẳng vào gã đại hán đang nằm yên bất động, nghiêm giọng quát:

- Nhìn này! Nhìn này!

Hai tiếng đao vang lên cùng với những tiếng “nghe này! nghe này!”, lại hai tiếng đao nữa tiếp theo.

Bên bờ sông yên tĩnh lập tức phát ra mấy tiếng kêu thảm thiết. Gã hán tử nằm bất động trên sàn thuyền lập tức mất đi hai mắt cùng hai tai.

Đào Thuần Thuần nhắm hai mắt lại, tựa như không nhìn cảnh tượng tàn khốc này, miệng khẽ bảo:

- Thôi đủ rồi... Trong lòng ta... cảm thấy vô cùng khó chịu!

Thế rồi gã đại hán ngu xuẩn vung lưỡi đao đầy máu lên, miệng quát lớn:

- Bọn nô tỳ này không dạy chúng không được.

Giọng gã cất cao, ngực ưỡng về phía trước, thần thái như kẻ anh hùng đang làm một việc rất đáng được khen ngợi. Sau đó gã đưa ánh mắt nhìn Đào Thuần Thuần, nụ cười xảo quyệt trên mặt chợt biến thành tham lam. Hướng lưỡi đao xuống dưới, gã cười nham nhở:

- Nếu cô nương nói thôi thì tự nhiên sẽ thôi. Ta luôn luôn nghe theo lời của cô nương.

Đột nhiên gã bước đến bên cạnh Đào Thuần Thuần, nói khẽ vào tai nàng. Hai gò má Đào Thuần Thuần ửng hồng lên, cười khúc khích, khẽ lắc đầu nói:

- Người thật là hư...ta hỏi người thật ra người có tốt với ta không chứ?

Gã đại hán mở to hai mắt, cố ý để lộ những bắp thịt trên người. Sau đó ưỡn ngực, giọng khẽ nói:

- Tất nhiên ta rất tốt với cô nương. Tốt đến mức không nói được thành lời.

Gã đại hán khẽ ho mấy tiếng, chậm rãi nói tiếp:

- Cô nương muốn đến Hồ Khuru, có việc gì nghiêm trọng vậy sao?

Đào Thuần Thuần ngược mắt nhìn trời, trên mặt không khỏi lộ vẻ khấn trương, nhưng miệng vẫn chậm rãi đáp:

- Việc này nói ra rất dài, sau này ta sẽ nói kỹ càng lại cho người nghe.

Gã đại hán nhường mày, vọt miệng nói:

- Sau này...

Đào Thuần Thuần cười nhẹ:

- Sau này... nhất định cũng có một ngày!

Gã đại hán không giấu được vẻ vui mừng, liền hỏi lại ngay:

- Sau này chúng ta còn có thể gặp nhau sao?

Đào Thuần Thuần cười khúc khích:

- đương nhiên rồi.

Gã đại hán vô cùng sung sướng, gần như muốn nhảy lên hò reo.

Đào Thuần Thuần đột nhiên ngừng cười, lạnh lùng nói:

- Người tốt với ta, vậy tại sao không sớm nói cho ta biết? Không lẽ người định lấy điều này để đổi ta sao?

Gã đại hán sững sờ ngạc nhiên. Đào Thuần Thuần đột nhiên lại cười nói:

- Kỳ thật người không cần phải dùng bất cứ chuyện gì để đổi lấy ta, ta... ta...

Nàng khê ho mấy tiếng rồi cúi đầu im lặng.

Gã đại hán đứng bên cạnh nàng như chợt bừng tỉnh, sau mấy tiếng ho kia. Miệng gã lắp bắp nói:

- Ta sẽ nói... ta sẽ nói...

Đột nhiên giọng gã trở nên sang sảng:

- Nếu cô nương muốn đến được Hồ Khứu trong vòng nửa ngày, ngoài việc trên đường đi đổi ngựa ra, cô nương còn có thể dùng...

Đào Thuần Thuần liền vọt miệng hỏi:

- Dùng cách gì?

Gã đại hán đáp gọn:

- Phóng huyết!

Đào Thuần Thuần vô cùng ngạc nhiên:

- Phóng huyết...

Gã đại hán ưỡn ngực, cất cao giọng đáp:

- Không sai, chính là phóng huyết! Sau khi ngựa chạy cả trăm dặm, thể lực của ngựa từ từ yếu dần. Lúc đó cho dù có là thần tiên cũng không sao bảo nó hồi phục lại sức lực, nhưng...

Gã đắc ý cười mấy tiếng, chậm rãi nói từng tiếng:

- Duy chỉ có phóng huyết, người Mông Cổ mới đạt được mục đích, trong khi đuổi theo thú săn hoặc truy kích kẻ thù.

Đào Thuần Thuần không nhịn được, liền hỏi ngay:

- Thế nào gọi là phóng huyết? Và cách thúc ra sao?

Gã đại hán cười hì hì bước đến vịn lấy vai Đào Thuần Thuần, cười lớn nói:

- Khi ngựa chạy quá nhanh và quá lâu, máu trong người nó tự nhiên nóng lên. Nếu như lúc đó rạch một đường sau mông ngựa, cho máu nóng chảy ra ngoài một ít, ngựa lập tức hồi phục lại tốc độ ban đầu ngay. Phương pháp này nghe ra tuy có vẻ thần kỳ, nhưng kỳ thật vô cùng thực dụng. Chỉ có điều... ha ha, đối với ngựa có hơi tàn nhẫn đôi chút!

Đào Thuần Thuần khẽ gật đầu nhẹ nhẹ, giọng buồn buồn nói:

- Quả thật có hơi tàn nhẫn đôi chút. Nhưng cũng không còn cách nào khác.

Đột nhiên Đào Thuần Thuần đưa tay lên lau nhẹ trán gã đại hán. Gã đại hán mỉm cười về đắc ý.

Đào Thuần Thuần cũng mỉm cười nói:

- Người vui sướng lắm sao?

Tay nàng từ từ di chuyển xuống dưới, đồng thời năm ngón tay hơi co lại.

Gã đại hán cười lớn:

- Có cô nương ở cùng...

Tay gã vòng ra sau lưng nàng:

- Đương nhiên ta rất vui sướng...

Gã chưa kịp dứt câu, Đào Thuần Thuần đã nhanh tay điểm vào ba đại huyệt Nghinh Hương, Tứ Bạch cùng Hạ Thương của gã.

Gã đại hán hai mắt mở to, trong mắt gã hiện lên vẻ sợ hãi, kinh hoàng.

Đào Thuần Thuần cười nhạt, lạnh lùng nói:

- Bây giờ người còn vui sướng không?

Gã đại hán toàn thân mềm nhũn từ từ ngã xuống.

Đào Thuần Thuần không giết hán, chỉ mang hán đặt kế bên gã hán tử mất hai tai cùng hai mắt đang rên rỉ, khẽ nói:

- Ta đã mang kẻ thù của người đặt cạnh người. Vừa rồi hán đã đối xử với người thế nào, bây giờ cũng có thể đối xử lại với hán thế ấy!

Gã hán tử mặt mày đầy máu chột ngưng rên rỉ đột nhiên phá lên cười mấy tiếng ghê rợn.

Tiếng cười của gã hán tử kia như xé tan màn đêm yên tĩnh. Đào Thuần Thuần nhẹ nhàng lướt lên bờ như một ngọn gió.

Thế rồi tiếng cười ghê rợn kia từ từ nhỏ dần, tiếng vó ngựa mỗi lúc một xa. Sau đó tất cả đều trở lại yên lặng. Trời lúc này đã càng về khuya.

Từ trong cánh rừng gần bờ sông đột nhiên có một bóng trắng bước ra. Bóng trắng từ từ bước đến bờ sông vương vãi đầy máu tươi nhìn một hồi, rồi sau đó cười nhạt một tiếng.

Gió sông thổi tung tà áo trắng của bóng trắng và làm những lá cây phát ra tiếng kêu sào sạt. Vậy mà thân hình gầy ốm của bóng trắng vẫn không hề nhúc nhích, giống như hai chân đã cắm sâu vào lòng đất vậy. Trong tiếng gió, dường như có tiếng động phát ra từ phía cánh rừng.

Bóng trắng quay phắt người lại. Dưới ánh trăng, bóng trắng kia không ai khác hơn chính là bạch y nhân có võ công siêu phàm, lai lịch thần bí và hành sự khiến cho mọi người không ai đoán được. Hai mắt bạch y nhân giống như hai tia sáng quét về phía cánh rừng.

Chỉ nghe một chuỗi tiếng động tiếp theo sau đó. Trong cánh rừng quả nhiên bước ra một người. Người vừa bước ra là một thiếu nữ toàn thân mặc thanh y. Thần sắc của thanh y thiếu nữ dường như rất tiêu tụy, nhưng ngược lại cử chỉ vô cùng nhanh nhẹn. Hai mắt thiếu nữ nhìn chăm chăm về phía bạch y nhân, như không hề sợ hãi trước ánh mắt sắc lạnh của y.

Thanh y thiếu nữ tiến về phía bạch y nhân, miệng mỉm cười, chậm rãi nói:

- Cuối cùng ta cũng đã tìm được người!

Giọng thiếu nữ đầy vẻ vui mừng giống như người mẹ hiền tìm lại được đứa con bị thất lạc.

Bạch y nhân không khỏi bất ngờ ngạc nhiên, lạnh lùng nói:

- Người là ai?

Thanh y thiếu nữ tuy bước đi rất chậm, nhưng lúc này cũng đã đến trước mặt bạch y nhân, miệng lẩm bẩm nói:

- Cuối cùng ta cũng đã tìm được người...

Đột nhiên tay phải thiếu nữ đưa ra, ngón tay nàng như một mũi kiếm, điểm thẳng vào đại huyệt Nhũ Tuyền trước ngực của bạch y nhân.

Trong tích tắc, ánh mắt bạch y nhân không biết đã thay đổi bao nhiêu lần. Mãi đến khi tay của thanh y thiếu nữ chạm vào áo, bạch y nhân mới đưa tay lên chụp lấy cổ tay đối phương. Thanh y thiếu nữ ra tay cực kỳ nhanh lẹ, không ngờ bạch y nhân còn ra tay nhanh hơn. Chỉ đưa tay lên, bạch y nhân đã bắt gọn tay thiếu nữ.

Nào ngờ sắc mặt thiếu nữ không hề kinh ngạc hoặc sợ hãi, ngược lại còn có vẻ vui mừng là khác. Chỉ nghe bạch y nhân lạnh lùng hỏi:

- Người là ai? Có thù hận gì với ta?

Thanh y thiếu nữ cười khúc khích, miệng vẫn lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên là người! Võ công của người thực cao siêu. Chỉ với một chiêu Tề Mi Cử Ấng rất bình thường mà người đã dùng thần diệu như vậy. Thảo nào hần đã khen ngợi người như vậy.

Bạch y nhân không khỏi ngạc nhiên, lạnh lùng quát:

- Ai?

Thanh y thiếu nữ vẫn để yên tay mình nằm trong tay bạch y nhân như không hề chú ý đến. Ngược lại nàng còn mỉm cười nói:

- Tay của người vừa thon lại vừa dài, nhưng ngón cái và ngón trỏ chai cứng, chắc có lẽ người đã khổ công luyện kiếm rất nhiều. Thế nhưng... tại sao trên người người lại không mang kiếm.

Thần thái tự nhiên và phán đoán sắc bén của thanh y thiếu nữ khiến cho hai mắt bạch y nhân không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên. Bạch y nhân liền buông tay thiếu nữ ra. Chỉ thấy thanh y thiếu nữ hơi mỉm cười, trả lời câu hỏi vừa rồi của y:

- Người khen ngợi người có lẽ người không biết, nhưng hần đã cùng người giao đấu qua một lần...

Thanh y thiếu nữ chưa kịp nói hết câu, bạch y nhân đã vọt miệng nói:

- Là Liễu Hạc Đình... hần thật sự đã khen ngợi ta.

Thanh y thiếu nữ lại mỉm cười:

- Người quả là thông minh, chỉ đoán một lần đã trúng ngay.

Bạch y nhân chậm rãi nói từng chữ:

- Những người thật sự cùng ta giao đấu, e rằng chỉ có mình hần còn sống để khen ngợi ta.

Hai câu nói phát ra từ miệng của bạch y nhân càng trở nên lạnh như băng. Trong đêm khuya tĩnh lặng, bất luận là ai nghe được giọng nói lạnh lùng này cũng đều phải lạnh người.

Thế nhưng thanh y thiếu nữ vẫn cười tươi, khe thở dài một tiếng. Trong tiếng thở dài như có vẻ trách móc, hơi tiếc, nhưng tình cảm tràn đầy sự tán dương và hâm mộ.

Bạch y nhân đứng nhìn thiếu nữ ngạc nhiên, đột nhiên trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ người không cho rằng thủ đoạn của ta quá ư tàn khốc hay sao?

Thanh y thiếu nữ hơi mỉm cười:

- Kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết, đây vốn là chân lý ở đời mà! Những kẻ võ công bằng người, nhưng cứ muốn tìm người giao đấu, như vậy chết là đáng. Nếu ngược lại võ công người không bằng họ, không phải người cũng đã bị họ giết chết rồi sao? Ta cho rằng hai kẻ giao đấu, chỉ so sánh về võ công mà không cần chú ý đến cách thức ty tiện. Công bằng mà nói, kẻ mạnh giết kẻ yếu chẳng có chút gì xem là ác độc cả? Người nói phải vậy không?

Bạch y nhân hai mắt chớp chớp, đột nhiên phát ra những tia nhìn thật kỳ dị. Tia nhìn của y giống như kẻ ly hương, bất chợt gặp được người thân tại xứ người. Cũng giống như một kẻ ẩn sĩ đột nhiên gặp được tri âm vậy.

Bạch y nhân nhìn chăm chăm thanh y thiếu nữ, hạ thấp giọng nói:

- Nếu như ta xử dự công bằng chắc rằng Liễu Hạc Đình cũng sẽ nói lại cho người biết!

Thanh y thiếu nữ mỉm cười:

- Nếu như người không xử sự công bằng, vậy tại sao hần lại khen ngợi người?

Cả hai cùng chăm chú nhìn nhau thật lâu. Ánh mắt lạnh như băng của bạch y nhân đột nhiên trở nên ấm áp. Nên biết rằng cả đời y chưa từng bao giờ có cảm tình tốt với một ai.

Những lời thanh y thiếu nữ vừa nói đã trúng ngay tâm lý của y.

Gió sông không ngừng thổi. Thanh y thiếu nữ đưa tay lên vuốt lại mấy sợi tóc rối.

Bạch y nhân không rời khỏi bàn tay của thiếu nữ, giọng chậm rãi nói:

- Tay phải của người thật vững vàng, tay trái lúc nào cũng đều giống như đang nắm chặt chuôi kiếm. Xem ra đối với kiếm pháp, người cũng đã rất khổ công luyện tập, phải thế không?

Lúc này giọng y trở nên lạnh lùng và ảm áp hơn, hoàn toàn không giống với thường ngày.

Thanh y thiếu nữ ngạc nhiên hồi lâu, đột nhiên buông một tiếng thở dài, giọng buồn buồn nói:

- Khổ công luyện tập! Ai! Nói thật cho người biết, trong đời ta ngoài việc luyện kiếm ra ta đều chẳng làm gì cả, nhưng kiếm pháp của ta.

Bạch y nhân trầm giọng nói:

- Võ công của người, ta chỉ dùng một chiêu là có thể thắng ngay.

Ngữ khí của y vừa không có thị uy, cũng không có uy hiếp hoặc kiêu ngạo. Ngược lại còn có vẻ thành khẩn giống như sư phụ giáo huấn đệ tử của mình vậy.

Hơn nữa thanh y thiếu nữ cũng không hề cảm thấy câu nói này của y có gì là khó nghe.

Thiếu nữ chỉ khẽ thở dài:

- Ta biết... Vừa rồi ta bất ngờ tấn công người một chiêu và chuẩn bị tấn công tiếp ba chiêu nữa. Nhưng người chỉ hơi đưa nhẹ tay lên là đã phá giải được tất cả.

Bạch y nhân gật đầu nhẹ nhẹ:

- Nếu nói như vậy, người muốn tìm ta không phải là để giao đấu.

Thanh y thiếu nữ cũng gật đầu nhẹ nhẹ, nói:

- Ta đến tìm người, thứ nhất là muốn thử võ công của người xem có đúng như mọi người đã đồn đại không. Thứ hai ta... ta...

Cúi đầu nhìn xuống, thiếu nữ bỗng im bặt không nói gì.

Bạch y nhân từ từ đưa tay lên, dường như muốn vuốt lại mái tóc cho thiếu nữ.

Bỗng nhiên tay y ngưng lại, giọng chậm rãi nói:

- Có chuyện gì người cứ việc nói ra!

Thanh y thiếu nữ ngược mắt lên nhìn thẳng bạch y nhân, từ từ nói:

- Ta muốn người làm sư phụ, không biết người có muốn nhận ta làm đệ tử không?

Bạch y nhân thật vô cùng bất ngờ. Hiển nhiên câu nói này hoàn toàn ngoài dự liệu của y. Im lặng thật lâu, y mới trầm ngâm ngạc nhiên:

- Bái ta làm sư phụ?

Thanh y thiếu nữ đứng thẳng người lên, nói:

- Không sai, bái người làm sư phụ? Liễu Hạc Đình đã từng nói với ta, người là thiên hạ đệ nhất kiếm thủ trong mắt của y. Cả đời ta học kiếm, thế nhưng mãi đến bây giờ kiếm pháp còn rất là bình thường. Nếu như không thể bái người làm sư phụ, ta chỉ còn có một cách tìm một nơi hoang vắng... chết quách cho xong.

Những lời này thanh y thiếu nữ nói ra rất nghiêm túc không một chút do dự, hiển nhiên là nàng đã hạ quyết tâm.

Bạch y nhân tuy tính tình cô độc và kỳ lạ, nhưng vẫn không hiểu rằng trên thế gian này lại có thiếu nữ kỳ quái như vậy. Nên nhất thời y không biết phải trả lời sao!

Hai mắt thanh y thiếu nữ nhìn bạch y nhân thật lâu không chớp, giọng buồn buồn nói:

- Nếu như người không chấp thuận yêu cầu của ta...

Thiếu nữ thở dài một tiếng, đột nhiên quay người lại phóng mình chạy đi. Bạch y nhân liền di chuyển toàn thân, miệng quát lớn:

- Khoan đã...

Tiếng quát chưa dứt, bạch y nhân đã đứng cản ngay trước mặt thiếu nữ. Thanh y thiếu nữ nở nụ cười vui sướng nói:

- Người đã chấp nhận ta rồi sao?

Bạch y nhân đột nhiên buông một tiếng thở dài, nói:

- Người sai rồi, thiên hạ bao la, những người kiếm pháp cao hơn ta không biết có bao nhiêu người. Cho dù có truyền hết kiếm pháp của ta cho người cũng không thể nào xưng bá được. Kiếm pháp của ta tuy hiểm ác nhưng không chánh phái, tuy nhanh lẹ nhưng không thuần hậu. Sở dĩ ta thắng được người, chỉ vì ta hiểu rõ được sự chờ đợi, địch bất động ta cũng bất động, địch không xuất chiêu ta cũng không xuất chiêu mà thôi. Nếu luận về kiếm pháp, quả thật ta không chánh phái bằng Liễu Hạc Đình. Người cũng là người am hiểu về kiếm thuật, chắc người cũng hiểu ta không phải gạt người chứ!

Một kẻ lạnh lùng và ít nói như bạch y nhân mà lúc này lại thốt ra những lời tự tận đáy lòng như thế, quả là việc đáng cho người ta ngạc nhiên.

Sắc mặt thanh y thiếu nữ có vẻ vui mừng, dịu giọng nói:

- Chỉ cần người đồng ý, sau này ta tuyệt đối không bao giờ hối hận...

Thần sắc bạch y nhân cơ hồ rất ngạc nhiên, chậm rãi nói:

- Ta phiêu bạt giang hồ, tứ hải là nhà, có khi ngủ trong rừng sâu hang thẳm. Người tuổi trẻ, lại là nữ nhân, làm thế nào...

Thanh y thiếu nữ liền vội cắt ngang:

- Nếu có được một người sư phụ giống như người, cho dù có khổ cực một chút cũng chẳng hề gì, huống hồ từ lúc nghe những lời của Liễu Hạc Đình, sau khi rời khỏi phụ thân đi tìm người, gần như khổ cực gì cũng trải qua!

Nói đến đây, nàng bỗng thở dài một tiếng, từ từ cúi đầu xuống. Ánh trăng chiếu lên mái tóc nàng bỗng bồng bồng như đám mây.

Bạch y nhân không nhìn được nữa, khẽ đưa tay ra vuốt nhẹ mái tóc thiếu nữ.

Thanh y thiếu nữ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt dường như đã ngấn lệ, miệng vui mừng kêu lên:

- Người đã đồng ý rồi phải không?

Bạch y nhân chăm chú nhìn bàn tay gầy ốm của mình thật lâu. Sau đó bàn tay y từ từ thả xuống, ánh mắt cũng từ từ hướng xuống, trầm giọng nói:

- Ta có thể đem võ công của mình toàn bộ truyền cho người.

Để nói được câu này, y dường như đã phải dùng đến hết sức.

Thanh y thiếu nữ hai mắt sáng rời, chân gần như muốn nhảy khỏi mặt đất kêu lên sung sướng:

- Thật không?

Bạch y nhân im lặng hồi lâu, thanh y thiếu nữ sốt ruột hỏi lại lần nữa:

- Thật vậy không?

Trong ánh mắt hiền hòa của bạch y nhân, đột nhiên hiện lên tia nhìn châm biếm:

- Người có biết, nếu là người khác hỏi ta câu này, ta tuyệt đối không để cho y hỏi lại lần thứ hai, bởi vì ta không bao giờ cho phép một ai hoài nghi câu nói của ta có phải là thật hay không.

Thanh y thiếu nữ lại cúi đầu xuống, nhưng trên mặt ngược lại lộ vẻ kính phục.

Nàng vẫn cúi đầu, giọng thật thấp:

- Ta chưa bao giờ hoài nghi người, sư phụ.

Giọng nàng hơi dừng lại, rồi tiếp thêm hai chữ “sư phụ”.

Bạch y nhân hạ giọng nói:

- Tuy ta có thể dạy người võ công, nhưng không thể nhận người làm đệ tử được!

Thanh y thiếu nữ ngược mắt lên nhìn, giọng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Bạch y nhân trầm ngâm hồi lâu, giọng chậm rãi nói:

- Ở đời có một số việc không hề có lý do cho dù có lý do đi nữa cũng không cần phải giải thích. Nếu như người muốn theo ta luyện kiếm, ta sẽ dạy kiếm cho người. Như vậy ta và người có thể xưng hô nhau như bằng hữu. Nếu như trên danh nghĩa sư phụ và đệ tử, sẽ sanh ra thêm nhiều điều bó buộc, làm vậy cả người cùng ta không phải đều bất tiện hay sao?

Thanh y thiếu nữ tròn xoe hai mắt, ngạc nhiên, cuối cùng vỗ tay nói lớn:

- Tốt, bằng hữu, chúng ta cứ thỏa thuận như thế...

Thiếu nữ dường như đột nhiên nghĩ ra được điều gì, liền vội vàng nói tiếp:

- Hiện giờ ta và người đã là bằng hữu, thế nhưng mặt thật của người thế nào ta vẫn còn chưa biết.

Ánh mắt bạch y nhân chợt trở nên sắc lạnh, trầm giọng nói:

- Người cần phải nhìn thấy sắc mặt thật của ta sao?

Thanh y thiếu nữ chớp chớp mắt, khẽ nói:

- Người cứ việc yên tâm. Cho dù người có thật xấu xí, thậm chí thiếu miệng đi nữa cũng đều chẳng hề gì. Người cũng vẫn là bằng hữu tốt của ta. Bởi vì ta thích người là thích nhân cách và võ công của người. Còn những thứ khác ta đây không hề bận tâm đến.

Chỉ có người thẳng thắn và chân thật, nàng mới có thể nói ra những lời chân thật và thẳng thắn như vậy, với một nam nhân mới gặp lần đầu.

Ánh mắt sắc lạnh của bạch y nhân chợt trở nên hiền từ. Y chăm chú nhìn thanh y thiếu nữ thật lâu, rồi đột nhiên phá lên cười lớn.

31. Ô Y Thần Ma

Thanh y thiếu nữ trong lòng cực kỳ kinh ngạc, liền thối lui ra sau nửa bước. Thiếu nữ ngạc nhiên không phải vì giọng cười lớn của bạch y nhân, mà trong lòng nàng không thể nào nghĩ rằng một kiếm thủ cô độc, lạnh lùng, thậm chí còn ít nói như y, lúc này lại phát ra tiếng cười tùy tiện như vậy.

Trong tiếng cười, chỉ thấy bạch y nhân từ từ đưa tay lên.

Thanh y thiếu nữ hít sâu vào một hơi, bước về phía trước một bước, nhẹ nhàng đưa tay giữ tay bạch y nhân lại, giọng khê nói:

- Nếu như ngươi không muốn ta nhìn thấy mặt thật, vậy ta không xem cũng không sao.

Ngươi hà tất phải cười như thế.

Giọng cười của bạch y nhân từ từ yếu dần, nhưng y vẫn còn mỉm cười nói:

- Ngươi thấy ta cười, cảm thấy ngạc nhiên và sợ hãi phải không?

Thanh y thiếu nữ gật đầu nhè nhẹ.

Bạch y nhân mỉm cười, lại nói:

- Nhưng ngươi đâu biết, ta cười vì trong lòng ta đang vui. Như thế đâu có gì ngươi phải ngạc nhiên và sợ hãi? Ngươi phải biết rằng, nếu như trong lòng ta không phải thật sự đang vui, thì ta tuyệt đối không bao giờ cười.

Thanh y thiếu nữ đứng sững sốt, ngạc nhiên, hai mắt hơi khép lại và đột nhiên rơi xuống hai giọt lệ.

Bạch y nhân lập tức ngưng cười, trầm giọng nói:

- Tại sao ngươi khóc?

Thanh y thiếu nữ cúi xuống, dùng vạt áo lau nước mắt, giọng ngắt quãng nói:

- Ta... ta... cũng rất vui... ngươi có biết không?... Từ lúc sanh ra đến giờ... chưa có một ai tốt với ta cả.

Bạch y nhân im lặng hồi lâu rồi mới thở dài một tiếng. Thế rồi cả hai nhìn nhau im lặng không nói gì.

Lúc này trời đã thật khuya, tứ bề vắng lặng, không nghe một tiếng động nhỏ.

Cuối cùng bạch y nhân cũng buông một tiếng thở dài, giọng khê nói:

- Ngươi có biết, ta cũng hoàn toàn giống như ngươi. Từ lúc sanh ra đến giờ, ngoài việc luyện kiếm, ta gần như chẳng làm qua gì cả. Có điều ta may mắn hơn ngươi một chút, có được một sư phụ tuy chẳng thương ta nhưng võ công lại cực cao...

Thanh y thiếu nữ ngược mắt lên nhìn bạch y nhân, giọng thoáng buồn, nói:

- Chẳng lẽ từ bé đến giờ, cũng không có một ai tốt với ngươi và thương ngươi thật sao?

Bạch y nhân khẽ gật đầu nhè nhẹ. Ánh mắt y cũng nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ, đúng lúc cả hai ánh mắt chạm nhau.

Thanh y thiếu nữ đột nhiên “ồ” lên một tiếng, nói:

- Ta biết rồi, sở dĩ ngươi không muốn cho mọi người nhìn thấy mặt thật, bởi vì ngươi cho rằng trên thế gian này mọi người đều không tốt với ngươi, phải vậy không?

Bạch y nhân đứng im bất động nhìn nàng... đột nhiên tay y đưa lên, chiếc mặt nạ lập tức được cởi ra.

Thanh y thiếu nữ há hốc ngạc nhiên, trong khi bạch y nhân chậm rãi nói:

- Người không ngờ phải không?

Thanh y thiếu nữ ngạc nhiên nhìn bạch y nhân thật lâu đột nhiên cười khẽ nói:

- Ta quả thật không thể ngờ... quả là không thể nào ngờ!

Dưới ánh trăng sao lung linh chỉ thấy gương mặt bạch y nhân vô cùng anh tuấn và trắng trẻo. Nếu không phải là đôi chân mày rậm vùng chiếc mũi cao thẳng thì gương mặt y có mấy phần giống với nữ nhi.

Cả hai lại im lặng một hồi lâu. Thanh y thiếu nữ vẫn chăm chú nhìn bạch y nhân. Bạch y nhân hơi mỉm cười, đưa tay lên đeo lại chiếc mặt nạ vào. Thanh y thiếu nữ bỗng nhiên giọng nũng nịu nói:

- Xin người đừng đeo mặt nạ vào, được không?

Ánh mắt bạch y nhân hơi cúi xuống:

- Tại sao?

Thanh y thiếu nữ cúi đầu, mỉm cười nói:

- Nếu như người xấu xí hoặc tàn phế, có lẽ ta sẽ không trách người. Thế nhưng ngược lại...

Thiếu nữ cười bên lên, lại nói:

- Vậy tại sao người còn muốn đeo nó vào, làm người khác không thể nào đoán ra được.

Bạch y nhân mỉm cười vẻ chế giễu, chậm rãi nói:

- Người không hiểu thật sao? Vậy để ta nói cho người biết. Sở dĩ ta không muốn để cho mọi người nhìn thấy mặt thật, vì ta muốn rằng mọi người đều phải khiếp sợ ta. Khi ta đeo mặt nạ vào, bất luận giao đấu với ai, họ đều có ý sợ hãi ta. Nếu ta không làm như vậy thì đâu có ai sợ ta. Đây gọi là trước khi giao đấu làm cho đối phương hoang mang, người có hiểu không?

Thanh y thiếu nữ gật đầu nhè nhẹ, giọng nhỏ nhẹ nói:

- Đây quả là cách rất thông minh, nhưng nếu như thế người không cảm thấy không công bằng sao?

Bạch y nhân hai mày cau lại, giọng trầm ngâm nói:

- Không công bằng? Có gì không công bằng?

Thanh y thiếu nữ từ từ giải thích:

- Khi hai người giao đấu nhau, nên dựa vào võ công bản thân mà phân thắng bại. Nếu dùng những cách khác để thắng có thể gọi là thủ đoạn không quang minh chính đại, người thấy ta nói vậy có phải không?

Hai mắt bạch y nhân hơi nhìn xuống, ngạc nhiên hồi lâu. Chỉ nghe thanh y thiếu nữ lại nói tiếp:

- Không biết người đã có nghe qua câu “Quang minh chính đại, tuy bại cũng vinh” hay chưa? Chứ còn ta từ nhỏ đến lớn, không biết đã nghe qua không biết bao nhiêu lần mà nói.

Bất luận là trong tình huống nào, cũng đều không nên quên câu nói này. Đây cũng chính là gia phong của nhà họ Tây Môn.

Bạch y nhân đột nhiên giật mình, trầm giọng nói:

- Giang Tô Hồ Khưu, Phi Hạc Sơn Trang chủ Tây Môn Âu là gì của người?

Thanh y thiếu nữ mỉm cười nói:

- Chả trách gì phụ thân ta thường nói thanh danh của đại bá phụ ta anh hùng khắp trong thiên hạ đều biết. Hóa ra người cũng biết đến danh tánh của người.

Bạch y nhân ánh mắt từ từ cúi xuống, miệng lẩm bẩm nói:

- Thật không ngờ. Người cũng chính là người nhà họ Tây Môn.

Đột nhiên giọng y chợt thay đổi:

- Người có biết Phi Hạc Sơn Trang vĩnh viễn biến mất trên giang hồ?

Thanh y thiếu nữ liền biến sắc mặt, nhưng nàng lập tức mỉm cười nói:

- Nhà họ Tây Môn mấy năm gần đây tuy có thiếu kém nhân tài, nhưng dựa vào thanh trường kiếm trong tay đại bá cùng những đệ tử mà người đã rèn luyện. Bất luận là gặp phải cường địch nào cũng không bao giờ bị thua thiệt. Bởi vậy người cũng đừng nói quá nghiêm trọng như thế.

Bạch y nhân cười nhạt một tiếng:

- Quá nghiêm trọng ư?

Đứng lại giây lát, y buông một tiếng thở dài nói:

- Người có biết nửa tháng trước đây cả nhà Tây Môn thế gia đã bị bọn người Ô Y Thần Ma khống chế hay không? Hơn nữa đám người Ô Y Thần Ma kia cũng đã tiếp được mật lệnh của thủ lĩnh bọn chúng, phải nội trong đêm nay giết hết những người trong Phi Hạc Sơn Trang. Việc này vốn được hành động rất kín đáo, nhưng lại bị một nhân vật lợi hại ngầm theo dõi bọn Ô Y Thần Ma, phát hiện ra cách truyền đạt tin tức của bọn chúng. Từ đó mới biết được độc kế của chúng. Có lẽ người đã thoát ra ngoài hơi sớm, nên chưa bị bọn chúng phát hiện. Nếu không, những người từ trong nhà Tây Môn bước ra, bất luận là ai cũng đều gặp phải độc thủ của chúng!

Hiển nhiên y không biết rằng hai cha con Thường Bại Quốc Thủ Tây Môn Âu đã nhiều năm nay không có trở về Hồ Khứ.

Sắc mặt thanh y thiếu nữ vốn đã trắng bạch, giờ lại càng khùng bố hơn. Tay nàng vẫn nắm chặt lấy tay bạch y nhân, giọng hoảng hốt hỏi:

- Thật vậy không? Nếu thế phải làm sao?

Bạch y nhân im lặng hồi lâu, từ từ nói:

- Cách gì à? Không còn cách nào cả. Cho dù bây giờ chúng ta có mọc hai cánh cũng không thể nào bay đến kịp Phi Hạc Sơn Trang.

Bạch y nhân tuy tính tình lạnh lùng, nhưng lúc này cũng không khỏi tỏ vẻ cảm thông đối với thanh y thiếu nữ.

Nào ngờ thanh y thiếu nữ không hề quá xúc động, ngược lại rất trầm tĩnh. Thiếu nữ cúi đầu im lặng hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên thở dài nói:

- Nếu không còn cách nào khác, ta chỉ còn cách cố gắng luyện tập kiếm pháp để báo thù cho họ.

Bạch y nhân không khỏi ngạc nhiên, chau mày hỏi:

- Đối với việc này, người chỉ có một câu như vậy đáng nói thôi sau?

Thanh y thiếu nữ cũng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Vậy ta còn gì đáng nói nữa hay sao?

Bạch y nhân dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn thanh y thiếu nữ một hồi, chậm rãi nói:

- Chẳng lẽ người không muốn hỏi xem nguyên nhân và kết quả việc này sao? Chẳng lẽ người không muốn biết tại sao bọn Ô Y Thần Ma lại muốn giết hết người nhà họ Tây Môn sao? Lẽ nào người không muốn biết ai đã ngầm khám phá ra được quỷ kế của bọn Ô Y Thần Ma, và người này có oán thù như thế nào với chúng hay sao?

Thanh y thiếu nữ chớp chớp mắt, hỏi:

- Chẳng lẽ những việc này người đều biết sao?

Bạch y nhân cười nhạt:

- Không sai, những việc này ta đều biết một ít. Người đã không có ý hỏi ta, vậy ta cũng không cần phải nói làm gì.

Đưa tay sửa lại chiếc mặt nạ, sau đó y quay lưng định bỏ đi.

Thanh y thiếu nữ đứng im bất động, nhìn theo tà áo của y bay phất phơ trong gió. Bước chân của y bước đi thật chậm, dường như đang chờ đợi thiếu nữ ngăn cản.

Bước chân của bạch y nhân tuy cực chậm, nhưng cũng cùng thời gian đó, ở một nơi khác, ngược lại Đào Thuần Thuần đang phóng ngựa chạy như bay. Phía sau mông ngựa còn nhiều dấu máu tươi vẫn còn chưa khô. Hiển nhiên đây là kết quả của thủ thuật phóng huyết, để cho ngựa chóng phục hồi lại sức lực.

Lúc này trên trán Đào Thuần Thuần đã lấm tấm mồ hôi, nhưng tinh thần nàng còn rất phấn chấn, ánh mắt vẫn còn lạnh lợi.

Đi thêm một đoạn nữa, phía trước có một khu rừng thưa nằm gần cạnh đạo lộ. Từ phía trong rừng cây, đột nhiên xuất hiện một mái cong của một ngôi miếu. Trên mái cong của một ngôi miếu kia, có treo một chiếc linh đồng sáng lấp lánh.

Đào Thuần Thuần đảo mắt một vòng. Hai mắt chợt sáng lên, Đào Thuần Thuần đột nhiên cho ngựa chạy chậm lại, rồi tung người nhảy xuống khỏi ngựa. Thuận tay nàng buộc ngựa vào thân cây bên đường, sau đó lướt nhanh vào bên trong miếu.

Ánh trăng yếu ớt xiên qua những lỗ trên mái ngôi miếu hoang, chiếu xuống bên trong, càng làm cho ngôi miếu trở nên thê lương hơn. Phía trên án thờ có tượng phật, mọi thứ hoàn toàn không có gì thay đổi so với mười ngày trước, khi nàng và Liễu Hạc Đình đã vào đây khẩn vái.

Đào Thuần Thuần lướt nhanh vào trong, đảo mắt nhìn khắp nơi. Sau khi biết chắc ở đây không hề có người, nàng mới vội bước thẳng đến trước án thờ gỡ bát hương lên, lấy ra một chiếc khăn tay.

Trên chiếc khăn tay dường như không hề có một chữ gì. Thế nhưng sau khi thấm chiếc khăn vào một ít nước đọng lại trong bát hương, trên chiếc khăn lập tức hiện lên những hàng chữ chi chít.

Mượn ánh sáng trăng, Đào Thuần Thuần lướt nhanh những chữ trên chiếc khăn.

Sau đó sắc mặt nàng hiện lên vẻ chân thành và vui mừng, miệng lẩm bẩm nói:

- Không ngờ vẫn còn một vài tâm địa của Quan Ngoại Ngũ Long. Nếu là như vậy, cho dù ta không thể đến kịp cũng chẳng có quan hệ gì!

Thế rồi nàng ung dung bước ra khỏi ngôi miếu. Lần này không hề có Liễu Hạc Đình đi bên cạnh, nên nàng cũng không cần phải giả vờ chân thành cầu khẩn làm gì. Cảnh vật bên ngoài ngôi miếu cũng giống y như lần trước.

Bầu trời cũng đầy sao, gió đêm lạnh lẽo trôi qua từng cơn!

Từ ngôi miếu này đến Giang Tô Hồ Khứ đã không còn xa, nhưng dẫn sao cũng vẫn còn một khoảng cách chừng bốn năm dặm. Cũng thời gian trước đó hai ba canh giờ, Liễu Hạc Đình đã vội tức tốc lên đường. Tuy chàng có một nội công thâm hậu, nhưng vì trước lúc hôn sự phải khẩn trương, sau hôn sự lại xảy ra biến cố, lại liên tiếp mấy ngày liền không được nghỉ ngơi cẩn thận. Nên đến lúc này, Liễu Hạc Đình đã có phần gần như không chịu nổi.

Lúc này trăng trên đầu đang tỏa sáng, Liễu Hạc Đình cho ngựa phóng nhanh trên quang đạo. Tuy đang ngồi trên lưng ngựa, nhưng chàng vẫn khép hờ hai mắt vận công điều khí.

Thế nhưng trong một giờ liền chàng vẫn không sao tập trung được. Trong lòng chàng lúc nào cũng tự hỏi:

“Hồ Khứ còn bao xa nữa? Không biết có đến nơi kịp hay không?” Mắt hơi ngược nhìn lên, đột nhiên chàng nhìn thấy trong khu rừng trước mặt, dường như có ánh đao kiếm sáng ngời đang chuyển động.

Liễu Hạc Đình định thần lại, quả nhiên nghe thấy tiếng va chạm của binh khí cùng tiếng quát mắng. Tiếp đó là một tiếng kêu thảm thiết. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trong lòng đã không ngừng suy nghĩ. Phía trước thật ra đã xảy ra chuyện gì? Là bọn đạo tặc chặn đường cướp của hay là bọn người giang hồ tầm kẻ thù quyết đấu?

Rồi chàng lại nghĩ tiếp:

“Hiện tại mình có việc gấp trên người không thể để lỡ được. Dẫu sao những người này cũng chẳng có liên quan gì đến mình. Hơn nữa mình nào có thời gian để lo chuyện của người khác!” Trong lòng chàng suy đi tính lại nhiều lần, vẫn chưa quyết định dứt khoát. Thế nhưng đến tiếng kêu thảm thiết thứ ba vang lên, trong lòng chàng lại nghĩ:

“Những việc cướp giết người như vậy xảy ra trước mặt ta, nếu như ta cứ bàng quan không quan tâm tới, như thế có còn xem là con người không? Giữa đường gặp chuyện bất bình nếu không bạt đao tương trợ, thế thì ta đi du hiệp khắp trong thiên hạ để làm gì? Cho dù hôm nay có phải lỡ việc hệ trọng, trước tiên ta cũng phải đến xem việc này ra sao. Dẫu sao đến xem cũng chẳng mất mấy thời gian!” Trong lúc chàng đang mãi mê suy nghĩ, con tuấn mã đã lao đến bên ngoài bìa rừng.

Chỉ nghe từ phía trong rừng có tiếng quát lớn:

- Bằng hữu ở bên ngoài, có Giang Nam Thất Ác Quỷ ở đây, xin bằng hữu bớt lo chuyện người khác.

Liễu Hạc Đình ánh mắt chợt sáng lên, máu nóng trong người cũng tự nhiên dâng trào.

Chàng vừa nghe mấy chữ Giang Nam Thất Ác Quỷ biết ngay bọn chúng tuyệt đối không phải là người tốt. Vì thế chàng không hề chần chừ liền “hừ” một tiếng, ghi mạnh cương ngựa lại. Con tuấn mã lập tức hí vang một tiếng, rồi đứng sững lại. Người phía trong rừng lại quát một lần nữa:

- Nếu như bằng hữu có can dự vào chuyện người khác, Giang Nam Thất Ác Quỷ sẽ lập tức khiến người đổ máu.

Tiếng quát kia vừa dứt, toàn thân Liễu Hạc Đình đã vọt lên không, lướt nhanh vào trong khu rừng nhẹ nhàng như một cánh nhạn.

Ánh sáng dao bên trong khu rừng đột nhiên biến mất hết. Khi Liễu Hạc Đình vừa vào đến bên trong, mấy bóng đen trên tay đang cầm đao sáng ngời, đồng thanh kêu lên:

- Hảo khinh công!

Tiếp theo, cả bọn cùng nhau túa ra bỏ chạy. Có tên chạy về hướng đông, có tên chạy về hướng tây, có tên chạy về phía bên phải và cũng có tên chạy về hướng bên trái. Chỉ thoáng cái, tất cả bọn chúng đều biến vào bóng đêm.

Thân hình Liễu Hạc Đình vừa dừng lại, mắt đã đảo quanh khắp nơi. Liễu Hạc Đình cười nhạt một tiếng, bụng mắng thầm:

“Không ngờ Giang Nam Thất Ác Quỷ nghe tên phải giật mình, chẳng qua cũng chỉ là thế!” Tuy chàng có thể đuổi kịp bọn chúng, nhưng chàng lại không muốn đuổi. Bởi vì trên người chàng hiện giờ còn việc hệ trọng phải làm. Vả lại chàng cũng cảm thấy bọn người này căn bản không cần thiết phải đuổi theo làm gì. Đảo mắt một lần nữa, chàng thấy trên đất có những binh khí bị gãy nằm ngổn ngang. Ngoài ra còn có ít vết máu, nhưng vì trời tối nên chàng không nhìn thấy rõ.

“Ai đã bị hại? Chẳng lẽ y cũng đã bỏ chạy rồi sao?” Liễu Hạc Đình trong lòng vừa mới nghĩ vẩn, đột nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn phát ra từ một lùm cây. Chàng liền vội phóng nhanh về phía ấy. Dưới ánh trăng, chỉ thấy một gã hán tử y phục rách nát, toàn thân đầy thương tích và máu tươi, hai tay đang ôm lấy mặt nằm quằn quại trong lùm cây. Máu tươi chảy theo những ngón tay của gã đại hán nhỏ giọt xuống. Hiển nhiên mặt gã cũng bị trọng thương.

Máu tươi, những vết thương và những tiếng kêu rên rỉ đau đớn, khiến cho Liễu Hạc Đình trong lòng vừa kinh hoàng lại vừa cảm thấy đáng thương. Liễu Hạc Đình liền cúi người xuống bồng gã hán tử lên. Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy người này tuy toàn thân đầy máu tươi, nhưng thương thế không đến nỗi mấy nghiêm trọng.

Liễu Hạc Đình trong lòng hơi yên tâm, vì gã hán tử này không hề nguy hiểm đến tánh mạng. Thế rồi chàng khẽ nói:

- Bằng hữu xin cứ yên tâm, vết thương của bằng hữu không hề gì.

Nào ngờ chàng chưa dứt lời, gã hán tử đã khóc lớn lên vẻ rất đau khổ.

Liều Hạc Đình vô cùng ngạc nhiên, hai mày hơi chau lại, nhưng giọng vẫn nhỏ nhẹ:

- Nam tử hán đại trượng phu hành tẩu giang hồ, bị một chút thương tích có đáng là gì!

Nên biết rằng Liều Hạc Đình vốn tính tình cương cường. Bây giờ gặp phải một người nhu nhược như thế, trong lòng chàng không khỏi cảm thấy bất mãn. Chàng thấy gã hán tử hai tay vẫn còn ôm lấy mặt, liền nói:

- Bằng hữu hãy bỏ hai tay xuống, để cho tại hạ xem thử thương thế trên mặt.

Vừa nói chàng vừa lấy lọ thuốc trị thương lúc nào cũng mang bên mình ra:

- Nếu huynh đài còn khóc thì chẳng phải là một nam tử hán đại trượng phu, một chút vết thương...

Nào ngờ gã hán tử khắp thân đầy máu đột nhiên ngưng khóc. Sau đó gã bất chợt phá lên cười lớn.

Liều Hạc Đình hết sức ngạc nhiên, ngưng ngay giọng nói, chỉ nghe gã hán tử cười nói:

- Một chút vết thương... một chút vết thương...

Đột nhiên gã buông hai tay xuống:

- Người nhìn thử xem, đây có phải là một chút vết thương không?

Hai mắt Liều Hạc Đình hoàn toàn không cử động. Một cảm giác ghê rợn chạy khắp toàn thân chàng.

Trong bóng đêm, chỉ thấy gương mặt gã hán tử như một khối thịt bầy nhầy. Ngoài cặp mắt còn có thể nhận ra, ngũ quan gần như không còn phân biệt được.

Trong những ngày qua, chàng đã chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh sống chết thương tâm. Thế nhưng chưa một cảnh tượng nào khiến cho chàng chấn động như lần này.

Bởi vì con người máu thịt bầy nhầy kia, hiện đang xuất hiện trước mắt chàng.

Liều Hạc Đình đứng im lặng thật lâu, nhưng miệng vẫn không sao nói ra được lời nào.

Chỉ nghe gã hán tử cười bi thảm:

- Bây giờ người đã vừa lòng chưa?

Liều Hạc Đình ho khê hai tiếng, lắp bắp nói:

- Bằng hữu... Huynh đài... Huynh đài... ai!

Rồi chàng thở dài một tiếng, miễn cưỡng nói:

- Không sao đâu, không sao đâu...

Chàng vừa nói vừa run lấy bầy, khiến cho bột thuốc rơi vãi ra cả đất.

Ánh mắt đau đớn của gã hán tử chợt thay đổi. Giọng cười điên dại của gã cũng yếu dần, đột nhiên gã kêu lên giãy giụa:

- Ta... ta không xong rồi...

Mí mắt trợn ngược, gã hán tử nấc lên một cái rồi không còn thở nữa.

Liều Hạc Đình toàn thân run rẩy:

- Huynh đài... sao rồi!

Lọ thuốc trong tay chàng liền rơi xuống đất. Chỉ thấy gã hán tử im lặng bất động, tim hoàn toàn ngưng đập. Liều Hạc Đình ngâm thở dài:

- Hết rồi!

Trong lòng chàng nghĩ người này đã chết, trách nhiệm của mình cũng đã hết. Chàng nghĩ người này tuy không quen biết với mình, nhưng gã đã chết trước mặt mình, tốt hay xấu cũng nên mang gã chôn cái đã.

Thế rồi chàng cúi người xuống...

“Nếu người không cấp thời đến Hồ Khứ, suốt đời người không thể biết được bí mật bên trong sự việc. Ngoài ra người còn chôn vùi hạnh phúc của mình.” Chàng vừa cúi người xuống, liền lập tức đứng thẳng người lên. Bởi vì người chữ viết trên mảnh giấy bay vào phong hoa chúc kia, đã chợt hiện lên trong tâm trí chàng.

“Bất luận thế nào ta cũng phải mang thi hài này đặt vào một chỗ kín đáo. Để cho y được tự do yên nghỉ lần cuối cùng.” Liễu Hạc Đình lại cúi người xuống.

Chợt chàng nhìn thấy ngực người này dường như hơi động đậy. Chàng chợt sức nhớ, tự lẩm bẩm:

“Ta thật là hồ đồ, tại sao không bắt mạch gã xem thử? Có lẽ hắn ta vẫn còn chưa chết thì sao?” Khẩn trương, mỗi một giây khiến cho Liễu Hạc Đình không minh mẫn nữa.

Chàng liền đưa tay ra bắt lấy mạch môn gã hán tử. Nào ngờ...

Gã hán tử xem có vẻ đã chết, hai tay cứng đờ kia, đột nhiên chụp lấy mạch môn Liễu Hạc Đình nhanh như chớp.

Cho dù gã có là tuyệt đỉnh cao thủ trong võ lâm cũng không thể nào chỉ với một chiêu có thể khống chế được Liễu Hạc Đình. Nhưng vì chiêu này của gã hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của chàng, nên chàng không sao đề phòng trước.

Liễu Hạc Đình nằm mơ cũng không nghĩ rằng người mà mình cứu giúp, đột nhiên trở lại tấn công chàng. Trong khi trong lòng chàng càng nóng giận, mạch môn đã cảm thấy tê cứng và bị gã hán tử bắt trúng.

Liễu Hạc Đình đang định dùng toàn lực thoát ra khỏi tay gã hán tử. Chỉ thấy gã hán tử miệng cười lớn, lồm cồm ngồi dậy, lớn tiếng nói:

- Mạch môn người đã bị khống chế, đừng giãy giụa uống công vô ích!

Trong khi nói, tay phải gã vẫn giữ lấy mạch môn Liễu Hạc Đình, trong khi tay trái nhanh lẹ điểm bốn đại huyệt Trường Đài, Tạng Huyệt, Nhũ Tuyền cùng Kỳ Môn của chàng.

Đêm càng lúc càng khuya. Gió đêm cứ từng cơn thổi qua. Tứ bề càng vắng lặng và âm u hơn.

Trong bóng đêm, chỉ thấy gã hán tử từ từ đứng lên, đưa mắt nhìn Liễu Hạc Đình đã ngã xuống đất. Hai tay gã đưa lên chùi những vết máu trên mặt, cất giọng cười quái gở.

Sau khi gã lau sạch những vết máu, tự nhiên sẽ để lộ ra diện mạo thật. Chỉ thấy gương mặt gã hán tử gớm ghiếc như một khối thịt đỏ au. Điểm duy nhất gã giống người, chỉ là hai mắt thỉnh thoảng chớp chớp mà thôi.

Tiếng cười quái gở của gã hán tử hòa vào tiếng gió đêm, càng khiến cho đêm khuya tĩnh mịch trở nên khủng khiếp hơn. Liễu Hạc Đình đang nằm co dưới đất không hề nhúc nhích. Gã hán tử mặt mày gớm ghiếc cúi người xuống nhìn thẳng vào mặt Liễu Hạc Đình, cười ục ục nói:

- Người làm thế nào biết được mặt thật của đại gia vốn là như vậy. Về điểm này cho dù người có nằm mơ cũng không thể nào ngờ... ha ha, cho đến tận lúc này... trong võ lâm ngoài người ra, chưa một ai có thể thấy được mặt thật của bọn đại gia. Nhưng chỉ đáng tiếc người cũng không còn sống được bao lâu nữa.

Liễu Hạc Đình nhìn chăm chăm vào gương mặt khủng khiếp và gớm ghiếc của gã hán tử không hề chớp mắt. Bởi vì lúc này cho dù chỉ cần đổi ánh mắt, chàng cũng cảm thấy cực kỳ khó khăn.

Chàng chỉ có thể trong lòng nghĩ thầm:

“Người này là ai? Có oán thù gì với mình? Vì sao gã lại ám toán mình?” Đột nhiên trong lòng chàng chợt dạ, chợt nghĩ:

“Chẳng lẽ đây chính là Ô Y Thần Ma sao?” Trong đêm khuya, tứ bề đột nhiên cùng lúc phát ra những tiếng cười quái gở từ xa đến gần.

Tiếp theo những bóng đen bỏ chạy vừa rồi lập tức từ trong những lùm cây bước ra miệng cười hô hô.

Gã hán tử mặt mày gớm ghiếc lướt mắt một lượt, đưa tay chỉ Liễu Hạc Đình đang nằm trên đất nói:

- Người đã năm lần bảy lượt phá hoại chuyện của bọn đại gia. Nếu như không phải lệnh của thủ lĩnh, thì hôm đó, ở sơn cốc tại núi Nghi Sơn, bọn đại gia đã cho người cùng về châu trời với bọn hán tử Hoàng Linh Hắc Tiền rồi. Hi hi! Người có thể sống đến được ngày hôm nay, quả lại tạo hoá cứu người!

Gã hán tử mặt mày gớm ghiếc vừa dứt lời, bọn Ô Y Thần Ma xung quanh liền cười ầm lên.

Liễu Hạc Đình vẫn nằm co trên mặt đất, chàng cố gắng giữ cho tâm trí mình an tĩnh giống như diện mạo bên ngoài. Bởi vì có như vậy chàng mới có thể tỉnh táo để phân tích nhiều vấn đề.

Chỉ nghe một giọng nói khàn khàn cất lên:

- Tên tiểu tử này nước da trắng trẻo, xem ra nhất định thịt ăn rất ngon.

Một giọng cười khác vang lên:

- Tiểu tử, người đừng tự cho rằng mình khô ngô tuấn tú. Đại gia ta trước khi chịu huyết tẩy lỗ, có thể nói còn tuấn tú hơn người mấy phần... Chúng ta nên xử lý tên tiểu tử này thế nào đây? Thủ lĩnh có gì dặn dò không?

Lập tức có tiếng đáp ứng ngay:

- Việc này thủ lĩnh chưa hề hay biết. Trong chuyện này vẫn là số ba mươi bảy nhìn thấy hán tử một mình phi ngựa trên đường. Trên đường đi hán tử cứ liên tục thay đổi ngựa. Đúng lúc ấy thủ lĩnh lại không có mặt, nên y mới nghĩ ra cách này để ngăn cản hán tử lại. Ha ha, tên tiểu tử này tuy thông minh nhưng vẫn bị mắc lừa bọn ta.

Số ba mươi bảy dường như chính là số hiệu của gã hán tử mặt mày gớm ghiếc vừa rồi.

Lúc này y cười lớn ba tiếng nói:

- Theo như ta thấy, nên chém hán tử một đao cho xong chuyện? Dẫu sao hán tử cũng đối đầu với thủ lĩnh, lo chuyện nhà họ Tây Môn. Nếu như đem giết hán tử đi, tuyệt đối không hề có chuyện gì.

Chỉ nghe bốn phía đều cất tiếng tán đồng. Liễu Hạc Đình không khỏi lạnh toát mồ hôi.

Trong lòng chàng sớm đã không màng đến chuyện sống chết. Nhưng lúc này, trước khi mọi nghi vấn vẫn chưa được sáng tỏ, mà chết trong tay đám người vô danh vô tánh chỉ lấy số hiệu làm tên, trong lòng tự nhiên cảm thấy không cảm. Thế nhưng hiện giờ chàng đã bị điểm huyết, không hề nhúc nhích được. Ngoài việc thúc thủ chịu chết ra, chàng còn biết làm cách nào nữa.

Bốn phía đều cười vang đắc ý, tiếng cười của số ba mươi bảy càng đắc ý hơn. Chỉ nghe gã cười lớn, nói:

- Số bảy, tại sao người trông có vẻ không vui? Chẳng lẽ nào người không tán thành với ý kiến của ta sao?

Liễu Hạc Đình chú ý lắng nghe, chỉ nghe số bảy chậm rãi nói từng tiếng:

- Các người tự ý hành động như vậy, nếu như thủ lĩnh bắt tội, ai gánh chịu đây?

Thế rồi những tiếng cười hỗn loạn kia lập tức lắng dịu xuống.

Liễu Hạc Đình trong lòng chột chột dạ, nghĩ thầm:

“Thủ lĩnh của bọn Ô Y Thần Ma này thật ra là ai? Quyền uy là sức lực của y như thế nào, mà có thể không chế được bọn người giết người trong nháy mắt này?” Trong sự tĩnh lặng của đêm khuya, chỉ nghe số bảy từ nói tiếp:

- Theo như ý ta, trước hết hãy mang người này đến một nơi kín đáo, sau đó hãy đi thông báo cho thủ lĩnh.

Gã có giọng khàn khàn liền vội cất ngang:

- Nhưng hiện tại thủ lĩnh có lẽ vẫn còn ở Giang Nam.

Số bảy “hừ” một tiếng:

- Người này đã đến đây chẳng lẽ thủ lĩnh còn ở xa như vậy sao? Phía trước cách đây không xa có một trạm truyền tin. Chỉ cần thủ lĩnh đã đến, lập tức sẽ có thể biết ngay. Dẫu sao người này cũng đã trong tay bọn ta, cho dù có mọc cánh cũng không thể thoát được.

Sớm muộn rồi cũng xử lý y, như thế không phải giống y như nhau sao?

Số ba mươi bảy cười hì hì nói:

- Không sai! Sớm một chút hay muộn một chút đều giống nhau cả. Dẫu sao hắn cũng đã như chim trong lồng, sớm muộn rồi cũng giống như Tây Môn Tiểu Âu mà thôi. Chỉ đáng tiếc y chưa được hưởng phước mấy hôm, đã vội làm quỷ rồi, quả là... hì hì, có hơi đáng tiếc.

Số bảy trăm giọng nói:

- Người đạo này sao vậy? Những lời nói hồ đồ như thế nếu truyền được đến tai thủ lĩnh, hừ hừ!

Gã lạnh lùng hừ hai tiếng, rồi im lặng.

Ánh mắt số ba mươi bảy chợt hiện lên nét sợ hãi. Y từ từ cúi đầu xuống, không dám nói thêm lời nào nữa.

Những lời của bọn chúng vừa nói, tuy không lọt vào tai thủ lĩnh nhưng lại lọt vào tai Liễu Hạc Đình. Trong lòng chàng vô cùng kinh ngạc, cộng thêm sự khó chịu:

“Chẳng lẽ nào thủ lĩnh của bọn chúng lại là Thuần Thuần?” Rồi chàng chợt nghĩ:

“Sớm muộn rồi cũng giống Tây Môn Tiểu Âu mà thôi... Tây Môn Tiểu Âu thật ra có liên quan gì đến việc này? Và quan hệ như thế nào với Thuần Thuần?” Những câu hỏi này càng khiến cho Liễu Hạc Đình đau đầu hơn. Bởi những chuyện cũ cùng với những lời đối thoại vừa rồi của bọn Ô Y Thần Ma, phảng phất nói lên thủ lĩnh của bọn chúng chính là thê tử của mình. Thế nhưng còn những chuyện kỳ lạ khác chàng không sao lý giải nổi.

Đào Thuần Thuần và Thạch Quan Âm Thạch Kỳ có quan hệ như thế nào? Hai cái tên này phải chăng chỉ cùng một người?

Thiếu nữ xem có vẻ hiền hòa kia, thật ra có bản lãnh gì có thể khống chế được bọn Ô Y Thần Ma? Bí mật trong ngôi nhà bí mật giữa rừng phải chăng cũng có liên quan đến bọn Ô Y Thần Ma?

Bọn Ô Y Thần Ma này vô công đều cao cường, hành sự bí mật, tâm tính ác độc, nhưng lại vô danh vô tánh. Vậy thật ra bọn chúng là ai? Mình cùng bọn chúng không thù không oán, thế tại sao bọn chúng lại ngầm ám toán mình?

Còn Tây Môn Tiểu Âu kia quan hệ thế nào với chuyện này?

Người ngầm vạch trần bí mật của bọn chúng, thật ra là ai?

Còn có một vấn đề khiến cho chàng đau khổ nhất, mà thậm chí chàng không dám nghĩ đến, đó là:

“Thuần Thuần đối xử với chàng như thế là vì cái gì?” Từ trong tận đáy lòng chàng vẫn còn phảng phất chút ít hoài nghi và hy vọng. Chàng hy vọng Đào Thuần Thuần không liên quan đến chuyện này và hy vọng phán đoán của mình hoàn toàn sai.

Đột nhiên, gã có giọng khàn khàn cất tiếng nói lớn:

- Xem ra chỉ có ta đến trạm truyền tin một chuyến xem sao.

Dứt lời gã lập tức phóng người lướt đi.

Liễu Hạc Đình chợt nghĩ ngợi:

“Trạm truyền tin...” Bất chợt chàng nghĩ đến tất cả những lời cầu nguyện trong ngôi miếu hoang đêm đó:

“Chẳng lẽ đêm đó Đào Thuần Thuần không phải cầu nguyện cho ta, chẳng qua chỉ mượn cớ để truyền tin thôi hay sao?” Trong những chuyện này đều có liên quan mật thiết với nhau. Liễu Hạc Đình tự nhủ với lòng, nhất quyết phải tìm ra được chân tướng bên trong những chuyện này, cho dù có phải tổn hại đến tình cảm của chính chàng.

Thế rồi chàng ngằm điều khí để tự giải các huyết đạo đã bị điểm. Chỉ nghe số bảy huyết sáo một tiếng, lập tức có nhiều tiếng chân ngựa từ bên ngoài rừng truyền đến.

Số ba mươi bảy cười nhạt, cúi xuống xốc Liễu Hạc Đình lên:

- Tiểu tử, ngươi hãy ngoan ngoãn một chút, để cho đại gia chăm sóc ngươi!

Dứt lời, gã liền bước ra ngoài bìa rừng, phóng ngay lên lưng ngựa, nói:

- Không phải ngươi đang định đến gặp Hồ Khưu sao? Bọn đại gia sẽ lập tức đưa ngươi đến đấy.

Lại một tiếng huyết sáo nữa, tất cả các con tuần mã đều cùng lướt nhanh đi.

Liễu Hạc Đình được đặt nằm vắt ngang lưng ngựa, phần đầu và hai chân chàng hướng xuống dưới. Số ba mươi bảy một tay điều khiển ngựa, một tay vỗ nhẹ vào lưng chàng, không ngớt cười đắc ý:

- Tiểu tử, có dễ chịu không? Ha ha, có dễ chịu không?

Tài cưỡi ngựa của gã thật điêu luyện. Một tay nắm cương, nhưng gã có ý cho ngựa cứ tung hai chân trước thật cao. Một hồi gã lại cho ngựa ngoặc qua trái, một lát lại cho ngựa ngoặc qua phải. Thế vậy mà gã vẫn ngồi trên lưng ngựa như bàn thạch, trong khi Liễu Hạc Đình lại kêu khổ. Giọng cười gã càng lúc càng đắc ý:

- Tiểu tử, cảm thấy dễ chịu không?

Trong khi gã hán tử cười đắc ý, ngược lại Liễu Hạc Đình cảm thấy vô cùng khó chịu, như muốn sắp ngã xuống đất.

Vậy mà trong lòng Liễu Hạc Đình không một chút oán giận gã. Ngược lại chàng còn cảm kích gã không hết. Bởi vì gã làm như vậy, vô tình đã giúp chàng vận hành chân khí.

Cứ mỗi lần bị xốc như vậy, chân khí của chàng lại tổng mạnh vào những huyết đạo bị phong tỏa. Một huyết đạo được khai thông, chân lực trong người sẽ càng mạnh lên gấp bội.

Cứ như thế, các huyết đạo trong người chàng tuần tự được khai thông. Mãi đến lúc các huyết đạo trong người chàng đã được khai thông, gã hán tử số ba mươi bảy vẫn còn cười đắc ý:

- Có dễ chịu không? Tiểu tử, có dễ chịu không?

Liễu Hạc Đình trong lòng không khỏi ngằm tức cười, chàng gần như không nhận được, muốn mở miệng trả lời:

- Rất dễ chịu, quả là rất dễ chịu!

Thế nhưng chàng vẫn không hề nhúc nhích hoặc lên tiếng. Vì chàng muốn ngằm tìm ra sào huyết của bọn Ô Y Thần Ma này và thủ lĩnh của chúng thật ra là ai?

Nếu như gã hán tử số ba mươi bảy kia biết được tình hình của chàng lúc này, e rằng gã cười cũng không nổi.

Mặt trăng đã bắt đầu từ từ xuống núi. Các vì sao cũng đã thưa dần. Có lẽ chẳng bao lâu nữa bình minh sẽ lộ dạng.

Phía sau những cây đại thụ cành lá sum suê bên đường, lúc này có hai con tuần mã màu đen đang đứng. Một con trên lưng có người, còn con thứ hai có một người kỵ sĩ. Người kỵ sĩ này thân hình dường như sứt ruột, chốc chốc lại nhìn về phía xa con đường. Khi những tiếng vó ngựa của bọn Ô Y Thần Ma đến gần, người kỵ sĩ kia liền kinh ngạc nhảy khỏi ngựa, vọt lên trên cây.

Trong nháy mắt, bọn Ô Y Thần Ma đã đến gần. Người kỵ sĩ nằm im trên cây, đưa mắt quan sát đám người đang đến, khi bọn Ô Y Thần Ma vượt qua khỏi một đoạn khá xa, người kỵ sĩ mới "í" lên một tiếng.

Bởi vì người kỵ sĩ phát hiện ra trong đám ngựa kia có một con Hắc Thần Mã mà trong bang của y khó nhọc lắm mới tìm kiếm được. Ngoài trừ những việc cấp bách trong bang, loại Hắc Thần Mã này rất ít khi sử dụng tới.

Hơn nữa lần sử dụng con Hắc Thần Mã này chính là vì Liễu Hạc Đình. Nhưng tại sao con Hắc Thần Mã này lại rơi vào tay đám kỵ sĩ áo đen kia?

Gã kỵ sĩ trong lòng lấy làm rất ngạc nhiên, liền nhẹ nhàng tuột xuống khỏi thân cây.

Hơi do dự giây lát, cuối cùng gã kỵ sĩ cũng phóng người lên ngựa, đuổi theo bọn Ô Y Thần Ma.

Liễu Hạc Đình nằm trên lưng ngựa, tuy không phân biệt được địa hình, nhưng chàng ngẫm tính lộ trình cùng phương hướng. Nên chàng biết được bọn Ô Y Thần Ma mang chàng đến ngoài thành Tô Châu.

Bọn chúng không chần chừ do dự liền cho ngựa tiến vào trong rừng dâu. Số ba mươi bảy đột nhiên nắm lấy đầu tóc Liễu Hạc Đình, cười lớn nói:

- Người nhìn xem, đó là cái gì?

Gã cười đắc ý đưa tay chỉ về phương nam. Liễu Hạc Đình cố tình làm ra vẻ vẫn chưa giải được huyết đạo. Đồng thời chàng tự dè nén cơn giận dữ xuống, nhìn theo hướng gã hán tử chỉ. Trong màn đêm bao la, chỉ thấy một vùng trời đỏ hồng.

Số ba mươi bảy kéo đầu chàng cao lên chút nữa, cười đắc ý nói:

- Nói cho người biết, nơi đó chính là Hồ Khứ Sơn và đồng thời cũng chính là Phi Hạc Sơn Trang danh chấn khắp võ lâm. Nhưng hiện thời thì, ha ha, Phi Hạc Sơn Trang chỉ e rằng đã biến thành một đồng tro tàn. Vị Tây Môn trang chủ nổi danh khắp giang hồ, có lẽ cũng đã hiện thành thánh.

Tiếng cười của gã vô cùng đắc ý tựa hồ như trong lòng gã đang rất sung sướng.

Trong lòng Liễu Hạc Đình lúc này đang bưng bưng nổi giận. Khó khăn lắm chàng mới có thể dè nén được cơn giận dữ phát ra bên ngoài. Nếu không chàng đã ra tay đánh chết tên ác đồ thâm độc này.

Vừa cười, số ba mươi bảy vừa ném Liễu Hạc Đình xuống đất. Bên trong rừng dâu có ba gian nhà tranh tạm bợ. Sau khi nhảy xuống khỏi ngựa, y liền nắm tóc Liễu Hạc Đình đi về phía gian nhà tranh.

Liễu Hạc Đình bị gã hán tử kéo lê trên đất giống như một tử thi, không hề có chút phản kháng. Đất bùn ẩm ướt bám đầy vào y phục chàng. Trong lòng chàng luôn tự nhủ thầm:

“Nhẫn nại, nhẫn nại...” Tuy còn trẻ tuổi, nhưng chàng rất biết nhẫn nại.

Sau khi vào trong gian nhà tranh tồi tàn, đi xuyên qua chánh sảnh tồi tàn, rồi di chuyển chiếc bàn gỗ tồi tàn, bên dưới là một đường hầm tối om. Sau đó Liễu Hạc Đình thấy một cảnh giới hoàn toàn khác biệt. Gian mật thất dưới địa đạo được bày biện vô cùng đẹp đẽ và hoa lệ.

Số ba mươi bảy ném mạnh Liễu Hạc Đình vào trong góc phòng. Chàng ngược lên nhìn y. Dưới ánh sáng của những ngọn đèn được treo trên bốn bức tường, mặt y quả thật gớm ghiếc và đáng sợ hơn cả những ác quỷ trong chuyện thần thoại.

Sáu tên Ô Y Thần Ma còn lại trên mặt đều có đeo một mảnh vải đen. Tuy chàng nhìn thấy rõ mặt bọn chúng nhưng ánh mắt bọn chúng đều giống y như số ba mươi bảy.

Liễu Hạc Đình cảm thấy thật khó hiểu, đám người trong lòng đầy hận thù, không một chút lòng nhân ái này làm thế nào có thể sống được. Bởi vì chàng biết rõ rằng, con người nếu như không có lòng nhân ái, thì cuộc sống của họ trở nên trống rỗng, vô vị và tuyệt vọng.

Chỉ thấy số ba mươi bảy thở dài một tiếng, thả người ngồi xuống ghế. Từ trong lòng tay một tên Ô Y Thần Ma, gã đón lấy bình rượu uống liền hai ngụm. Đột nhiên gã há miệng ra, phun ngụm rượu vào mặt Liễu Hạc Đình, cười ha ha nói:

- Tiểu tử, mùi vị thế nào? Nói cho người biết, đây chính là rượu Mao Đài được cất giữ cả trăm năm. Nếu người thè lưỡi ra liếm thử vài giọt, ta tin chắc người nhất định sẽ thích ngay.

Chưa dứt lời, gã hán tử đã phá lên cười lớn. Gã lại uống tiếp thêm hai ngụm nữa, sau đó đưa tay lên quẹt miệng. Đột nhiên gã kéo mảnh vải đen che mặt xuống.

Hai mắt Liễu Hạc Đình mở to lên. Đột nhiên nhìn thấy đầu tóc gã đỏ như lửa, trong lòng Liễu Hạc Đình chợt sực nhớ đến những lời của Nhập Vân Long Kim Tứ:

“Thật không ngờ... Bọn chúng... ta...” Lúc ấy tay Kim Tứ vẫn nắm chặt cho đến chết gã vẫn không chịu buông ra. Khi mở tay Kim Tứ ra, chỉ có một mảnh vải đen cùng mấy sợi tóc màu đỏ.

“Nhập Vân Long Kim Tứ nhất định đã bị gã hán tử tóc đỏ số ba mươi bảy này giết chết!” Liễu Hạc Đình lại bừng bừng dâng trào cơn giận dữ. Nhưng lại một lần nữa, chàng cố gắng đè nén cơn thịnh nộ xuống.

Đột nhiên bên ngoài cửa có tiếng ho khẽ. Những tiếng cười trong phòng lập tức im lặng.

Số ba mươi bảy vội vàng đứng dậy, cùng lúc nhanh như chớp lấy mảnh vải đen trong người ra bịt mặt lại. Trong lúc đó, số bảy phóng nhanh về phía sau như một mũi tên.

Liễu Hạc Đình trong đầu chợt nghĩ:

“Phải chăng thủ lĩnh của bọn chúng đã đến?” Tự nhiên tim chàng đập thình thịch. Bao nhiêu nghi vấn thắc mắc bấy lâu nay, chỉ chốc nữa đây chàng sẽ được sáng tỏ. Hơn nữa chàng biết rõ bí mật này không chỉ làm cho chàng kinh ngạc, mà còn làm chấn động cả võ lâm thiên hạ. Thế rồi chàng cố gắng trầm tĩnh chờ đợi.

Căn phòng huyền ảo chỉ trong giây lát bỗng trở nên tĩnh lặng như một ngôi mộ. Bọn Ô Y Thần Ma cũng thôi nói cười, đứng xuôi hai tay, mắt nhìn về phía cửa. Thậm chí ngay cả thở bọn chúng cũng không dám thở mạnh.

Cửa phòng chỉ hơi hé mở. Mọi động tĩnh bên ngoài phòng, người bên trong không thể nhìn thấy được. Ánh đèn bị chao đảo do gió từ ngoài thổi vào. Liễu Hạc Đình chỉ cảm thấy các thớ thịt trên người mình gần như đều run cả lên.

Hơi thở của chàng càng lúc càng gấp. Tim mỗi lúc càng đập mạnh hơn... Đột nhiên cửa phòng mở toang.

Một bóng người nhẹ nhàng lướt vào. Hai tay Liễu Hạc Đình lập tức nắm chặt lại.

Nào ngờ bóng người này chẳng qua chỉ là số bảy, vừa lướt ra bên ngoài vừa rồi. Mọi người trong phòng đều thở phào một tiếng. Liễu Hạc Đình cũng từ từ buông nắm tay ra.

Thế nhưng chàng không hiểu được tâm trạng mình đang nhẹ nhõm hay là thất vọng. Bởi vì khi một sự thật tàn khốc sắp đến, con người thường không dám đối diện với sự thật.

Ánh đèn vẫn chao đảo. Đột nhiên song quyền của số bảy đánh vào nhau, rồi y từng bước từng bước về phía Liễu Hạc Đình.

Số ba mươi bảy ánh mắt ngạc nhiên hỏi:

- Thủ lĩnh không đến sao?

Số bảy vẫn tiến về phía trước, trong khi miệng trả lời:

- Thủ lĩnh sợ Phi Hạc Sơn Trang có biến, nên đã đến thẳng đây rồi.

Số ba mươi bảy đột nhiên cười quái dị:

- Thế thì tên họ Liễu này phải chăng thủ lĩnh đã giao cho người xử lý?

Số bảy cười lạnh lùng:

- Đúng vậy!

Số ba mươi bảy cười đắc ý:

- Tuyệt, tuyệt, ta đang rất muốn xem hán tử chết bằng cách nào đây?

Chỉ thấy gã hán tử số bảy từ từ tiến mỗi lúc mỗi gần Liễu Hạc Đình hơn. Mười ngón tay chìa ra phía trước của gã, đột nhiên từ từ biến thành đỏ rực như mười hòn sắt được nung nóng.

Liễu Hạc Đình nhìn thấy vậy trong lòng chợt nhủ thầm:

“Đây có phải là Thái Dương Chu Sa Thần Chưởng, của Thái Dương trang ở Hà Bắc không? Nghe nói môn võ công này xưa nay chưa từng truyền cho người ngoài bao giờ!” Chàng mới nghĩ đến độ thiên nghe thấy số bảy quát khẽ một tiếng. Mười ngón tay của gã tự nhiên kêu lên rần rắc. Lập tức mười ngón tay như sắt đỏ của gã liền chụp xuống đầu Liễu Hạc Đình. Hai tay gã chưa chạm đến đầu, Liễu Hạc Đình đã cảm thấy nóng ran.

Số ba mươi bảy càng cười đắc ý hơn:

- Gương mặt của lão nếu bị bàn tay của lão thất “đóng” dấu vào, quả là sẽ càng đẹp hơn.

Bọn Ô Y Thần Ma lúc này hai mắt đều sáng ngời, tiếng cười trong phòng cũng càng quái dị hơn. Khi bàn tay của số bảy sắp chạm vào hai má Liễu Hạc Đình, tiếng cười trong phòng càng quái dị và hào hứng hơn. Ai cũng không hiểu rằng vì sao trước bi kịch thương tâm này, bọn chúng lại có thể vui sướng như vậy được nhỉ.

Nào ngờ đúng ngay lúc ấy, Liễu Hạc Đình đột nhiên hét lên một tiếng, ép sát người vào tường lướt đi. Toàn thân số bảy đang phóng đến liền bật tường dội ngược ra.

Những tiếng cười quái dị của bọn Ô Y Thần Ma liền biến thành những tiếng kêu kinh hãi. Trong nháy mắt, chỉ thấy khắp phòng đều có ánh lửa nhảy múa. Đồng thời những bóng người cùng đua nhau phóng về phía Liễu Hạc Đình.

32. Bí Mật Cây Anh Túc

Liễu Hạc Đình thấy bọn Ô Y Thần Ma đều phóng về phía mình, chàng liền ngậm vận chân khí, vọt người lên trên trần nhà.

Chàng lợi dụng ưu thế từ phía trên cao nhìn xuống. Vừa đảo mắt nhìn, đã thấy số bảy đang phóng tới, miệng cười nham hiểm:

- Họ Liễu kia, ngươi còn định chạy đi đâu?

Song chưởng hơi phân ra, một chưởng đánh vào ngực chàng, còn một chưởng nhằm vào bụng dưới chàng.

Đột nhiên Liễu Hạc Đình hét lớn một tiếng, thân hình chàng từ trên cao bất ngờ rơi ngược trở xuống.

Bọn Ô Y Thần Ma nhìn thấy cho rằng chân lực của chàng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nên mới bị rơi xuống. Tất cả bọn chúng nhất tề xông về phía chàng. Số bảy chân vừa chạm đất, đã vung tay ra điểm vào hai đại huyệt trước ngực chàng. Số ba mươi bảy cũng quát lớn một tiếng, bước lên tung ra hai chưởng nhằm vào hai vai chàng.

Trong tích tắc, chỉ thấy vô số chưởng phong tập trung vào Liễu Hạc Đình đánh tới. Nên biết rằng mỗi chưởng của bọn Ô Y Thần Ma lúc này đều là những tinh hoa võ công của bọn chúng. Bởi vì bọn chúng biết rõ rằng nếu hôm nay để cho Liễu Hạc Đình thoát ra khỏi đây thì bọn chúng chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Nào ngờ Liễu Hạc Đình hai tay dang ra, vọt mình lên không hai vòng. Bọn Ô Y Thần Ma chỉ cảm thấy một trận gió mạnh thổi đến, khiến cho chúng không thể đứng vững, thối lui ra sau một bước. Cả bọn đều đưa mắt nhìn Liễu Hạc Đình và ngạc nhiên, cũng như sợ hãi trước khinh công của chàng.

Cũng trong thời gian đó, Liễu Hạc Đình quét mắt qua một lượt, đã nhìn thấy rõ chiêu thức tấn công của bọn Ô Y Thần Ma.

Ngoài số bảy vẫn sử dụng Thái Dương Chu Sa Thần Chưởng ra, võ công bọn còn lại sử dụng đều hoàn toàn là Ngũ hoa bát môn.

Trong đó có tên sử dụng Thiếu Lâm Quyền Pháp, có tên sử dụng đao pháp Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao đã thất truyền từ lâu trên giang hồ. Cũng có tên sử dụng Quan Đông Quyền Thuật hiếm thấy trong võ lâm.

Chỉ cần nhìn qua một lượt, đã có thể phá giải được tất cả chưởng pháp của bọn chúng.

Bỗng nhiên chàng “hừ” khẽ một tiếng, song chưởng từ trên đánh xuống vai trái hai tên Ô Y Thần Ma đứng gần nhất. Nhưng đợi đến lúc bọn chúng né người tránh sang một bên, song chưởng của chàng đã đổi phương hướng, điểm trúng vào đại huyệt Kiên Tĩnh bên vai phải của chúng. Khuỷu tay thúc mạnh ra sau, chàng đã điểm trúng vào đại huyệt Tương Đài của tên Thần Ma đang tấn công từ phía sau đến. Đồng thời hai chân chàng liên tục đá ra hai cước, chặn đường quyền pháp của hai gã đang tấn công đến.

Chỉ nghe ba tiếng “bịch, bịch, bịch”, tiếp theo là ba tiếng thét vang lên, cùng ba bóng người ngã xuống.

Chỉ một chiêu, với năm thức tấn công năm hướng, chàng đã hạ được ba địch thủ võ công không hề yếu kém. Chàng ra chiêu nhanh lẹ, chiêu thức lại kỳ dị, chính xác khiến cho bọn Ô Y Thần Ma đều kinh hồn.

Gã hán tử số ba mươi bảy quát lớn một tiếng, thối lui ra sau ba bước, cho tay vào trong người.

Trong khi đó, song chưởng của số bảy vẫn múa liên tục, đồng thời miệng quát lớn:

- Điểm điểm ngưng tập, hóa tước vi ưng.

Trong lúc này, đột nhiên gã lại nói ra tám chữ kỳ lạ, không rõ ràng ý nghĩa này. Liễu Hạc Đình trong lòng chột chột dạ, nghĩ thầm:

“Phải chăng bọn Ô Y Thần Ma này cũng luyện trận pháp liên thủ đối địch gì đây!” Lúc này toàn thân chàng đã rơi xuống đất. Lướt mắt nhìn một lượt, chỉ thấy bọn Ô Y Thần Ma vốn tản ra bốn phía, quả nhiên đều tập trung vào giữa sau tiếng quát của số bảy.

Hiện giờ trong phòng ngoài số ba mươi bảy cùng ba tên nằm trên đất, bọn Ô Y Thần Ma chẳng qua chỉ còn lại bốn tên mà thôi. Nhưng lúc này bọn chúng không nhắm về hướng Liễu Hạc Đình tấn công, mà mỗi tên đều đưa hai tay lên trước ngực, mắt nhìn thẳng, chân chậm chậm di chuyển ngang người số bảy. Quả nhiên bọn chúng đang biến hóa trận thức.

Liễu Hạc Đình đột nhiên lướt xéo lên phía trên, đến sát bên cạnh số bảy. Cùng lúc tay phải chàng tung ra tuyệt chiêu Bách Hoa Bạt Liễu, trong khi tay trái vạch nửa vòng rồi từ từ đẩy mạnh về trước.

Một chiêu hai thức này của chàng, hữu chưởng biến hóa kỳ ảo, chưởng phong ào ào trông rất kinh người. Ngược lại, tả chưởng chậm chạp, chưởng phong bình thường, xem ra chẳng có gì đặc sắc.

Trong khi thân hình ba tên Ô Y Thần Ma kia còn chưa kịp tiến lên, Liễu Hạc Đình đã tung tả chưởng chụp xuống đầu số bảy.

Tên số bảy nhìn thấy, liền đưa tả chưởng ra vạch một đường sáng đỏ, phong tỏa chiêu Bách Hoa Bạt Liễu của Liễu Hạc Đình. Tay phải gã cũng biến từ chưởng sang chỉ, nhanh như chớp điểm thẳng vào mắt chàng.

Cao thủ xuất chiêu chỉ cần một chiêu là có thể biết ngay cao thấp. Số bảy quả là không phải hạng tầm thường. Rõ ràng nhìn thấy hữu chưởng của Liễu Hạc Đình ào ạt tấn công đến, nhưng gã nhận ra chỉ lực của chàng mới quan trọng. Cho nên gã cũng tập trung toàn bộ công lực vào tay trái, bắt lấy cổ tay trái của Liễu Hạc Đình đang từ từ tấn công đến trước. Đây gọi là tấn công để phòng thủ, lấy nhanh đánh chậm, mượn chiêu thức này để chiếm tiên cơ.

Chiêu thức bên tay trái Liễu Hạc Đình chính là công lực tuyệt học Bàn Cô Phủ, chấn động khắp giang hồ năm xưa.

Có thể nói, tuyệt chiêu này là tinh hoa của tất cả võ công trong thiên hạ, uy lực thật kinh người, biến hóa vô cùng kỳ dị. Vì thế số bảy làm sao có thể hóa giải nổi.

Chỉ nghe Liễu Hạc Đình lại hét lớn một tiếng, bất ngờ chàng thu hữu chưởng về.

Trong khi đó, một luồng gió mạnh theo tay trái chàng bắn về phía trước, xuyên thẳng qua chưởng phong của số bảy. Chỉ nghe số bảy “hự” lên một tiếng khô khốc. Tên số bảy lập tức cảm thấy ngực mình nóng như lửa cháy, kinh mạch toàn thân đều bị tê liệt. Tiếp theo là gã ngã ùng ra đất. Hai bàn tay đỏ như lửa của hắn, trong phút chốc đã trở lại bình thường.

Nên biết Liễu Hạc Đình nhìn thấy tình thế vừa rồi, chàng đã hiểu rõ tên số bảy chính là tên quan trọng nhất trong đám Ô Y Thần Ma. Bởi hễ chàng tập trung toàn lực hạ gục tên này trước. Đây gọi là giết tướng để uy hiếp ba quân.

Võ công tên số bảy tuy cao, nhưng so với Liễu Hạc Đình quả là còn thua kém xa.

Mọi diễn biến vừa rồi chỉ xảy ra trong tích tắc. Liễu Hạc Đình sau khi thu chiêu về, chàng không thèm nhìn số ba mươi bảy một cái, liền lập tức xoay người lại, ba tên Ô Y Thần Ma kia quả nhiên đang bỏ nhào về phía chàng như ba con hổ điên.

Ba tên này tuy võ công không mấy lợi hại. Nhưng vì trong lòng đang giận dữ nên bọn chúng dồn hết toàn lực, liên thủ lại với nhau xuất chiêu cho nên uy lực cũng thập phần kinh người.

Liễu Hạc Đình liền thối lui ra sau ba bước, tránh né những thế công kích của chúng.

Nào ngờ chân chàng vừa lui ra sau, đột nhiên nghe thấy mấy tiếng gió rít từ phía sau.

Tuy trước sau đều có địch, trong lòng chàng vẫn không hoảng loạn, chàng đưa tay ra sau quơ một vòng, ám khí của gã đại hán tóc đỏ đang phóng đến liền nằm gọn trong tay chàng.

Hai mày Liễu Hạc Đình hơi chau lại thủ chưởng của chàng liền xuyên thẳng vào chưởng pháp của ba tên Ô Y Thần Ma. Mới nhìn giống như chàng tự đưa đầu vào chỗ chết, nhưng kỳ thực ra thì vô cùng tuyệt diệu, khiến cho bọn chúng không dám phát ra ám khí nữa.

Lúc này cả ba tên đều cùng xuất thủ, uy lực tuy mạnh nhưng không sao phối hợp được.

Đây cũng chính là điều đại kỵ trong khi liên thủ chống địch.

Liễu Hạc Đình ngậm cười thầm, vì chàng biết chắc phần thắng đã nằm trong tay mình.

Hai tay gã đại hán tóc đỏ đều có cầm mấy viên đạn hoàn. Ánh mắt gã nhìn Liễu Hạc Đình như muốn ăn tươi nuốt sống chàng. Tuy gã không thể ra tay, nhưng tuyệt đối không bao giờ bỏ qua cơ hội né có thể. Lúc này nhìn thấy đồng đảng của mình đang mãnh liệt tấn công Liễu Hạc Đình, tinh thần gã phấn chấn hẳn lên, miệng hét lớn:

- Hạ tên tiểu tử này trước, sau đó cho hắn cùng tên Tây Môn Tiểu Âu kia ném cùng mùi vị.

Gã vừa dứt lời, Liễu Hạc Đình đột nhiên cười một tràng dài. Toàn thân chàng co lại, hai tay đưa chệch sang một bên, nắm lấy chân phải gã đại hán bên trái, đá vào bụng dưới gã trước mặt. Đồng thời tay chàng cũng chụp lấy hữu quyền của gã đại hán trước mặt, đánh thẳng vào mặt gã đại hán bên phải. Sau đó chàng xoay nhẹ người lướt ra sau gã đại hán trước mặt, song quyền đánh thẳng.

Không thèm đưa mắt nhìn ba tên Ô Y Thần Ma ra sao, chàng nhanh như chớp lướt đến trước mặt gã đại hán tóc đỏ. Tên đại hán tóc đỏ số ba mươi bảy liền quát lớn một tiếng, mười mấy viên đạn hoàn trong tay y, cùng lúc đánh thẳng về phía trước.

Nào ngờ Liễu Hạc Đình lại lắc người một cái, đã vòng ra phía sau lưng hắn ta. Số ba mươi bảy còn chưa kịp xoay người lại, đã cảm thấy khuỷu tay tê buốt. Rồi một tiếng “ầm” tiếp theo sau toàn thân gã đổ nhào xuống trước mặt Liễu Hạc Đình. Trong khi vòng ra sau lưng gã, Liễu Hạc Đình đã điểm vào Huyệt Hải đại huyệt bên dưới khuỷu tay gã.

Cùng thời gian đó, ba tên Ô Y Thần Ma phía bên kia cũng diễn ra khá sôi nổi. Chân của tên đại hán bên trái đá trúng vào Thử Hề huyệt ở bụng dưới của gã đại hán đối diện.

Hữu quyền của gã đại hán đối diện đánh trúng giữa mặt gã đại hán bên phải. Tả chưởng của hắn đánh trúng giữa ngực bên trái.

Còn gã đại hán trước mặt bị Liễu Hạc Đình đâm thẳng từ phía sau, toàn thân ngã nhào về phía trước. Đúng lúc tả quyền của gã đánh thẳng vào yết hầu gã đại hán bên trái, trong khi ngũ chỉ bên phải bóp nát hữu quyền của gã đại hán đối diện. Đồng thời trong khi đó ngực gã cũng trúng một quyền của đối phương.

Sau một hồi đánh nhằm lẫn nhau, cả ba tên đều đồng thét lên một tiếng, thân hình lảo đảo muốn ngã xuống đất.

Trong khi số ba mươi bảy bên kia ngã xuống, thì ba gã đại hán bên này cũng đổ xuống theo.

Liễu Hạc Đình đưa mắt nhìn một vòng. Bọn Ô Y Thần Ma hùng hổ vừa rồi, lúc này đều đã nằm dài dưới đất.

Liễu Hạc Đình trầm ngâm hồi lâu, sau đó chàng bước đến trước số bảy, cúi người xuống.

Tay trái chàng nắm lấy áo gã, tay phải kéo mảnh vải che mặt xuống. Mảnh vải che mặt gã số bảy vừa được kéo xuống, trong lòng Liễu Hạc Đình không khỏi thất kinh, gần như không nhận được muốn kêu lớn lên.

Diện mạo của tên số bảy này, không ngờ giống y như tên số ba mươi bảy vừa rồi.

Không có lông mày, không có mũi, không có hai môi, cái gì cũng không có mà chỉ là một khối thịt đỏ hồng, cùng ba cái lỗ đen mà thôi. Đó là hai mắt và miệng.

Liễu Hạc Đình đưa tay quệt mồ hôi trên trán. Sau đó chàng đi kéo tất cả khăn che mặt của bọn Ô Y Thần Ma đều chỉ là một khối thịt đỏ ngòm đáng sợ.

Thoạt nhìn, gương mặt của bọn Ô Y Thần Ma đều giống nhau như đúc, trông giống như bóng của một người biến hóa ra, lại giống như một đàn ác quỷ từ trong địa ngục ra.

Ánh đèn mờ ảo, trong gian phòng âm u, cảnh tượng ghê rợn này khiến cho Liễu Hạc Đình cứ ngỡ rằng mình đang đứng trong địa ngục. Nếu không phải vừa rồi chàng nghe được tiếng nói cười của bọn chúng, thì lúc này chàng không thể nào tin rằng, trên đời này lại có những con người giống như bọn Ô Y Thần Ma này.

Gió lạnh từ ngoài cửa thổi vào, càng khiến cho cảnh tượng ghê sợ càng lạnh lùng hơn.

Đột nhiên, trong tiếng gió, Liễu Hạc Đình phảng phất nghe thấy tiếng gọi:

- Liễu Hạc Đình, Liễu lão đệ... Liễu Hạc Đình, Liễu lão đệ...

Tiếng gọi thứ nhất còn nghe có vẻ yếu ớt, nhưng đến tiếng thứ hai thì đã lớn và rõ ràng hơn. Hiển nhiên tiếng gọi này phát ra từ tiếng của một người, với tốc độ nhanh đang từ xa đến gần.

Liễu Hạc Đình tròn gòong ngạc nhiên:

“Người này là ai? Tại sao lại gọi ta có vẻ gấp vậy?” Nên biết, người này bất luận là bạn hay thù, lúc này cũng không nên gọi chàng như vậy.

Nếu là kẻ địch thì y phải im lặng âm thầm ám toán chàng. Còn nếu như là bạn, tại sao huyết kẻ địch, mà gọi lớn như vậy, há chẳng phải làm kinh động bọn chúng hay sao?

Liễu Hạc Đình liền nhanh lẹ lướt đến bên khe hở cửa. Bên ngoài là một đường hầm tối om. Cánh cửa vừa rồi lúc này đã được đóng chặt. Chàng do dự hồi lâu, không biết có nên trả lời lại người này hay không. Đột nhiên nghe “cạch” một tiếng. Một tia sáng trắng từ trên cao chiếu xuống rọi thẳng vào bên trong.

Liễu Hạc Đình liền ngằm vận chân khí áp sát mình vào sau cửa. Nhìn ra từ khe cửa, chàng thấy cánh cửa dẫn vào đường hầm lúc này đã từ từ hé mở.

Tiếp theo, từ phía trên có tiếng quát vọng xuống:

- Người ở bên dưới, bất luận là thù hay bạn cũng đều mau lên gặp mặt ta!

Giọng nói uy nghiêm, âm thanh vang vang, giống như mệnh lệnh của vua truyền ra cho quần thần, nào giống với người giang hồ xông vào sào huyệt địch, trong khi chưa biết rõ tình hình của địch.

Vừa nghe thấy tiếng gọi kia, trong lòng Liễu Hạc Đình chợt nghĩ ngay đến một người:

“Nhất định là y, ngoài y ra không một ai có giọng nói hào khí như thế cả.” Chỉ nghe “ầm” một tiếng, cánh cửa dẫn vào đường hầm bị người kia đá tung ra. Từ phía bên dưới nhìn lên, chỉ thấy chân người kia mang hài cỡ lớn, quần dài rộng ống. Hai chân người kia hơi dang ra, đứng bên mép lối vào đường hầm. Tuy không nhìn thấy người ở phía trên, nhưng chàng cũng có thể đoán ra được người này nhất định có một thân hình cao lớn.

Liễu Hạc Đình đảo mắt một vòng vừa định lên tiếng, nào ngờ người kia đã cất giọng quát:

- Liễu Hạc Đình, Liễu lão đệ của ta. Nếu như bị bọn gian tà các người giam giữ ở đây thì các người mau thả ra ngay, nếu không... hừ hừ...

Đến lúc này Liễu Hạc Đình mới biết rõ người này là ai. Trong lòng chàng không khỏi cảm thấy buồn cười, cũng như cảm kích. Buồn cười vì nếu ở đây không có kẻ địch, dựa vào võ công của người này chỉ có bại mà không có thắng. Nhưng ngữ khí ngược lại nghe có vẻ chỉ cần giơ tay lên, y liền có thể chế phục kẻ địch được ngay.

Nhưng chàng và người này chỉ mới gặp mặt một lần. Thế mà y dám chịu mạo hiểm tánh mạng đến đây cứu chàng. Điều này khiến chàng bội phần cảm kích.

Nghĩ đến đây, Liễu Hạc Đình liền cất giọng gọi lớn:

- Tâu Môn lão trượng... Tâu Môn tiên bối...

Lách nhẹ người qua cửa, chàng liền vọt ra ngoài. Đúng lúc ấy, bên trong đường hầm cũng có một người xông vào.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều kêu lên mừng vui, vịn lấy vai đối phương một hồi lâu, nhưng vẫn không thốt thành lời.

Cách biệt một khoảng thời gian, Thường Bại Quốc Thủ Tây Môn Âu tính cách vẫn như trước đây, nhưng diện mạo có vẻ tiêu tụy đi rất nhiều. Liễu Hạc Đình vừa nhìn thấy, đã vội vọt miệng hỏi:

- Tâu Môn tiên bối, tại sao tiên bối biết tại hạ ở nơi đây?

Tây Môn Âu lắc mạnh vai Liễu Hạc Đình hai cái, đột nhiên cười lớn nói:

- Uẩn khúc bên trong chuyện này rất dài dòng, đợi ta...

Đột nhiên lão ngưng cười, khẽ nói:

- Không phải lão đệ bị giam giữ tại đây sao? Còn bọn chúng đâu?

Liễu Hạc Đình ngậm cười thầm:

“Ở đây nếu như có địch, bị tiếng cười vừa rồi của lão, chẳng phải đã làm kinh động đến chúng sao. Vậy cần gì phải nói khẽ như thế!” Thế nhưng chính điều này càng làm cho lão nhân hào sảng này trở nên đáng yêu hơn.

Liễu Hạc Đình mỉm cười nói:

- Đã giải quyết rồi!

Tây Môn Âu cười ha ha nói:

- Tuyệt! Tuyệt! Lão phu cũng nghĩ bọn chúng không thể nào giam giữ được lão đệ.

Giọng nói của lão rất sảng khoái giống như đây là điều tất nhiên. Lão đâu biết rằng Liễu Hạc Đình đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, mới có thể thoát khỏi tay của bọn Ô Y Thần Ma.

Tây Môn Âu lại cười lớn:

- Liễu lão đệ, ta và lão đệ chia tay một thời gian chưa được bao lâu. Nhưng trong khoảng thời gian này, ta đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện. Ái nữ của ta, từ lúc sau khi tạm biệt lão đệ, nó cũng đã âm thầm lên bờ trốn rời khỏi ta. Nó để lại cho ta một mảnh giấy, nói rằng phải đi tìm một kiếm khách có đeo mặt nạ, có võ công cao nhất trong võ lâm.

Tây Môn Âu cười nhạt, nói tiếp:

- Lão phu ta chỉ có một đứa con gái này, vậy mà nó không từ biệt đã vội bỏ đi, trong lòng ta đương nhiên vô cùng khó chịu. Nhưng việc này cũng không thể trách nó, mà chỉ trách lão phu. Ai! Võ công của lão phu quá kém, nên không thể truyền kiếm thuật lại cho nó, nhưng lại muốn nó trở thành tuyệt đại kiếm thủ trong võ lâm.

Liễu Hạc Đình ngậm thở dài một tiếng, nói:

- Việc này cũng bởi tại hạ, tại hạ không nên nói với cô ấy...

Tây Môn Âu mỉm cười, xua tay, cắt ngang giọng chàng:

- Yên nhi tuy tuổi đã không còn nhỏ, nhưng xử sự việc đời còn giống như một đứa trẻ.

Bây giờ nó một mình phiêu bạt giang hồ, lão phu đương nhiên là không yên tâm chút nào.

Lão phu vốn định đi tìm kiếm thử, nhưng hôm đó đã hứa với lão đệ, nên đành mang theo hai thiếu nữ bị trúng mê được trở về vùng Giang Nam, để tìm lai lịch của loại mê được này.

Đồng thời thuận tiện cũng có thể dò la tin tức của Yên nhi.

Giọng nói lão từ từ chậm rãi, nhưng lão đâu biết rằng Liễu Hạc Đình đang nôn nóng vạn phần. Bọn Ô Y Thần Ma chàng vẫn chưa phát hiện ra, sự tình Phi Hạc Sơn Trang càng không biết ra sao. Chàng không nhin được ho khê hai tiếng, vụt miệng hỏi:

- Lai lịch của loại mê được kia, tiền bối đã tìm ra được chưa?

Tây Môn Âu ngửa mặt lên cười lớn:

- Trên đời này há có chuyện lão phu không tìm ra đáp án sao?

Đột nhiên hai tay lão vỗ mạnh gọi lớn:

- Tâu Môn Diệp, Tâu Môn Phong, hai người cũng xuống đây đi. Liễu công tử quả nhiên ở dưới này.

Liễu Hạc Đình hai mày chau lại, bụng nghĩ thầm:

“Tâu Môn Diệp cùng Tâu Môn Phong này là ai? Lê nào họ cũng biết mình sao?” Trong lòng vẫn còn ngạc nhiên, Liễu Hạc Đình nghe thấy phía trên có tiếng nhỏ nhẹ, dịu dàng đáp:

- Phụ thân! Con sẽ xuống ngay.

Liễu Hạc Đình chợt hiểu:

“Hóa ra lão ta đã tìm được ái nữ rồi sao?” Đột nhiên từ trên cao nhảy xuống hai thiếu nữ mặc thanh y. Cả hai đều hướng về Liễu Hạc Đình thi lễ.

Tây Môn Âu cười ha ha nói:

- Hai ái nữ này của lão, lão đệ chắc nhận ra chứ?

Liễu Hạc Đình cũng hành lễ đáp lại. Quan sát hai thiếu nữ một lượt, chàng liền bật cười nói:

- Hóa ra là các người!

Hướng ánh mắt về phía Tây Môn Âu, chàng cười khen ngợi nói:

- Tiền bối quả nhiên đã tìm ra được thuốc giải. Chúc mừng tiền bối thu nhận được hai ái nữ.

Hóa ra hai thiếu nữ kia chính là a hoàn của Nam Hoang công tử đã bị trúng mê được.

Tây Môn Âu vuốt râu cười nói:

- Vì để tìm ra thuốc giải, trên đường đi lão đã thử qua hơn bảy trăm loại thảo dược, mới phát hiện ra loại mê được này có thần phần chủ yếu là hoa cây Anh túc, có xuất xứ từ Tây Thổ Thiên Trúc. Ngoài ra còn có thêm Kim Tiên Thảo, Tiên Nhon Linh, Vô Tử Hoa... tất cả bảy loại trộn thành. Nếu dùng ít thì không nguy hại đến võ công, nhưng mà trở nên nghiện.

Liễu Hạc Đình đã cảm thấy hứng thú về vấn đề này, không khỏi vọt miệng hỏi:

- Nếu sau khi nghiện phải làm thế nào?

Tây Môn Âu thở dài một tiếng:

- Sau khi đã nghiện, nếu như lúc đến cơn nghiện mà không có thuốc, sự đau khổ sẽ khiến người ta dễ nghe lời. Lúc đó nếu kêu hấn ta cắt mũi mình để đổi lấy một viên mê được để dùng, hấn ta nhất định sẽ cam tâm tình nguyện làm ngay.

Giọng lão vừa hơi dừng lại, đã thấy Liễu Hạc Đình đang cúi đầu trầm tư, hai mày chau lại, mắt nhìn chăm chăm xuống đất, như đang suy nghĩ một vấn đề cực kỳ quan trọng.

Một hồi lâu sau, Liễu Hạc Đình đột nhiên ngẩng đầu lên, chậm rãi nói:

- Nếu như có người cho ai đó dùng loại mê dược này. Đợi sau khi người kia ngiên, bèn dùng thuốc này làm áp lực. Người ngiên căn bản không có cách gì phản kháng lại sao?

Tây Môn Âu gật đầu nói:

- Đúng là như vậy!

Liễu Hạc Đình thở dài một tiếng nói:

- Nếu là như vậy thì những việc này đã có chút manh mối. Chỉ cần ra công chút nữa là có thể điều tra ra chân tướng của việc này.

Chợt chàng nhớ đến một chuyện liên đới giọng hỏi Tây Môn Diệp và Tây Môn Phong:

- Đêm đó kẻ hạ độc hai người, hai người có nhìn thấy kẻ đó hay không?

Tây Môn Diệp lắc đầu, cúi xuống đáp:

- Không hề nhìn thấy!

Tây Môn Phong trầm tư giây lát, nói:

- Trong lúc mơ hồ nô tỳ chỉ thấy một bóng người lướt ra ngoài. Lúc đó ánh sáng yếu ớt, nên không nhìn thấy rõ chi tiết. Nhưng nô tì có thể nhận ra được vóc dáng người kia không to lớn.

Liễu Hạc Đình vừa nghe vừa gật đầu.

Tây Môn Diệp ngược mắt nhìn Tây Môn Âu, Tây Môn Âu thở ra một tiếng nói:

- Có gì cứ nói thẳng ra đi!

Tây Môn Diệp cúi đầu, chậm rãi nói:

- Đêm đó, bọn nô tỳ quả thật vô cùng mệt mỏi, nên đã đi ngủ rất sớm. Độ khoảng vào canh ba, vị cô nương đi cùng với công tử đột nhiên nhảy từ cửa sổ vào bên trong.

Dừng lại lấy hơi, rồi Tây Môn Diệp nói tiếp:

- Lúc ấy nô tỳ vừa chợt tỉnh giấc, nhìn thấy vị cô nương kia trong tay cầm hai cái bát từ ngoài cửa sổ nhảy vào. Nhưng không hề phát ra một tiếng động nhỏ, thậm chí ngay cả tiếng bát khua cũng không hề có. Khi ấy trong phòng không một ánh đèn, nhưng ánh sáng trắng từ ngoài cửa sổ hắt vào, vẫn có thể nhìn thấy được vị cô nương kia đang mỉm cười. Sau đó vị cô nương gọi bọn nô tỳ dậy, nói rằng sợ bọn nô tỳ đói, cho nên cô ta mang thức ăn vào cho bọn nô tỳ dùng.

Nói đến đây, Tây Môn Diệp khẽ thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Lúc ấy trong lòng bọn nô tỳ vô cùng cảm kích, liền lập tức uống hết hai bát canh nóng ngay.

Liễu Hạc Đình hai mày chau lại, sắc mặt chợt thay đổi:

- Sau khi uống xong, phải chăng liền...

Trong lòng chàng vừa phần nộ lại vừa đau khổ. Giọng nói chàng đã trở nên run run.

Tây Môn Diệp thở dài một tiếng:

- Sau khi uống loại thuốc này, không nhất định sẽ lập tức phát tác ngay.

Sắc mặt Liễu Hạc Đình mỗi lúc một khó nhìn hơn. Tây Môn Âu lại thở dài:

- Sự thật tuy như thế, nhưng đêm đó bọn họ còn ăn những món khác... Ai! Vị cô nương đi cùng với lão đệ trông có vẻ thùy mị, dịu dàng nhưng không biết lai lịch thế nào. Nếu cũng giống như lão đệ là đệ tử danh môn chánh phái, thế thì việc này bên trong còn có uẩn khúc khác.

Liều Hạc Đình cúi đầu nghĩ ngợi thật lâu, từ từ nói:

- Hiện giờ nàng đã là thê tử của tại hạ.

Tây Môn Âu đưa tay vuốt râu, mặt chợt biến sắc, vọt miệng hỏi lại:

- Thật vậy không?

Liều Hạc Đình hạ giọng nói:

- Nhưng bọn tại hạ gặp nhau chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên, cho đến tận bây giờ... Ai!

Đầu vẫn không ngẩng lên, chàng liền đem tất cả mọi chuyện thuật lại đầy đủ.

Tây Môn Âu sắc mặt cũng chợt trở nên nghiêm trọng dị thường, lão hết sức tập trung lắng nghe Liều Hạc Đình kể:

- Có một hôm bọn tại hạ đi ngang qua một ngôi miếu hoang. Tại hạ nhìn thấy nàng đột nhiên chạy vào bên trong miếu, quỳ xuống trước hương án, vì tại hạ mà cầu nguyện. Lúc ấy trong lòng tại hạ thập phần cảm kích.

Nghe đến đây, sắc mặt vốn nghiêm trọng của lão đột nhiên biến đổi. Lão không nhịn được liền vọt miệng cắt ngang lời chàng:

- Miếu hoang... miếu hoang...

Liều Hạc Đình ngạc nhiên nhìn lão ta, trong khi lão ta nhìn lại chàng với vẻ nghiêm trọng.

Cả hai nhìn nhau như thế thật lâu. Chỉ thấy sắc mặt Tây Môn Âu vừa kinh ngạc phần nộ, lại vừa tỏ ra tiếc rẻ, chậm rãi nói:

- Có một lần lão đệ đã hỏi về Tây Môn Tiểu Âu, phải chăng hẳn cũng có liên quan đến chuyện này? Lão đệ có thể nói ra việc này được không?

Liều Hạc Đình khẽ gạt đầu nhẹ nhẹ, cho tay vào trong người. Khi những ngón tay chạm vào chiếc bình ngọc kia... Chàng đột nhiên nhớ đến thanh y thiếu nữ đã trao cho chàng chiếc bình này. Lúc này trong đầu chàng dường như đã nghĩ ra được điều gì.

Thế rồi chàng đứng ngẩn người ra trầm ngâm thật lâu. Trong khi đó Tây Môn Âu vô cùng sốt ruột chờ câu trả lời của chàng. Còn Tàu Môn Diệp cùng Tàu Môn Phong đứng im lặng cúi đầu, không dám mở miệng nói một lời.

Trong bóng đêm thanh vắng, chỉ nghe phía sau cửa gian phòng có tiếng rên rỉ đau khổ.

Nhưng tiếng rên kia mỗi lúc một rõ hơn.

Tây Môn Âu chau mày hỏi:

- Trong gian phòng này còn có người sao?

Lúc này Liều Hạc Đình cũng nghe thấy những tiếng rên kia. Chàng biết rõ thủ pháp điểm huyết của mình tuyệt đối không làm cho người khác đau đớn. Vậy tại sao bọn chúng lại phát ra những tiếng rên rỉ đau khổ như thế?

Nghĩ đến đây, trong lòng chàng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, liền xô cửa bước nhanh vào trong.

Tây Môn Âu cũng bước vào theo. Ánh mắt sắc bén của lão nhìn một lượt, miệng liền lên tiếng nói:

- Quả nhiên là bọn Ô Y Thần Ma!

Dưới ánh đèn mờ ảo, những tiếng rên rỉ thê lương cùng với sự âm u của gian phòng, bất chợt khiến cho Tây Môn Âu cảm thấy ớn lạnh.

Liều Hạc Đình bước nhanh đến bên sổ bẩy. Chỉ thấy toàn thân gã tuy không thể động đậy, nhưng y phục thì không ngừng run lên từng hồi, trông giống như đang có muôn ngàn con rắn đang bò bên trong y phục

của gã vậy. Gương mặt đỏ au xấu xí của gã, lúc này lại hiện lên vẻ đau khổ tột cùng. Hai mắt gã lơ lơ như không trông thấy gì.

Liều Hạc Đình đứng ngạc nhiên nhìn gã hồi lâu. Sau đó chàng cúi người xuống vỗ lene người số bảy ba cái giải huyết cho gã, trầm giọng nói:

- Các người tại sao...

Chàng chưa kịp dứt câu, chỉ thấy số bảy sau khi được giải huyết, y lập tức run rẩy co người lại như con tôm bị bỏ vào nồi nước sôi.

Sau một trận vật vã dữ dội, gã cho bàn tay run lẩy bẩy vào trong người lấy ra một chiếc hộp ngọc nhỏ màu đen. Ánh mắt mờ đục của gã lập tức sáng rõ, tay trái cầm chặt chiếc hộp, trong khi tay phải run rẩy mở nắp.

Liều Hạc Đình nhìn xung quanh một lượt, tất cả bọn Ô Y Thần Ma đang rên rỉ đau đớn.

Trong lòng chàng kinh ngạc và nghi ngờ lẫn lộn. Chàng không thể nào đoán ra được bên trong chiếc hộp thật ra đựng thứ gì, tại sao giống như bùa chú thần kỳ, có thể khiến cho số bảy thần tình thay đổi nhanh như vậy.

Chỉ thấy số bảy vẫn chưa mở được nắp hộp. Tây Môn Âu đang đứng quan sát này giờ liền lướt đến, đoạt lấy chiếc hộp trong tay gã.

Số bảy lại kêu một tiếng thảm thiết, bất ngờ từ dưới đất bật dậy bổ nhào về phía Tây Môn Âu. Sự nôn nóng và giận dữ trong mắt y tựa như Tây Môn Âu đang đoạt đi tánh mạng của gã vậy.

Liều Hạc Đình hơi đưa tay lên, nhẹ nhàng điểm trúng huyết Huyết Hải của gã. Số bảy lại ngã phịch xuống đất.

Liều Hạc Đình chỉ thấy sự nôn nóng, phần nộ trong mắt gã lúc này đã biến thành tuyệt vọng, cầu xin nhìn Liều Hạc Đình. Tuy toàn thân gã không cử động được, nhưng miệng thì có thể nói được:

- Cầu... cầu xin... người... chỉ cần... một viên... một viên...

Tiếng van xin của gã giống như một người đang bị khát giữa sa mạc.

Liều Hạc Đình hai mày nhíu lại, giọng ngạc nhiên hỏi:

- Thật ra đây là chuyện gì?

Chàng vừa dứt lời, Tây Môn Âu đã đưa bàn tay có cầm chiếc hộp ngọc, đến trước mặt Liều Hạc Đình chậm rãi nói:

- Lão đệ có biết đây là gì không?

Liều Hạc Đình đưa mắt nhìn vào tay lão, chỉ thấy bên trong chiếc hộp đã được mở nắp có sáu bảy viên thuốc đen, tỏa ra mùi thơm mê hồn khó tả.

Mùi thơm kia hòa vào trong gió đưa đến mũi số bảy. Ánh mắt gã lập tức sáng lên, gương mặt bắt đầu co giật. Nếu không phải toàn thân không thể cử động được, nhất định hẳn ta sẽ bổ về phía lão giật chiếc hộp bất chấp cả sĩ diện. Nhưng trong lúc này gã chỉ có thể van xin mà thôi:

- Cầu... cầu xin... người... chỉ cần... một viên... một viên...

Liều Hạc Đình hơi nghĩ ngợi, cất giọng hỏi:

- Chẳng lẽ loại mê dược vừa rồi tiên bối nói, chính là những thứ này sao?

Tây Môn Âu gật đầu nói:

- Đúng thế...

Lão thở dài một tiếng, lại nói:

- Lúc này vừa bước vào nơi đây, nhìn thấy cảnh tượng này, ta đã đoán ra được những tên này đều đã nghiện mê dược. Những khi lên cơn nghiện, xương thịt bọn chúng đều cảm thấy đau nhức. Bởi thế bọn chúng mới phát ra những tiếng rên.

Tây Môn Âu vừa dứt lời, Liễu Hạc Đình không khỏi vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Một viên thuốc nhỏ như thế, lại có mê lực lớn vậy sao?

Tây Môn Âu gật đầu:

- Viên thuốc tuy nhỏ, nhưng tất cả bọn chúng đều không tiếc vinh dự, thanh danh, địa vị, tiền đồ, thậm chí cả tính mạng để được đổi lấy nó.

Liễu Hạc Đình nhìn không chớp mắt vào những viên thuốc trong tay Tây Môn Âu, mà trong lòng không khỏi vừa cảm khái, bi ai. Chàng từ từ đưa tay ra cầm lấy chiếc hộp, rồi chìa đến trước mặt số bảy trăm giọng hỏi:

- Người có phải là truyền nhân của bang hội Thái Dương Quyền không?

Trong mắt số bảy lộ vẻ kinh ngạc và sợ hãi, giống như độc xà bị người bóp chặt lấy đầu vậy. Nhưng thần trí của gã lúc này đều tập trung hết vào chiếc hộp trong tay Liễu Hạc Đình.

Giọng gã run run đáp:

- Đúng vậy... Tiểu nhân... Chính là Trương Thất.

Tây Môn Âu liền vọt miệng nói:

- A! Không ngờ người này chính là Chấn Thiên Thiết Chương Trương Thất.

Nên biết rằng, Chấn Thiên Thiết Chương Trương Thất vốn rất nổi danh trên giang hồ.

Ngay cả Tây Môn Âu cũng không thể nào ngờ rằng y lại rơi vào tình cảnh thê thảm như thế.

Liễu Hạc Đình hơi cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên chàng lướt đến trước gã đại hán số ba mươi bảy, cúi người xuống.

Ánh mắt của gã cũng nhìn Liễu Hạc Đình với ý van xin, cầu khẩn. Cuối cùng gã cũng cất giọng run run nói:

- Van xin... người... chỉ cần một viên...

Liễu Hạc Đình ngậm than thầm một tiếng, nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên hạ giọng hỏi:

- Nhập Vân Long Kim Tứ trong Quan Ngoại Ngũ Long, có phải là do người giết không?

Ánh mắt số ba mươi bảy không khỏi kinh ngạc, nhưng cuối cùng gã cũng gật đầu đáp:

- Đúng... vậy...

Giọng chàng chợt run lên, quát:

- Người là ai? Thật ra người là ai?

Ánh mắt gã đầy vẻ sợ hãi, giọng khê run run đáp:

- Tiểu nhân... cũng là một trong Quan Ngoại Ngũ Long... Liệt Hỏa Long Quân Nhị...

Chính là tiểu nhân.

Liễu Hạc Đình chợt giật bắn người. Hóa ra câu nói trước lúc chết của Kim Tứ chính là:

“Thật không ngờ người giết ta chính là huynh đệ của ta!” Hai mày Liễu Hạc Đình nhíu lại, trong lòng không khỏi than thầm. Người này chỉ vì những viên thuốc trong chiếc hộp nhỏ mà nhẫn tâm giết chết huynh đệ của mình. Trong lòng không biết nên giận dữ hay là bi ai. Thế rồi chàng cũng không muốn nhìn ánh mắt van lơn, cầu khẩn của Liệt Hỏa Long Quân Nhị.

33. Bí Mật Cây Anh Túc (2)

Quay người lại nhìn, Tây Môn Âu thấy thần sắc Liễu Hạc Đình có vẻ hơi dờ dẩn.

Trong lòng lão tự nhiên cảm thấy tiếc rẻ. Bởi vì quả thật lão không muốn nhìn thấy chàng thiếu niên anh tuấn này lại bị việc này hủy diệt đi.

Tây Môn Âu vỗ nhẹ vai Liễu Hạc Đình, than thở:

- Việc này cho đến bây giờ gần như đã có phần sáng tỏ, nhưng lão... Ai! Quả thật lão không muốn chân tướng của việc này làm tổn hại đến lão đệ.

Liễu Hạc Đình gượng cười, khẽ nói:

- Nhưng chân tướng của sự tình ngược lại không ai che giấu được.

Tây Môn Âu trong lòng cảm thấy đau đớn, trầm giọng nói:

- Lão đệ có biết tại sao lão đi tìm lão đệ không?

Liễu Hạc Đình khẽ lắc đầu nhẹ.

Tây Môn Âu lại nói:

- Sau khi lão phu tìm ra được lai lịch của loại mê dược này, liền nghĩ ngay đến việc tìm kiếm lão đệ cùng ái nữ của lão. Trên đường đi đến Giang Nam, tại bờ sông Trường Giang, lão đã nhìn thấy một chiếc thuyền của Trường Giang Thiết Ngư Bang. Lúc đó là nửa đêm trên thuyền vẫn còn ánh đèn. Lão vốn có ân oán cũ với Thiết Ngư Bang nên bèn lên thuyền nghe ngóng thử.

Hơi dừng lại giây lát, trong mắt lão chớp hiện lên vẻ kinh hoảng, rồi lão lại tiếp:

- Nào ngờ khi lão bước lên thuyền nhìn, trên thuyền khắp nơi đầy máu tươi. Ngoài ra còn có cả một thi thể đang nằm. Gió sông lạnh lẽo thổi, khiến cho cảnh tượng này càng thêm rợn người hơn. Lão vừa định quay người bỏ đi, liền chợt nghe một giọng cười ghê rợn từ trong khoang thuyền mờ ảo truyền từ miệng một con người. Tiếp theo có một giọng nói:

“một cặp mắt... một đôi tai... trả lại cho ta... ngoài ra còn phần lãi.” Lúc đó tuy lão phu không muốn gây thêm chuyện phiền phức. Thế nhưng trong đêm khuya, đột nhiên nghe thấy những lời này, lão đâu thể nào đứng khoanh tay làm ngơ.

Dừng lại nghỉ ngơi, sau đó lão lại nói tiếp:

- Lão liền lướt đến cửa khoang thuyền, đẩy mạnh cửa nhìn vào. Cảnh tượng bên trong, quả là khiến lão vĩnh viễn khó quên.

Tây Môn Âu hai mắt nhắm lại, hít sâu vào một hơi, rồi mới từ từ nói tiếp:

- Dưới ánh sáng mờ ảo bên trong khoang thuyền, một tên đại hán đang cầm dao cắt từng mảnh trên cơ thể đầy máu me của gã đại hán đối diện. Cứ mỗi đao, gã lại phá lên cười ghê rợn sau đó gã lấy những thứ đã được cắt xuống bỏ vào miệng nhai ngon lành.

Toàn thân Liễu Hạc Đình ớn lạnh, không nhận được liền hỏi:

- Không biết tên đồ tể kia có huyết hải thâm thù gì với hần ta, mà khiến cho gã...

Tây Môn Âu thở dài một tiếng, cắt ngang lời chàng:

- Người này nếu như đã chết, việc này có lẽ bớt tàn nhẫn.

Liễu Hạc Đình toàn thân chấn động:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ người kia...

Quả thật trên đời này không ngờ lại có người tàn nhẫn đến thế. Sự việc tàn nhẫn như thế, khiến cho Liễu Hạc Đình không sao hỏi tiếp được.

Tây Môn Âu tay vuốt râu, lại thở dài nói:

- Lão thấy người kia toàn thân bị chặt xé như vậy, chẳng những y không hề động đậy.

Thậm chí cả tiếng rên la cũng không, nên tưởng rằng hán ta đã chết. Nhưng nhìn kỹ, cứ mỗi nhát đao của gã hán tử mù kia chém xuống, thì thịt trên người y lại run lên một hồi. Ai!

Không giấu gì lão đệ, đến lúc ấy lão phu mới phát hiện hán ta bị điểm huyết bằng thủ pháp vô cùng lợi hại. Các kinh mạch trên người y đều cứng đờ, thậm chí ngay cả tiếng rên cũng không thể phát ra được.

Liễu Hạc Đình lấy làm ngạc nhiên, vọt miệng nói:

- Trong võ lâm đương thời, những người có thủ pháp điểm huyết như vậy không phải là nhiều. Người có võ công như thế tại sao lại dùng thủ đoạn ác độc như vậy. Việc này khiến tại hạ không sao tưởng tượng được.

Tây Môn Âu hơi gật đầu, nói:

- Lúc đó trong lòng lão cũng nghĩ như thế. Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cảm thấy vô cùng bất nh~ân. Trong lòng chỉ nghĩ hai người bất luận ai đúng ai sai, cũng đều không thể đối xử với nhau tàn nhẫn như vậy. Thế rồi lão bước đến đoạt lấy thanh đao trong tay gã đại hán mù. Nào ngờ hán ta thất kinh, hoảng sợ kêu lên một tiếng, rồi hôn mê bất tỉnh.

Lão dừng lại một hồi, nói tiếp:

- Lão đã tốn nhiều công sức, mới làm cho hán ta tỉnh trở lại. Sau khi thần trí đã an định, hán mới đem toàn bộ sự việc, từ đầu đến cuối kể lại với lão. Hóa ra toàn bộ sự việc này đều do một thiếu nữ tuyệt sắc, mặt y phục đỏ gây nên. Thiếu nữ kia muốn tìm thuyền sang sông, lại muốn trong một đêm phải tới được Hồ Khứu. Người của Thiết Ngư Bang đã làm phật lòng cô nương kia, vì thế tất cả mọi người trên thuyền đều bị giết hết.

Tuy lão đã thuật lại sự việc một cách sơ lược, nhưng đã khiến Liễu Hạc Đình cảm thấy chấn động, biến sắc nói:

- Thiếu nữ tuyệt sắc mặc y phục đỏ kia... chẳng lẽ Thuần Thuần thật sự đã đến kịp đây rồi sao? Nhưng... cô ấy đã hôn mê rồi cơ mà!

Tây Môn Âu ngậm than dài một tiếng. Lão biết rằng cho đến tận bây giờ, chàng thiếu niên này vẫn hy vọng thê tử của mình không liên quan đến chuyện này. Bởi vì cho đến hiện giờ, chàng vẫn còn nặng tình với nàng. Chàng đã dùng tình cảm chân thành đối xử với nàng.

Ngược lại nhận lấy sự lừa gạt giả dối. Việc này quả thật khiến cho người khác phải đồng tình, bi ai.

Tây Môn Âu lại thở dài một tiếng, nói:

- Nào ngờ đúng lúc đang tra hỏi chân tướng của hai gã đại hán, Diệp Nhi cùng Phong Nhi đứng bên ngoài đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi. Lúc ấy lão không biết đã xảy ra chuyện gì, nên liền lập tức vọt ra ngoài. Trong bóng đêm, chỉ thấy một gã hán tử mặc y phục trắng, thần thái phi phàm, trên mặt có đeo mặt nạ, không biết từ đâu lướt lên trên thuyền. Gã hán tử kia đứng yên bất động trên mũi thuyền, hai mắt nhìn lão chăm chăm không chớp.

Liễu Hạc Đình kinh ngạc kêu lên một tiếng, vọt miệng nói:

- Bạch y nhân! Tại sao y cũng đến Giang Nam?

Tây Môn Âu chậm rãi nói tiếp:

- Lão chỉ thấy hai mắt bạch y nhân kia sắc lạnh như hai lưỡi dao. Nhìn cách ăn mặc của y lão đã đoán được người này nhất định là bạch y nhân, đệ nhất thần bí kiếm khách xuất hiện trên giang hồ gần đây. Lão vừa định hỏi y đến đây vì mục đích gì? Nào ngờ y đã cười nhạt nói với lão: “Các hạ có phải chính là Tây Môn tiên bối ở Hồ Khứu, Giang Nam không?” Liễu Hạc Đình hơi nhíu mày lại, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Chàng biết rõ bạch y nhân tính tình vốn cao ngạo, nhưng lại xưng hô với Tây Môn Âu bằng các hạ, tiền bối. Đây là việc chàng không bao giờ ngờ đến. Liễu Hạc Đình không nhìn được, buông khẽ một tiếng:

- Đây quả là kỳ quái!

Tây Môn Âu tiếp lời:

- Đây đúng là một chuyện kỳ quái. Lúc đó trong lòng lão cảm thấy rất lằng lằng, không hiểu tại sao y lại biết danh tánh lai lịch của lão. Không ngờ y không đợi lão trả lời, liền nói tiếp: “Các hạ xin cứ yên tâm, lệnh ái vẫn bình an vô sự?” Giọng y lạnh lùng, lời nói ngắn gọn. Nghe xong lão liền hỏi tại sao y biết được tông tích ái nữ của lão?

Trong lòng Liễu Hạc Đình cũng cảm thấy nghi hoặc không hiểu. Chỉ nghe Tây Môn Âu nói tiếp:

- Bạch y nhân do dự hồi lâu, rồi mới nói: “Lệnh ái đã theo tại hạ học kiếm, do sợ phân tâm nên không muốn đến gặp các hạ.” Lão vừa nghe tiểu nữ vì luyện kiếm mà ngay cả phụ thân cũng không muốn gặp mặt, trong lòng không khỏi vô cùng giận dữ. Đợi đến khi lão bình tĩnh lại, định hỏi tiếp y vài câu thì y đã vội xoay người bỏ đi.

Liễu Hạc Đình trong bụng nghĩ thầm:

“Người này hành sự quả là khiến người ta khó hiểu.” Chàng lại nghĩ tiếp:

“Y sở dĩ chịu gọi người ta là tiền bối, chẳng qua cũng chỉ vì thiếu nữ kia.” Nghĩ đến đây trong lòng chàng không khỏi cười thầm. Nhưng sau khi cười xong, lòng chàng không khỏi cảm thấy bi ai, bởi vì chàng không thể nào không nghĩ đến Đào Thuần Thuần.

Tây Môn Âu hít sâu vào một hơi, nói tiếp:

- Lão vừa nhìn thấy y bỏ đi, liền cất giọng nói lớn: “Bằng hữu, xin dừng bước!” Đồng thời vọt người đuổi theo. Y không thèm quay đầu lại, đột nhiên đưa tay vung mạnh về phía sau. Trong bóng đêm, chỉ thấy một ánh sáng bạc phóng thẳng về phía đại huyết Tương Đài trước ngực lão. Lão phu lập tức hơi chậm bước lại, đưa tay ra đón lấy vật kia. Nào ngờ trong lúc lão hơi chậm bước lại, bạch y nhân kia đã vọt người lên không lướt đi hơn mười trượng ngoài.

Lão khẽ thở dài một tiếng, như ngầm khen ngợi thân pháp cao cường của bạch y nhân, lại giống như đang tự trách khinh công của mình. Thế rồi lão lại tiếp:

- Mắt nhìn thấy bạch y nhân mất dạng trong cánh rừng cạnh bờ sông, lão biết có đuổi theo cũng chẳng kịp, nên đứng lại trên thuyền. Trong lúc vô ý lão đã bắt được một ám khí đang nằm trong tay, trong lòng chợt thất kinh. Vừa rồi trong bóng đêm, bạch y nhân tuy không quay đầu lại, nhưng ám khí y phóng ra vô cùng chính xác. Trong lòng lão phu đã cảm thấy vô cùng khâm phục, bây giờ nhìn lại, ám khí này không ngờ lại là một mảnh giấy được vo tròn.

Liễu Hạc Đình hơi gạt đầu nhẹ, cất ngang giọng lão:

- Nếu luận về võ công, bạch y nhân này quả là mãnh hổ trong thiên hạ. Còn nếu về hành sự, người này cũng tựa như thần long ở trên trời, thấy đầu mà không thấy đuôi.

Tây Môn Âu gạt đầu nói:

- Tất nhiên lão lập tức mở tờ giấy kia ra xem ngay. Quả nhiên nét chữ trên tờ giấy chính là của ái nữ lão. Tuy bức thư này Yến nhi gửi cho lão, nhưng nội dung ngược lại không hề có liên quan đến lão. Chỉ là cuối thư có một câu: “sau khi xem xong bức thư này, trong lòng phụ thân đừng cảm thấy quá khó chịu!” Liễu Hạc Đình giật mình, vội hỏi:

- Bức thư đã viết những gì?

Tây Môn Âu trầm ngâm giây lát, cho tay vào người lấy ra một mảnh giấy được xếp rất gọn gàng. Lão chăm chăm nhìn mảnh giấy hồi lâu, thần sắc thoáng buồn, thở dài nói:

- Đứa con này... đây chính là vật kỷ niệm duy nhất nó để lại.

Liễu Hạc Đình đưa hai tay ra đón lấy mảnh giấy, mở ra xem. Chỉ thấy trên tờ giấy chữ viết chỉ chút:

“Phụ thân! Nữ nhi đi đây, nữ nhi bất hiếu, nếu không học được kiếm pháp vô địch, quả thật không còn mặt mũi nào dám nhìn phụ thân. Nhưng nữ nhi tin rằng mình có thể thành công. Đến khi ấy nữ nhi giúp phụ

thân trút giận, đồng thời cũng có thể rửa nhục cho nhà họ Tàu Môn và báo thù cho đại bá.” Liễu Hạc Đình ngạc nhiên, nghĩ thầm:

“Những việc ở Tàu Môn Sơn Trang, tại sao cô ta biết được?” Rồi chàng lại đọc tiếp:

“Cả nhà đại bá e rằng lúc này đã bị độc thủ của bọn Ô Y Thần Ma. Liễu Hạc Đình đã đi đến đấy. Ngoài ra thê tử của Liễu Hạc Đình cũng đã cấp tốc đến Giang Nam. Thế nhưng hai người họ dường như không cùng một mục đích. Lai lịch của tân nương kia rất ư thần bí, hành sự lại vô cùng độc ác, hoàn toàn không giống với một thiếu nữ chánh phái, nhưng võ công ngược lại rất cao siêu. Hơn nữa không biết từ đâu, cô ta học được mấy loại võ công vốn đã thất truyền từ lâu. Những võ công này ngay cả sư phụ của cô ta là Vô Hận đại sư cũng không hề biết đến. Có người đoán rằng những võ công kia chính là từ quyển Thiên Võ Thần Kinh mà ra. Nhưng những ai luyện Thiên Võ Thần Kinh, cứ cách một khoảng thời gian thì đột nhiên bị hôn mê bất tỉnh một lần. Bởi thế lúc nào họ cũng tìm một người võ công cao cường để bảo vệ mình một lúc.” Liễu Hạc Đình toàn thân chấn động, chàng từ từ nhắm hai mắt lại, im lặng trầm ngâm hồi lâu. Tự nhiên chàng cảm thấy toàn thân mình phát run lên.

Chàng nhớ lại ngay hôm sau ngày thành hôn, Đào Thuần Thuần đã bất tỉnh trong hoa viên như thế nào. Lúc đó không một ai biết được nguyên nhân bệnh tình, cũng không một ai có thể tin được bệnh của nàng. Nghĩ đến đây, lòng chàng bỗng nhiên ớn lạnh.

“Chẳng lẽ nào nàng thật sự do vì luyện Thiên Võ Thần Kinh mà đột ngột phát bệnh như vậy sao? Chẳng lẽ nào vì nguyên nhân này mà nàng chịu khổ cho ta sao?”

Chàng thở dài một tiếng, cố gắng đứng vững dừng để ngã xuống. Sau đó chàng xem tiếp:

“Lại vì hành vi của cô ta bất chánh, cho nên thường tìm những người xuất thân từ những danh môn chánh phái để bảo vệ mình. Một là vừa có thể bảo vệ cô ta, hai là có thể che đậy hành vi xấu của bản thân họ. Thí dụ như người trong võ lâm không bao giờ nghĩ rằng thê tử của Liễu Hạc Đình, con dâu của Bạt Liễn Tiên Sinh lại là một người xấu. Cho dù cô ta có làm chuyện xấu, mọi người cũng chẳng ai hoài nghi đến.” Những điều này làm cho lòng chàng nặng trĩu như có ngàn cân đang đè trên ngực mình.

Những dòng kẻ tiếp càng làm cho chàng đau khổ nhiều hơn:

“Cô ta tự nhiên không muốn để mất đi Liễu Hạc Đình, bởi vì tìm một người như vậy thật vô cùng khó. Cho nên cô ta liền lập tức kết hôn ngay với Liễu Hạc Đình. Thế nhưng trong lòng cô ta còn có một tâm bệnh. Phụ thân, người không thể nào nghĩ ra được rằng, tâm bệnh chính là Tàu Môn đường ca Tây Môn Tiểu Âu của nữ nhi.” Hai tai Liễu Hạc Đình lùng bùng, toàn thân chao đảo hai cái, thế nhưng chàng vẫn cố gắng xem tiếp:

“Phụ thân! Người còn nhớ không? Mấy năm trước, Tây Môn Tiểu Âu đột nhiên mất tích, rồi lại đột nhiên kết hôn. Hành tung của đường huynh vô cùng thần bí. Người trong giang hồ gần như không một ai nhìn thấy qua diện mạo thê tử của đường ca. Mà họ chỉ nghe rằng đây là một thiếu nữ tuyệt đẹp. Nhưng sau khi Tàu Môn đường huynh kết hôn không được bao lâu thì lại biến mất. Cũng từ đấy không ai còn nhìn thấy Tây Môn Tiểu Âu.” Liễu Hạc Đình toàn thân như bị điện giật, run lên liên hồi. Chàng cho tay vào áo lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, trong khi mắt vẫn dán chặt vào bức thư:

“Việc này xem ra giống y như Liễu Hạc Đình hiện nay. Bởi vì đường huynh cùng cô ta ở lâu, nên cuối cùng đã phát hiện ra bí mật của cô ta. Cũng vì nguyên nhân này mà đường huynh đã gặp phải thảm họa. Và bọn Ô Y Thần Ma ngày nay vây lấy Phi Hạc Sơn Trang cũng chính là có nguyên nhân đến chuyện này. Bởi vì trong võ lâm đương thời, chỉ có một mình đại bá biết rõ sự việc giữa đường huynh và cô ta mà thôi. Cũng chỉ có một mình đại bá biết được thê tử của Liễu Hạc Đình ngày nay, chính là ái thê của đường huynh ngày xưa. Có lẽ cô ta đã biết Liễu Hạc Đình quyết tâm muốn đến Phi Hạc Sơn Trang, nên nảy ra ý muốn trừ hậu họa. Bởi lẽ đó mới ngầm bố trí thuộc hạ, hủy diệt toàn bộ cơ nghiệp cả trăm năm của Tàu Môn thế gia.” Liễu Hạc Đình nghiêng chặt hai răng, phải một hồi lâu chàng mới có thể đọc tiếp:

“Bí mật trong việc này, khắp trong thiên hạ không một ai biết đến. Nhưng cho dù sự việc có kín đáo đến đâu cũng không thể không có chỗ sơ hở. Tuy cô ta thông minh tuyệt đỉnh, nhưng mà cô ta đã quên rằng, võ lâm đương thời còn có một kỳ nhân quyết tâm vạch trần những bí mật kia cho mọi người đều biết. Bởi vì vị đại kỳ nhân này năm xưa đã từng có mối thâm thù với Vô Hận đại sư. Danh tánh của vị kỳ nhân này

ắt hẳn phụ thân cũng biết. Đó chính là võ lâm tông chủ Nam Hoang Đại Quân Hạng Thiên Tôn xưng bá ở phương Nam.” Liễu Hạc Đình thở dài một tiếng về bi ai.

Những nghi hoặc trong lòng, đa phần chàng đều đã hiểu, nghĩ thầm:

“Tại sao ta lại không nghĩ ra kia? Võ lâm đương thời ngoài Nam Hoang Đại Quân Hạng Thiên Tôn ra còn ai có được võ công kinh người, có thể ném mảnh giấy kia vào trong phòng mà ta không hề hay biết gì. Còn ai có thể có được một lực lượng hùng mạnh để tìm ra được những bí mật mà không một ai có thể khám phá ra nổi. Và nếu không phải là Nam Hoang Thần Quân Hạng Thiên Tôn thì làm sao có thể bố trí cho ta nội trong một ngày đến được nơi đây.” Rồi chàng chợt nghĩ:

”Sở dĩ Thuần Thuần đến gấp nơi đây, chỉ vì do ta vô ý để lại mảnh giấy kia trong phòng.

Sau khi tỉnh lại nàng đã lấy đọc và hiểu rõ sự tình.” Tây Môn Âu nhìn Liễu Hạc Đình không chớp mắt. Nhìn thấy chàng đột nhiên cúi đầu xuống, lão liền ho khẽ một tiếng nói:

- Liễu lão đệ, đệ đã xem xong chưa?

Liễu Hạc Đình gượng cười, xem tiếp:

“Tất cả những việc này đều do người đang ở cùng với nữ nhi kể lại. Người này chính là đại kiếm khách bạch y nhân mới xuất hiện gần đây trên giang hồ. Võ lâm đương thời e rằng chỉ có một mình người này hiểu rõ những chuyện ấy tường tận đến thế. Bởi vì người này chính là Thần Kiếm Tể Tướng Thích Ngũ Thê thuộc hạ của Nam Hoang Thần Quân.” Liễu Hạc Đình lại chợt dạ:

“Thích Ngũ Thê... Chẳng lẽ người này chính là ngũ đệ của bốn anh em họ Thích? Hèn gì bọn họ đã từng nói bóng nói gió: ”Ngũ đệ của bọn lão làm quan.” Hóa ra y là Thần Kiếm Tể Tướng trước điện của Nam Hoang Thần Quân.” Nghĩ đến những lời nói và hành động của bốn anh em họ Thích, chàng không khỏi cảm thấy buồn cười. Nhưng hiện giờ trong đầu chàng chỉ toàn là bi ai. Bức thư đã đến đoạn cuối:

“Phụ thân, từ nay về sau nữ nhi sẽ theo bạch y nhân để tham cứu võ công thiên hạ. Bởi vì nữ nhi cùng bạch y nhân đều là những người mê kiếm thuật. Đợi đến bao giờ luyện thành kiếm pháp, lúc đó nữ nhi sẽ đến gặp phụ thân và giúp người trút giận. Yển nhi vĩnh viễn nhớ đến phụ thân.” Liễu Hạc Đình xem xong, chẳng nói chẳng rằng trả lại bức thư cho Tây Môn Âu. Đọc xong bức thư này, trong lòng chàng cảm thấy dường như mình đã già đi mười tuổi.

Ngước mắt nhìn lên, chàng thấy Tây Môn Âu lệ đã rưng rưng khóe mắt. Lão cười gượng gạo nói:

- Liễu lão đệ, không giấu gì lão đệ, nếu như tiểu nữ luyện thành kiếm pháp, thì trong lòng lão đã vui mừng vô hạn, nhưng... Ai! Nhưng hiện giờ lão chỉ muốn tiểu nữ chỉ là một thiếu nữ hạnh phúc, bình thường ở bên cạnh lão mà thôi!

Bốn mắt hai người nhìn nhau, trong lòng họ đều dâng trào nỗi niềm khó tả.

Tây Môn Âu lấy mảnh giấy, đột nhiên lão đưa lại Liễu Hạc Đình:

- Mặt sau còn một đoạn nữa. Đoạn này tiểu nữ viết cho Liễu lão đệ.

Liễu Hạc Đình đưa tay nhận lấy mảnh giấy, lật ra sau đọc tiếp:

“Liễu tiên sinh, nếu không có các hạ thì ta cũng không thể tìm được bạch y nhân. Các hạ đối với ta rất tốt, cho nên ta nói cho các hạ một tin bí mật. Nếu trong lòng các hạ có một vài sự việc không thể giải thích được, vậy các hạ hãy mau đến gian nhà bí mật giữa rừng sâu kia, thì sẽ hiểu được tất cả. Ngoài ra các hạ còn sẽ gặp được một người mà các hạ rất muốn gặp. Chúc an lành!” Bên dưới chỉ vắn vắn có ba chữ Tây Môn Yển.

Liễu Hạc Đình ngẩn người ngạc nhiên hồi lâu, miệng lẩm bẩm nói:

- Gian nhà trong rừng sâu... gian nhà trong rừng sâu.

* * * Tin Phi Hạc Sơn Trang nửa đêm bị đột kích đã truyền đi khắp dọc sông Trường Giang, đến tận phía nam Hà Tây Ngạn. Kết quả giao tranh giữa Tàu Môn thế gia cùng Ô Y Thần Ma vẫn chưa phân thắng bại. Bởi vì tuy nhân thủ Tàu Môn thế gia ít, nhưng ngay lúc nguy cấp nhất đột nhiên xuất hiện một đám

kiếm sĩ kỳ dị. Cũng chính ngay lúc đó, bên ngoài Phi Hạc Sơn Trang có một tiếng huýt sáo chói tai vang lên. Bọn Ô Y Thần Ma nghe tiếng huýt sáo này, lập tức liền rút lui hết.

Gió thu lạnh lẽo thổi từng cơn. Màn đêm cũng đã bắt đầu buông xuống.

Bên ngoài khu rừng rậm, một con tuần mã đang phóng nhanh đến như một mũi tên.

Người kỵ sĩ trên lưng ngựa không ai khác chính là Liễu Hạc Đình. Khi vừa đến bìa rừng, Liễu Hạc Đình chống hai tay lên yên ngựa, vọt người lao thẳng vào trong khu rừng.

Ánh tà dương buổi chiều ảm đạm, trong khu rừng âm u tĩnh mịch, không ngờ lại có tiếng sáo du dương trầm bổng.

Tiếng sáo này khiến Liễu Hạc Đình nghe rất là thân quen. Nghe giống như một thiếu phụ diễm kiều đang ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn hoa tàn, lá rụng trong sân mà nhớ nhung người chinh nhân ở phương xa. Đây chính là khúc nhạc Liễu Hạc Đình thích nhất mỗi khi trong lòng cảm thấy cô quạnh.

Thân hình chàng hơi dừng lại rồi lập tức lướt nhanh về phía phát ra tiếng sáo.

Bức tường sắt đen sì, dưới những tia nắng yếu ớt còn sót lại của buổi chiều, gian nhà vẫn tỏ ra rất thần bí. Tiếng sáo kia chính là phát ra từ phía bên trong tường. Liễu Hạc Đình đưa tay lên lau những giọt mồ hôi trên trán, khẽ thở ra một hơi. Chỉ nghe bên trong bức tường sắt đột nhiên có mấy tiếng trống đồng nổi lên. Những tiếng trống kia hòa cùng tiếng sáo làm cho người càng cảm thấy bi thương hơn.

Liễu Hạc Đình lập tức dừng bước, hai tay buông xuôi, ngậm vận chân khí điều tức.

Thân hình đột nhiên vọt lên cao như một cánh nhận. Khi lên đến đầu bờ tường, chàng liền đưa hai tay ra nắm lấy bức tường sắt lạnh ngắt.

Tiếng sáo cùng tiếng trống bên trong bỗng nhiên dừng lại. Tiếp theo là tiếng quát hỗn loạn:

- Là ai?

Sau tiếng quát là những gã đại hán từ bên trong gian nhà thần bí phóng ra.

Liễu Hạc Đình lướt mắt một lượt đã nhìn thấy những người kia. Chàng liền thở phào một tiếng, nói:

- Là tại hạ...

Đợi đến khi chân chàng chạm đất, những người bên trong đã ra đến nơi, cũng đồng thanh kêu lên:

- Hóa ra là các hạ!

Điều làm cho Liễu Hạc Đình ngạc nhiên là bốn anh em họ Thích cũng đều có mặt ở đây.

Nhưng điều càng khiến cho chàng ngạc nhiên hơn chính là thiếu nữ tuyệt sắc mình mặc thanh y, tay cầm cây sáo trúc, đang đứng mỉm cười trước bậc tam cấp. Đây không phải là “Thạch Kỳ” chính miệng “Đào Thuần Thuần” nói sao?

Cả hai nhìn nhau đều ngạc nhiên thật lâu.

Thiếu nữ áo xanh kia đột nhiên mỉm cười, nói:

- Đã lâu không gặp, các hạ vẫn khỏe chứ?

Nụ cười của thanh y thiếu nữ khiến cho chàng nhớ đến tình huống lần gặp nàng đầu tiên.

Tuy thời gian cách biệt chưa lâu, nhưng đôi bên đều cảm giác như gần cả kiếp người. Nếu không phải bốn anh em họ Thích đùa cợt, hối thúc thì Liễu Hạc Đình không biết còn phải đứng như vậy đến bao giờ mới bước vào trong nhà.

Cảnh tượng trong nhà hoàn toàn khác với lần đầu tiên chàng đến. Bên trong gian đại sảnh thần bí này hiện giờ bày trí rất bình thường. Trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ có một thiếu niên sắc mặt trắng bệch, như bệnh đã lâu ngày đang ngồi.

Trong tay thiếu niên kia có cầm một chiếc dùi, trước mặt có đặt ba chiếc trống da. Liễu Hạc Đình vừa nhìn thấy chàng thiếu niên kia đã vọt miệng kêu lên:

- Là các hạ à? Hạng Thái Tử!

Hạng Hoàng mỉm cười trên mặt tựa hồ như hổ thẹn, nhưng ngược lại miệng nói:

- Tại hạ sớm biết các hạ nhất định sẽ tới mà!

Quay đầu ra sau, Hạng Hoàng lại nói:

- Thuần Thuần! Không phải ta đã nói trước với cô nương rồi sao?

Liễu Hạc Đình chợt giật mình, kinh ngạc hỏi:

- Thuần Thuần hiện ở đâu?

Sự kinh ngạc của chàng đổi lại bằng một trận cười của mọi người.

Thích Đại Cơ cười ha ha nói:

- Chẳng lẽ lão đệ còn chưa biết, Thạch Kỳ là Đào Thuần Thuần và Đào Thuần Thuần mới chính là Thạch Kỳ.

Liễu Hạc Đình hai mày nhíu lại, vừa kinh ngạc vừa cảm thấy kỳ lạ. Trầm ngâm im lặng một hồi lâu, đột nhiên ánh mắt chàng nhìn về phía thanh y thiếu nữ, khẽ nói:

- Hóa ra cô nương mới chính là Đào Thuần Thuần thật sự!

Hạng Hoàng đánh “tùng” một tiếng, nói:

- Đúng vậy, tôn phu nhân chẳng qua chính là giả mạo. Ha ha, đó chẳng qua chỉ là sư tỷ của Đào Thuần Thuần, và cũng chính là Thạch Quan Âm Thạch Kỳ.

Liễu Hạc Đình thối lui ra sau mấy bước, ngồi bịch xuống ghế. Mồ hôi trên trán chàng không ngớt rơi xuống như mưa.

Chỉ thấy Đào Thuần Thuần than dài một tiếng:

- Tiệp thiếp không ngờ sư tỷ lại làm ra chuyện này. Các hạ còn nhớ hôm chúng ta gặp mặt lần đầu tiên...! Ai! Chính hôm ấy tiệp thiếp bị sư tỷ giam hãm lại. Bởi vì lúc đó sư tỷ không có thời gian giết tiệp thiếp nên chỉ còn cách để cho tiệp thiếp bị chết vì đói.

Đào Thuần Thuần thở dài một tiếng. Chẳng những nàng không hề có ý oán hận sư tỷ mình, ngược lại còn cảm thấy hối tiếc.

Liễu Hạc Đình thấy vậy trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu than thầm.

Chỉ nghe Đào Thuần Thuần nói tiếp:

- Tiệp thiếp tuy còn rất nhỏ đã học được nội công chánh tông, nhưng bên trong thạch khảm dù có thể dùng sương mai để giải khát, cuối cùng tiệp thiếp vẫn bị đói. Đợi đến khi hai mắt đều đỏ hoe lên, tiệp thiếp biết giờ chết của mình đã sắp đến. Đúng ngay lúc ấy đột nhiên có cứu tinh xuất hiện. Hóa ra thái gia của Hạng đại ca đây không yên lòng để Hạng đại ca một mình mạo hiểm, nên cũng theo sau đến Trung Nguyên và tìm đến nơi đây. Sau khi cứu được tiệp thiếp ra ngoài, lão thái gia còn hỏi tiệp thiếp một vài việc liên quan đến sư tỷ. Tiệp thiếp tuy vẫn chưa chết, nhưng do vì bị đói một thời gian, nên cơ thể gầy ốm không còn giống như hình người, đồng thời nguyên khí bị thương tổn trầm trọng. Lão thái gia đã lệnh cho tiệp thiếp phải ở lại đây tịnh dưỡng, đồng thời còn nói với tiệp thiếp rằng phải vạch trần chân tướng của tất cả mọi chuyện.

Liễu Hạc Đình ngẫm nghĩ thầm:

“Nếu Hạng Thiên Tôn không tìm được Đào Thuần Thuần trước, sợ rằng lão vẫn chưa vạch trần được sự việc này nhanh như thế.” Im lặng một hồi, Đào Thuần Thuần buông một tiếng thở dài, nói:

- Sự việc đến bây giờ, tiệp thiếp không còn cần gì phải giấu các hạ. Sở dĩ sư tỷ có ngày hôm nay, kỳ thật cũng không thể hoàn toàn trách sư tỷ được. Bởi vì sự phụ của tiệp thiếp...

Ai! Tuy người không phải là kẻ xấu, nhưng việc gì cũng đều làm hơi thái quá. Có lúc ngoài mặt tha cho kẻ thù, nhưng bên trong lại ngầm giết chết đi.

Liễu Hạc Đình trong lòng kinh ngạc:

“Hóa ra từ bi Vô Hận đại sư cũng có lúc tâm địa như vậy.” Bốn anh em họ Thích lúc này không còn một ai cười nữa. Thích Nhị Kí tiếp giọng:

- Thạch Kỳ kia quả là một phụ nữ quá ư thông minh, chỉ có điều dã tâm hơi lớn một chút, muốn trở thành độc tôn võ lâm.

Lão vừa dứt lời, Liễu Hạc Đình liền nhớ đến Tây Môn Âu đã nói với chàng trước khi chàng lên đường đi xa: “Thiếu nữ này đã dùng mê dược khống chế một số võ lâm hào sĩ, khiến bọn họ phải cam tâm nghe theo lời cô ta. Thế nhưng cô ta vẫn chưa cảm thấy đủ, lại dám luyện Thiên Võ Thần Kinh. Thế rồi lão đệ cũng vô tình rơi vào trong tròng án ly kỳ này. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, lão không thể nào dám tin trên đời này lại có sự trùng hợp kỳ lạ và ly kỳ như vậy. Một quyển Thiên Võ Thần Kinh trong võ lâm chẳng ai xem trọng, thậm chí mọi người còn xem nó như một vật bỏ đi. Nhưng không ngờ lại tạo nên nguyên nhân chủ yếu cho sự việc rắc rối, ly kỳ này.” Mỗi sự việc xem ra giống như đơn lẻ không hề có liên quan đến nhau. Trên mặt mỗi sự việc đều mang sắc thái riêng biệt. Có khi ở phía đông một việc, phía tây một việc, nếu như không hỏi đến hồi cuối cùng thì không bao giờ hiểu biết được toàn bộ sự tình.

Hoàng hôn đã buông xuống, trong lòng mỗi người tham dự việc này hiện có mặt tại đây, đều có một tâm trạng buồn buồn khó tả.

Đột nhiên bên ngoài có một loạt tiếng động. Tiếp theo là “bong” một tiếng, trên đầu bức tường có một móc câu móc vào. Tấ cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên đồng loạt chạy ra ngoài sân. Hai bóng người từ từ trên đầu bờ tường nhảy xuống, cười lớn nói:

- Liễu lão đệ, quả nhiên là ở đây.

Bọn họ chính là Vạn Thắng Kim Dao Biên Ngạo Thiên cùng Mai Tam Tư.

Thế rồi lại một trận hàn huyền. Biên Ngạo Thiên thở dài nói:

- Từ lâu lão đã được nghe đến thanh danh của vị võ lâm kỳ nhân Nam Hoang Đại Quân, cho nên mới vội vàng đến đây, thế nhưng... Ai! Ngay cả Thạch Kỳ được Nam Hoang Đại Quân xem là một người tuyệt đỉnh thông minh, cũng không hề lộ diện tại Phi Hạc Sơn Trang.

Có lẽ khi Thạch Kỳ đến tình thế đã hoàn toàn bất lợi. Ngoài các môn hạ của Nam Hoang Thần Quân ra, còn có một vài bang, hội nổi tiếng trong võ lâm như là Hoa Hệ Tứ Như, U Linh Quần Ma, Hoàng Linh Hắc Tiên cũng đều có mặt kịp thời. Vì thế bọn Ô Y Thần Ma làm thế nào đối địch lại một lực lượng hùng hậu như thế. Nhìn thấy tình thế bất lợi, Thạch Kỳ ra hiệu cho tàn ma rút lui ngay... Ai! Quả là một thiếu nữ thông minh.

Liễu Hạc Đình lắng nghe mà trong lòng tim đập thình thịch. Bởi vì chàng đối với Thạch Kỳ tình cảm vẫn sâu nặng. Nhưng ngoài mặt chàng vẫn lạnh lùng không chút biểu hiện. Bởi vì chàng không muốn để những tình cảm này lưu lại trong tâm trí mình.

Chỉ nghe Biên Ngạo Thiên trầm giọng thở dài:

- Mong rằng lần này Thạch Kỳ biết ăn năn hối cải, bằng không... Ai!

Đưa mắt nhìn sang Đào Thuần Thuần, lão thấp giọng hỏi:

- Vị cô nương này có phải là Đào Thuần Thuần thật hay không?

Đào Thuần Thuần hai má ửng hồng, khẽ gật đầu.

Biên Ngạo Thiên ngửa mặt cười ha ha:

- Tốt! Tốt!

Đào Thuần Thuần quay người bước đến bên cửa, cúi đầu xuống, tay mân mê cây sáo.

Cuối cùng nàng đưa cây sáo lên thổi.

Mai Tam Tư cười một tràng dài, nói:

- Tốt, tốt, người trong giang hồ ai không biết Đào Thuần Thuần chính là thê tử của Liễu Hạc Đình. Vị Đào Thuần Thuần này xem ra cũng rất xứng đôi với Liễu lão đệ.

Hai má Liễu Hạc Đình đỏ bừng lên.

Biên Ngạc Thiên, Mai Tam Tư, bốn anh em họ Thích đều cùng cười lớn lên.

Đào Thuần Thuần vẫn say sưa thổi sáo, giả vờ như không nghe nói câu nói này. Thế nhưng trong mắt nàng ngược lại hiện lên vẻ vui sướng.

Hạng Hoàng ngạc nhiên hồi lâu, ngẫm thử dài:

- Cuối cùng ta cũng không sánh bằng người.

Cúi đầu xuống than thở một tiếng, đột nhiên Hạng Hoàng đưa dùi lên đánh mạnh xuống mặt trống.

Tiếng trống lập tức liền hòa theo tiếng sáo du dương, tạo nên một âm thanh mê hồn.

Lúc đó, trong khu rừng bên ngoài gian nhà bí mật có hai bóng người sánh vai bước đi.

Trong hai người họ, một người mặc y phục trắng như tuyết, đó là bạch y nhân, còn người kia mặc y phục màu xanh.

Cả hai nghe được tiếng nhạc vui vẻ kia, trong lòng cũng cảm thấy vui theo.

Họ tập trung lắng nghe hồi lâu, rồi im lặng đưa mắt nhìn nhau. Sau đó cả hai tiếp tục sánh vai bước về phương đông.- - o O o - -

Hết Trọn Bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-hoan-khuc>